ΣΤΑΥΡΟΥ Ν. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

1937

ΟΠΑΔΟΝ ΣΟΦΙΑΣ

2411

SISMANOGLIO

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

2411

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΣΤΑΥΡΟΥ Ν. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

1937

ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ISIS ANOGLIO

"ΤΑ ΜΕΝ ΚΑΛΩΣ ΓΡΑΦΕΝΤΑ ΦΘΟΝΟΥ ΜΗ ΜΕΤΕΧΕΤΩ, ΤΑ ΔΕ ΑΓΝΟΗΘΕΝΤΑ ΔΙΟΡΘΩΣΕΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΩΝ ΤΥΓΧΑΝΕΤΩ, *(Διοδ. Σικελ. Βιβλ. Ἱστ. Α. 5)*

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΕΤΟΥΣ 1937

Ἰνδικτιῶνος ε'
Ἡλίου κύκλοι κε'
Σελήνης κύκλοι ιστ'
Σελήνης θεμέλιον α'
Κρεωφαγίας ἡμέραι ογ'
Τὸ Τριῴδιον ἄρχεται Φεβρ. κά
Ἑωθινὸν ε'. Ἦχος πλ. α'
Ἡ Ἀπόκρεω Μαρτίου ζ'
Ἀρχὴ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς (Καθαρὰ Δευτέρα Φεβρουαρ. ιε'.)
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Πέμπτῃ τῆς Β' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν Λατίνων Πάσχα Μαρτίου κη'
Ἰσραηλιτῶν Πεσὰχ Ἀπριλίου ζ'
Νομικὸν Φάσκα Ἀπριλίου λ'
Τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ Μαΐου β'
Ἡ Ἀνάληψις Ἰουνίου ι'
Ἡ Πεντηκοστὴ Ἰουνίου κ'
Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων Ἰουνίου κζ'
Ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἡμέρα α'
Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρα Τρίτη
Ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρα Παρασκευὴ

ΗΜΕΡΑΙ ΚΑΘ' ΑΣ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1937

Ἰανουάριος	Παρασκευὴ	Ἰούλιος	Πέμπτη
Φεβρουάριος	Δευτέρα	Αὔγουστος	Κυριακὴ
Μάρτιος	Δευτέρα	Σεπτέμβριος	Τετάρτη
Ἀπρίλιος	Πέμπτη	Ὀκτώβριος	Παρασκευὴ
Μάϊος	Μεγ. Σάββατον	Νοέμβριος	Δευτέρα
Ἰούνιος	Τρίτη	Δεκέμβριος	Τετάρτη

ΜΗΝΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟΙ ΕΚ 31 ΗΜΕΡΩΝ

Ἰανούαριος	*Αὔγουστος*
Μάρτιος	*Ὀκτώβριος*
Μάϊος	*Δεκέμβριος*
Ἰούλιος	

ΜΗΝΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟΙ ΕΚ 30 ΗΜΕΡΩΝ

Ἀπρίλιος	*Σεπτέμβριος*
Ἰούνιος	*Νοέμβριος*

Ὁ Φεβρουάριος ἔχει 28 ἡμέρας καὶ κατὰ τὰ δίσεκτα ἔτη 29

ISMANOGLIO

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΗΤΟΙ
ΧΡΟΝΙΚΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ 1937

Ἔτη	
7445	ἀπὸ κτίσεως Κόσμου κ τὰ τοὺς ἑβδομήκοντα
5941	» κτίσεως Κόσμου κατὰ Λατίνους
5697	» κτίσεως Κόσμου κατὰ Ἑβραίους
5203	» ἀπὸ Κατακλυσμοῦ
4664	» Πυργοποιΐας
2806	» τῆς κατασκευῆς ἀργυρῶν νομισμάτων
2713	» πρώτης Ὀλυμπιάδος
2691	» κτίσεως Ρώμης
2291	» τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
2261	» κτίσεως τῆς Ἀλεξανδρείας ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου
2230	» τοῦ θανάτου τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου
2143	» τῆς κατασκευῆς χρυσῶν νομισμάτων
1981	» τῆς διορθώσεως τοῦ Ἡμερολογίου ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος
1981	» τῆς Μοναρχίας τῶν Ρωμαίων ἐπὶ Αὐγούστου
1936	» τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
1904	» τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (33 μ.Χ.)
1614	» κτίσεως τῆς Κων)λεως
1607	» τῆς μεταθέσεως τοῦ θρόνου ἐκ Ρώμης εἰς τὴν Κων)πολιν ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου

Ἔτη	
1600	ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
1514	» τῆς Μοναρχ.τῶνΓάλλων
1498	» τοῦ Σχίσματος τῶν Ἀρμενίων
1403	» τοῦ Ἰουστινιανείου Κώδικος
1359	» τῆς γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ
1353	» τῆς κτίσεως τῆς Ἁγίας Σοφίαςἐπὶ Ἰουστινιανοῦ
1308	» τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλείου
1075	» τῆς θεμελιώσεως τῆς Ρωσ. Μοναρχίας
885	» τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτ. Ἐκκλησίας ἐπὶ Λέοντος Θ΄ καὶ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου ΠατριάρχουΚωνσταντινουπόλεως
879	» τῆςἐφευρέσεως τοῦ χάρτου
733	» τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων (1204 Ἀπριλίου 12)
757	» τῆς ἐφευρέσεως τῆς ναυτικῆς πυξίδος
676	» τῆς ἀνακτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τῶν Λατίνων [1261]

Ἔτη	
608	ἀπὸ τῆς ἐφευρέσω τῆς πυρίτιδος
499	» τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας
484	» τῆς ἁλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων [29 Μαΐου 1453)
465	» τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ 1ου Ἡμερολογίου
445	» τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς (1492)
401	» τῆς ἐκδόσεως τῆς πρώτης ἐφημερίδος ἐν Βενετίᾳ
355	» τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Δύσει
348	» τῆς ἱδρύσεως τοῦ ΡωσσικοῦΠατρ]χείου [1589)
337	» τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ Οἰκουμ Πατριαρχείου ἐν Φαναρίῳ [1600)
337	» τῆς ἐφευρέσεως τῶν ὡρολογίων ἐν Νυρεμβέργῃ, ὑπὸ τὸ ὄνομα «ὠὰ τῆς Νυρεμβέργης»
299	» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ θερμομέτρου
294	» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ βαρομέτρου
216	» τῆς καταργήσεως τοῦ Ρωσσ. Π)χείου (1721)
141	» τῆς ἐφευρέσεως τῆς δαμαλίδος
122	» τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀτμοπλοίων
108	» τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος (1829)

Ἔτη	
107	ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ σιδηροδρόμου
105	» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεγράφου
104	» τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος(1833)
97	» τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν γραμματοσήμων
84	» τῆς ἀναγνωρίσεως Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας
65	» τοῦ Βουλγαρικοῦ σχίσματος (8721)
62	» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ τηλεφώνου
58	» τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Αὐτοκεφάλου Σερβικῆς Ἐκκλησίας (1879)
58	» τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ρουμαν. Ἐκκλησίας (1879)
56	» τῆς καταργήσεως τοῦ Κοσμικοῦ Κράτους τῶν Παππῶν ὑπὸ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως
46	» τοῦ κλεισίματος τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ Διονυσίουτοῦ Ε΄3-10-1890, 25-12-1890
44	» της ἐφευρέσεως τοῦ ἀεροπλάνου
43	» τοῦ μεγάλου σεισμοῦ ἐν Κων)πόλει (29 Ἰουνίου 1894)
29	» τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Τουρκικοῦ Συντάγματος (10 Ἰουλίου 1908)
25	» τῆς κηρύξεως τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου (4 Ὀκτωβρίου 1912)

Ἔτη	
23	ἀπὸ τοῦ κλεισίματος τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ Γερμανοῦ τοῦ Ε' (25 Μαΐου 1914 » 28 Ἰουλίου 1914)
23	» τῆς κηρύξεως τοῦ Παγκοσμίου πολέμου
20	» τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Ρωσσικοῦ Πατριαρχείου (Τύχων)
20	» τῆς καταργήσεως τῆς Ρωσ. Αὐτοκρατορίας
19	» τῆς συνάψεως τῆς ἀνακωχῆς (Ὀκτωβρ. 1918)
18	» τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμάλ πασᾶ εἰς Σαμψοῦντα (19 Μαΐου 1919)
17	» τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἀγκύρας ὡς πρωτευούσης τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας
15	» τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ Σερβικοῦ Πατρειαρχείου
14	» τῆς ὑπογραφῆς τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης (24 Ἰουλίου 1923)
14	» τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας (29 Ὀκτωβρ. 1923)
14	» τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Α. Ε. τοῦ Γαζῆ Μουσταφᾶ Κεμὰλ τὸ πρῶτον ὡς Προέδρου τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας
13	» τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ (Μάρτιος 1924)

Ἔτη	
13	ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (25 Μαρτίου 1924)
12	» τῆς καταργήσεως τῆς φεσοφορίας ἐν Τουρκίᾳ (25-10-925)
12	» τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ρουμανικοῦ Πατρ)χείου. (Μύρων 1ος Πατριάρχης)
11	» τῆς παραδοχῆς τοῦ διεθνοῦς Ἡμερολ. καὶ ὥρας ὑπὸ τῆς Τουρκίας (1η Ἰανουαρ. 1926-1341)
11	» τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ νέου Ἀστικοῦ Κώδικος (6-10-926)
9	» τῆς παραδοχῆς τῶν διεθνῶς χρησιμοποιουμένων ἀριθμῶν ὑπὸ της Τουρκικῆς Δημοκρατίας (24 Μαρτίου 1928)
9	» τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου Τουρκικοῦ Ἀλφαβήτου (1 Νοεμβρίου 1928)
8	» τῆς καταπλεύσεως εἰς τὸν Βόσπορον τῶν πάγων τοῦ Δουνάβεως (1 Μαρτίου 1929)
8	» τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ ὑπὸ τῆς Ἰταλικης φασιστικῆς κυβερνήσεως
7	ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Συμφώνου τῆς Τουρκοελληνικῆς φιλίας (Ἰούνιος 1930)

Ἔτη	
7	» τῆς ἐλεύσεως εἰς Τουρκίαν (Ἄγκυραν καὶ Σταμπούλ) διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνος πρωθυπουργοῦ (Ἐλευθέριος Βενιζέλος Ὀκτώβριος 1930)
5	» τῆς μεταβάσεως εἰς Ἀθήνας διὰ πρώτην φορὰν τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Τουρκ. Δημοκρατίας Ἐξ. Ἰσμὲτ πασᾶ
4	ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως εἰς Τουρκίαν τοῦ Ἕλληνος πρωθυπουργοῦ κ. Π. Τσαλδάρη (Σεπτ. 1933).

Ἔτη	
2	» τῆς καθιερώσεως τῆς Κυριακῆς, ὡς ἡμέρας ἀργίας ἐν Τουρκίᾳ (1 Ἰουνίου 1935)
2	» τῆς ἀλλαγῆς τς περιβολῆς τῶν κληρικῶν ἐν Τουρκίᾳ (13 Ἰουνίου 1935)
2	» τῆς καταργήσεως τῆς Δημοκρατίας ἐν Ἑλλάδι (10 Ὀκτωβρ (1935)
2	» τῆς παλινορθώσεως τῆς Βασιλείας ἐν Ἑλλάδι (3 Νοεμβρ. 1935)
1	» τῆς ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμεν. Πατριάρχου Κου Κου Βενιαμὶν τοῦ Α' (18 Ἰανουαρίου 1936)

ΕΤΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΑΠΟ ΧΡΙΣΤΟΥ 1937

ΕΤΟΣ ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ ΗΛΙΑΚΟΝ 1353

(Σενέϊ σεμσιγὲ ἢ σενέϊ ρουμιγὲ) ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς 13ης Μαρτίου 1937 καὶ λῆγον τὴν 12ην Μαρτίου 1938

ΕΤΟΣ ΑΡΑΒΙΚΟΝ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ἢ ΕΓΕΙΡΑΣ 1356

(Σενέϊ καμεριγὲ) ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς 14ης Μαρτίου 1937-1 Μουχαρὲμ καὶ λῆγον τὴν 12ην Μαρτίου 1938—30 Ζιλχιτζέ

ΕΤΟΣ ΙΟΥΔΑΪΚΟΝ ΑΠΟ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ

5697

(Λῆγον τὴν 5ην Σεπτεμβρίου 1937—29 Ἐϊλοὺλ

5698

(ἀρχόμενον τὴν 6ην Σεμπτεβρίου 1937—1 Τισθρί)

ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΤΟΣ ΕΓΕΙΡΑΣ 1355--1356

1355

Ζιλκαδὲ	ἔχει	ἡμέρας	29	ἄρχεται	τῇ	14	Ἰανουαρίου 1937
Ζιλχιτζὲ	»	»	29	»	»	13	Φεβρουαρίου »

1356

Μουχαρὲμ	»	»	30	»	»	14	Ἀπριλίου »
Σεφφὲρ	»	»	29	»	»	13	Μαρτίου »
Ρεμπιουλεββὲλ	»	»	29	»	»	12	Μαΐου »
Ρεμπιουλαχὶρ	»	»	30	»	»	10	Ἰουνίου »
Τζεμαζιουλεββὲλ	»	»	30	»	»	10	Ἰουλίου »
Τζεμαζιουλαχὶρ	»	»	29	»	»	8	Αὐγούστου »
Ρετζὲπ	»	»	30	»	»	6	Σεπτεμβρίου »
Σαμπὰν	»	»	29	«	»	6	Ὀκτωβρίου »
Ραμαζὰν	»	»	29	»	»	5	Νοεμβρίου »
Σεβὰλ	»	»	30	»	»	4	Δεκεμβρίου »

ΗΛΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1352—1353

ΤΟΥΡΚΙΚΟΝ

Κιανούνου Σανῆ (1352)	Ἰανουάριος	Τεμμοὺζ	Ἰούλιος
Σουμπὰτ	Φεβρουάριος	Ἀγουστὸς	Αὔγουστος
Μὰρτ (1353)	Μάρτιος	Ἐϊλοὺλ	Σεπτέμβριος
Νισὰν	Ἀπρίλιος	Τεσρινῆ Ἐββὲλ	Ὀ)βριος
Μαΐς	Μάϊος	Τεσρινῆ Σανιῆ	Ν)βριος
Χαζιρὰν	Ἰούνιος	Κιανούνου Ἐββὲλ	Δ)βριος

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

ΕΘΝΙΚΑΙ

23 Ἀπριλίου **Ulusal Egemenlik Bayrami** (Ἐπέτειος τῆς Μ. Ἐθν).
23 Μαΐου **Hakimiyeti Milliye** (Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας)
23 Ἰουλίου **Meşrutiyetin ilânı 1324 1908**(Ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος)
30 Αὐγούστου **Zafer ve Tayyare Bayramı** (Ἡ νίκη τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας)
6 Ὀκτωβρ. **Istanbulun Kurtuluşu** [Ἡ Ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως)
29 Ὀκτωβρ. **Cumhuriyetin ilânı** (Ἡ Ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας)

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ

22, 23, 24, 25 Φεβρουαρίου (10 Ζιλχιτζὲ) ΚΟΥΡΜΠΑΝ ΜΠΑ·Ι·ΡΑΜΗ (ἑορτὴ 4ήμερος)
13 Μαρτίου Νέον ἔτος 1353
14 Μαρτίου (1 Μουχαρὲμ) ΧΙΤΖΡΗ ΚΑΜΕΡΗ ΣΕΝΕ ΙΠΤΙΔΑΣΗ (Νέον ἔτος ἐγείρας 1356)
21 » ΝΕΒΡΟΥΖ (ἐαρινὴ τροπὴ)
23 Μαρτίου (10Μουχαρὲμ)Ι'ΕΒΜΙ ΑΣΙΟΥΡΕ ΒΑΚΑ·Ι· ΚΕΡΜΠΕΛΑ (Ἡμέρα πένθους διὰ τὰ ἐν Κερβέλοις γεγονότα)
6 Μαΐου 23 [Ἀπριλίου] ΡΟΥΖΙ·Ι-ΧΙΖΙΡ ΧΙΔΙΡΕΛΕΖ (Συμπίπτουσα μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου παλ. ἡμερολόγιον)
23 Μαΐου [12 Ρεμπιουλεββὲλ) ΛΕ·Ι·ΛΕ Ι·-ΜΕΒΛΟΥΔ·ΝΕΜΠΙ(Ἡ γέννησις τοῦ Μωάμεθ)
10 Σεπτεμβρ. (1 Ρετζὲπ ΛΕ·Ι·ΛΕ Ι· ΡΕΓΚΑ·Ι·Π (Ἡ σύλληψις τοῦ Προφήτου)
2 Ὀκτωβρ. (Ρετζὲπ ΛΕ·Ι·ΛΕ·Ι ΜΙΡΑΤΣ ΝΕΜΠΙ (Νὺξ τῆς ἀναλήψεως τοῦ Προφήτου
20 Ὀκτωβρ. (15 Σαμπὰν) ΛΕΙ·ΛΕ·Ι-ΜΙΠΕΡΑΤ (Νὺξ ἐμφανίσεως τοῦ ἀγγέλου εἰς τὸν Προφήτην)
5 Νοεμβρίου (1 Ραμαζὰν) ΡΑΜΑΖΑΝ ΙΠΤΙΔΑΣΗ (ἔναρξις νηστείας)
8 Νοεμβρίου (26 Ὀκτωβρ) ΚΑΣΗΜ Ἡμέρα χωρίζουσα τὸν χειμῶνα ἀπὸ τοῦ θέρους καὶ συμπίπτουσα μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου παλ. ἡμερολόγιον)
1 Δεκεμβρίου (27 Ραμαζὰν) ΛΕ·ΙΑΕ·Ι·ουλ-ΚΑΔΡ (Καδὴρ Γκετζεσῆ Νὺξ τῆς δυνάμεως)
4, 5, 6 Δεκεμβρίου (1 Σεββὰλ) Σεκὲρ Μπαϊραμῆ (ἑορτὴ τριήμερος)

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΛΑΤΙΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

COMPUTATO ECCLESIAE

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

Aureus Numerus	*XIV*	*Cyclus solaris*	*XIV*
Epactae	*VII*	*Inticniones Rom.*	*V.*

Littera Dominicalis C

Januarius

1 ***Circumcisio Domini*** (Περιτομὴ)
6 ***Epiphania Domini*** (Θεοφάν.)
24 ***Septuagesima*** (Ἑβδόμη Κυριακὴ πρὸ τοῦ Πάθους)
31 ***Sexagesima*** (Ἕκτη Κυριακὴ πρὸ τοῦ Πάθους)

Februarius

2 ***Purificatio B. M. V.*** (Ὑπαπαντὴ)
7 ***Feria Tertia Quinquagesima*** (Τελευταία Κυριακὴ πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς)
10 ***Feria Quarta Ginerum*** (Ἀρχὴ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς)
14 ***Qualregesima*** (Πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν)
17, 18, 16 ***Qualuor Tempora*** (1) (Νηστεία)

Martius

14 ***Dominica Passionis*** (Κυριακὴ τοῦ Πάθους)
25 ***Annuntiatio P. M. V.*** (τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)

21 ***Dominica Palmarum*** (τῶν Βαΐων)
28 ***Pascha*** Πάσχα

Aprilis

4 ***Quasimodo*** (τοῦ Θωμᾶ)
19 ***S. Joseph Sponsi B. M. V.*** (Ἰωσὴφ τοῦ μνήστορος)

Maius

6 ***Ascensio*** (τῆς Ἀναλήψεως)
16 ***Pendecostes*** (τῆς Πεντηκοστῆς)

Junius

19, 20 21 ***Qualuor Tempora*** (Νηστεία)
23 ***Dominicae post Pentecostes*** (Πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν)
27 ***Corpus Domini*** (Τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς)
29 ***S. S. Petri et Pauli app.*** (Τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου)

Julius

2 ***Visitatio B. M. V.*** (Ἐπίσκεψις τῆς Θεότοκου

Augustos

6 ***Transfigurasio*** (τῆς Μεταμορφώσεως

(1) Ἡ Νηστεία αὕτη ἀποχὴ κρεάτος εἶναι τριήμερος καὶ ἀρχομένη πάντοτε ἀπὸ ἡμέρας Τετάρτης γίνεται τετράκις τοῦ ἔτους, ἤτοι τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, τὸ ὀθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα.

15 ***Assumptio B. M. V.*** (Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου)

September

8 ***Nativitas B. M. V.*** (τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου)
14 ***Exaltatio Sanctae Crucis*** (Ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ)
15, 16, 17 ***Quatuor Tempora*** (Νηστεία)

October

7 ***Solemnitas S. S. Rosarii B. M. V.*** (Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου πρὸς ἀνάμνησιν τῶν θαυμασίων τοῦ Χριστιανισμοῦ)

November

1 ***Omnium Sanctorum*** (τῶν Ἁγίων Πάντων)
2 ***Commemorasio omnium fidelium defunctorum*** (τῶν Κεκοιμημένων)
28 ***Domenica 1a Adventus*** (Τετάρτη Κυριακὴ πρὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως)

December

8 ***Conseptio Immaculata B M. V.*** (ἡ συλλήψις τῆς Παρθένου)
15, 16, 17 ***Quatuor Tempora*** (Νηστεία)
25 ***Nativitas De N. J. C.*** (Ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ)

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΑΡΜΕΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

1 Ἰανουαρίου **Γκαγὰντ** Νέον ἔτος
6 » **Τζουννοὺτ καὶ Μιγκιρτουτιοὺν** Γέννησις καὶ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
7 Ἰανουαρίου **Μερελὸτς** τῶν Κεκοιμημένων
7 Ἰανουαρίου **Ἀνζαγανκοσιουτιοὺν ἡ** Περιτομὴ τοῦ Χριστοῦ
13 Ἰανουαρίου **Μπὰκ Ἀρατσαβουρὰτς** Νηστεία 5 ἡμερῶν.
4 Φεβρ. 1036 **Βαρτανὰτς Γαγογετσὰρ** τῶν 1036 Μαρτύρων
6 Φεβρ. 150 **Χαϊραμπεντὰτς** τῶν ἐν Σταμποὺλ 150 Μαρτύρων
8 Φεβρ. **Ἀρατσὶν ὀρμὲζμπαὶτς** Πρώτη ἡμέρα Τεσσαρακοστῆς
14 Φεβρουαρίου **Διὺρκ Ἰντσαρὰτς** τῆς Ὑπαπαντῆς
21 Μαρτίου **Τζὰγγ - Καζὰρ** τῶν Βαΐων
28 Μαρτίου **Ζαὸκ** Πάσχα
4 Ἀπριλίου **Νὸρ-Γκυριακὴ** τοῦ Θωμᾶ (νέα Κυριακὴ)
7 Ἀπριλίου **Ἀβεδοὺμ** τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
6 Μαΐου **Χαμπαρτσοὺν** τῆς Ἀναλήψεως
16 Μαΐου **Χοκκεκαλοὺστ** Πεντεκοστὲ τῆς Πεντηκοστῆς
12 Ἰουνίου **Κιρκὸν Λουσαβορὶτς** Γρηγορίου τοῦ Φωτιστοῦ
18 Ἰουλίου **Βαρταβὰρ** τῆς Μεταμορφώσεως
19 Ἰουλίου **Μερελὸτς** τῶν Κεκοιμημένων
15 Αὐγούστου **Βεραποχούμουν Σοὺρπ Ἀσδβατζατζνὶν** Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου
16 Αὐγούστου **Μερελὸτς** τῶν Κεκοιμένων
8 Σεπτεμβρίου **Τζουννοὺτ Σοὺρπ Ἀσδβατζατζνὶν** Τὸ Γεννέθλιον τῆς Θεοτόκου
12 Σεπτεμβρίου **Χὰτς Βεράτς** Ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ
13 Σεπτεμβρίου **Μερελὸτς** τῶν Κεκοιμημένων
19 Σεμτεμβρίου **Βαρακὰ Χὰτς** Ἡ ἐν Βαρὰκ ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ
21 Νοεμβρίου **Ἰντζαϊουμοὺν Σοὺρπ Ἀσδβατζατζνὶν** τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου
6 Δεκεμβρίου **Μπὰκ-Ἀγκωπὰ** Νηστεία ἑξαήμερος
9 Δεκεμβρίου **Χιγοιτιοὺν Σοὺρπ Ἀσδβατσατζνὶν** ἡ σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης
18 Δεκεμβρίου **Σοὺρπ-Ἀγκὼπ** τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου

ΙΟΥΔΑΪΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 5697-5698

ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ
5697

Σεμπὰτ	ἔχει	ἡμέρας	30	ἄρχεται	τῇ	13	Ἰανουαρίου	1937
Ἀδὰρ	»	»	29	»	»	12	Φεβρουαρίου	»
Νισὰν	»	»	30	»	»	14	Μαρτίου	»
Ἰγιὰρ	»	»	29	»	»	13	Ἀπριλίου	»
Σιβὰν	»	»	30	»	»	12	Μαΐου	»
Ταμοὺζ	»	»	29	»	»	11	Ἰουνίου	»
Ἀβ	»	»	30	»	»	10	Ἰουλίου	»
Ἐϊλοὺλ	»	»	29	»	»	9	Αὐγούστου	»
				5698				
Τισθρὶ	»	»	30	»	»	7	Σεπτεμβρίου	»
Ἐσβὰν	»	»	30	»	»	7	Ὀκτωβρίου	»
Κισλὲβ	»	»	30	»	»	5	Νοεμβρίου	»
Τεβὲτ	»	»	29	»	»	5	Δεκεμβρίου	»

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΝΗΣΤΕΙΑΙ

24 Φεβρουαρ. 13 Ἀδὰρ ΤΑΑΝΙΤ-ΕΣΤΕΡ-Νηστεία ἐπὶ τῇ στερήσει τῆς Ἐσθὴρ

25 Φεβ. 14-15 Ἀδὰρ ΠΟΥΡΙΜ -Ἑορτὴ διήμερος τῆς Ἀπολυτρώσεως ἐκ πανωλεθρίας, ἣν παρεσκεύασε τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Ἀμὰν

26 Μαρτίου 14 Νισὰν ΤΑΑΝΙΤ ΜΠΟΧΟΡ—Νηστεία τελουμένη ὑπὸ παντὸς πρωτοτόκου Ἰσραηλίτου (Μποχὸρ) εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Αἰγύπτῳ σφαγῆς τῶν πρωτοτόκων

27,28 Μαρτίου 15-16 Νισὰν ΠΕΣΑΧ—Πάσχα τῶν Ἀζύμων

2—3 Ἀπριλίου 21—22 Νισὰν ΣΕΒΙΣΕΑ ΠΕΣΑΧ-ΣΕΜΙΝΣΕΑ ΠΕΣΑΧ—7η καὶ 8η ἡμέραι Πάσχα

29 Ἀπριλίου 18 Ἰγιὰρ ΛΑΓ ΛΑΟΜΕΡ—33η ἡμέρα ἀπὸ τοῦ Πάσχα

15, 16, 17 Μαΐου 5, 6, 7 Σιβὰν ΣΑΒΟΥΩΘ— Πεντηκοστὴ- Γκιοὺλ Μπαϊρὰμ

27 Ἰουνίου 18 Ταμοὺζ Ἅλωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ

18 Ἰουλίου 10 Ἀβ ΤΙΣΑΜΠΕΑΦ ΜΕΝΑΧΕΜ 1868—Νηστεία ἐπὶ τῇ καταστροφῇ τοῦ Ναοῦ

7 Αὐγούστου 30 Αβ ΤΟΥΜΠΑΒ — Ἡμέρα προσευχῆς

6 Σεπτεμβρίου Τισθρὶ ΡΟΣΕΣΑΝΑΡΑΜΠΑ - ἐον ἔτος 5698

8 Σεπτεμβρίου 3 Τισθρὶ ΓΚΕΔΑΛΙΑ - Νηστεία Γκεδάλια

15 Σεπτεμβρίου 10 Τισθρὶ ΓΙΩΜ ΚΙΠΟΥΡ--Ἐξιλασμὸς-νηστεία

20-21 Σεπτεμβρίου 15-16 ΤισθρὶΣΟΥΚΩΘ—Σκηνοπηγία. Καμὶς Βαϊρὰμ

26 Σεπτεμ. 21 Τισθρὶ ΟΣΑΝΑΡΑΜΠΑ—Ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Σουκὼθ

27 Ὀκτωβρ. 22 Τισθρὶ ΣΕΝΙΝΙΑΤΖΕΡΕΘ—Ἡ ἑορτὴ τοῦ Μοναχικοῦβίου

28 Ὀκτωβρ. 23 Τισθρὶ ΣΙΜΧΑΤΟΡΑ—Ἑορτὴ τοῦ Νόμου

29 Ὀκτωβρ. 25 Κισλὲβ ΧΑΝΟΥΚΑ Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ ΚανδηλΒαϊρὰμ

14 Δεκεμβρίου10 Τεβὲτ ΤΟΥΒΙΣΒΑΤ. Ἡμέρα ἱκεσίας ὑπὲρ τῶν ὀπωροφόρων δένδρων.

ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΤΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

1 Ἰανουαρίου Πρώτη τοῦ ἔτους

22, 23, 24, 25 Φεβρουαρίου (10 Ζιλχιτζὲ) Κουρμπὰν Μπαϊρὰμ 4 ἡμέραι

22, 23 Ἀπριλίου Ἐπέτειος τῆς συγκλήσεως τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως

1 Μαΐου (ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως)

23 Μαΐου Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας (Μεβλοὺτ)

30 Αὐγούστου Ἐπέτειος τῆς Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας

28, 29, 30 Ὀκτωβρίου Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Δημοκρατίας (1923)

4, 5, 6 Δεκεμβρίου (1 Σεβὰλ) Σεκὲρ Μπαϊρὰμ (3 ἡμέραι)

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῶν Σαββάτων.

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΞΕΝΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

1 Ἰανουαρίου	Νέον ἔτος
22,23,24, 25 Φεβρ.	Κουρμπὰν Μπαϊρὰμ 4 ἡμέραι
27 Μαρτίου	Πεσὰχ Ἑβραίων
23 Ἀπριλίου	Ἑορτὴ τῆς Μεγάλης Ἐθνοσυνελεύσεως
2 Μαΐου	Πάσχα Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν
23 Μαΐου	Μεβλοὺτ. (Γέννησις τοῦ Προφήτου καὶ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας)
30 Αὐγούστου	Ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας
6 Σεπτεμβρίου	Νέον ἔτος (Ἑβραίων)
15 Σεπτεμβρίου	Γιὼμ Κιποὺρ (Ἑβραίων)
28,29, 30 Ὀκτωβ.	Ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας
4,5,6 Δεκεμ.	Σεκὲρ Μπαϊρὰμ 3 ἡμέραι
25 Δεκεμβρίου	Χριστουγεννα. (Ὀρθοδόξων καὶ Καθολικῶν)

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῶν Σαββάτων ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ

ΣΗΜ. *— Τὸ Χρηματιστήριον Σταμπούλ ὡς καὶ αἱ Τουρκικαὶ Τράπεζαι ἀργοῦσι μόνον τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς ἀργοῦσι τὰ Κυβερνητικὰ γραφεῖα.*

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

1 Ἰανουαρίου 1η τοῦ νέου ἔτους

9 Φεβρουαρίου Κοθαρὰ Τετάρτη

4 Μαρτίου *Mi.-Carême*

29 Μαρτίου Δευτέρα τοῦ Πάσχα

6 Μαΐου τῆς Ἀναλήψεως

17 Μαΐου Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς

14 Ἰουλίου Ἐθνικὴ ἑορτὴ

15 » »

15,16 Αὐγ. Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

1 Νοεμβρ. Τῶν Ἁγίων Πάντων

11 » Ἐπέτειος τῆς Νίκης (Ἐθνικὴ ἑορτὴ)

25 Δεκεμβρ. Τῶν Χριστουγέννων

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ

ΗΜΕΡΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

23 Ἀπριλίου	ἡ Ἐπέτειος τῆς ἀνακλήσεως τῆς Μεγάλης Ἐθνοσυνελεύσεως
1 Μαΐου	ἡ ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως
23 Μαΐου	ἡ Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας
30 Αὐγούστου	ἡ Ἐπέτειος τῆς Νίκης τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀεροπλοΐας
6 Ὀκτωβρίου	ἡ Ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως
28, 29 30 »	ἡ Ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας

ΤΟΥΡΚΙΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

22 Φεβρουαρίου	Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Κουρμπὰν Μπαϊράμ
4 Δεκεμβρίου	Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σεκὲρ Μπαϊράμ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

1 Ἰανουαρίου	ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου
6 »	Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια
7 »	ἡ Σύναξις τοῦ Τιμίου Προδρόμου
30 »	ἡ μνήμη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν
2 Φεβρουαρίου	ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς
15 Μαρτίου	ἡ Καθαρὰ Δευτέρα
25 Μαρτίου	ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ
23 Ἀπριλίου	ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου
29 Ἀπριλίου	ἡ Μεγάλη Πέμπτη.
30 »	ἡ Μεγάλη Παρασκευὴ
3 Μαΐου	ἡ Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου
7 Μαΐου	τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς
21 Μαΐου	ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κων)τίνου καὶ Ἑλένης
10 Ἰουνίου	ἡ » τῆς Ἀναλήψεως
21 »	ἡ » τῆς Ἁγίας Τριάδος
29 »	ἡ » τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου
6 Αὐγούστου	ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος
15 »	ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου
8 Σεπτεμβρίου	Τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου
14 »	ἡ Ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ
13 Ὀκτωβρίου	ἡ ἐπέτειος τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Πατριάρχου
26 Ὀκτωβρίου	ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου
8 Νοεμβρίου	ἡ » τῶν Ταξιαρχῶν
21 »	Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου
30 »	ἡ ἑορτὴ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου
6 Δεκεμβρίου	ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου
25 »	Τὰ Χριστούγεννα
26 »	Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῶν Σαββάτων τοῦ ἐνιαυτοῦ

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Ἑβδομαδιαία ἀργία (Κυριακὴ)

Ἡ ἐπέτειος της ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως (ὅπου ὑπάρχει)

Ἡ ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας καὶ Μεβλούτ.

Ἡ ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας 28, 29 καὶ 30 Ὀκτωβρίου

Αἱ χειμεριναὶ διακοπαὶ (1 – 7 Ἰανουαρίου)

Σεκὲρ Μπαϊρὰμ ἀπὸ τῆς 26 Ραμαζὰν μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 3ης ἡμέρας τοῦ Μπαϊραμίου

Κουρμπὰν Μπαϊρὰμ 5 ἡμέραι ἀπὸ τῆς παραμονῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 4ης ἡμέρας

Ἡ ἐπέτειος τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ παιδίου, 22, 23 καὶ 24 Ἀπριλίου.

1 Μαΐου ἑορτὴ τῶν ἀνθέων, Σχολικαὶ ἑορταὶ 5 καὶ 6 Μαΐου

Ἡ ἐπέτειος τῆς μάχης τοῦ Ἀρχιστρατήγου 30 Αὐγούστου

ΣΗΜ.— Ἡ 23 Αὐγούστου συμπίπτει κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς, καθ' ἃς αἱ Σχολαὶ εἶναι κλειστάι.

ΗΜΕΡΑΙ ΑΡΓΙΑΣ ΟΜΟΓΕΝΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

6 Ὀκτωβρίου ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Κων)πόλεως

28, 29--30 Ὀκτωβρίου ἐπέτειος τῆς Δημοκρατίας

22, 23—24 Ἀπριλίου ἐπέτειος τῆς Μ. Ἐθνοσυνελεύσεως καὶ ἑορτὴ τοῦ παιδίου.

1 Μαΐου ἡμέρα ἀνθέων

23 Μαΐου Ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Κυριαρχίας

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

26 Ὀκτωβρίου ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου

8 Νοεμβρίου ἡ ἑορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν.

21 Νοεμβρίου ἡ ἑορτὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

6 Δεκεμβρίου ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου

24 Δεκεμβρίου—7 Ἰανουαρίου διακοπαὶ τοῦ Δωδεκαημέρου καὶ χειμεριναὶ 1ου ἑξαμήνου.

30 Ἰανουαρίου ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

2 Φεβρουαρίου ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς.

25 Μαρτίου ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

23 Ἀπριλίου ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου

24 Ἀπριλ. 8 Μαΐου Αἱ ἑορταὶ τοῦΠάσχα(ἀπὸ τοῦΣαββάτουτοῦ Λαζάρου μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ).

21 Μαΐου ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης

1 Ἰουνίου τῆς Ἀναλήψεως

21 Ἰουνίου ἡ ἑορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος

Ἅπασαι αἱ Κυριακαὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα τῶν Σαββάτων τοῦ ἐνιαυτοῦ

Ἡμέραι ἀργίας τῶν ἐν Ἑλλάδι δημοσίων Γραφείων, Τραπεζῶν, ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν Σχολείων, ὡς καὶ τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Προξενείου.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ: Ἡ 25 Μαρτίου, ἐπέτειος τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας (1821)

Ἡ 26 Ὀκτωβρίου, ἐπέτειος τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης (1912)

Ἡ 21 Φεβρουαρίου, ἐπέτειος τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων (1913)

ΒΑΣΙΛΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ Ἡ 23 Ἀπριλίου ἐπέτειος τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΙ	ΕΟΡΤΑΙ	ΔΗΜ. ΓΡΑΦΕΙΑ	ΤΡΑΠΕΖΑΙ	ΕΜΠ. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
1 Ἰανουαρίου	Ἅγ. Βασιλείου	ἀργία	ἀργία	ἀργία
5 »	Παρ. Θεοφανείων	ἡμιαργία	—	—
6 »	Θεοφανείων	ἀργία	ἀργία	ἀργία
7 »	Ἅγ. Ἰωάννου	ἡμιαργία	ἡμιαργία	—
15 Μαρτίου	Καθ. Δευτέρα	ἀργία	ἀργία	—
25 Μαρτίου	Ἐθνικὴ ἑορτὴ	ἀργία	ἀργία	ἀργία
23 Ἀπριλίου	Ἁγίου Γεωργίου	—	—	—
29 Ἀπριλίου	Μεγ. Πέμπτη	ἀργία	ἀργία	—
30 »	Μεγ. Παρασκευὴ	ἀργία	ἀργία	ἡμιαργία
1 Μαΐου	Μ.Σαβ. ἑορ Ἀνθέων	ἀργία	ἀργία	—
2 »	Ἅγιον Πάσχα	ἀργία	ἀργία	ἀργία
3 »	Δευτέρα Πάσχα	ἀργία	ἀργία	ἀργία
4 »	Τρίτη Πάσχα	ἡμιαργία	ἡμιαργία	ἡμιαργία
21 »	Ἅγ. Κωνσταντίνου	ἀργία	ἀργία	—
10 Ἰουνίου	Ἀναλήψεως	ἀργία	ἀργία	—
21 »	Ἅγ. Πνεύματος	ἀργία	ἀργία	—
29 »	Πέτρου Παύλου	ἀργία	ἀργία	ἡμιαργία
15 Αὐγούστου	Κοίμησ. Θεοτόκου	ἀργία	ἀργία	ἀργία
14 Σεπτεμβρίου	Ὑψ. Σταυροῦ	ἀργία	ἀργία	ἡμιαργία
26 Ὀκτωβρίου	Ἅγ. Δημητρίου	ἀργία	ἀργία	ἀργία
6 Δεκεμβρίου	Ἅγ. Νικολάου	ἡμιαργία	ἡμιαργία	—
24 »	Παρ. Χριστούγ.	ἡμιαργία	ἡμιαργία	—
25 »	Χριστούγεννα	ἀργία	ἀργία	—
26 »	Δευτ. Χριστούγ.	ἀργία	ἀργία	ἀργία
27 »	Τρίτη Χριστούγ	—	ἡμιαργία	ἀργία
31 »	Παρ. Νέου Ἔτους	ἡμίαργια	ἡμιαργία	ἀνοικτὰ

* Μετατίθεται ὁ ἑορτασμὸς του διὰ τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τὰ δημόσια σχολεῖα, δὲν ἐργάζονται κατὰ τὰς κάτωθι ἡμέρας: Τριῶν Ἱεραρχῶν, Σάββατον τῆς Τυρινῆς, Καθαρὰν Δευτέραν, Εὐαγγελισμοῦ, ἀπὸ τῆς Μ. Τετάρτης μέχρι τῆς Τρίτης τῆς Διακοσιμήσιμου, Ἁγ. Γεωργίου, 1 Μαΐου, Ἀναλήψεως, Ἁγ. Κων)τίνου, Τιμ. Σταυροῦ, Διον. Ἀρεοπαγείτου (μόνον ἐν Ἀθήναις), Ἁγ Δημητρίου, Ἁγ. Νικολάου, ἀπὸ παραμονῆς Χριστουγέννων μέχρι 7 Ἰανουαρίου, καὶ κατὰ τὰς θερινὰς διακοπάς.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνταῦθα Ἑλληνικὸν Προξενεῖον ἀργεῖ καὶ κατὰ τὴν ἑορ τὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 7 Μαΐου

— **Ἐργάζεται δὲ καθ' ἑκάστην ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἑορτῶν ἀπὸ τῆς 9—13 ὥρας.**

ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΩΡΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1937

ΕΑΡ Μαρτίου 21 ὥρα 3.01 **ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ** Σεπτεμβρίου 23 ὥρα 3.26

ΘΕΡΟΣ Ἰουν. 22 ὥρ. 16.22 **ΧΕΙΜΩΝ** Δ)βρίου 22ὥρ.2.27

Τὸ ἔαρ διαρκεῖ 92 ἡμέρας 19 ὥρας καὶ 59 λεπτά.

Τὸ θέρος διαρκεῖ 98 ἡμέρας 14 ὥρας καὶ 40 λεπτά.

Τὸ φθινόπωρον 89 ἡμέρας 18 ὥρας καὶ 26 λεπτά.

Ὁ χειμὼν 89 ἡμέρας 00 ὥρας καὶ 39 λεπτά.

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ	ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
Ἰουνίου 21 καὶ 22	Δεκεμβρίου 22
Ἡμέραιῶρ.16.08Νύκτες ὧρ 7.52	Ἡμέραῶραι 8. 11 Νὺξ ὧρ.15.49

ΙΣΗΜΕΡΙΑΙ

ΕΑΡΙΝΗ Μαρτίου 21. **ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ** Σ)βρίου23

Τὸ ἔτος 1937 ἄρχεται τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ λήγει τὴν 31 Δεκεμβρίου ἡμέραν Παρασκευήν.

Τὸ 1937 ἔχει 365 ἡμέρας, ἤτοι 52 ἑβδομάδας, 1 ἡμέραν, 5 ὥρας καὶ 49 λεπτὰ.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1937

1) Ὁλικὴ ἔκλειψις ***τοῦ Ἡλίου*** τὴν 8ην Ἰουνίου ἀόρατος ἐν τῇ πόλει μας.

2 Μερικὴ ἔκλειψις ***τῆς Σελήνης*** τὴν 18 Νοεμβρίου ἀόρατος ἐν τῇ πόλει μας.

3) Δακτυλοειδὴς ἔκλειψις ***τοῦ Ἡλίου*** τὴν 2—3 Δεκεμβρίου ἀόρατος ἐν τῇ πόλει μας.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

«Πρωτοχρονιὰ»!... «Καλὴ χρονιά»!...
Ἀδέλφια μου! Νὰ ζῆτε
καὶ μὲ πολλὴ ψυχοπονιὰ
φτωχοὺς νὰ βοηθῆτε!...

Πάντα μ' αἰσθήματα ἱερὰ
σκορπᾶτ' ἐλεημοσύνη
καὶ εὐτυχία καὶ χαρὰ
ὁ Πλάστης νὰ σᾶς δίνῃ!...

Στὴν ἄτυχη φτωχολογιὰ
κάνετε καλωσύνη,
καὶ ἡ Παρθένα Παναγιὰ
τὴ γειά σας νὰ λαμπρύνῃ!...

Ὦ!.. Ὅποιος μ' εὔσπλαχνη καρδιὰ
τὴ συμφορὰ προπάρῃ,
πιίρνει τῆς Πίστης εὐωδιὰ
καὶ τ' οὐρανοῦ τὴ χάρι!...

1937

Δ. Κ. ΜΕΛΠΙΔΗΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 9 45′ ἡ νὺξ 14.15′
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Ὑδροχόον

Γενάρη, πρωτογέννητε, Γενάρη μ' ἀσπρογένη,
'μᾶς φέρνεις τὴν «Πρωτοχρονιὰ» τὴν δεντροστολισμένη.

Φέρνεις «Ἀϊ—Βασιλόπηττα ις» καὶ «δῶρα» τ' Ἀϊ—Βασίλη,
κι' εὔχονται μάνναις καὶ παιδιὰ καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι...

Μὰ τὶ ὁ Πλάστης ἔγραψε 'στοῦ Χρόνου τὸ τεφτέρι,
κανεὶς δὲν τὸ φαντάζεται, κανένας δὲν τὸ 'ξέρει!...

1	Π	✠ **ΠΕΡΙΤΟΜΗ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου**
2	Σ	***Κοσμᾶ ἀρχ. Κ)πόλεως***, Συλβέστρου Πάπα Ρώμης
3	Κ	Πρὸ τῶν Φώτων Μαλαχίου προφήτου Γορδίου μάρτυρος
4	Δ	Ἡ Σύναξις τῶν Ο′ Ἀποστόλων. Θεοκτίστου ὁσίου
5	Τ	+ **Παραμονὴ τῶν Φώτων** Θεοπέμπτου, Θεωνᾶ μαρτ ***(Νηστεία)***
6	Τ	✠ **ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ**. Ρωμανοῦ ἱερ. Δόμνας μάρτυρος
7	Π	+ **Ἡ Σύναξις τοῦ Τιμίου Προδρόμου**
8	Π	***Κύρου καὶ Ἀττικοῦ Ἀρχ. Κ)λεως***, Δομετίας τῆς ὁσίας
9	Σ	Πολυεύκτου καὶ Εὐστρατίου μαρτύρων, Βασιλείου ὁσίου
10	Κ	**Μετὰ τὰ Φῶτα** Γρηγορίου ἐπισ. Νύσσης, Δομετιανοῦ ἐπίσ. Μελιτ.
11	Δ	Θεοδοσίου Κοινοβιάρχου, Θεοδώρου, Ἀγαπίου, Βιταλίου ὁσίου
12	Τ	Τατιανῆς, Εὐθασίας, Μερτίου μαρτύρων
13	Τ	Ἑρμύλου, Στρατονίκου μαρτύρων
14	Π	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ ἀναιρ. Πατέρ. (***Ἀπόδοσις Θεοφανείων***)
15	Π	Παύλου τοῦ Θηβαίου, Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου
16	Σ	Προσκύνησις ἁλύσεως ἁπ. Πέτρου, Πευσίππου μάρτυρος
17	Κ	+ **Ἀντωνίου τοῦ Μεγ. Γεωργίου** νεομάρ. Ἀχιλλέως μάρ.
18	Δ	+ **Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου** Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας
19	Τ	Μακαρίου Αἰγυπτίου, Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, Ἀρσενίου μάρτυρος
20	Τ	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου, Εὐσεβίου Μάρτυρος, Βάσσου ὁσίου
21	Π	Μαξίμου ὁμολογητοῦ, Νεοφύτου, Ἁγνῆς μαρτύρων
22	Π	Τιμοθέου ἀποστόλου, Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου ὁσιομάρτυρος
23	Σ	Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος, Κλήμεντος ἱερομάρτυρος
24	Κ	Ξένης ὁσίας, Φίλωνος καὶ Ἑρμογένους μαρτύρων
25	Δ	+ ***Γρηγορίου Θεολ. Ἀρχ)που Κ)πόλεως. Πουπλίου ὁσίου***
26	Τ	Ξενοφῶντος ὁσίου, Θεοδώρου Στουδίτου, Ἀρκαδίου ὁσίου
27	Τ	+ ***Ἀνακομιδὴ λειψ Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου*** Ἀρχ. Κ)λεως
28	Π	Εὐφρσὶμ τοῦ Σύρου, Παλλαδίου ὁσ., Χάριτος μάρτυρος
29	Π	Φιλοθέου μάρτ. Ἀνακομ. λειψάνου Ἰγνατίου Θεοφόρου
30	Σ	+ ***ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ***, Χρυσῆς μάρτυρος
31	Κ	Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων, Ἀθανασίας καὶ Εὐδοξίας μ.

Ἔχει ἡμέρας 28. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 10.45′, ἡ νὺξ 13.15′
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τοὺς ἰχθῦς

Φλεβάρη, Κουτσὸ—Φλέβαρε φλεβοκομμένε μῆνα,
σ' ἀρέσουν μπάλοι, τούμπανα, βιολιὰ καὶ μαντολῖνα!

«Ἀποκριάς»!.. Οἱ ἄνθρωποι χορεύουν καὶ γλεντοῦνε
καὶ τῆς ζωῆς τὰ βάσανα καὶ ντέρτια λησμονοῦνε.

Μὰ φεύγεις κι' ὅλοι χαίρονται καὶ σὲ 'ξεπροβοδοῦνε,
καὶ ραγισμένα μόμπιλα 'στὸ διάβα σου πετοῦνε!..

1	Δ	Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς, Τρύφωνος καὶ Ἀναστασίου Ναυπλ. μ.
2	Τ	✠ **ΥΠΑΠΑΝΤΗ Ἰησοῦ Χριστοῦ**
3	Τ	Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος
4	Π	Ἰσιδώρου καὶ Ἰωάννου ὁσίων
5	Π	***Πολυεύκτου Π)χου Κ)λεως***, Ἀγάθης μ.
6	Σ	***Φωτίου Π)χου Κ)λεως***, Βουκόλου ἐπ. Σμύρνης
7	Κ	Παρθενίου ἐπ. Λαμψάκου, Λουκᾶ ὁσίου
8	Δ	Θεοδώρου Στρατηλάτου, Ζαχαρίου προφήτου, Μάρθας μαρτ
9	Τ	Νικηφόρου μάρτυρος ***(Ἀπόδοσις Ὑπαπαντῆς)***
10	Τ	Χαραλάμπους ἱερομ. Πορφυρίου μάρτ.
11	Π	Βλασίου ἱερομ. Θεοδώρας Αὐγούστης
12	Π	***Ἀντωνίου Ἀρχ. Κ)λεως***, Μελετίου Ἀντιοχείας
13	Σ	Μαρτινιανοῦ, Ἀκύλλα μ. Εὐλογίου Ἀλεξανδρείας
14	Κ	Αὐξεντίου, Μάρωνος, Αἰμιλίου τῶν ὁσίων
15	Δ	Ὀνησίμου ἀποστόλου, Εὐσεβίου ὁσίου
16	Τ	***Φλαβιανοῦ Π)χου Κ)λεως***, Παμφίλου μάρτυρος
17	Τ	Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, Φιλίππου ὁσίου
18	Π	Λέοντος Πάπα Ρώμης, Ἀγαπητοῦ μάρτυρος
19	Π	Χαριλάου ἰαμ. Ἀρχίππου, φιλήμονος ἀποστόλων
20	Σ	Λέοντος ἐπ. Κατάνης, Βησσαρίωνος καὶ Ἀγάθωνος
21	Κ	+ ***ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ Ἰωάννου Π)χου Κ)λεως***,
22	Δ	Ἀνθούσης καὶ Συνετοῦ τῶν ἐν τοῖς Εὐγενείου Μαρτύρων.
23	Τ	Πολυκάρπου ἐπισκόπου Σμύρνης
24	Τ	Α′ καὶ Β′ εὕρεσις Τιμ. Κεφ. Προδρόμου (***Κατάλυσις εἰς πάντα***)
25	Π	***Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως***, Ρηγίνου Ἱερομαρτ.
26	Π	Πορφυρίου ἐπ. Θεοκλήτου, Φωτεινῆς μεγαλ. (***Κατάλυσις εἰς πάντα***)
27	Σ	Προκοπίου Δεκαπολίτου ὁμολογητοῦ
28	Κ	+ ***ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ*** Βασιλείου ὁμολογητοῦ, Νυμφᾶ ἀποστόλου

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 11.50′, ἡ νὺξ 12 10′
Ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Κριὸν

Μάρτη! «Καλῶς μᾶς ὥρισες» κι' εἶνε τιμὴ δική σου,
νὰ δείχνῃς μέσ' 'στὰ σκέρτσα σου τὴν ἄστατη μορφή σου.

Μ' ἀνίσως καὶ σ' ἀδίκησαν καὶ 'βγάλαν τ' ὄνομά σου,
'μᾶς φέρνεις καὶ τὴν Ἄνοιξι 'ςὲ κάθε πέρασμά σου.

Μάρτη! Καὶ σὺ μαρτύρησε, ὅσ' ἄλλοι μαρτυροῦνε
καὶ τὰ μαρτύρια τῆς ζωῆς, ποὺ μᾶς παραβαροῦνε!...

1	Δ	Εὐδοκίας ὁσιομ. Ἀντωνίνης, Μαρκέλλου μάρτυρος
2	Τ	Ἡσυχίου, Θεοδότου, Εὐθαλίας τῆς Παρθενομάρτ. Χαρισίου μάρτ.
3	Τ	Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου μαρτ. (***Νησταία***)
4	Π	Γερασίμου ὁσίου, Ἀκατίου καὶ Στρατονίκου τῶν μαρτύρων
5	Π	Κόνωνος, Εὐλαμπίου, Ἀργελάου, Βλαδίνας, Διοκλέους (***Νησταία***)
6	Σ	***ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ*** Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μ. Εὕρεσις Τιμίου Σταυροῦ
7	Κ	+ ***ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ*** Εὐφραίμ, Βασιλέως, Εὐγενίου
8	Δ	Θεοφυλάκτου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, Ἑρμοῦ ἀποστόλου
9	Τ	***Τῶν Ἁγ. Τεσσαράκοντα*** μαρτ τῶν ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων
10	Τ	Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ, Κυπριανοῦ καὶ Κρήσκεντος μαρτύρων
11	Π	Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Πιονίου ἱερομάρτυρος
12	Π	Θεοφάνους ὁμολογητοῦ, Γρηγορίου τοῦ Διαλόγου, Θεολόγου ὁσ.
13	Σ	***ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ Ἀνακάλυψις Δειψάν. Νικηφόρου Κων)λεως***
14	Κ	+ ***ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ*** Βενεδίκτου ὁσιομ. Ἐλαιονώρας, Ἀλεξάνδρου
15	Δ	***ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ*** Ἀγαπίου, (***Ἄρχεται Μ. Τεσσαρακοστή***)
16	Τ	Σαββίνου μ. τοῦ Αἰγυπτίου, Χριστοδούλου ὁσ. καὶ Ρωμανοῦ μ.
17	Τ	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, Μαρίνου μ. καὶ Παύλου ὁσιομ.
18	Π	Κυριλλου ἀρχιεπ. Ἱεροσ.. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, Πατρόκλου μ.
19	Π	Χρυσάνθου, Δαρείας, Ἰάσωνος, (***Α′. Χαιρετισμοὶ Θεοτόκου***)
20	Σ	***ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ Μνήμη τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος Θεοδώρου***
21	Κ	✠ ***ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ Θωμᾶ Π)χου Κ)λεως (Α′ΝΗΣΤΕΙΩΝ)***
22	Δ	Δροσίδος μάρτ., Γεωργίου ἐπ. Μυτιλήνης, Βασιλειου ἱερομ.
23	Τ	Νικωνος ἱερομ. Δομετίου μ. καὶ Λουκᾶ ὁσιομ. τοῦ νέου
24	Τ	***Προεόρτια Εὐαγγελισμοῦ***, Ἀρτέμονος ἐπισκ. Λαοδικείας
25	Π	✠ **Ο ΕΥΑΓ. ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ** (Ἑσπέρας Ἀποδ. Εὐαγγελισμοῦ)
26	Π	Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ (***Β′ χαιρετισμοὶ Θεοτόκου***)
27	Σ	Ματρώνης ὁσίας τῆς ἐν Θ)νίκῃ, Ἀμφιλοχίου μαρτ.
28	Κ	+ ***Β′ ΝΗΣΤΕΙΩΝ*** Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ἰλαρίωνος Ἡρωδίωνος
29	Δ	Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων, Κυρίλλου διακόνου καὶ Ἰωνᾶ μ.
30	Τ	Ἰωάννου συγγραφέως Κλίμακος, Σιβύλλης, Ἰωὴλ προφήτου
31	Τ	Ὑπατίου ἐπισκ. Βενιαμὶν διακόνου καὶ Μενάνδρου μάρτυρος

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νὺξ 11
Ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Ταῦρον

Ἀπρίλη, ψευτο-γελαστή, «καλῶς» μᾶς «ἦρθες» πάλι,
καὶ ξεφουρνίζεις ψέμματα μὲ πονηριὰ μεγάλη.

Σὰν Ἀβουκάτος πονηρὸς, πολὺ πλάθεις παραμύθια,
πάντ' ἀγαπᾶς τὰ ψέμματα, ποτὲ δὲν λές «ἀλήθεια»!..

Ὅμως οἱ τίμιοι ἄνθρωποι τὸν ψεύτη τὸν μισοῦνε,
καὶ ἂν «ἀλήθεια» τοὺς μιλῇ, ποτὲ δὲν τὸν ἀκοῦνε!..

1	Π	Μαρίας ὁσίας Αἰγυπτίας. Ἄχαζ δικαίου, Μακαρίου ἡγουμένου
2	Π	Τίτου ὁσ., Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου *(Γ' χαιρετισμοὶ Θεοτόκου)*
3	Σ	Νικήτα Ἡγουμένου, Ἰωσὴφ ὑμνογράφου, Ἀγάβου ἐκ τῶν 70
4	Κ	✠ *ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ* Γεωργίου *(Γ' Νηστειῶν)*
5	Δ	Κλαυδίου, Διοδώρου, Ζήνωνος μάρτυρος
6	Τ	*Εὐτυχίου Π)χου Κ)πόλεως.* Πλατωνίδος ὁσίας
7	Τ	Καλλιοπίου, Ἀκυλίνης, Ρουφίνου μαρτύρων
8	Π	Ἡρωδίωνος, Ἀγάβου, Ρούφου μαρτύρων
9	Π	Εὐψυχίου, Αὐδιησοῦ, Βαδίμου μαρτ. *(Δ'. χαιρετισμοὶ Θεοτόκου)*
10	Σ	Τρεντίου Πομπηίου μαρτύρων
11	Κ	*Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ* Ἰωάννου συγγρ. κλίμακος, Ἀντίπα ἐπισκόπου
12	Δ	Ἀνακομιδὴ Τιμίας Ζώνης Θεοτόκου, Βασιλείου ὁμολ.
13	Τ	Μαρτίνου Πάπα Ρώμης ὁμολογητοῦ
14	Τ	Ἀρισταρχου, Πούδη, Τροφίμου μαρτ. *(Μέγας Κανών)*
15	Π	Κρήσκεντος μάρτυρος, Λεωνίδου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν
16	Π	*ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ* Ἀγάπης, Χιονίας, Εἰρήνης μάρτυρος
17	Σ	Ἀγαπητοῦ Πάπα Ρώμης, Ἀδριανοῦ μάρτυρος
18	Κ	*Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ* Μαρίας Αἰγυπτίας, Ἰωάννου ὁσίου
19	Δ	*Τρύφωνος ἀρχιεπ. Κων)πόλεως,* Σωκράτους μάρτυρος
20	Τ	Θεοδώρου Τριχινᾶ, Ζακχαίου ἀποστόλου
21	Τ	*Μαξιμιλιανοῦ Π)χου Κ)λεως,* Ἰσαακίου καὶ Ἀλεξάνδρας μαρ.
22	Π	Θεοδώρου ὁσ. τοῦ Συκεώτου ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως
23	Π	*Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου,* Ἀνατολίου μάρτυρος
24	Σ	*ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ* Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας, Λεοντίου, Λογγίνου μ.
25	Κ	✠ **ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ** *Μακεδονίου Π)χου Κ)λεως,* Μάρκου Εὐαγγελ.
26	Δ	*ΜΕΓΑΛΗ* Ἰωσὴφ Παγκάλου, Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασείας
27	Τ	*ΜΕΓΑΛΗ* Συμεὼν ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων συγγενοῦς τοῦ Κυρίου
28	Τ	*ΜΕΓΑΛΗ* Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων *(Τὸ ἅγ. Εὐχέλαιον)*
29	Π	*ΜΕΓΑΛΗ* Σωσιπάτρου καὶ Ἰάσωνος *(Τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια)*
30	Π	*ΜΕΓΑΛΗ* Ἰακώβου ἀποστ. Ἀργυρῆς μ. *(Ὁ Ἐπιτάφιος Θρῆνος)*

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 14.10', ἡ νὺξ 9.50
Ὁ ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τοὺς Διδύμους

Μάη! «Καλῶς» μᾶς «ὥρισες» «καλῶς» μᾶς «ἦρθες» πάλι,
κι' ἐστόλισες τὴν Ἄνοιξι μὲ μυρωμένα κάλλη!..

Τ' ἀηδόνια κι' ὅλα τὰ πουλιὰ γιὰ σένα κελαϊδοῦνε,
καὶ ἡ κοπέλλαις ἡ ὥμορφαις γιὰ σένα τραγουδοῦνε.

Κι' ἡ πόρταις ἀνθοστόλισταις μ' ἀνθόπλεχτα στεφάνια
ἐσένα ὑποδέχονται παντοῦ μὲ περηφάνεια!..

1	Σ	*ΜΕΓΑ, ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ* Ἱερεμίου προφ. Ἀκακίου ὁσίου
2	Κ	✠ **ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ** Ἀνακάλυψις Λειψάν. Μ. Ἀθανασίου
3	Δ	*ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΙΣΗΜΟΥ* Τιμοθέου, Μαύρας [μ. Ροδοπιανοῦ
4	Τ	*ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΙΣΗΜΟΥ* Πελαγίας
5	Τ	Εἰρήνης μεγαλομ. Γαΐου, Γαϊανοῦ μαρτύρων
6	Π	Ἰὼβ τοῦ Πολυάθλου, Σεραφεὶμ ὁσίου
7	Π	✠ **ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ** Ἀνάμνησις φανέντος ἐν οὐρ. Σταυροῦ
8	Σ	Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Ἀρσενίου τοῦ Μεγάλου
9	Κ	✠ **ΤΟΥ ΘΩΜΑ** Ἡσαΐου προφήτου, Χριστοφόρου μεγαλομάρτ.
10	Δ	Σίμωνος ἀποστόλου Ζηλωτοῦ
11	Τ	Μωκίου ἱερομάρτυρος, Ἐγκαίνια τῆς Κων)λεως
12	Τ	*Γερμανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κων)λεως.* Ἐπιφανίου ἐπ. Κύπρου
13	Π	Γλυκερίας μάρτυρος, Σεργίου ὁμολογητοῦ
14	Π	Θεράποντος ἱερομάρτυρος. Ἰσιδώρου τοῦ ἐν Χίῳ
15	Σ	Παχωμίου μεγαλομάρτ. Ἀχιλλίου ἐπ. Λαρίσσης (*ἀπόδοσις Θωμᾶ*)
16	Κ	**ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ** *Νικολάου ἀρχιεπ. Κων)πόλεως*
17	Δ	Ἀνδρονίκου, Ἰουνίας μαρτύρων
18	Τ	Ἡρακλείου, Διονυσίου, Χρηστίνης, Ἰουλίας, Βενεδίκτου μαρτ.
19	Τ	Πατρικίου ἐπ. Προύσης, Μενάνδρου μάρτυρος
20	Π	Ἀνακάλυψις λειψάνων Ἁγ. Νικολάου
21	Π	+ *Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἰσαπ. Βασιλέων*
22	Σ	Βασιλίσκου, Βλαδιμήρου, Μαρκέλλου, Κόδρου μαρτ.
23	Κ	**ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ** Μιχαὴλ ὁμολ. Μαρίας τοῦ Κλωπᾶ
24	Δ	Συμεών, Μαρκιανῆς, Σωσάννης, Ἀνανίου μαρτ.
25	Τ	Ἡ εὕρεσις τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου
26	Τ	† *ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ* Κάρπου ἀποστ. Ἀλφαίου ἀ.
27	Π	Ἑλλαδίου ἱερομάρτυρος, Ἰωάννου Ρώσου
28	Π	Εὐτυχοῦς ἱερομάρτ. Ἑλικωνίδος, Δάφνης μαρτ.
29	Σ	Θεοδοσίας μαρτ. Ὀλβιανοῦ μάρτυρος
30	Κ	**ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ** Ἰσαακίου, Βαραχίου, Νατολίου μ.
31	Δ	Ἑρμείου, Εὐσεβίου, Ρωμανοῦ μαρτ.

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νὺξ 9
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Καρκῖνον

Ἰούνη, μῆνα Θεριστή μὲ κοφτερὸ δρεπάνι,
ἡ Φύσι σ' ἐστεφάνωσε μὲ θερινὸ στεφάνι.

Οἱ ζευγολάταις, πῶσπειραν χωράφια ὠργωμένα,
τώρα θερίζουν τὰ σπαρτά, πῶχουν 'ζτὴ γῆ σπαρμένα.

Κι' ὅσοι 'ζτὰ χέρια τῶν φτωχῶν σπέρνουν ἐλεημοσύνη,
ἀπὸ φτωχοὺς θεριζουνε τιμὴ κι' εὐγνωμοσύνη!..

1	Τ	Ἰουστίνου φιλοσόφου, Χαριτοῦς μαρτ.
2	Τ	***Νικηφόρου Ἀρχ. Κων)πόλεως,*** Μαρίνου ὁσ.
3	Π	Λουκιανοῦ μαρτ. Παύλας καὶ τῷ σὺν αὐτῇ
4	Π	***Μητροφάνους*** Ἀρχ. ***Κων)λεως*** Μαρίας, Μάρθας
5	Σ	Δωροθέου ἐπισκ. Τύρου, Λεωνίδου μαρτ.
6	Κ	**ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ** Ἱλαρίωνος ὁσ. Βαλερίας μαρτ.
7	Δ	Θεοδότου ἐπισκόπου Ἀγκύρας, Σεβαστιανῆς μαρτ.
8	Τ	Καλλιόπης μαρτ. Θεοδώρου Στρ τηλάτου
9	Τ	***ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ*** Θέκλας, Μαριάμνης μαρτ.
10	Π	✠ **ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ** Ἀλεξάνδρου, Πανσέμνης, Ἀντωνίνης
11	Π	Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα Ἀποστόλων
12	Σ	Ὀνουφρίου. Πέτρου τοῦ ἐν Ἄθω
13	Κ	✠ ***ΤΩΝ 318 ΘΕΟΦ. ΠΑΤΕΡΩΝ τῆς ἐν Νικαίᾳ Δ΄ Συνόδου***
14	Δ	***Μεθοδίου ἀρχιεπ. Κων)λεως*** Ἐλισσαίου προφήτου
15	Τ	Ἀμὼς τοῦ προφ. Αὐγούστου ἐπισκ. Δουλᾶ μαρτ.
16	Τ	Τύχωνος ἐπισκ. Ἀμαθοῦντος Κύπρου, Μάρκου ἱερομ.
17	Π	Ἰσαύρου, Ἰνοκεντίου, Μανουὴλ μαρτύρων
18	Π	Λεοντίου, Θεοδούλου, Ὑπάτου, Αἰθερίου ***(ἀπόδοσις Ἀναλήψεως)***
19	Σ	***ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ*** Ἰούδα, Ζωσίμου, Ζήνωνος, Παϊσίου
20	Κ	✠ **ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ** Μεθοδίου, Κυλλίσσου ἱερομ.
21	Δ	✝ **ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ** Ἰουλιανοῦ, Ἀφροδίτης, Νικήτα
22	Τ	Εὐσεβίου ἐπισκόπου Σαμοσάτων
23	Τ	Ἀγριππίνης, Ἀριστοκλέους μαρτ ***(Κατάλυσις εἰς πάντα)***
24	Π	✝ **Τὸ Γενέθλιον τοῦ Προδρόμου,** Παναγιώτου νεομάρτυρος
25	Π	Φεβρωνίας ὁσιομ. Ἔρωτος, Φέρμου μ ***(Κατάλυσις εἰς πάντα)***
26	Σ	Δαυὶδ τοῦ ἐν Θεσ)κῃ, Ἀνθίμου ὁσίου ***(ἀπόδοσις Πεντηκοστῆς)***
27	Κ	✠ **ΤΩΝ ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ** Σαμψὼν ξενοδόχου, Ἰωάννης μυροφ.
28	Δ	Ἀνακομιδὴ λειψ. Κύρου καὶ Ἰωάννου Ἀναργύρων ***(Νησταία)***
29	Τ	✝ ***ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ*** Τῶν πρωτοκορυφ. Ἀποστόλων
30	Τ	✝ **Ἡ Σύναξις τῶν 12 Ἀποστόλων** Μελίτωνος μάρτυρος

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νὺξ 10
Ὁ ἥλιος εὑρίσκεται ὑπὸ τὸν Λέοντα

Ἰούλη, μῆν' Ἀλλωνιστή, πῶχεις περίσσια χάρι,
εἶσαι φτωχῶν παρηγοριὰ καὶ γεωργῶν καμάρι!

Ζευγάδες ἁλωνίζουνε κι' ἔχουν χαρὰ μεγάλη
κι' ὁ τζίτζικας ἀδιάκοπα γλυκὸ τραγούδι ψάλλει.

Ψάλλει 'στὸν Πλάστη τὸν Σοφὸ γλυκειὰ δοξολογία,
ποὺ δίνει πλούσια πάντοτε 'στὸν κόσμο εὐτυχία!..

1	Π	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων, Πέτρου ὁσίου τοῦ Ἐρημίτου
2	Π	Ἡ κατάθεσις τῆς Τιμ. Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου ἐν Βλαχέρναις
3	Σ	***Ἀνατολίου ἀρχιεπ. Κων)λεως,*** Ὑακίνθου τοῦ Κουβικουλαρίου μ.
4	Κ	Ἀνδρέου ἐπισκ. Κρήτης, Λουκίας μαρτ. Θεοφίλου ἱερομ.
5	Δ	Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ Κυπριανοῦ ὁμολ. καὶ Λαμπαδοῦ ὁσ.
6	Τ	Φιλήμονος, Ἀρχίππου ἀπ. Σισώης καὶ Ὀνησίμου μαρτύρων
7	Τ	Κυριακῆς μεγαλ. Θωμᾶ ὁσ τοῦ ἐν Μαλεῷ. Εὐαγγέλου μαρτ.
8	Π	Προκοπίου μεγαλομ. Ἀντιόχου, Παρτεμουθίου μαρτ.
9	Π	Παγκρατίου ἐπισκόπου, Ὀρέστου ἱερομ. Ἀνδρέου, Πρόβου μαρτ.
10	Σ	Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μαρτύρων
11	Κ	**Εὐφημίας μεγαλ.** Νεκταρίου μαρτ. Ὄλγας ἰσαποστόλου
12	Δ	Βερονίκης μαρτ. Πρόκλου Ἱλαρίου
13	Τ	Σύναξις Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, Στεφάνου Σαββαΐτου
14	Τ	Ἀκύλα ἀποστόλου, Ἰωσὴφ Ὁμολογητοῦ
15	Π	Κυρίκου, Ἰουλίτης, καὶ Ἀβουδίμου μάρτυρος
16	Π	Ἀθηνογένους ἱερομαρτ. Φιλύστου καὶ Ὡραιοζήλης μαρτ.
17	Σ	Μαρίνης μεγαλομαρτ. Εὐφρασίου Ἱεραπόλεως
18	Κ	✠ ***ΤΩΝ ΑΓ'. ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΞ ΟΙΚ. ΣΥΝΟΔΩΝ*** Αἰμιλιανοῦ μ.
19	Δ	Μακρίνης ὁσ. Δίου ὁσ. Βαλεντίνης μαρτ.
20	Τ	✝ ***ΗΛΙΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ*** τοῦ Θεσβίτου
21	Τ	Συμεὼν τοῦ δια Χριστὸν Σαλοῦ καὶ Ἰωάννου ὁσ.
22	Π	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς σῆς Μυροφόρου, Μαρκέλλης μαρτ.
23	Π	Φωκᾶ ἱερομάρτ. Ἰεζεκιὴλ προφήτου, Ἀπολιναρίου μαρτ.
24	Σ	Χρησίνης μεγαλομάρτ. Ἀθηναγόρα ὁμολογητοῦ
25	Κ	Ἡ Κοίμησις τῆς ἁγ. Ἄννης, Εὐτραξίας ὁσ. Ὀλυμπιάδος ὁσ.
26	Δ	**Παρασκευῆς** ὁσιομάρτ. Ἐρμολάου ἱερομάρτ.
27	Τ	✝ ***ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ*** μεγαλομάρτ. Δημητικοῦ
28	Τ	Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος, Παρμενᾶ Ἀποστόλων
29	Π	***Κωνσταντίνου Πατρ)χου Κ)πόλεως,*** Καλλινίκου καὶ Θεοδότης μ.
30	Π	Σύλλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἑταινεσοῦ ἐκ τῶν Ο'.
31	Σ	Εὐδοκίμου δικαίου, Ἰωσὴφ Ἀριμαθαίας, προεόρτια Σταυροῦ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 13.35′, ἡ νὺξ 10.25′
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὴν Παρθένον

Αὔγουστε πανηγυριστή, ποὺ κάνεις πανηγύρια,
καὶ δείχνει κάθε νύχτα σου τῆς Φύσης τὰ μυστήρια!

Ὅσοι ἀγαποῦν τὰ φροῦτα σου τὰ μοσχομυρωμένα,
ποθοῦν καὶ τὰ σταφύλια σου, γιατ' εἶναι βλογημένα.

Κ' ὁ Πλάστης ποὺ τὰ βλόγησε μ' εὐχὴ καὶ μ' εὐλογία,
'ς ὅλο τὸν κόσμο νὰ σκορπᾶ χαρὰ καὶ εὐτυχία!.

1	Κ	Ἡ πρόοδος τοῦ Τιμ. Σταυροῦ. Τῶν 7 παίδων Μακκαβαίων
		Σολομονῆς μ. *(ἄρχεται ἡ νηστεία τῆς Θεοτόκου Ἑσπ. Α′ παρ)*
2	Δ	Ἀνακομιδὴ λειψ. Στεφάνου πρωτομ. Ἰουστινιανοῦ Βασιλέως
3	Τ	Ἰσαακίου, Σαλώμης Μυροφόρο·, Δαλμάτου, Θεοκλητοῦς
4	Τ	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων, Εὐδοκίας μάρτ.
5	Π	Προεόρτια μεταμορφώσεως. Νόνας μητρὸς Γρηγορίου Θεολόγου
6	Π	✠ **ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ** (*Ἰχθύος κατάλ.*)
7	Σ	Δομετίου. Ναρκίσσου ἱερομάρτ. Ἀστερίου μαρτ.
8	Κ	Αἰμιλιανοῦ καὶ Μύρωνος ἐπισκ., Τριανταφύλλου νεομάρτ.
9	Δ	Ματθία ἀπ. καὶ τῶν 10 μαρτύρων, Πατρικίας μάρτ.
10	Τ	Λαυρεντίου ἀρχιδιακ. Ἱππολύτου, Ξύστου Πάπα Ρώμης
11	Τ	Εὔπλου διακόνου, Ζήνωνος μαρτύρων
12	Π	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων, Σεργίου καὶ Στεφάνου ὁσ.
13	Π	Μαξίμου ὁσ., Εἰρήνης τῆς Βασιλίσσης (*Ἀπόδοσις Μεταμορφ.*)
14	Σ	Προεόρτια Κοιμήσεως Θεοτόκου, Μιχαίου τοῦ προφήτου
15	Κ	✠ **Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**
16	Δ	Τοῦ Ἁγίου Μανδηλίου, Διομήδους, Σταματίου, Ἀλκιβιάδου μαρτ.
17	Τ	Μύρωνος, Κυπριανοῦ, Ἰουλιανοῦ μαρτύρων
18	Τ	*Ἰωάννου, Γρηγορίου Πατριάρχ. Κ)πόλεως,* Φλώρου, Λαύρου μ
19	Π	Ἀνδρέου Στρατηλάτου, Ἀγαπίου μάρτυρος
20	Π	Σαμουὴλ προφ., Φωτεινῆς, Ἡλιοδώρου μαρτύρων
21	Σ	Θαδδαίου ἀποστ. Βασσης μάρτ.
22	Κ	Ἀγαθονίκου, Ζήνωνος καὶ Ἀνθούσης μαρτ.
23	Δ	*Καλλινίκου Πατριάρχου Κ)λεως* Εἰρηναίου (*Ἀπόδ. ἑορτῆς Θεοτόκου*)
24	Τ	Εὐτυχοῦς ἱερομ., Τατίωνος μ. Κοσμῆ νεομάρ.
25	Τ	*Μηνᾶ, Ἐπιφανίου, Γενναδίου καὶ Ἰωάννου ἀρχιεπ. Κ)λεως*
26	Π	Ἀδριανοῦ, Ναταλίας, Ἰωάσαφ μαρτ.
27	Π	Ποιμένος ὁσ. Λιβερίου, Φανουρίου νεοφανοῦς
28	Σ	Μωϋσέως Αἰθίοπος, Ἐζεκίου Βασιλέως
29	Κ	+ *Η ΑΠΟΤΟΜΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ* (νηστεία), Χαριλάου μάρτυρος
30	Δ	*Ἀλεξάνδρου, Ἰωάννου καὶ Παύλου Πατριάρχων Κων)πόλεως*
31	Τ	Κατάθεσις Τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 12.20′, ἡ νὺξ 14.40′
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Ζυγὸν

Σεπτέμβρη, μῆνα Τρυγητή, πῶχεις περίσσια χάρι,
ἐσύ 'σαι τὸν ἀμπελουργῶν 'περήφανο καμάρι!

Εἶν' τὰ σταφύλια σου γλυκὰ κι' ἔχουνε νοστιμάδα,
καὶ κάνουν πάντα νόστιμη τοῦ μούστου τὴν γλυκάδα.

Μ' ἀπ' ὅλα πειὸ γλυκύτερη καὶ πειὸ χαριτωμένη
εἶνε ἡ γλῶσσα ἡ γλυκειά, ποὺ γλυκοσυντυχαίνει!.

1	Τ	+ **Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου.** Συμεών Στυλίτου. Σύναξις Θεοτόκου
2	Π	*Ἰωάννου Νηστ. Πατριάρχου Κ)πόλεως,* Μάμαντος, Εὐτυχίου
3	Π	Ἀνθίμου ἐπισκ Θεσσαλονίκου καὶ Πολυδώρου μάρτ.
4	Σ	Βαβύλα ἐπισκ., Ἑρμιονης, Μωϋσέως προφ. Ἱερουσαλὴμ μαρτ.
5	Κ	Ζαχαρίου προφ., Πέτρου τοῦ ἐν Ἀθω.
6	Δ	Ἀνάμνησις ἐν Χώναις θαύματος Ἀρχ. Μιχαὴλ, Εὐδοξίου, Ρωμύλου
7	Τ	Σώζοντος μ. προεόρτια Γεν. Θεοτόκου
8	Τ	✠ **ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ**
9	Π	Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης Θεοπατόρων
10	Π	Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας μ. Πουλχερίας Βασιλίσσης
11	Σ	Θεοδώρας καὶ Διοδώρου μ. Εὐανθίας ὁσίας
12	Κ	Αὐτονόμου, Θεοδούλου μάρτ. (*Ἀπόδ. Γεν. Θεοτόκου*)
13	Δ	Προεόρ. Σταυροῦ. Κορνηλίου Ἑκατοντάρχου. Ἀριστείδου μ.
14	Τ	✠ **Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ** (*Νησεία*)
15	Τ	Νικήτα μεγαλομ., Φιλοθέου πρεσβυτ. Ἀκακίου μ.
16	Π	Εὐφημίας μεγαλομ. Μελιτινῆς μάρτυρος
17	Π	Σοφίας καὶ τῶν θυγ Πίστεως Ἀγάπης, Ἐλπίδος, Παντολέοντος μ.
18	Σ	Εὐμενίου Ἐπισκόπου, Ἀριάδνης μ.
19	Κ	Τροφίμου, Σαββατίου, Δορυμέδοντος μ.
20	Δ	Εὐσταθίου μεγαλομ. Θεοπίστης. Μαρτίνου
21	Τ	Κοδράτου ἐπ. Ἰωνᾶ προφ (*Ἀπόδοσις Σταυροῦ*)
22	Τ	Φωκᾶ ἱερομ. Φωκᾶ μ. κηπουροῦ. Ἡρακλέους ὁσ.
23	Π	Σύλληψις Τιμ. Προδρόμου, Ξενθίππης, Πολυξένης μ.
24	Π	+ **Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης,** Θέκλης μ.
25	Σ	Εὐφροσύνης ὁσ. Παφνουτίου, Καλλιμάχου μ.
26	Κ	Μετάστασις Ἰωάννου Θεολόγου, Γεδεὼν δικαίου
27	Δ	Καλλιστράτου μ. Ἰγνατίου ἡγουμένου, Ἀκιλίνης μ.
28	Τ	Χαρίτωνος ὁμολογ., Βαρούχ προφήτου
29	Τ	Κυριακοῦ ἀναχωρητοῦ, Πετρωνίας μάρτ.
30	Π	Γρηγορίου Φωτιστοῦ ἐπ. Ἀρμενίας, Στρατονίκης μ.

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 11.10΄, ἡ νὺξ 13.50΄
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Σκορπιὸν

Ὀχτώβρη, μῆνα βροχερέ, μῆνα παραπονιάρη!
Βοριᾶ, φουρτοῦνα καὶ βροχή, μᾶς φέρνεις μὲ καμάρι.

Πέφτουν τὰ δάκρυα τ' οὐρανοῦ στὴ γῆ τὴ διψασμένη,
καὶ μαλακώνουν τὴν καρδιὰ τῆς γῆς τὴν πετρωμένη.

Καὶ τῶν φτωχῶν τὰ δάκρυα ὁπόταν πλημμυροῦνε,
κάθε φιλάνθρωπη καρδιὰ ραγίζουν, συγκινοῦνε!...

1	Π	Ἀνανίου ἀπ. Ρωμανοῦ μελωδοῦ. Ἰωάννου Κουκουζέλους
2	Δ	Κυπριανοῦ ἱερ. Ἰουστίνης μ. Θεοφίλου ὁμολ.
3	Κ	Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Θεαγένους μάρτ.
4	Δ	Ἱεροθέου ἐπισκ Ἀθηνῶν. Καλλισθένους μ.
5	Τ	Χαριτίνης μ. Εὐδοκίμου ὁσίου
6	Τ	Θωμᾶ ἀποστ. Ἐρωτηΐδος μάρτ.
7	Π	Σεργίου, Βάκχου, Πολυχρονίου μ.
8	Π	Πελαγίας ὁσ. Ἁγησιλάου καὶ Ἀρχελάου μ.
9	Σ	Ἰακώβου ἀποστ. Ἀνδρονίκου ὁσ. Ἀθανασίας μ.
10	Κ	Εὐλαμπίας καὶ Εὐλαμπίου μάρτ. Χαριλάου μ.
11	Δ	***Νεκταρίου, Ἀρσακίου, Σισινίου Π)χῶν Κ)λεως***, Θεοφίνους μ.
12	Τ	Πρόβου, Ταράχου, Ἀνδρονίκου μ. Ἀνδρομάχης μ.
13	Τ	Κάρπου, Παπύλου. Ἀγαθονίκης μ. Ἀντιγόνου, Βενιαμὶν διακόνου
14	Π	Ναζαρίου, Γερβασίου, Κοσμᾶ μελωδοῦ
15	Π	Λουκιανοῦ ὁσ. Σαββίνου ὁσίου
16	Σ	Λογγίνου ἑκατοντάρχου, Δομνίκου μ.
17	Κ	✠ ***Τῶν Ἁγ. Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου***. Ἀνδρέου τοῦ ἐν Κρίσει, Ὡσηὲ προφήτου.
18	Δ	Λουκᾶ Εὐαγγελιστοῦ, Μαρίνου μ.
19	Τ	Ἰωὴλ προφ. Φίλωνος, Εὐσεβίου μ.
20	Τ	Γερασίμου ἀρχιεπ. Κεφαλ. Μητρώνης Χιοπολ. Ἀρτεμίου μ.
21	Π	Ἱλαρίωνος τοῦ Μεγ. Σωκράτους μάρτ.
22	Π	Ἀβερκίου ἰσαπ. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ 7 παίδων
23	Σ	***Ἰγνατίου Π)χου Κων)πόλεως***, Ἰακώβου Ἀδελφοθέου
24	Κ	Ἀρέθα μεγαλομ. Σεβαστιανῆς μ. Οὐαλεντίνου μ.
25	Δ	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου μάρτ.
26	Τ	+ **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ**, Ἀνάμν. Μεγ. Σεισμοῦ
27	Τ	***Κυριακοῦ Π)χου Κων)πόλεως***, Νέστορος μ.
28	Π	Τερεντίου, Νεολίνης καὶ τῶν Τέκνων αὐτῶν. Θεοδούλου
29	Π	Ἀναστασίας Ρωμαίας, Ἀβραμίου ὁσίου
30	Σ	***Ἰωσὴφ Π)χου Κων)πόλεως***, Ζηνοβίου, Ζηνοβίας μ. Κλεόπα μ.
31	Κ	***Στάχυος ἐπ. Βυζαντίου***, Ἀριστοβούλου, Στρατονίκης

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νὺξ 14
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Τοξότην

Νοέμβρη, μῆνα θλιβερέ, τοῦ Φθινοπώρου μῆνα,
μὲ τὸ πικρό σου φύσημα σκορπᾶς τῆς γῆς τὰ κρῖνα.

Σπρώχνει ὁ Βοριᾶς τὰ σύννεφα σφουγγάρια φορτωμένα,
καὶ φαρμακῶν' ἀλύπητα, λουλούδαια μαραμμένα...

Καὶ μέσ' στὴ φούρια τοῦ Βοριᾶ, σὰν τῆς ζωῆς εἰκόνα,
φεύγεις κι' ἀνοίγεις τὸ στρατί, ποὺ φέρνει τὸν χειμῶνα!...

1	Δ	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων
2	Τ	Ἀκινδίνου, Πηγασίου, Ἀφθονίου, Ἐλπιδοφόρου μ.
3	Τ	Ἀκεψιμᾶ. Ἀειθαλᾶ, Ἰωσὴφ μ.
4	Π	Ἰωαννικίου. Νικάνδρου ὁσ. Ἰωάννου Βασιλέως ἐλεήμονος
5	Π	Γαλακτίωνος. Ἐπιστήμης μ. Γρηγορίου Ἀλεξανδρείας
6	Σ	***Παύλου Ἀρχ. Κων)λεως***, ὁμολ. Παύλου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ
7	Κ	Λαζάρου ὁσ. Ἀθηνοδώρου, Ἀλίκης μ. Τῶν ἐν Μελετινῇ 33 μ
8	Δ	+ **ΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΜΙΧΑΗΛ, ΓΑΒΡΙΗΛ**
9	Τ	Ὀνησιφόρου, Πορφυρίου μ. Ματρώνης ὁσίας
10	Τ	Ὀλυμπᾶ, Σωσιπάτρου, Ἐράστου ἀπ. Ὀρέστου μ.
11	Π	Μηνᾶ, Βίκτωρος, Βικεντίου, Στεφανίδος μ. Θεοδώρου Στουδίτου
12	Π	Ἰωάννου ἐλεήμονος, Νείλου ὁσίου
13	Σ	***Ἰωάννου Ἀρχ. Κ)πόλεως Χρυσοστόμου***, Δαμασκηνοῦ νέου
14	Κ	Φιλίππου ἀπ. Κωνσταντίνου Ὑδραίου(***Ἀπόκρεω Χριστουγέννων***)
15	Δ	***Θωμᾶ Π)χου Κ)λεως*** Γουρια, Συμωνᾶ (***Ἀρχ. νησ. Χριστουγ.***)
16	Τ	Ματθαίου ἀπ. Εὐαγγελιστοῦ, Ἰφιγενείας μ.
17	Τ	***Μαξίμου, Γενναδίου Π)χῶν Κ)πόλεως***, Γρηγορίου Νεοκαισαρείας
18	Π	Πλάτωνος, Ρωμανοῦ μαρτύρων
19	Π	Ἀβδιοὺ προφ. Βαρλαὰμ μαρτύρων
20	Σ	***Πρόκλου Ἀρχ. Κ)πόλεως*** Γρηγορίου ὁσ. Θεσπεσίου, Ἀναστολίου
21	Κ	✠ **ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ** (***Κατάλυσις ἰχθύος***)
22	Δ	Φιλήμονος ἀποστόλου, Κιλικίας μαρτύρων
23	Τ	Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Γρηγορίου ἐπ Ἀκραγαντίνων
24	Τ	Κλήμεντος Ρώμης, Μάλχου, Χρυσογόνου μαρτύρων.
25	Π	+ **Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος** (***Ἀπόδοσις Εἰσοδίων***)
26	Π	Στυλιανοῦ, Ἀλυπίου ὁσ. Γεωργίου νεομάρτ. Χίου
27	Σ	Ἰακώβου τοῦ Πέρσου. Ναθαναὴλ ὁσίου
28	Κ	Στεφάνου ὁμολογητοῦ, Εἰρηνάρχου μάρτ.
29	Δ	Παραμόνου καὶ Φιλουμένου, Φαίδρου μαρτύρων
30	Τ	***Ἀνδρέου Πρωτοκλήτου Θεμελιωτοῦ Ἐκκλησίας Κων)πόλεως***

Ἔχει ὥρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νὺξ 15
Ὁ Ἥλιος εὑρίσκεται εἰς τὸν Αἰγόκερω

Δεκέμβρη, μῆνα χιονιστή ! Μέσ' 'ςτ' ἄσπρα σου τὰ χιόνα,
πού, μοιάζουν νεκροσάβανα καὶ νεκρικὰ σεντόνια,

καὶ μέσ' 'ςτοῦ κόσμου τὴς χαραις, τὰ γλέντια, τὰ τραγούδια,
πού συντροφιάζουν κλάμματα καὶ νεκρικὰ λουλούδια.

Ὁ χρόνος ἀποχαιρετᾶ μὲ ὄψι θακρυσμένη
κι' οἱ ἄνθρωποι, ξεπροβοδοῦν τὸν Χρόνο, πού διαβαίνει !...

1	Τ	Ναοῦμ προφ. Φιλαρέτου ἐλεήμονος
2	Π	Ἀββακοῦμ προφ. Μυρόπης μαρτ.
3	Π	Σοφονίου προφ. Θεοδούλου ὁσ. Ἀγγελικῆς, Ἀγγελὴ μαρτ.
4	Σ	+ **Βαρβάρας μεγαλομ.** Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Σεραφεὶμ ἐπισ.
5	Κ	+ **Σάββα Ἡγιασμένου.** Διογένους μαρτ.
6	Δ	+ ***ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΥΡΩΝ ΛΥΚΙΑΣ*** θαυματουργοῦ
7	Τ	Ἀμβροσίου ἐπισ. Μεδιολάνων, Ἀθηνοδώρου μ.
8	Τ	Παταπίου ὁσ. Σωσθένους καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Σωφρονίου ἐπ. Κύπρου
9	Π	Σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης, Ἄννης τῆς Προφήτιδος
10	Π	Μηνᾶ, Ἑρμογένους, Εὐγράφου μαρτύρων
11	Σ	Δανιὴλ Στυλίτου. Τερεντίου, Μεΐρικος
12	Κ	✠ **ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ** ***Σπυρίδωνος Τριμυθοῦντος***
13	Δ	Εὐστρατίου, Λουκίας. Εὐγενίου μαρτ.
14	Τ	Θύρσου, Φιλήμονος Λευκίου, Καλλινίκου, Ἀπολωνίου μ.
15	Τ	Ἐλευθερίου ἱερομ. Σωσάννης ὁσ.
16	Π	Ἀγγαίου προφ. Θεοφανοῦς Βασιλίσσης
17	Π	Δανιὴλ προφ. Τῶν 3 παίδων, Διονυσίου ἐπ. Αἰγίνης
18	Σ	Σεβαστιανοῦ μ. Ζακχαίου διακόνου, Ζωῆς μάρτ.
19	Κ	✠ ***Πρὸ τῶν Χριστουγέννων. Τῶν ἁπὸ Ἀδὰμ μέχρις Ἰωσὴφ μνήστορος Ἁγ. Προπατόρων***, Βονιφατίου μάρτυρος
20	Δ	Ἰγνατίου θεοφόρου
21	Τ	Ἰουλιανῆς, Θεμιστοκλέους μαρτ. καὶ 500 ἄλλων μαρτ.
22	Τ	Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας, Χρυσογόνου μ.
23	Π	Τῶν ἐν Κρήτῃ 10 μαρτύρων, Ναοῦμ φωτιστοῦ Βουλγαρίας
24	Π	**Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων**, Εὐγενίας Παρθενομ.
25	Σ	✠ **Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**
26	Κ	**Μετὰ Χριστούγεννα. *Σύναξις Θεοτόκου***, Ἰωσὴφ Μνήστορος
27	Δ	***Θεοδώρου Ἀρχ. Κων)λεως*** Στεφάνου πρωτομάρτ.
28	Τ	Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμ. μαρτ. Δημοσθένους μαρτ.
29	Τ	Τῶν Ἁγ. 14 χιλ. Νηπίων τῶν ὑπὸ Ἡρῴδου ἀναιρεθέντων
30	Π	Ἀνυσίας, Ἀσημένιας, Μάλαμας μαρτ.
31	Π	Μελάνης ὁσ. Γαλατείας μ. Ὀλυμπιοδώρασμ. (***Ἀπ. Χριστουγέννων***)

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΩΝ

Ἀβέρκιος	Ὀκτωβρ.	22	
Ἀβραὰμ	Κυρ. Προπατόρων		
Ἀβράμιος	Ὀκτωβρ.	29	
Ἀγάπιος	Ἀπριλίου	3	
Ἀγαθάγγελος	Ἰανουρ.	23	
Ἀγάθη	Φεβρουαρ.	5	
Ἀγαθόδωρος	Μαρτίου	7	
Ἀγαθονίκη	Ὀκτωβρ.	13	
Ἀγαθόνικος	Αὐγούστ.	22	
Ἀγάπη	Σεπ. 17 Ἀπρ.	16	
Ἀγαπητὸς	Φεβρουαρ.	18	
Ἀγάπιος	Ἰανουαρ.	11	
Ἀγγελὴς	Δεκεμβρ.	3	
Ἀγγελικὴ	Δεκεμβρ.	3	
Ἀγησίλαος	Ὀκτωβρ	8	
Ἀγλαΐα	Δεκεμβρ.	19	
Ἀγνὴ	Ἰανουαρ.	21	
Ἀγριππίνα	Ἰουνίου	26	
Ἀδὰμ	Κυρ. πρὸ Χρ. Γεν.		
Ἀδριανὸς	Αὐγούστου	26	
Ἀθανασία	Ἰαν. 31, Ὀκτ.	9	
Ἀθανάσιος	Ἰαν. 18, Μαΐου	2	
Ἀθηναγόρας	Ἰούλ.	24	
Ἀθηνογένης	Ἰούλ.	19	
Ἀθηνόδωρος	Νοεμ. 7, Δεκ.	7	
Αἰκατερίνα	Νοεμβρ.	25	
Αἰμιλιανὸς	Ἰουλ. 18, Αὐγ.	8	
Αἰμίλιος	Φεβρ.	14	
Ἀλεξάνδρα	Ἀπρ.	21	
Ἀλέξανδρος	Ἰουν. 10, Αὐγ.	30	
Ἀλέξιος	Μαρτ.	17	
Ἀλίκη	Νοεμβρ.	7	
Ἀλκιβιάδης	Αὐγ.	16	
Ἀμβρόσιος	Δεκεμ.	7	
Ἀμφιλόχιος	Νοεμβρ.	23	
Ἀνανίας	Ὀκτ. 1, Ἰουν.	9	
Ἀναστασία	Ὀκτ 29, Δεκεμ.	22	
Ἀναστάσιος	Ἰανουαρ.	22	
Ἀνατόλιος	Ἰουλ. 3, Ἀπρ.	23	
Ἀνδρέας	Νοεμ. 30, Ἰουλ. 4, Αὐγ.	19	
Ἀνδρομάχη	Ὀκτ.	12	
Ἀνδρόνικος	Ὀκτ. 12, Μαΐου	17	
Ἄνθιμος	Σεπτ	3	
Ἀνθοῦσα	Φεβρ. 22. Αὐγ	22	
Ἄννα	Σεπ. 9, Δεκ. 9, Ἰουλ.	25	
Ἀντίγονος	Ὀκτωβρ.	13	
Ἀντίοχος	Ἰουλ.	8	
Ἀντύπας	Ἀπρ.	11	
Ἀντωνίνα	Ἰουν. 10, Μαρτ.	1	
Ἀντώνιος	Ἰανουαρ.	17	
Ἀπολλώνιος	Δεκεβρ.	14	
Ἀργυρὴ	Ἀπριλίου	30	
Ἀριάδνη	Σεπτ.	18	
Ἀρίσταρχος	Ἀπρ.	14	
Ἀριστείδης	Σεπιεμβρ.	13	
Ἀριστόβουλος	Ὀκτ.	31	
Ἀριστοκλῆς	Ἰουν.	23	
Ἀρκάδιος	Ἰαν.	26	
Ἀρσένιος	Μαΐου 8, Ἰαν.	19	
Ἀρτέμιος	Ὀκτωβρ.	20	
Ἀρχέλαος	Μαρτ. 5. Οκτ.	8	
Ἀσημένια	Δεκ.	30	
Ἀστέριος	Αὐγ.	17	
Αὐγουστῖνος	Ἰούν.	15	
Αὐξέντιος	Δεκ. 13, Φεβρ.	14	
Ἀφροδίτη	Ἰουν.	21	
Ἀχιλλεὺς	Ἰαν.	17	
Ἀχίλλιος	Μαΐου	15	

Β

Βαλλεντίνη Ἰουλ 14
Βαρβάρα Δεκ 4
Βαρθολομαῖος Ἰουν. 11
Βαρλαὰμ Νοεμ 19
Βαρνάβας Ἰουν. 11
Βασίλειος Ἰαν. 1
Βασιλίσκος Αὐγ. 21. Μαρ. 3
Βάσσα Αὐγ 21
Βάσσος Ἰαν. 20
Βενέδικτος Μαΐου 18
Βενιαμὶν Ὀκτωβρ. 13
Βερονίκη Ἰουλ. 12
Βικέντιος Νοεμ. 11
Βίκτωρ Νοεμ 11
Βλαξίμηρος Μαΐου 22
Βλάσιος Φεβρ. 11

Γ

Γαλάτεια Δεκ. 31
Γαβριὴλ Νοεμ. 8 Μαρ. 26, Ἰουλ. 13
Γεδεὼν Σεπτ. 26
Γεννάδιος Νοεμβ. 17
Γεράσιμος Ὀκτ. 20
Γερμανὸς Μαΐου 12
Γεώργιος Ἀπρ. 23
Γλυκερία Μαΐου 13
Γρηγόριος Ἰαν. 25

Δ

Δαμασκηνὸς Νοεμ 13
Δαμιανὸς Ἰουλ. 1, Νοεμ. 1
Δανιὴλ Δεκ. 11, 17
Δαυΐδ Τῇ Κυριακῇ μετὰ τὰ Χριστούγεννα
Δάφνη Μαΐου 29
Δέσποινα Αὐγ. 15
Δημήτριος Ὀκτ. 26
Δῆμος Ἀπριλ. 10
Δημοσθένης Δεκ. 28
Διογένης Δεκ. 5
Διόδωρος Σεπτ. 11, Ἰουν. 13
Διομήδης Αὐγ. 16
Διονύσιος Μαΐου 18, Οκτ. 3, Δεκ 17
Δόμνα Ἰαν. 6
Δομνίκη Ἰαν. 8
Δωρόθεος Ἰουν. 5

Ε

Εἰρήναρχος Νοεμ. 28
Εἰρήνη Μαΐου 5, Ἀπρ. 16
Εἰρηναῖος Αὐγ. 23
Ἐλαιονώρα Μαρτ. 14
Ἑλένη Μαΐου 21
Ἐλευθέριος Δεκ. 15
Ἐλισάβετ Ἀπρ. 24
Ἐλισσαῖος Ἰουν. 14
Ἐλπὶς Σεπτ. 17
Ἐμμανουὴλ Δεκεμ. 25
Ἐπιφάνιος Μαΐου 12
Ἑρμῆς Μαρτ 8
Ἑρμιόνη Σεπ. 4
Ἑρμογένης Δεκ 10
Εὐαγγελία Μαρτ. 25
Εὐάγγελος Μαρτ. 25, Ἰουλ. 7
Εὐανθία Σεπτ. 3, 11
Εὐγενία Δεκεμ. 24
Εὐγένιος Δεκ. 13, Μαρτ. 7
Εὐδοκία Μαρτ. 1
Εὐδόκιμος Ἰουλ. 31, Ὀκτ 5
Εὐδοξία Ἰανουαρ. 13
Εὐθαλία Μαρτ. 2
Εὐθύμιος Ἰανουαρ. 20
Εὐλαμπία Ὀκτ. 10
Εὐλάμπιος Ὀκτ. 10
Εὐλόγιος Φεβρ. 13
Εὐπραξία Ἰουλ. 25
Εὐσέβιος Ἰαν. 20, Φεβρ. 25
Εὐστάθιος Φεβρ. 21, Σεπτ. 20
Εὐστράτιος Δεκ. 13, Ἰαν. 9
Εὐτρόπιος Μαρτ. 3

Εὐτύχιος Ἀπρ. 6, Σεπτ. 2
Εὐθυμία Ἰουλ. 11, Σεπτ. 16
Εὐφροσύνη Σεπτ. 25
Εὐφρασία Ἰανουαρ. 19

Ζ

Ζαχαρίας Σεπτ. 5, Φεβρ. 8
Ζηνοβία Ὀκτ. 30
Ζηνόβιος Ὀκτ. 30
Ζωὴ Δεκ. 18

Η

Ἠλίας Ἰουλ. 20
Ἡράκλειος Μαΐου 18
Ἡρακλῆς Σεπτ. 22
Ἡσαΐας Μαΐου 9

Θ

Θαδδαῖος Αὐγ. 21
Θεαγένης Ὀκτ. 3
Θέκλα Σεπτ. 24
Θεμιστοκλῆς Δεκ. 21
Θεοδοσία Μαΐου 29
Θεοδόσιος Ἰαν. 11
Θεόδουλος Ἰαν. 18, Ὀκτ 28, Δεκ. 3
Θεοδώρα Φεβρ. 11, Σεπτ. 11
Θεόδωρος Φεβρ. 8, 17
Θεόκλητος Φεβρ. 26
Θεοπίστη Σεπτ. 20
Θεοφάνης Μαρτ. 12, Ὀκτ. 19
Θεοφανὼ Δεκ. 16
Θεόφιλος Ἰουλ. 4, Ὀκτ. 2
Θεοφύλακτος Μαρτ. 8
Θωμαΐς Ἀπρ. 14
Θωμᾶς Τοῦ Θωμᾶ, Ὀκτ. 6

Ι

Ἰάκωβος Μαρτ. 21. Ἀπρ. 30, Ὀκτωβρ. 9, 23
Ἰάσων Ἀπρ. 29, Μαρτ. 10
Ἰγνάτιος Δεκ. 20, Ἰαν. 29 Σεπτ. 27
Ἱερόθεος Ὀκτ. 4
Ἱεροσαλὴμ Σεπτεμ. 4
Ἱλαρίων Μαρτ. 28
Ἰορδάνης Ἰαν. 6
Ἰουλία Μαΐου 18
Ἰουλιανὴ Δεκ. 21
Ἰουστίνη Ὀκτ. 2
Ἰουστῖνος Ἰουν. 1
Ἱππόλυτος Αὐγ. 10
Ἰσαὰκ Κυρ. Προπατόρων, Ἀπρ. 21
Ἰσαάκιος Μαΐου 30, Αὐγ. 3
Ἰσίδωρος Ὀκτ. Μαΐου 14
Ἰφιγένεια Νοεμβρίου 16
Ἰωακεὶμ Σεπτ. 9
Ἰωάννα Ἰουν. 27
Ἰωάννης Ἰαν. 7
Ἰωνᾶς Σεπτ. 21
Ἰωσὴφ Κυριακὴ μετὰ Χριστούγεννα

Κ

Καλλίμαχος Σεπτ. 25
Καλλίνικος Ἰου. 29, Δεκ. 14
Καλλιόπη Ἰουνίου 7
Κάλλιστος Ἐκ τῶν 42 Μαρτ. 9 Ἰουνίου 20
Καλλίστρατος Σεπτ. 27
Κήρυκος Ἰουλ. 15
Κλεόνικος Μαρτίου 3
Κλήμης Ἰαν. 23. Νοεμ. 24
Κορνήλιος Σεπτ. 13
Κοσμᾶς Νοεμ. 1, Ἰουλ. 1
Κυπριανὸς Ὀκ. 2, Μᾳ. 10 Ἰουλ. 5
Κυριακὴ Ἰουλίου 7
Κυριακὸς Σεπτ. 29
Κύριλλος Ἰαν. 18, Ἰουν. 9, Μαρ. 18
Κῦρος Ἰανουαρ. 30
Κων)τῖνος Μαΐου 21, Νοεμ. 14

Λ

Λάζαρος, Σαβ. Λαζάρου, Νοεμ. 7
Λαυρέντιος Αὐγ. 10, Μαΐου 10
Λεόντιος Ἰουν. 18, Ἀπρ. 2

Λέων Φεβρ. 18, 20
Λεωνίδας Ἀπρ. 15, Ἰουν. 5
Λουκᾶς Φεβρ 7 Ὀκτ. 18
Λουκία Δεκ. 13 Ἰουλ. 4
Λυσίμαχος ἐκ τῶν 40 Μαρ 9

Μ

Μαγδαληνὴ Ἰουλ. 22
Μακάριος Ἰανουαρίου 19
Μακρίνα Ἰουλίου 19
Μάλαμα Δεκεμβρίου 30
Μανουὴλ Ἰουνίου 16
Μάξιμος Ἰανουαρίου 21
Μάρθα Ἰουν. 4, Σεπτ. 1
Μαρία Αὐγούστου 15
Μαρίνα Ἰουλίου 17
Μαρίνος Μαρτ. 17, Ἰουν. 2
Μάρκος Ἰουν. 19, Ἀπρ. 25, Μαρ. 25
Ματθαῖος Νοεμβρίου 16
Ματρώνα Μαρ. 27, Ὀκ. 20, Ν. 9
Μαυρίκιος Δεκ. 30
Μεθόδιος Ἰουνίου 14, 20
Μελέτιος Φεβρουαρίου 12
Μελίτων Ἐκ τῶν 40 Μαρ. 9, Ἰουν 30
Μελχισεδὲκ Κυρ. πρὸ Χρ. Γεν ήσεως
Μένανδρος Μαΐου 19
Μηνᾶς Νοεμβ. 11, Δεκ. 10
Μηνοδώρα Σεπτ. 10
Μητροδώρα Σεπτ. 10
Μητροφάνης Ἰουν. 4
Μιχαὴλ Νοεμ 8, Δεκ. 17
Μισαὴλ Νοεμ 8
Μυρόπη Δεκ. 2
Μωϋσῆς Αὐγ. 28, Σεπτ. 4

Ν

Ναοὺμ Δεκέμ. 1
Ναθαναὴλ Νοεμ. 27
Ναταλία Αὐγ. 26
Νεόφυτος Ἰαν. 21
Νέστωρ Ὀκτ. 27
Νίκανδρος Νοεμ 4
Νίκη Ἀπρ. 25
Νικήτας Σεπτ. 15, Ἀπρ. 3
Νικηφόρος Ὀκτ. 9, Μαρ 13
Ἰουν. 2
Νικόδημος Τῶν Μυροφόρων
Νικόλαος Δεκ 4
Νυμφοδώρα Σεπτ. 10

Ξ

Ξανθίππη Σεπτ. 23
Ξένη Ἰαν. 24
Ξ νοφῶν Ἰαν. 26

Ο

Ὄλγα Ἰουλ. 11
Οὐαλλεντῖνος Ὀκτ. 24
Ὀνούφριος Ἰουν. 12
Ὀλυμπιὰς Ἰουλ 25
Ὀλυμπιοδώρα Δεκεμ. 31
Ὀρέστης Ἰουλίου 9, Νοεμ. 10

Π

Παγκράτιος Ἰουλ 9
Παῖσιος Ἰουν. 19
Πάμφιλος Φεβρ. 16
Πανσγιώτης Ἰουν. 24
Πανσέμνη Ἰουν. 10
Παντελεήμων Ἰουλ. 27
Παντολέων Σεπ. 17
Παρασκευὴ Ἰουλ. 26
Παρθένιος Φεβρ. 7
Πατρίκιος Μαΐου 19
Πάτροκλος Μαρτ. 18
Παῦλος Ἰουν. 29
Πελαγία Ὀκτ. 8, Μαΐου 4
Πέτρος Ἰουν. 29
Πίστις Σεπ. 17
Πλάτων Ἀπρ. 4, Νοεμ 18
Πολύδωρος Σεπ 3
Πολύευκτος Ἰαν. 9, Φεβ. 5
Πολύκαρπος Φεβρ. 23
Πολυξένη Σεπτ. 23
Πολυχρόνιος Ὀκτ. 7
Πουλχερία Σεπ. 10
Πορφύριος Φεβρ. 25- Νοεμ. 9
Πρόδρομος Ἰανουάρ. 7
Προκόπιος Φεβρ. 27, Ἰουλ. 8

Ρ

Ρωμανός Ὀκτ. 1. Νοεμ. 18

Σ

Σάββας Δεκεμ. 5
Σαββῖνος Μαρτ. 16, Ὀκτ. 15
Σαμουὴλ Αὐγ 20
Σάρρα Κυρ. τῶν Προπατόρων
Σεραφεὶμ Δεκ. 4
Σέργιος Ὀκτ. 7, Μαΐου 13
Σίλβεστρος Ἰαν. 2
Σίμων Μαΐου 10
Σμάραγδος ἐκ 40 Μαρτ. 9
Σοφία Σεπ. 17
Σπυρίδων Δεκ. 12
Σταμάτιος Αὐγ. 17
Σταῦρος Σεπτ. 14
Στεφανὶς Νοεμ. 11
Στέφανος Δεκ 27
Στυλιανὸς Νοεμ. 26
Στρατόνικος Ἰαν 13
Στρατονίκη Σεπτ. 30, Ὀκτ. 31
Συμεὼν Φεβρ. 3
Σωκράτης Ἀπρ. 19, Ὀκτ. 21
Σωσάννα Μαΐου 24, Ὀκτ. 7
Δεκ. 15
Σωτήριος Αὐγ. 6
Σωφρόνιος Μαρ. 11, Δεκ. 8

Τ

Ταράσιος Φεβρ. 16, Ἰουν. 7
Τιμόθεος Ἰαν. 23, Φεβρ. 21, Μαΐου 3
Τῖτος Αὐγ. 25
Τριαντάφυλλος Αὐγ. 8
Τρύφων Φεβρ. 1
Τύχων Ἰουν. 16

Υ

Ὑπάτιος Μαρτ. 31

Φ

Φεβρωνία Αὐγ. 3
Φέρμος Ἰουν. 25
Φιλάρερος Δεκ 2
Φιλήμων Νοεμ. 22
Φίλιππος Νοεμ. 14
Φιλόθεος Ἰαν. 29, Σεπ. 15
Φίλων Ἰαν. 24
Φλωρεντία Ὀκτ. 13
Φωκᾶς Ἰουλ. 23, Σεπ 22
Φωτεινὴ Τῆς Σαμαρείτ. Φεβ. 22
Αὐγ 20
Φώτιος Φεβρ. 6, Αὐγ. 12

Χ

Χαράλαμπος Φεβρ 10
Χαρίλαος Φεβρ. 19, Αὐγ. 29
Ὀκτ. 10
Χαριτίνη » 5
Χαριτὴ Ἰουν. 1
Χαρίτων Σεπτ. 28, Μαΐου 24
Χιονία Ἀπρ. 16
Χρηστίνα Μαΐου 18, Ἰουλ. 24
Χρῆστος Δεκ. 25
Χριστόδουλος Μαρ. 16
Χριστοφόρος Μαΐου 9
Χρύσανθος Μαρτ. 19
Χρυσὴ Ἰαν. 30, Ὀκτ. 13
Χρυσόστομος Νοεμ. 13

ΣΤΟΝ ΚΑΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

Θνητὸς Ἐσὺ δὲν εἶσαι ὅπως εἶναι ἄλλοι,
οὐράνια Δύναμη φορεῖς, χρυσὴ κορώνα.
Κι' ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ στὴ Δύση τὴ μεγάλη,
ἡ Δόξα σου σὰν ἄστρο λάμπει τοῦ αἰῶνα.

❋❋❋

Τὸ Χτὲς τῆς Πρόληψης κι' Ἀμάθειας πάει στὴ λήθη.
Τὸ φωτεινὸ τὸ Τώρα κι' Αὔριο φτερώνει
Ἀλέτρι, Μηχανή, Βιβλίο, Λύρα, Πλήθη,
τὸ μάγο νεῦμα Σου τὰ πλάθει, τὰ ὑψώνει.

❋❋❋

Γιγάντιο, θαυμαστὸ τὸ ἔργο πῶχεις χτίσει,
Ἐσὺ τὴν ἔνωσες : Ἀνατολὴ μὲ Δύση,
καὶ φῶς τῆς ἔδωσες στὴ νέα της πορεία.

❋❋❋

Γεννιὲς πολλὲς θὰ σοῦ χρωστᾶν' εὐγνωμοσύνη,
καὶ μεσ' στοῦ Κόσμου τὴ μεγάλη ἱστορία
τρανὸ κι' ἀθάνατό Σου τ' Ὄνομα θὰ μείνῃ.

ΔΗΜ. ΗΛΙΑΔΗΣ

Ο ΕΘΝΟΦΙΛΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΚΑΜΑΛ ΑΤΑΤΟΥΡΚ

ΒΡΑΔΥΝΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Βράδυ !

Οἱ μυρουδιὲς τοῦ φθινόπωρου ξεχύνονται ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο,
μυρουδιὲς ἀρρωστημένης φύσης μὰ τόσο γλυκὲς τόσο μεθυστικές.
Κι' ἕνας ψίθυρος, σκόρπιες φωνές, φωνὲς μορφοπλασμένες τῆς ζωῆς,
ἠχόκυκλοι ἀντιλαλητοὶ στὸ χάδεμα τοῦ νυχτομπάτη. Ἑνωμένοι
φθόγγοι σ' ἕνα βουερὸ σύνολο ἀξεχώριστο, ὅπου τὸ στηθοφούσκωμα
τῆς μάννας κηλιδώνεται ἀπὸ τὸ μεθῦσι τοῦ ἀλήτη, ὅπου ἡ γιορτινὴ
φωνὴ πνίγεται μεσ' στὸν κλοιὸ τοῦ πνιχτοῦ ἀναφυλλητοῦ, ὅπου τὸ
ἁγνὸ φιλὶ πλακώνεται ἀπ' τὸν ἄνομο πόθο.
... Καὶ περνᾶνε τὰ ἠχοκύματα...
καὶ νὰ ἀντιλαλεῖ τὸ σφυροκτύπημα τῆς νεκροκάσσας τοῦ τεχνίτη,
πνιχτὴ κι' αὐτὴ μακάβρια ἁρμονία 'πό κάρφωμα.
Καὶ νὰ, ἡ λαχτάρα τοῦ ἔφηβου βαρειὰ ἑνωμένη μὲ τὸ τριζοβόλημα
τοῦ ἀνήφορου, μαυροντυμένη ἀθέλητα ἀπὸ τοῦ διπλωμένου
γέρου τ' ἀγκομάχημα. Καὶ παράλληλα ξέσφιχτα χαλαρωμένη
ἀπὸ δῶ ὁλόσφιχτα τενιωμένη ἀπὸ κεῖ ἡ μεγάλη πόλη..
'Αντίλαλοι νᾶναι οἱ φωνὲς ; ἴσως, σὰ συνοδεύονται ἀπὸ τὸν ξυρόσυρτο ἦχο τῶν μαραμμένων φύλλων. Μὰ πιότερο πιστό, ὁλόπιστο
κι' ἀλάνθαστο ἀντικαθρέφτισμα.

ΛΕΥΘΕΡΗΣ ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

— Πρᾶγμα, τί τὸ ὁποῖον προξενεῖ ἀτιμίαν παρουσιάζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ; μὴ τὸ βλέπῃς· προσβάλλει τὴν ἀκοήν σου ; μὴ τὸ ἀκούσῃς· ἔρχεται εἰς τὰ χείλη σου ; σιώπησον.

— Ὅταν ἄνθρωπός τις ἔλεγε πρὸς τὸν Πλάτωνα ὅτι τινὲς λοιδοροῦσί σε εἶπεν, Ἀλλ' ἐγὼ οὕτω πῶς θέλω ζήσει, ὥστε αὐτοὶ νὰ μὴ πιστεύωνται.

— Ὁ Πλάτων εἰς τὸν ἀείποτε ζητοῦντα ν' ἀποκτᾷ χρήματα εἶπε: Μὴ προσπάθει, ὦ ταλαίπωρε, ν' αὐξάνῃς τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ νὰ ὀλιγοστεύῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου.

— Ὁ ἄνθρωπος ὅταν πράττῃ τι, πρέπει νὰ τὸ πράττῃ ὡσὰν νὰ ὑπάρχουν ἐνώπιόν του, δέκα ὀφθαλμοί, οἵτινες τὸν βλέπουσι, καὶ δέκα χεῖρες, αἵτινες τὸν δεικνύουσι.

— Καθάρισον τὰς σκέψεις σου· ὅταν αὗται εἶναι καθαραὶ καὶ αἱ πράξεις σου θέλουσιν εἶσθαι ἐπίσης ἁγιαι.

— Ἂν κακός τις ἔλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, δέχθητι αὐτὸν ὡς νὰ μὴ ἔπραξε ποτὲ τὸ κακόν.

ΨΥΧΟΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΤΑ ΨΥΧΙΚΑ ΠΑΘΗ ΚΑΙ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΥΠΟ ΣΤ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ εὐρυμαθὴς καὶ διακεκριμμένος ἰατρὸς καὶ σεβαστὸς φίλος καὶ συνεργάτης κ. Στυλ. Παρασκευᾶς, εἶναι ἤδη λίαν γνωστὸς εἴξτε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ τούτου Ἡμερολογίου ὡς καὶ εἰς τὴν ὁμογενῆ κοινωνίαν ἐκ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἐπιστημονικῶν καὶ ἐμβριθῶν μελετῶν, τῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὰ ἡμερήσια καὶ περιοδικὰ ὁμόγλωσσα φύλλα ἐπιχώριά τε καὶ ξένα.

Ἡ κατωτέρω μελέτη τοῦ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος «Τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος» εἶναι ἀπόρροια τῆς μεγάλης του ἐπιστημονικῆς μορφώσεως καὶ τῆς πολυχρονίου του πείρας, μαρτυρεῖ δὲ τὴν φιλεργίαν τοῦ ἀνδρός, ὅστις τυγχάνει συνάμα καὶ εἷς τῶν διακεκριμμένων κοινωνιολόγων καὶ ἀρίστων χειριστῶν τοῦ καλάμου τῆς πόλεώς μας.

ΕΝ ἀπὸ τὰ ζητήματα ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα ἀτυχῶς ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δὲν ἠθέλησε νὰ φροντίσῃ, νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ τῆς δεούσης προθυμίας, καὶ συμφώνως βέβαια πρὸς τὰς τεραστίας αὐτοῦ τῆς σήμερον προόδους εἶναι ἀναντιρρήτως καὶ τὸ ζήτημα τῶν ψυχικῶν παθῶν.

Διότι εἶναι πλέον ἢ ἀληθὲς, ὅτι οὐδεὶς θὰ ἀπετόλμα σήμερον νὰ διαμφισβητήσῃ σοβαρῶς τὰς προόδους, αἱ ὁποῖαι ἐπετεύχθησαν κατὰ τὸν διανυόμενον ἤδη αἰῶνα εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ πεδία τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, ἐρεύνης καὶ δράσεως.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, χάρις εἰς τὰς πολλαπλὰς ἐφαρμογὰς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, τῆς βενζίνης καὶ τῶν διαφόρων ἀοράτων ἀκτίνων (ὡς εἶναι λ. χ. αἱ τοῦ Χὲρτς, τοῦ Ρέντγκεν, αἱ ὑπεριώδεις καὶ αἱ ὑπερέρυθροι) μηχανοποιήσας καὶ ἐκμεταλλευόμενος ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως κινεῖται πλέον σήμερον καὶ δρᾷ ὄχι μόνον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνὰ τοὺς αἰθέρας, μέχρις ὕψους 15—20 μάλιστα χιλιομέτρων καὶ ἀνὰ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, μέχρι βάθους 10—12 ὡσαύτως χιλιάδων μέτρων.

Ἐξηυτέλισεν οὗτος ἀφ' ἑτέρου τὴν ἰδέαν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ δια-

στήματος, κατωρθώσας νὰ ἐπωφελῆται ἀπὸ φαινόμενα λαμβάνοντα χώραν εἰς χιλιοστὰ μάλιστα τοῦ δευτερολέπτου (ἴδε κινηματογράφον καὶ τὰ τούτου σχετικὰ) καὶ νὰ σμικρύνῃ τὰς ἀποστάσεις διανύων κινούμενος ἑκατοστύας ὅλας χιλιομέτρων καθ' ὥραν. (500 πρὸς τὸ παρὸν χιλιόμετρα τὴν ὥραν δι' ἀεροπλάνου).

Μέσῳ προσέτι τῆς μικροχημείας καὶ τοῦ ὑπερμικροσκοπείου εἰσεχώρησεν οὗτος ἐν τῇ συνεχεῖ αὐτοῦ ἐρεύνῃ εἰς τὰ πλέον μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμη ἀόρατα διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ συστατικὰ τῆς ἐνοργάνου καὶ ἀνοργάνου ὕλης, δυνάμει δὲ τῶν τελειοποιηθέντων φασματοσκοπικῶν καὶ τηλεσκοπικῶν ὀργάνων διηρεύνησε τόσον ἐπακριβῶς τὸ Σύμπαν, ὥστε νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ ἐπιζητῇ καὶ τὴν διὰ θετικῶν μέσων ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς περὶ τὴν γῆν πλανήτας (ἴδε τὰς πρὸς τοῦτο προβαλλομένας ὁρατὰς ἢ ἀοράτους ἀκτίνας ὡς καὶ τὰς διὰ συνεχῶν ἐκρήξεων κινουμένας βολίδας (ρακέττας).

Τὴν ὕλην μετρᾷ οὗτος σήμερον ὡσαύτως μὲ χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστομέτρου καὶ τὴν ζυγίζει μὲ χιλιοστὰ τοῦ χιλιοστογράμμου, τὴν δύναμιν δὲ μετατρέπει ἀστραπιαίως καὶ ταχέως ἐδῶ μὲν εἰς φῶς, ἐκεῖ εἰς θερμότητα, ἀλλαχοῦ εἰς μαγνητισμὸν ἢ κινητήριον μοχλὸν καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ δι' ἀοράτων δὲ τέλος ἀκτίνων μετατόπισις πελωρίων μαζῶν, πλοίων ἐπὶ παραδείγματι καὶ ἀεροπλάνων, καὶ ἡ ἐφεύρεσις ἀπειραρίθμων καὶ δαιμονίων μηχανῶν καὶ συσκευῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτυχεστέρα εἶναι ὁ τεχνητὸς ἄνθρωπος, τὸ ρομπὸτ λεγόμενον, ἀρκούντως πράγματι καταμαρτυροῦσι τὸ μέγεθος τῶν κατακτήσεων, τὰς ὁποίας ἦρεν θριαμβευτικῶς ἡ σύγχρονος διάνοια τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δυνάμει τῶν ἁλματωδῶν τούτων προόδων κατώρθωσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς τάσεις τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ὀρέξεις τοῦ σώματος καὶ πνεύματος αὐτοῦ, ἂν ἐφρόντισε καὶ ἐπέτυχε νὰ ἐλαττώσῃ ἢ καὶ θεραπεύσῃ τὰς διαφόρους αὐτοῦ νοσηρὰς καταστάσεις καὶ παθήσεις, σωματικάς τε καὶ πνευματικὰς, τί ἔπραξεν ἆρά γε καὶ διὰ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς του ;

Ἀλλὰ μήπως τάχα ηὐδόκησε νὰ γνωρίσῃ, ὡς ἔπρεπε καὶ ἀνάλόγως πρὸς τὰς σημερινὰς ἀντιλήψεις καὶ μέσα, αὐτὴν ταύτην τὴν ὑφὴν καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ ὑποστάσεως ; Αἱ περὶ ψυχικῆς ὑποστάσεως, συνθέσεως καὶ ὑφῆς γνώσεις ἡμῶν περιορίζονται καὶ σήμερον ἔτι δυστυχῶς εἰς τὰς ἔκπαλαι ἐπικρατούσας θεωρίας καὶ δοξασίας, μόλις δὲ τελευταίως ἤρξατο ἡ ἐπιστημονικὴ ψυχανάλυσις, ἡ πειραματικὴ ψυχολογία καὶ ἡ περὶ τὰ ψυχικὰ ἐν γένει φαινόμενα ἐπίσημος πλέον καὶ θετικὴ ἔγκυψις, μελέτη καὶ ἔρευνα. Τούτων οὕτως ἐχόντων, εὐνόητον, ὅτι καὶ διὰ τὰ ψυχικὰ ἡμῶν πάθη ἡ αὐτὴ δυστυχῶς καὶ σήμερον ἐπικρατεῖ ἐκ μέρους μας ἀδιαφορία, ἀμέλεια καὶ ἄγνοια.

Διότι δὲν ἐπαρκεῖ βεβαίως νὰ γνωρίζωμεν μόνον τὰς διαφόρους τούτων ποικιλίας καὶ ἀποχρώσεις, οὔτε νὰ περιγράφωμεν μόνον ἁπλῶς τὰ ἐκ τούτων ἀποτελέσματα, δέον συγχρόνως νὰ γνωρίζωμεν τί εἶναι οὐσιαστικῶς τὸ ψυχικὸν πάθος, ποῦ τοῦτο ἀνατομοφυσιολογικῶς ἐν τῷ ὀργανισμῷ ἡμῶν ἐδράζεται καὶ ποίας συνθήκας καὶ νόμους ἀκολουθεῖ κατὰ τὴν γένεσιν, τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν λειτουργίαν του.

Ὅπως γνωρίζωμεν σήμερον θετικῶς, ὅτι ἡ λειτουργία καὶ ἡ ἱκανότης τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ὁμιλεῖν καὶ πρὸς τὸ γράφειν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἰδιαίτερά τινα καὶ τελείως καθωρισμένα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν κέντρα, ἤτοι τὸ λεκτικὸν καὶ τὸ γραφικόν, ὅπως γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ρύθμισις τῆς ὁμαλῆς ἀναπνοῆς ὡς καὶ ἡ διακανόνισις τῆς σταθερᾶς τοῦ σώματος ἡμῶν θερμοκρασίας διενεργεῖται ἀπὸ δύο ὡσαύτως κεχωρισμένα καὶ καθωρισμένα κέντρα τοῦ ἐγκεφάλου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν καὶ τὴν τῶν ψυχικῶν παθῶν ἀνατομικὴν ἕδραν, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται, τοιαύτη τις ὑφίσταται καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ.

Ἰδοὺ ἤδη τί φρονεῖται φιλοσοφικῶς ἐν σχέσει πρὸς τὴν γένεσιν τῶν ψυχικῶν ἡμῶν ἐν γένει παθῶν; Ἡ ψυχὴ φέρεται πάντοτε καὶ τείνει ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ προτιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ πᾶν ὅ,τι προξενεῖ εἰς αὐτὴν εὐχαρίστησιν τέρψιν καὶ ἡδονήν, ἐκεῖνο τοὐτέστι, ὅπερ συνολικῶς ἐπονομάζομεν ἀγαθόν, ν' ἀποφεύγῃ δὲ ἀφ' ἑτέρου πᾶν ὅ,τι διεγείρει εἰς αὐτὴν δυσφορίαν, ἄλγος καὶ μῖσος τοὐτέστι τὸ κακόν.

Ἡ ἰδιότης αὕτη τῆς ψυχῆς, εἴτε εἶναι ἔμφυτος κατὰ τοὺς μὲν, εἴτε εἶναι ἐπίκτητος κατὰ τοὺς δὲ, τότε μόνον εἶναι φυσιολογικὴ καὶ ὁμαλὴ, ὁπόταν χαληναγωγεῖται καὶ ρυθμίζεται ἀπὸ ὑγιᾶ καὶ καλῶς λειτουργοῦσαν ἀντίληψιν, κρίσιν καὶ φαντασίαν. Τότε καὶ μόνον τότε ἡ τοιαύτη κλίσις πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ ἡ ἀπέχθεια πρὸς τὸ κακὸν εἶναι καὶ ἀποβαίνει χρήσιμος καὶ ἐπωφελὴς εἴς τε τὸ ἄτομον καὶ τὴν κοινωνίαν. Δυνάμει τῆς ἰδιότητος ταύτης τῆς ψυχῆς ἐπιγεννᾶται ἡ πρὸς αὐτοσυντήρησιν τοῦ ἀτόμου προσπάθεια, ὁ ἀλτρουϊσμὸς, ἡ εὐποιΐα, ἡ φιλοπατρία, ἡ εὐγενὴς ἅμιλλα καὶ τόσαι ἄλλαι καλαὶ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃς εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητον, ὅπως τὸ ἄτομον εὑρίσκεται εἰς φυσιολογικὴν καὶ ὁμαλὴν σχέσιν ἀπέναντι τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ.

Ὁπόταν ὅμως ἡ ἰδιότης αὕτη τῆς ψυχῆς διακυβερνᾶται ἀπὸ πεπλανημένην ἀντίληψιν ἢ κρίσιν, ὁπόταν μάλιστα καθοδηγεῖται ὑπὸ νοσηρᾶς φαντασίας, τότε ἡ τάσις καὶ ἡ ἀπέχθεια αὕτη ἀποβαίνει ἀνώμαλος καὶ παθολογικὴ, ἐπιγεννᾶται δὲ ὡς ἐκ τούτου τότε, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπονομάζομεν ψυχικὸν πάθος.

Τὰ ψυχικὰ ὅθεν ἡμῶν πάθη δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀνώμαλος, ἔμμονος, ἀλλὰ συγχρόνως ἀτίθασσος καὶ χρονία ἀπασχόλησις τῆς ψυχῆς μας, καθ' ἣν αὕτη ὁδηγουμένη ἀ-

πὸ νοσηρὰν ἀντίληψιν ἢ κρίσιν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ πάσχουσαν φαντασίαν κλείνει ἀκαταμαχήτως νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ νομιζόμενον αὐτῇ ἀγαθὸν καὶ νὰ ἀποστρέφηται καὶ μισῇ τὸ ἐκλαμβανόμενον ὑπ' αὐτῆς ὡς κακόν.

Ἐν ἄλλοις λόγοις **τὸ ψυχικὸν πάθος** εἶναι, **ἐδῶ μὲν μία ὑπερβολή, μία ὑπερβασία, ἀλλαχοῦ δε μία διαστροφὴ τῆς φυσιολογικῆς κλίσεως τῆς ψυχῆς, πρὸς τὸ καλὸν καὶ τῆς ἀποστροφῆς αὐτῆς πρὸς τὸ κακόν**

Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι ἐκ μιᾶς παθολογικῆς ἀγάπης πρὸς ἑαυτόν, πρὸς τὴν ἡδονήν, πρὸς τὴν δόξαν, πρὸς τὸ χρῆμα, πρὸς τὴν ἐξουσίαν ἢ πρὸς τὴν τροφὴν ἐπιγεννᾶται ἡ ἐγωπάθεια, τὸ φιλήδονον, ἡ κενοδοξία, ἡ φιλαργυρία, ἡ φιλαρχία καὶ ἡ λαιμαργία, ἐκ τῆς παθολογικῆς δὲ ἀφ' ἑτέρου ἀποστροφῆς καὶ ἀπαιχθείας πρὸς τὸ κακὸν ἐκπηγάζει ἡ βδελυγμία, ἡ ἀντιπάθεια, ἡ δυσπιστία, ἡ δυσθυμία, τὸ μῖσος, τὸ φιλίποπτον, τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ἡ ἐκδικητικότης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐν σχέσει πρὸς τὴν γένεσιν τῶν ψυχικῶν παθῶν, ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὴν ἕδραν τούτων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων οἱ Ἰνδοί, οἱ Αἰγύπτιοι οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι, καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Ἱπποκράτης καὶ ὁ Γαληνὸς ὡς τοιαύτην ἐθεώρουν διά τινα μὲν τὴν καρδίαν, διά τινα δὲ ἄλλα πάθη τὸν ἐγκέφαλον.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, τῆς ἐγωπαθείας λόγου χάριν, τῆς ματαιοδοξίας, τῆς ὑποκρισίας, τῆς πονηρίας, τῆς ἀχαριστίας ἕδραν ἐξελάμβανον τὸν ἐγκέφαλον, ἐνῶ ὡς ἕδραν τοῦ φθόνου, τοῦ μίσους, τῆς ἀμέτρου λύπης καὶ χαρᾶς, τῆς ἐρωτομανίας καὶ τῆς ἀκορέστου ἐν γένει πρός τι ἐπιθυμίας ἐνόμιζον τὴν καρδίαν

Ἡ τοιαύτη δὲ περὶ τῆς ἕδρας τῶν παθῶν ἀντίληψις καὶ δοξασία ἐπεκράτησε καὶ **εἰς** τοὺς μετέπειτα καὶ ἐπικρατεῖ καὶ σήμερον ἔτι παρὰ πολλοῖς.

Ὑπῆρξαν, εἶναι ἀληθές, κατὰ καιροὺς καὶ μερικοί οἵτινες ὑπεστήριξαν, ὅτι ψυχικῶν τινων παθῶν, ὡς τῆς ὀργῆς π.χ., ἕδρα εἶναι τὸ αἷμα, καὶ μερικοὶ ἄλλοι πάλιν ἐκ τῶν μεταγενεστέρων, οἱ ὁποῖοι ἐδογμάτισαν ὅτι τὰ ψυχικὰ **πάθη** μὴ ἔχοντα οὐδεμίαν ἕδραν, δὲν **εἶναι** ἢ ἐκδηλώσεις ἁπλαὶ καὶ **ἀναπόφευκτοι τῶν διαφόρων κράσεων τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν** ἑκάστη παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ κράσις, ὡς ἡ νευρική, ἡ αἱματώδης, ἡ χολερική, ἡ ἀρθριτικὴ ἢ ἡ λεμφαντική, ἐμφανίζεται ἀείποτε μὲ ἀνάλογα, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ συνήθως ψυχικὰ πάθη.

Τὸ βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι, ὅτι ὅλαι αἱ εἰρημέναι δοξασίαι ὡς μὴ συμβιβαζόμεναι μὲ τὰς σημερινὰς ἀντιλήψεις, καθ' ἃς αἱ ψυχικαὶ ἡμῶν δυνάμεις, ἁπαξάπασαι, ἕδραν ἔχουσι τὸν ἐγκέφαλον (συμπεριλαμβανομένης τὸ πολὺ τῆς παρεγκεφαλίδος καὶ ἴσως καὶ τοῦ προμήκους

μυελοῦ) καὶ ὡς στερούμεναι πάσης ἀνατομο-φυσιολογικῆς βάσεως ἢ πειραματικῆς τοὐλάχιστον ἐξακριβώσεως, οὐδεμίαν **δύνανται** νὰ ἔχωσιν σήμερον ἀξίαν ἢ κῦρος.

Διότι ἄλλως τε, ὅταν λέγομεν λόγου χάριν, ὅτι εἰς τὴν λύπην, εἰς τὴν χαράν, τὸ μῖσος ἢ τὸν ἔρωτα, τὸν ὁμαλὸν ἢ τὸν ἀνώμαλον, παθαίνεται ἡ καρδιὰ ἡμῶν, ὅτι εἰς τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμόν μας βράζει, ὡς νομίζομεν, τὸ αἷμα μας καὶ ὅτι τέλος εἰς τὴν ὑποκρισίαν, τὴν φυλαργυρίαν, τὴν ἀχαριστίαν, τὸ ψεῦδος ἢ τὴν ἀπάτην ἐργάζεται ἰδίᾳ, ὑπερβολικῶς ἢ διεστραμμένως, ὁ ἐγκέφαλός μας, ὑποδηλοῦμεν μόνον τὸ τί αἰσθανόμεθα, ἐκφράζομεν δηλονότι τότε τὸ εἶδος τοῦ συναισθήματος ἁπλῶς, τὸ ὁποῖον μᾶς κατέχει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκδηλώσεως ἑκάστου ψυχικοῦ πάθους. Ἀγνοοῦμεν ὅμως πόθεν ἐξορμᾶται ὁ τοιοῦτος ὑπερεθισμὸς ἢ ἡ ὑπερενέργεια τῆς καρδίας, τοῦ αἵματος ἢ τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπαραλάκτως ὅπως ἀγνοοῦμεν καὶ τὸν μηχανισμὸν καὶ τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐξελίσσονται τὰ συναισθήματα ἡμῶν ταῦτα ἐν ἡμῖν.

Σήμερον, ὁπότε ἀποδεδειγμένον πλέον τυγχάνει ὅτι αἱ ἀσυνείδητοι καὶ ἀσυναίσθητοι λειτουργίαι τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν ρυθμίζονται κυρίως ἀπὸ τὸ συμπαθητικὸν καὶ ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ ἐκκρίματα τῶν ἀδένων (ἀπὸ τὰς ὁρμόνας τοὐτέστι καὶ τὰς σαλόνας), ὁπότε παραδεχόμεθα ἀφ' ἑνὸς μέν, ὅτι ἡ ψυχικὴ ἡμῶν ὑπόστασις ἑδράζεται, ὡς ἀνεφέραμεν, εἰς τὴν φαιὰν οὐσίαν τοῦ ἐγκεφάλου, εἰς τοὺς νευρῶνας μάλιστα ταύτης, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι βάσις τοῦ συνειδητοῦ ἡμῶν Ἐγὼ εἶναι καὶ παραμένει πάντοτε τὸ ἀπείρως τούτου βαθύτερον καὶ ἀνεξερεύνητον ὑποσυνειδητὸν ἡμῶν Ἐγώ, σήμερον, ἐπαναλαμβάνω, κατόπιν τῶν θετικῶν τούτων δεδομένων, τὰ ὑποκειμενικὰ ἡμῶν αἰσθήματα καὶ συναισθήματα δὲν εἶναι, ὡς εὐνόητον, ἐπαρκῆ, ὅπως ἐπιλύσωσι τὰ περὶ ψυχικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ψυχικῶν παθῶν ζητήματα. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἐπιτευχθῇ τότε μόνον, ὁπόταν ὁ ἄνθρωπος θελήσῃ νὰ προαγάγῃ δεόντως καὶ ἐπιστημονικῶς τὰς ἐρεύνας αὐτοῦ καὶ ἐπί τῶν ψυχικῶν ἐν γένει φαινομένων, ὅπως πράγματι ἔπραξα καὶ διὰ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ τοιαῦτα

Κατ' ἐμὲ τὸ ψυχικὸν πάθος, ὡς ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ παραστάσεις ἀντιλήψεως, κρίσεως καὶ φαντασίας, ἔστω καὶ πεπλανημένας, καὶ ὡς τυγχάνον οὕτως, **συνισταμένη τις**, ὡς εἰπεῖν, **ἐκδήλωσις τῆς ψυχῆς** δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἕδραν ἄλλην ἐκτὸς τοῦ ἐγκεφάλου.

Τὸ μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος θετικόν, τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν διὰ τὰ ψυχικὰ πάθη, ὡς καὶ δι' ὅλας ἐν γένει τὰς ψυχικὰς ἐκδηλώσεις, εἶναι ὅτι ἡ διάπλασις καὶ ἐξέλιξις τούτων ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπὸ πολλοὺς μὲν καὶ διαφόρους, κυρίως ὅμως ἀπὸ τοὺς ἑξῆς τέσσαρας συντελεστάς: Πρῶτον ἀπὸ **τὴν κληρονομικότητα**, δεύτερον **τὴν ἀνατροφήν**, τρίτον **τὴν μόρφωσιν** καὶ τέταρ-

τον, **τὸ περιβάλλον**.

Δυνάμει τῶν τεσσάρων τούτων συντελεστῶν καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν ἕδραν καὶ τὸν τρόπον γενέσεως, διαμορφοῦται καὶ ἐξελίσσεται σμικρὸν κατὰ σμικρὸν ἡ ψυχικὴ τοῦ ἀτόμου ὀντότης, ὁ χαρακτὴρ καὶ ψυχικὰ τέλος τούτου πάθη.

Ἡ κληρονομικότης ἤδη κληροδοτεῖ, συμφώνως ἐννοεῖται πάντοτε πρὸς τοὺς ἰδιάζοντας αὐτῇ νόμους, ὄχι μόνον τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὰς βασικὰς ψυχικὰς ἰδιότητας τῶν γονέων καὶ προγόνων.

Κληρονομεῖ τις τοιουτοτρόπως ὄχι μόνον τὸ ἀνάστημα, φέρ' εἰπεῖν, τὸ χρῶμα ἢ τὴν φυσιογνωμίαν ὄχι μόνον τὴν εὐφυΐαν ἢ ἀφυΐαν, τὴν ἐξυπνάδα ἢ ἠλιθιότητα, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ἐν ταυτῷ καλὰς ἢ κακὰς ψυχικὰς ἰδιότητας καὶ διαθέσεις, ὡς λόγου χάριν τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν φιλοκαλίαν, τὴν φιλευσπλαχνίαν, τὸ φιλοδίκαιον, τὴν φιλοδοξίαν, τὴν δειλίαν, τὴν ἐκκεντρικότητα, τὴν εὐστάθειαν, ἀστάθειαν ἢ ρευστότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Σημειωτέον μάλιστα, ὅτι, κἂν ὅταν ἀκόμη συμβῇ νὰ μὴ κληρονομήσῃ τις αὐτουσίους εἰς ποσότητα ἢ ποιότητα τὰς σωματικάς, πνευματικὰς ἢ ψυχικὰς τῶν γεννητόρων αὐτοῦ δυναμικότητας, πάλιν καὶ τότε κληρονομεῖ τὴν σχετικὴν πρὸς ταύτας **προδιάθεσιν καὶ ἐπιρρέπειαν**.

Οἱ ἐπίλοιποι δὲ τρεῖς συντελεσταί, ἤτοι ἡ ἀνατροφή, ἡ μόρφωσις καὶ τὸ περιβάλλον βαθμιαίως καὶ ἀσυναισθήτως, ἄλλοτε μὲν βελτιοῦσι ἢ χειροτερεύουσι, ἄλλοτε δὲ παραλάσσουσι ἢ ἐξαφανίζουσι μέχρι τοῦ ἐλαχίστου τὰς ἐκ τῆς κληρονομικότητος προελθούσας βασικὰς τῆς ψυχῆς, καλὰς ἢ κακάς, ἰδιότητας, προδιαθέσεις καὶ ροπάς.

Εὐνόητον ὅθεν κατόπιν τούτων, ὅτι τὰ ψυχικὰ πάθη παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ διαπλάσσονται καὶ ἐξελίσσονται ἀναλόγως πάντοτε πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, τὴν εὔστοχον ἢ ἄστοχον, τὴν ἐπαρκῆ ἢ ἀνεπαρκῆ, τὴν ὁποίαν δίδομεν ἑκάστοτε εἰς τοὺς ἀνωτέρω τέσσαρας συντελεστάς.

Ἴδωμεν ἤδη ἐν ὀλίγοις τὶ συμβαίνει σήμερον, κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ συντελεστάς, τοὺς κανονίζοντας τὴν διάπλασιν καὶ ἐξέλιξιν τῆς ψυχικῆς ὀντότητος τοῦ ἀτόμου, τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ παθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος του.

Ἐν πρώτοις ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κληρονομικότητα, ἐνῷ ἐν τῇ φυτοκομίᾳ καὶ κτηνοτροφίᾳ τοσαύτας καταβάλλομεν σήμερον φροντίδας καὶ δαπάνας διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ἐξευγενισμοῦ τοῦ εἴδους τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καλλιτέρας εἰ δυνατόν, καὶ ἀνωτέρας γενεᾶς, διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐλάχιστα σχετικῶς ἵνα μὴ εἴπωμεν, οὐδόλως, φροντίζομεν ἢ ἐνδιαφερόμεθα.

Οὕτως, ἐκτὸς τῆς ἐπιπολαίας κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους προγαμιαίας ἐξετάσεως τῶν μελλονύμφων, τῆς σχετικῆς πρὸς εὐαρίθ-

μους τινὰς μολυσματικὰς ἢ νευρικὰς παθήσεις, ἐκτὸς τῆς τελευταίας, ἐν Γερμανίᾳ ἰδίᾳ, φροντίδος πρὸς τεχνητὴν ἀποστείρωσιν περιωρισμένης κατηγορίας προσώπων, οὐδέποτε ἠθελήσαμεν νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ σύνολον τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος καὶ νὰ λάβωμεν τὰς ἀναλόγους προφυλάξεις καὶ μέτρα. Ἀρκεῖ νὰ γεννηθῶσι πολλὰ ἢ ὀλίγα τέκνα, ἀναλόγως βέβαια πάντοτε πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἑκάστης χώρας συμφέροντα καὶ ἰδεώδη, καὶ εἶναι εἰς ἡμᾶς τελείως **ἀδιάφορον**, ἂν ταῦτα θὰ προέλθωσιν ἀπὸ συνδιασμοὺς τυχαίους ἢ συμφεροντολογικούς, ἀπὸ ἑνώσεις τελείως αἰσθηματολογικὰς καὶ παντελῶς ἀσυμβιβάστους.

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο μόνον οἱ Σπαρτιᾶται ἐν τῇ Ἱστορίᾳ φαίνονται ὡς ἀποδώσαντες μέχρι σημείου τινὸς τὴν ἐμπρέπουσαν σημασίαν καὶ θέσιν, συμφώνως ἐννοεῖται πάντοτε πρὸς τὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀντιλήψεις των.

Ἐν σχέσει δὲ πρὸς τὴν σύγχρονον ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν, εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τελευταίως ὁ σχολαστικισμός, ὁ μυστικισμός, ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ θεωρητικὴ ἐκείνη ὑπερφόρτωσις κατ' οἶκον καὶ ἐν τῷ σχολείῳ ἠλαττώθη κατ' εὐτυχίαν ἐπαισθητῶς καὶ ὅτι ὁ παῖς ἀνατρέφεται καὶ ἐκπαιδεύεται σήμερον ἐλευθεριώτερον, πρακτικώτερον καὶ εἰς διανοητικὸν ὁρίζοντα εὐρύτερον καὶ φωτεινότερον.

Αἱ ψυχικαὶ ὅμως τούτου ἰδιότητες καὶ προδιαθέσεις δὲν τυγχάνουσιν ἀτυχῶς τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ κατευθύνσεως.

Διότι σκοπὸν κύριον τῆς ἀνατροφῆς καὶ μορφώσεως τῶν παίδων θεωροῦντες καὶ ἔχοντες τὸ τίνι τρόπῳ θὰ καταρτίσωμεν αὐτοὺς ἱκανούς, ὅπως ἐπικρατήσωσιν ἀτομικῶς καὶ ἐθνικῶς ἐν τῷ σκληρῷ συγχρόνῳ ἀγῶνι τῆς ζωῆς, ἀφίνομεν αὐτοὺς ἐλευθέρους νὰ ἀντιληφθῶσι, κρίνωσι καὶ φαντασθῶσι τὸν περὶ αὐτοὺς κόσμον ἀναλόγως μόνον πρὸς τὰς ὑποκειμενικὰς αὐτῶν ψυχικὰς δυνάμεις, καθιστῶντες οὕτως αὐτοὺς ἕρμαια τῶν ἐξωτερικῶν, εὐνοϊκῶν ἢ δυσμενῶν πρὸς ἀπομίμησιν, ἐπιδράσεων καὶ παραδειγμάτων.

Συνέπεια τούτου εἶναι ἡ ἀχαλίνωτος, ἀσυναίσθητος καὶ αὐτόματος ὡς εἰπεῖν, παρὰ τοῖς ἐφήβοις ἐξέλιξις, ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν ἐκ κληρονομικότητος, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ἐξ ἐξωτερικῆς ἀνάγκης, μιμήσεως καὶ ἕξεως ἐκπηγαζουσῶν καλῶν ἢ κακῶν, ὑγιῶν ἢ νοσηρῶν ψυχικῶν κλίσεων καὶ παθήσεων.

Ἀναφορικῶς δὲ τέλος πρὸς τὸ περιβάλλον, τὸ κοινωνικόν, ἐν τῷ ὁποίῳ διαβιοῖ σήμερον ὁ ἄνθρωπος, δυνάμεθα ἄνευ ὑπερβολῆς νὰ εἴπωμεν, ὅτι τοῦτο διεμορφώθη δυστυχῶς κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐμφανίζηται ὡς τὸ καταλληλότερον ἔδαφος πρὸς πολλαπλασιασμόν, ἐπικράτησιν καὶ ἐκτραχηλισμὸν τῶν τῆς ψυχῆς παλαιῶν καὶ νέων παθῶν.

Ἡ σημερινὴ παγκόσμιος οἰκονομικὴ κρίσις, αἱ μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν καὶ ἐθνῶν δυσπιστία

καὶ ὁ ἐκ ταύτης φόβος, ἡ ἀγρία μεταξὺ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν τάξεων πάλη, ὡς καὶ ἡ μεταξὺ τῶν διαφόρων πολιτικῶν συστημάτων καὶ ἰδεολογικῶν παρατάξεων διαμάχη (τοῦ βασιλισμοῦ καὶ φασισμοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ δημοκρατισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ ἀφ' ἑτέρου), ὁ συναγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο φύλων, ὁ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ ἐργασίας τῆς χειρὸς καὶ ἐργασίας τῆς μηχανῆς, αἱ περιωριστικαὶ ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν τὴν ὑφήλιον διατάξεις καὶ νόμοι ἐν σχέσει πρὸς τὰς μετατοπίσεις, πρὸς τὰ κεφάλαια καὶ πρὸς τὴν ἐ αγγελματικὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἀτόμου, ὅλαι αἱ δυσμενεῖς αὗται κοινωνικαὶ συνθῆκαι ἐξηνάγκασαν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον ν' ἀντιλαμβάνηται καὶ κρίνῃ πεπλανημένως τὰ περὶ τὴν ζωὴν ζητήματα καὶ νὰ χωρῇ πρὸς τὴν πλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν, ὀρέξεων καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ, ἀναλόγως πρὸς τὰς ψυχικὰς προδιαθέσεις, τὰς κλίσεις. τὰς ἕξεις καὶ τὴν κατάστασιν ἁπλῶς τῆς φαντασίας του

Προδιάθεσις δέ, ἕξις καὶ **φαντασία** εἶναι ἡ τριὰς ἐκείνη, τῆς ὁποίας ἡ μὴ ἔγκαιρος χαληναγώγησις ἐπιφέρει ἐπαύξησιν καὶ πολλαπλασιασμὸν τῶν ψυχικῶν παθῶν.

Ἡ νοσηρὰ καὶ ἀχαλίνωτος μάλιστα **φαντασία**, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὡς παραμορφοῦσα παρὰ τῷ ἀτόμῳ τὰς διανοητικὰς παραστάσεις, ὡς ἐκφεύγουσα τὸ πλεῖστον τῆς πραγματικότητος καὶ ὡς τείνουσα νὰ μεγενθύνῃ τὰ πάντα, δὲν ἐπιτρέπει ποτὲ τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν φαινομένων καὶ γεγονότων τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἐνασκεῖ δεσποτικὴν καὶ αὐτόβουλον ὡς εἰπεῖν, **ἐπὶ** τῆς ψυχῆς τοῦ ἀτόμου ἐπίδρασιν. Καὶ δύναταί τις πολὺ δικαίως νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ ψυχικὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου θὰ ἀπέβαλλον μέγα μέρος τῆς συχνότητος καὶ ἐντάσεώς των καὶ δὴ καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν αὐτῶν, ἂν ποτὲ κατωρθοῦτο νὰ διατηρηθῇ ὑγιὴς καὶ καλῶς χαληναγωγημένη ἡ φαντασία του. Αὕτη τῷ ὄντι παίζει τὸν πρώτιστον ἀείποτε ρόλον κατὰ τὴν γένεσιν, συντήρησιν καὶ ἔξαρσιν τῶν ψυχικῶν παθῶν, παραπλανῶσα ὁπόταν εἶναι νοσηρά, καὶ παρασύρουσα τοὺς προδιατεθειμένους καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ ἀφηνιᾶσαν ὑποζύγιον τὸν ἐπιβάτην του.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἤδη λεχθέντων καταφαίνεται, νομίζω, ἐπαρκῶς ἡ αἰτία **τῆς ἀνισότητος** καὶ **τῆς δυσαναλογίας**, ἥτις προβάλλει τελευταίως μεταξὺ τῶν σημερινῶν μεγάλων ἀφ' ἑνὸς προόδων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἠθικῆς αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου προαγωγῆς καὶ ἐξελίξεως.

Ὁ σύγχρονος **ἄνθρωπος ἐκυριάρχησε** ἀναμφιβόλως καὶ ὑπέταξε τὴν ὕλην καὶ τὴν δύναμιν μέχρις ἀξιοζήλου σημείου, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ διακυβερνήσῃ ἐν ταυτῷ δεόντως καὶ τὰς ψυχικὰς αὐτοῦ δυνάμεις καὶ νὰ γίνῃ τοιουτοτρόπως ἠθικῶς ἀνώτερος καὶ ψυχικῶς ἀρτιώτερος.

Καὶ ἐμφανίζεται, ὡς μὴ ὤφειλε, συχνάκις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὸ θλιβερὸν ἐκεῖνο γεγονός, καθ' ὃ ὄπισθεν τῆς καλῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως, τῆς ἐκθαμβωτικῆς λεπτότητος τῶν τρόπων καὶ τῆς καταπλησσούσης μάλιστα εὐρυμαθείας καὶ πολυμαθείας τῶν ἀτόμων, ὄπισθεν τῆς ἐπιφανειακῆς δηλονότι στιλβιδῶνος τοῦ σώματος καὶ πνεύματος τούτων νὰ ὑποκρύπτωνται τὰ πολυμορφότατα ψυχικὰ πάθη καὶ αἱ βυθύτεραι ψυχικαὶ ἀνισορροπίαι.

Οὕτως, ἐδῶ μὲν συναντῶμεν ἐγωπάθειαν, ἡδυπάθειαν καὶ ματαιοδοξίαν, ἀλλαχοῦ φθόνους, μίση καὶ ἐκδικητικότητα, ἀλλαχοῦ πάθη ποτομανίας, χαρτομανίας καὶ τοξικομανίας, καὶ ἀλλαχοῦ τέλος ἔλλειψιν οἰκτρὰν τῶν πρὸς τὸν πλησίον καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς κόσμον στοιχειωδῶν συναισθημάτων, ὡς λόγου χάριν παχυλὴν ἀδιαφορίαν, ἀσυναισθησίαν, ἀσπλαγχνίαν καὶ ἄλλας παρομοίους καὶ ἄνευ τέλους ψυχικὰς παθήσεις.

Ἡ **ἠθικὴ ἔκλυσις** ἐγενικεύθη δυστυχῶς εἰς ἁπάσας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς σχέσεις, συναναστροφὰς καὶ συναλλαγὰς τούτου μετὰ τῶν συνανθρώπων του.

Τὸ κακὸν ἐν τούτοις εἶναι ὅτι μερικὰ τῶν ψυχικῶν τούτων παθῶν, ὡς εἶναι λ.χ. τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐκδικητικότης ἐμφανίζονται σήμερον συχνότερον ἢ ἄλλοτε καὶ ὑπὸ **ὁμαδικὴν** ὡσαύτως **μορφήν**, ὑπὸ τὴν μορφὴν δηλονότι ἐκείνην, καθ' ἣν ὄχι μόνον ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὁμάδες ἀτόμων καὶ λαοὶ καὶ ἔθνη πολλάκις ὁλόκληρα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νὰ κατέχωνται ἀπέναντι τρίτων τινων ψυχικοῦ πάθους.

Δυνάμει τῆς τοιαύτης ἐκτροχιάσεως τῶν ψυχικῶν παθῶν ἐδημιουργήθη βαθμιαίως καὶ ἀνεπιγνώστως τὸ σημερινὸν κοινωνικὸν περιβάλλον καὶ καθεστὼς ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἐγωϊσμός, καὶ τὸ συμφέρον ὑπερτραφέντα ὑπερμέτρως, ἐξηφάνισαν τὴν **εἰλικρίνειαν** καὶ τὴν **ἐμπιστοσύνην**, τοὺς δύο δηλονότι τούτους ἀρραγεῖς στύλους τῆς ἀμοιβαίας συμβιώσεως καὶ συνεργασίας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

Συνέπεια τούτων φυσικὴ ἦτο ν' ἀναπτυχθῇ ὁ σύγχρονος σκληρὸς καὶ ἀτελεύτητος πρὸς συντήρησιν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν ἐθνῶν ἀγὼν καὶ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ σημερινὸς πολιτισμός, τὸν ὁποῖον πολλοὶ οὐχὶ ἀδίκως χαρακτηρίζουσι ὡς ἀνισοσκελῆ, ἑτερόπλευρον καὶ ἀτελῆ.

Πέραν Νοέμβριος 1936

Δωρ Σ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ

Η ΓΥΝΗ

Ὅλην τοὐρανοῦ
τὴν ἀστασίαν
εἰς τὴν καρδίαν
κρύπτ' ἡ γυνή.

Τὸ φλέγον κάλος της
ζωὴν μᾶς δίδει,
Πλὴν μᾶς προδίδει
ἡ καλλονή.

Δαίμων καὶ ἄγγελος,
δνυξ καὶ πτέρυξ
φῶς χύνει πέριξ
καὶ ταραχήν.

Κ' ἐνῷ τὸ ᾄσμά της
μᾶς καθηδύνει,
θυέλλας χύνει
εἰς τὴν ψυχήν.

Εἶναι παράδεισος
οἱ ὀφθαλμοί της
καὶ ἡ ψυχή της
ᾄδου πυθμήν.

Πίστιν ὁρκίζεται
κ' ἔχει καρδίαν
τὴν ἀστασίαν
καὶ τὴν στιγμήν.

Ὦ, πόσον εἶν' ἁπλοῖ
ὅσοι πιστεύουν
καὶ τὰς λατρεύουν
ἰδανικῶς.

Καὶ πόσον ὄλβιοι
ἐκεῖνοι, ὅσοι
τὰς ἀγαπῶσι
παροδικῶς.

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

Ἂν ἦνε τὰ χωράφια σου γεμᾶτα ἀπ' ἀφιόνι,
ἕνας βοριᾶς ἢ μιὰ βροχὴ εὐθὺς σοῦ τὰ σαρώνει,

Ἂν στέκουν τὰ καράβια σου σειρὰ εἰς τὸ λιμάνι,
μιὰ τρικυμία δυνατὴ κομμάτια σοῦ τὰ κάνει.

Ἂν κρύβῃς τὸ πολύτιμο χρυσάφι ' στὸ σακκοῦλι,
μιὰ νύκτα θα τὸ κλέψουνε οἱ πονηροί σου δοῦλοι.

Μὰ τὸν ὡραῖο θησαυρό, ποὺ ἡ κεφαλή σου φέρνει,
αὐτὸν καμμία δύναμις ποτὲ δὲν σοῦ τὸν παίρνει.

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

ΤΑ ΑΝΘΗ

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔμψυχα τῆς φύσεως, δύο μόνον προσεγγίζουν μὲ ἀγάπην τὰ ἄνθη: τὸ ἔντομον καὶ ὁ ἄνθρωπος. Τὰ ἄλλα ζῷα, καὶ τὰ πλέον τέλεια, φαίνονται ἀναίσθητα καὶ πρὸς τὴν καλλονήν των καὶ πρὸς τὴν εὐωδίαν των. Ὅσον διὰ τὰ φυτοφάγα, αὐτῶν ἡ προσέγγισις δὲν ἀποβλέπει μόνον τὸ ἄνθος, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ φυτόν, τὰ φύλλα του, τοὺς κόκκους του, τοὺς καρπούς του. Καὶ εἶνε προσέγγισις σκληρότητος καὶ ἐξοντώσεως, ἄνευ τῆς παραμικρᾶς αἰσθητῆς ἀπολαύσεως, ὅπως συχνὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κάμνει τὰ βαθυκίτρινα ἄνθη τῆς ὀξαλίδος σαλάταν, καὶ τὰ ροδοπέταλα γλυκόν. Ἀπαράλλακτα καὶ τὰ πρόβατα, μαζὶ μὲ τὰ φύλλα τοῦ τριφύλλου καταβροχθίζουν καὶ τὰ ἀνθύλλια, αἱ δὲ ὄρνιθες, αἱ λυμαινόμεναι τοὺς λαχανοκήπους, μαζὶ μὲ τὰ φύλλα τῶν κραμβῶν ραμφίζουν καὶ τοὺς σπόρους των.

Τὸ ἔντομον, τὸ πολύχρωμον πτερωτὸν ἔντομον, ζωντανὸν καὶ κινούμενον ἄνθος, αὐτὸ διαφέρει. Δὲν ἀποβλέπει εἰς τὸ φυτὸν ὅλον, ἀλλ' εἰς τὸ ἄνθος του ἀποκλειστικῶς. Εἶνε ἡ ἔλξις του, ἡ τροφή του, καὶ ἡ κατοικία του.

Ἐκμυζαίνει τὸ μέλι του καὶ κοιμᾶται εἰς τὴν καρδίαν του. Ὁ Σωλομὸς λέγει διὰ μίαν γαλάζιαν πεταλοῦδαν ὅτι «εὐωδίασε τὸν ὕπνο της μέσα 'ς τὸν ἄγριον κρίνον». Καὶ τὸ ἔντομον ἀποδίδει τὴν μεγάλην εὐεργεσίαν πρὸς τὸ ἀγαπητόν του ἄνθος, μίαν μεγάλην εὐεργεσίαν πρὸς ὁλόκληρον τὸ φυτόν. Τὸ γονιμοποιεῖ Παραλαμβάνει τὴν γῦριν καὶ τὴν ἀποθέτει εἰς το ς ὑπέρους. Μόνον ὅταν τελεσθῇ αὐτὸ τὸ μυστήριον, τὸ ἄνθος δὲν μαραίνεται πλέον εἰς μάτην. Μεταβάλλεται εἰς καρπόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀναπτύσσονται οἱ σπόροι. Καὶ ὅταν σχισθῇ ὁ ὑπερώριμος καρπὸς καὶ πέσουν ἢ τιναχθοῦν τὰ σπέρματα εἰς τὴν γῆν τὸ φυτὸν ἐξασφαλίζει τὴν διαιώνισίν του. Τοῦτο, διὰ τὰ περισσότερα φυτά, θὰ ἦτο ἀδύνατον ἂν δὲν ὑπῆρχον τὰ ἔντομα τὰ ἀγαπῶντα τὰ ἄνθη. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἔντομα δὲν θὰ ἐζοῦσαν, ἂν δὲν ἦσαν τὰ ἄνθη νὰ τὰ θρέψουν καὶ νὰ τὰ στεγάσουν. Τὸ ἓν ἐπλάσθη διὰ τὸ ἄλλο. Εἶνε ἡ τελειοτέρα εἰκὼν τῆς ἀμοιβαιότητος. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα χρώματα, τὰ ὡραῖα σχήματα καὶ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα, συνηρμολογήθησαν διὰ νὰ προσελκύσουν τὰ ἔντομα. Θὰ ἔλεγες ὅτι ἐξηντλήθη ἡ σοφία τῆς φύσεως εἰς τὴν κατοικίαν ἑνὸς ἄνθους, τὸ ὁποῖον δὲν

εἶνε παρὰ ἡ τελεία εὐεργετικὴ παγὶς τοῦ ἐντόμου, τὸ ὁποῖον χρειάζεται ἀπολύτως, καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ἑνὸς ἐντόμου, τὸ ὁποῖον κατέχει ὅ,τι πρέπει, — πτερύγια, κεραίας, προβοσκίδα, — διὰ τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας. Ἀλληλένδετα τὸ ἔντομον καὶ τὸ ἄνθος, ἀναπόστατα, νομίζεις ὅτι ἀποτελοῦν τὰ δύο ἕν μόνον ὄν, διφυὲς καὶ παράδοξον. Εἰς τὸ βάθος τῆς ἑνώσεώς των αὐτῆς, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖ τὴν ὕπαρξιν ἀλλήλων, διαβλέπει κανεὶς τὴν Ἀγάπην.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ ἀγάπην ἐπίσης προσεγγίζει τὰ ἄνθη. Ὅπως τὰ ἔντομα, ἑλκύουν καὶ αὐτὸν τὰ λαμπρά των χρώματα, τὰ καλλιτεχνικά των σχήματα, ἡ μεθυστικὴ εὐωδία των. Ὁ μέγας ἐγωϊστὴς νομίζει ὅτι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ τὸν τέρπουν, καὶ ἔχει ὅλον τῦ δικαίωμα νὰ τὸ νομίζῃ, ἀφοῦ ἠμπορεῖ ἀκωλύτως νὰ τ' ἀπολαμβάνῃ. Τὰ κεντήματα τῶν ἐντόμων εἶνε τόσον ἀνίσχυρα διὰ τὴν δύναμίν του! Ἡ πάλη, ἡ ὁποία συνάπτεται πρὸς κατάκτησιν τοῦ ἄνθους, φέρει νικητήν, ὅπως πάντοτε, τὸν ἄνθρωπον. Τὸ ἔντομον ἐκδιώκεται ἀπὸ τὴν κατοικίαν του, ἡ ὁποία περιέρχεται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ νικητοῦ. Καὶ τὸ ἄνθος κόπτεται, διὰ νὰ μαρανθῇ, ὀρφανὸν καὶ ἄγονον, εἰς μίαν κομβιοδόχην, εἰς ἕν ἀνθοδοχεῖον, εἰς ἕνα στεφάνι. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ζωήν του καὶ μὲ τὸν θάνατον, παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον μίαν ἀπὸ τὰς ἁβροτέρας του ἀπολαύσεις.

Πῶς ἀνταποδίδει τὴν εὐεργεσίαν ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὸ ἄνθος; Ὄχι βέβαια ὅπως τὸ ἔντομον! Ἡ ἀγάπη του εἶνε ἐγωϊστική Καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ καλλιεργῇ, τὸ κάμνει διὰ νὰ τὸ φονεύσῃ. Ἡ αὐτὴ σκληρὰ καὶ καταστρεπτικὴ ἀγάπη πρὸς τὰ ἄνθη καὶ πρὸς τὰ ζῷα τῆς ἀρεσκείας του. Ἂν αἰσθάνωνται τὰ ἄνθη, πρέπει νὰ τρέμουν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὁ ὁποῖος πρὸς δυστυχίαν των τ' ἀγαπᾷ. Ἰδέτε τὴν λεηλασίαν τῶν κήπων καὶ τῶν ἀγρῶν κατὰ τὴν πρωτομαγιὰν! Πόσα νεκρὰ λουλούδια!... Ἡ ἑορτὴ τῶν ἀνθέων εἶνε ἡ θυσία των, ὁ θάνατός των. Τὴν ἡμέραν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἀφιέρωσεν εἰς τὰ ἄνθη, ἐπιπίπτει ἐναντίον των ἐξολοθρευτής, σκληρὸς καὶ ἀμείλικτος Ἡ Χλωρὶς πενθεῖ καὶ τὰ ἔντομα βομβοῦντα θρηνολογοῦν τοὺς ὡραίους νεκρούς των...

Ἀλλ' ὁ ἰσχυρὸς ἔχει ὅλα τὰ δίκαια καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα. Ἀφοῦ τοῦ ἀρέσει, ἂς θανατώνῃ τὰ ἄνθη, ὅλας τὰς ἡμέρας τοῦ χρόνου, καὶ τὴν Πρωτομαγιὰν ἰδιαιτέρως. Ἐπὶ τέλους, δὲν ἑορτάζουν τὴν Πρωτομαγιὰν τὰ ἄνθη, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος. Ἡ χαρά του εἶνε ὁ ἀνθοστολισμὸς καὶ ὁ ἀνθοπόλεμος. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν προσεγγίζει τὰ ἄνθη μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς ἀσυνειδησίας. Οὔτε κἂν ὑποπτεύεται ὅτι εἶνε σκληρός, ἀπρεπής, σχεδὸν ἀναιδής. Καὶ ὅπως δὲν συλλογίζεται ὅτι φονεύει τὰ ἄνθη, ἄλλο τόσον δὲν ἐνθυμεῖται ὅτι τὰ ἄνθη εἶνε γεννητικὰ ὄργανα καὶ μέλη ἀπόκρυφα ἑνὸς φυτοῦ. Στολίζεται μὲ αὐτά, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι ὀργιασταὶ ἐστολίζοντο μὲ φαλούς, καὶ ἀνέχεται ἕν φυτὸν νὰ τελῇ τοὺς ἔρωτάς του ἐπάνω του, εἰς τὰ μαλλιά του ἢ εἰς τὸ στῆθος του Ἀλλ' ὁ φιλόσοφος μειδιᾷ πονηρῶς ὅταν βλέπῃ τὰς ἁγνὰς παρθένους νὰ ἐξίστανται πρὸ τῶν λαμπροχρώμων μορίων, νὰ διανοίγουν ἄνθη, νὰ τὰ ξεφυλλίζουν, νὰ τὰ γυμνώνουν καὶ νὰ ὀσφραίνωνται ἡδυπαθῶς γύρεις καὶ ὑπέρους. Αὐτὴ ἡ εὐωδία τὰς μεθύσκει, καὶ τὰς κάμνει, ἀορίστως καὶ μυστικῶς, νὰ ποθοῦν τὴν ἡδονήν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τὸ ἄνθος κατὰ τὴν μεγάλην λειτουργίαν τῆς ζωῆς. Εἶνε ἡ ἐκδίκησις τοῦ θύματος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην σκληρότητα, ἡ ἐξέγερσις αὐτή, τὴν ὁποίαν προκαλεῖ ἡ εὐωδία του. Ἀλλὰ πόσον ἡ ἐκδίκησις τοῦ ἀθώου πλάσματος ὁμοιάζει μὲ εὐεργεσίαν! Τί γλυκύτερον ἀπὸ τὸν ἐρωτικὸν πόθον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀπόλαυσίς του ἐξανάπτει εἰς τὰ ἀνθρώπινα στήθη! Καὶ τί ὡραιότερον ἀπὸ τὸ θέαμα τῶν νέων ἀνθρώπων σφριγώντων κ' ἐρωτιώντων εἰς τὴν μεγάλην αὐτήν, τὴν ἀναιδῆ πανήγυριν τῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἐκτυλίσσει τοὺς ἔρωτας τῶν φυτῶν! Τὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ὀργιάζουν ἐμπρὸς μας, εἶνε τὸ σύμβολον, τὸ κέντρον καὶ τὸ παράδειγμα Ἡ φύσις τίποτε δὲν κάμνει ἀσκόπως. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ διὰ τὰ ἄνθη, τὴν ὁποίαν ἐνέβαλεν εἰς τὰ στήθη μας, καὶ αὐτὴ ἀκόμη τείνει πρὸς τὸν μεγάλον σκοπόν: Πρὸς τὴν γονιμοποίησιν καὶ πρὸς τὴν διαιώνισιν. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν καὶ ἕν τινι μέτρῳ, ὅ,τι εἶνε τὰ ἔντομα διὰ τὰ ἄνθη, εἶνε καὶ τὰ ἄνθη διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ἀθῆναι ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΣ

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΛΕΞΕΩΣ «ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ»

Μπουϊκοτάζ. *Ἡ λέξις σημαίνει ἐμπορικὸν πόλεμον ἢ ἐμπορικὸν ἀποκλεισμόν, ἔλαβε δὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν ἐκ τῆς ἑπομένης ἀφορμῆς. Ὁ Ἄγγλος κόμης Ἔρνε τῷ 1880 εἶχε διορίσει ἐπίσκοπον τῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ ἀπεράντων αὐτοῦ κτημάτων τὸν Ἄγγλον λοχαγὸν Μπόϋκωτ. Οὗτος ὅμως ἦτο βίαιος καὶ αὐστηρὸς καὶ ἐφέρετο πρὸς τοὺς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του Ἰρλανδοὺς γεωργοὺς μὲ ἀπαραδειγμάτιστον σκληρότητα. Τότε αὐτοὶ συνῴμοσαν ἐναντίον του τὴν ἑπομένην πρωτότυπον ἐκδίκησιν, ὑποβοηθούμενοι καὶ ὑποκινούμενοι ὑπὸ μυστικῆς Ἰρλανδικῆς Ἑταιρίας. Ἠρνήθησαν πρὸς τὸν Μπόϋκωτ ὄχι μόνον πᾶσαν ἐργασίαν καὶ ὑπηρεσίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς αὐτὸν προμήθειαν τροφίμων, ἕως ὅτου τὸν ἐξηνάγκασαν νὰ φύγῃ. Ἔκτοτε ἔμεινεν ἡ λέξις* boycott *ὡς σημαίνουσα ἐμπορικὸν ἀποκλεισμόν. Ὁ λοχαγὸς* Boycott *ἀπέθανε τῷ 1897, ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔμεινεν ἀθάνατον, μὲ κακὴν ὅμως σημασίαν, ὡς τὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἐφιάλτου κλπ.*

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΥ ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ ΠΕΡΑΣΕ...

Ὼ! ναί, καλλίτερα ποὺ χάθηκες
μέσ' στῆς Ζωῆς τὸ σταυροδρόμι·
οἱ πληγωμένοι μου οἱ ὦμοι,
τώρα θὰ σέρνουνε σταυρό,
πιὸ ἐλαφρό,
παρά, ὦ ἄγνωστη, ἂν ἔμενες κοντά μου.

Γιατὶ σφιχτὰ σὰν μᾶς ἐτύλιγαν
τῆς γνωριμίας μας τὰ δίχτυα,
ὁ κόρος κι' ἡ πεζὴ συνήθεια,
βαθειὰ θὰ μάτωναν τὰ στήθεια·
κι' ἡ πλήξη μέ ὁρμὴ θηρίου,
θὰ ξέσχιζε τὰ μεταξόπεπλα,
τοῦ γοητευτικοῦ σου μυστηρίου.
Καί, πῶς θὰ ζοῦσες ἴνδαλμα, χωρὶς ψυχῆς
[στολίδια.

Τώρα θ' ἀφήνομε στὰ πέλαγα
μιᾶς ἡδυπάθειας γητεύτρας·
γιατὶ ὁ πόνος σὰν οὐρλιάζει,
κι' ἡ νοσταλγία θὰ σπαράζῃ,
καὶ θὰ φωνάζῃ
τὶς ἀναμνήσεις νὰ γυρνοῦν,

αὐτές, μπροστά μου θὰ περνοῦν,
λευκὲς κι' ἀγνές, σὰν περιστέρια,
ὅμοιες μὲ τὰ ρεμβά σου μάτια,
τὰ ροδανθένια χέρια.

Ὼ! ναί, καλλίτερα ποὺ χάθηκες·
τὸ εἴδωλό σου τὸ χυτό,
ποὺ τώρα μένει ζηλευτό,
στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά μου,
ἴσως, στὸ κλαδευτῆρι τῆς πεζῆς,
ρηχῆς κι' ἀνούσιας ζωῆς,
πού, — μ' ὅλη τὴν ἀγνὴ καρδιά,
κι' ἐμεῖς τῆς γῆς αὐτῆς παιδιά,
δὲ θὰ ξεφεύγαμε ποτέ —
νὰ μοὔμενε γυμνό, πλάσμα τοῦ ρύπου,
κι' ἔτσι, γινόμασταν τῆς λάσπης Ἐρασταί.

Ἐνῶ, τώρα πού διάβηκες σὰν ὄνειρο
χρυσό, βαθύ, χιμαιρικό
ὀδυνηρὰ νοσταλγικό,
καὶ θλιβερὰ σ' ἀναπολῶ,
Στὸ βράδυ τὸ θολό,
σὰν φευγαλέο σκοπὸ ποὺ λέν' τ' ἀηδόνια,
σ' ἀγάπησα, κι' ἴσως νὰ σ' ἀγαπῶ
ἀγνὰ κι' αἰώνια!...

1936 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΙΝΟΥ.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ

Β' ΩΔΗ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ

ΕΡΜΗΝΕΥΘΕΙΣΑ ΚΑΤ' ΕΝΝΟΙΑΝ
ΥΠΟ Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Ὁ Ἐλλόγιμος καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς φιλολογίας κ. Ἰάρδανος Παπαδόπουλος, ὁ τόσον εὐδοκίμως διδάσκων εἰς τὰ ἀνώτερα ὁμογενῆ Τεμένη τῶν Μουσῶν τῆς πόλεώς μας, ὁ πράγματι τιμῶν τὸ ὑψηλὸν τοῦ καθηγητοῦ ἀξίωμα διὰ τῆς εὑρείας μορφώσεώς του, τῆς φιλεργίας του τῆς ὑποδειγματικῆς καὶ τῆς παραδειγματικῆς ἀφοσιώσεώς του πρὸς τὸ καθῆκον, τυγχάνει γνωστὸς εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοῦ παρόντος ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ καὶ ἐκ τῆς ἐμβριθοῦς αὐτοῦ «ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ» μελέτης τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὸν τόμον τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Αἱ φιλολογικαὶ μελέται τοῦ κ. Ἰ. Παπαδοπούλου ἐν γένει ὡς καὶ ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη εἶναι ἀληθῆ ἀριστουργήματα καλλιεπείας καὶ πλοκῆς ἰδεῶν σπανίας, καθ' ὅσον οὗτος κατέχει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὅσον ὀλίγοι καὶ εἶναι εἷς τῶν κρατίστων παρ' ἡμῖν καθηγητῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ο ΠΙΝΔΑΡΟΣ γεννηθεὶς ἐξ οἴκου εὐγενοῦς περὶ τὰ τέλη τοῦ ἕκτου π. Χ. αἰῶνος ἐν Κυνὸς Κεφαλαῖς οὐ μακρὰν τῶν Θηβῶν, διέπρεψεν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος Ἕλλην ποιητὴς ἐν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ λυρικῇ ποιήσει, καὶ ἀνεκηρύχθη ὑπὸ πάντων τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ὡς ὁ κορυφαῖος τῶν λυρικῶν, διότι ἡ ποίησις αὐτοῦ οὖσα πλήρης σεμνῶν, εὐσεβῶν καὶ ἠθικῶν ἐννοιῶν διακρίνεται διὰ τὸ ὑπέροχον αὐτῆς μεγαλεῖον καὶ ὕψος.

Ὁ Πίνδαρος μεγάλως ἐτιμήθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ μόνος αὐτὸς ἐκ πάντων τῶν λυρικῶν ἐκτήσατο τὴν δόξαν τοῦ ἐθνικοῦ, διότι ἐξύμνησε μετ' ἀπαραμίλλου λυρικῆς ἐξάρσεως τοὺς νικητὰς τῶν τεσσάρων μεγάλων ἐθνικῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος, ἐξ οὗ καὶ ἡ διαίρεσις τῶν ἐπινικίων αὐτοῦ ᾠδῶν εἰς Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, Νεμεονίκας καὶ Ἰσθμιονίκας.

Ὁ Πίνδαρος, ὅστις διὰ τὴν εὐσεβῆ καὶ ὑψηλὴν αὐτοῦ ποίησιν ἐπεκλήθη Δίρκαιος Κύκνος, Πιερίδων προφήτης καὶ ἱερὸς ἀοιδός, ἐν τῇ ἑρμηνευσμένῃ β' ᾠδῇ τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἐξυμνεῖ τὸν Ὀλυμπιονίκην Θήρωνα, τύραννον τῆς ἐν Σικελίᾳ Ἀκράγαντος.

Θήρων ὁ Αἰνησιδήμου κατήγετο ἐκ τοῦ περιφήμου οἴκου τῶν Ἐμμενιδῶν, οἵτινες εἶλκον τὸ γένος ἐκ τοῦ Κάδμου καὶ τοῦ Οἰδίποδος.

Οἱ Ἐμμενίδαι οὗτοι, Δωριεῖς τὴν καταγωγήν, ἐκδιωχθέντες ἐκ Ρόδου ἀπεδήμησαν εἰς Σικελίαν, ἔνθα διεξαγαγόντες σκληροὺς ἀγῶνας πρὸς τοὺς αὐτόχθονας μονίμως ἐγκατεστάθησαν καὶ ἵδρυσαν κατὰ πρῶτον μὲν τὴν Γέλαν, εἶτα δὲ τῷ 582 π. Χ. τὴν Ἀκράγαντα, ἥτις ταχέως ἀνεδείχθη ὡς μία τῶν λαμπροτάτων καὶ πολυανθρωποτάτων πόλεων τῆς Σικελίας ὑπερβαλοῦσα εἰς πρόοδον καὶ ἀκμὴν καὶ αὐτὴν τὴν μητρόπολιν Γέλαν.

Ἐκ τῶν Ἐμμενιδῶν, οἵτινες ἦσαν πλουσιώτατοι, διεκρίθη τὰ μάλιστα ὁ Θήρων, ὅστις στρατηγὸς ὢν τῷ 488 π. Χ. κατέλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀκράγαντος καὶ μεγάλως ἐπεξέτεινε τὰς κτήσεις τῆς πόλεως ταύτης.

Τῷ 482 ἐκυρίευσε καὶ τὴν Ἱμέραν, μετὰ διετίαν δὲ ἔχων σύμμαχον καὶ τὸν ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸν αὐτοῦ Γέλωνα, τύραννον τῶν Συρακουσῶν, κατετρόπωσε παρὰ τὴν Ἱμέραν τοὺς ὑπὸ τὸν Ἀμίλκαν Καρχηδονίους κατὰ τὴν αὐτήν, ὡς λέγεται, ἡμέραν καθ' ἣν συνεκροτεῖτο καὶ ἡ πολυθρύλητος ναυμαχία τῆς Σαλαμῖνος. Ὁ Θήρων διετήρησε τὸν θρόνον τῆς Ἀκράγαντος ἐπὶ δέκα ἓξ ἔτη, ἤτοι μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐπισυμβάντος κατὰ τὸ ἔτος 472, ἐκυβέρνησε δὲ λαμπρότατα διακριθεὶς ἐπὶ συνέσει, πραότητι καὶ γενναιοδωρίᾳ.

Τὸ β' καὶ γ' Ὀλύμπιον τοῦ Πινδάρου εἶναι ὕμνοι πρὸς τὸν μεγαλουργὸν τοῦτον τύραννον, δὶς ἐν Ὀλυμπίᾳ νικήσαντα ἅρματι.

Ὁ ποιητὴς ἐν τῇ προκειμένῃ ᾠδῇ ἐξυμνεῖ τὸν Θήρωνα καὶ τοὺς προγόνους αὐτοῦ, εὔχεται δὲ ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ὀλυμπιονίκου τυράννου καὶ λέγει ὅτι ἡ παροῦσα εὐτυχία παραδίδει εἰς λήθην τὰς πικρίας τοῦ παρελθόντος. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρει τὰς θυγατέρας τοῦ Κάδμου, τὸν οἶκον τοῦ Οἰδίποδος, τοὺς Ἐμμενίδας καὶ αὐτὸν τὸν Θήρωνα, ὅστις καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ εἶναι ὄλβιος καὶ εὐδαίμων καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ ἔσεται μακάριος, διότι μετὰ θάνατον οἱ μὲν δίκαιοι καὶ ἐνάρετοι ἀμείβονται, οἱ δὲ πονηροὶ κολάζονται.

Ἡ ᾠδὴ αὕτη συνετέθη κατὰ τὴν 76ην Ὀλυμπιάδα (476 π. Χ.) καὶ ἐψάλη ἐν Ἀκράγαντι.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ
Ὀλυμπιονικῶν Β' ᾠδὴ Θήρωνι Ἀκραγαντίνῳ νικήσαντι ἅρματι

Στροφὴ α'

Ὦ Μοῦσα, κλεινὴ τῆς φόρμιγγος ἄνασσα, τίνα θεόν, τίνα ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα δι' ὕμνων θὰ τιμήσωμεν; Βεβαίως κατὰ πρῶτον τὸν Ὀλύμπιον Δία, τὸν ἔφορον τοῦτον καὶ προστάτην τῆς ἱερᾶς Πίσης, ἐν ᾗ ἡ ἄλκιμος νεότης διαγωνίζεται ὑ-

πὲρ τοῦ κοτίνου· ἔπειτα δὲ τὸν τῆς Ἀλκμήνης υἱὸν ἥρωα Ἡρακλέα, ὅστις ἐκ τῶν πολεμικῶν λαφύρων συνέστησε τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· τέλος δὲ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τὸν Θήρωνα, τὸν καλλιστέφανον ἐν ἁρματοδρομίᾳ νικητήν, τὸν δίκαιον πρὸς τοὺς ξένους, τὸν πύργον τῶν Ἀκραγαντίνων, τὸν γενναῖον τῆς πόλεως ὑπέρμαχον καὶ εὐγενῆ βλαστὸν πατέρων εὐκλεῶν.

Ἀντιστροφὴ α΄

Οὗτοι φυγόντες ἐκ Ρόδου καὶ πολλὰ ὑποστάντες καρτερικῶς ἵδρυσαν παρὰ τὰ ρεῖθρα τοῦ ποτσμοῦ Ἀκράγαντος τὴν ὁμώνυμον πόλιν καὶ ἐγένοντο ἡ δόξα καὶ τὸ χάρμα τῆς Σικελίας, διότι ἡ εὐμενὴς μοῖρα παρηκολούθει καὶ ἐλάμπρυνε τὸν βίον αὐτῶν πέμπουσα ἄνωθεν πλοῦτον καὶ χάριν ἐπὶ ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς.

Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μάκαρ υἱὲ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ὁ οἰκῶν τὴν αἰγλήεσσαν τοῦ Ὀλύμπου κορυφὴν καὶ διέπων τοὺς ἀκροτάτους παρὰ τὸν Ἀλφειὸν ἀγῶνας, εὐφρανθεὶς ὑπὸ τούτων τῶν ᾀσμάτων εἰσάκουσον εὐμενῶς τὴν ἐμὴν δέησιν καὶ ἀξίωσον τὴν μέλλουσαν αὐτῶν γενεὰν νὰ κατέχῃ ἐσαεὶ τὰ σκῆπτρα τῆς πατρῴας γῆς.

Ἐπῳδὸς α΄

Οὐδ' αὐτὸς ὁ χρόνος, ὁ τὰ πάντα φθείρων καὶ γεννῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ ἄπρακτα τὰ πεπραγμένα δικαίως ἢ ἀδίκως καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰς πικρίας, ἃς ἐν τῷ παρελθόντι ἐδοκίμασεν ὁ οἶκος τοῦ Θήρωνος, ἀλλ' ἡ ἐπελθοῦσα ὕστερον θεόπεμπτος εὐδαιμονία ἐπήνεγκε τὴν λήθην τῶν ἄλλοτε δεινῶν, διότι ὅταν ἡ θεία μοῖρα καταπέμπῃ ἐξ οὐρανοῦ ὄλβον ὑψηλόν, τότε ἡ ἐξ αὐτοῦ γλυκεῖα τέρψις καταδαμάζει καὶ φυγαδεύει τὴν προτέραν λύπην.

Στροφὴ β΄

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην μαρτυροῦσιν αἱ περιπέτειαι τῶν εὐθρόνων θυγατέρων τοῦ Κάδμου, αἵτινες ἐν ἀρχῇ πολλὰ δεινὰ παθοῦσαι, ὕστερον μετέστησαν εἰς βίον μακαριστόν, διότι ἡ ἐπελθοῦσα ἄφατος εὐδαιμονία κατέβαλε καὶ ἐξηφάνισε τὸ βαρὺ αὐτῶν πένθος. Καὶ ἡ μὲν καλλιπλόκαμος Σεμέλη ἀποτολμήσασα νὰ ἴδῃ τὸν τερπικέραυνον Δία ἐν πάσῃ τῇ φοβερᾷ αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ ἀπώλεσε τὸν βίον ὑπὸ βροντώδους κεραυνοῦ, ἀλλ' ἤδη ἀποθεωθεῖσα καὶ εἰς Ὄλυμπον ἀναβᾶσα ἀναπαύεται ἐν μέσῳ τῶν οὐρανίων θεῶν καὶ ἀπολαύει διαρκῶς τῶν φιλοστόργων φροντίδων τῆς Παλλάδος, τοῦ Διὸς καὶ τοῦ κισσοστεφοῦς αὐτῆς υἱοῦ Διονύσου.

Ἀντιστροφὴ β΄

Ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτῆς Ἰνὼ ὑπὸ μανίας καταληφθεῖσα καὶ εἰς τὸ πελάγιον κῦμα ριφθεῖσα οἰκτρῶς τὸν βίον κατέστρεψεν, ἀλλὰ νῦν ἀθάνατος γενομένη ἀξιοῦται θείων τιμῶν καὶ ὡς θεὰ Λευκοθέα λατρευομένη ζῇ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ἄφθαρτος καὶ τρισολβία ἐν μέσῳ τοῦ ἐναλίου χοροῦ τῶν Νηρηΐδων. Ἄδηλον ὄντως τὸ τέλος τοῦ ἡμετέρου βίου, οὐδὲ δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἐὰν θὰ ἀξιωθῶμεν νὰ διανύσωμεν ἐν εἰρήνῃ τὸ διάστημα μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας διατηροῦντες τὸ ἐν χερσὶν ἀγαθόν, διότι ποικίλαι τῆς τύχης μεταπτώσεις καὶ ἄπειρα ρεύματα ἡδονῆς καὶ λύπης κατακλύζουσι τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπῳδὸς β΄

Οὕτω λόγου χάριν ἡ Μοῖρα, ἥτις ἔκπαλαι εὐμενῶς διευθύνει τὰς τύχας τῶν προγόνων τοῦ Θήρωνος, πέμπει αὐτοῖς ἄνωθεν οὐν τῷ θεοπέμπτῳ ὄλβῳ καί τι παρερχόμενον δεινόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ γενάρχης αὐτῶν Οἰδίπους μοιραίως συναντήσας τὸν πατέρα Λάϊον ἐφόνευσεν αὐτὸν καὶ οὕτως ἐξεπλήρωσε τὸν δοθέντα ἐν Δελφοῖς παλαίφατον χρησμόν.

Στροφὴ γ΄

Καὶ ἡ μὲν φοβερὰ Ἐρινὺς ἰδοῦσα διὰ βλέμματος ὀξυτάτου τὸ πραχθὲν κατέστρεψε δι' ἀλληλοκτονίας τὸ πολεμικὸν τοῦ Οἰδίποδος γένος, ἀλλ' ὕστερον ἀνέτειλαν καὶ πάλιν ἡμέραι εὐκλείας καὶ χαρᾶς, διότι πεσόντος τοῦ Πολυνείκους ὑπελείφθη ὁ ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀδράστου υἱὸς αὐτοῦ Θέρσανδρος ὡς ἀρωγὸς τοῦ οἴκου βλαστός, ὅσιις διέπρεψεν ἔν τε τοῖς ἀθλητικοῖς ἀγῶσι τῆς νεότητος καὶ ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ διὰ νικηφόρου ἐκστρατείας κατὰ τῶν Θηβῶν ἐξεδίκησε τὸν φόνον τοῦ γεννήτορος καὶ ἀνεστήλωσε τὴν ἀμαυρωθεῖσαν δόξαν τῶν πατέρων. Ἐκ τοῦ Θερσάνδρου τούτου ἔλκων τὸ γένος καὶ ὁ τοῦ Λϊνησιδήμου υἱὸς Θήρων εἶναι ἄξιος ἐγκωμίων καὶ λυρικῶν μελῶν.

Ἀντιστροφὴ γ΄

Διότι ἐν Ὀλυμπίᾳ μὲν αὐτὸς ἠξιώθη τοῦ εὐγενοῦς ἐπάθλου νικήσας ἐν ἁρματοδρομίᾳ, ἐν δὲ τοῖς Πυθικοῖς καὶ Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν αἱ πρὸς ἀμφοτέρους εὐμενεῖς χάριτες παρέσχον εἰς τὸν ἐξ ἴσου εὐτυχῆ ἀδελφὸν αὐτοῦ Ξενοκράτη λαμπρὸν στέφανον ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἣν ἤρατο καὶ οὗτος ἀγωνιζόμενος διὰ τεθρίππου ἅρματος, δωδεκάκις διανύοντος τὸν δρόμον τοῦ σταδίου. Ἡ δόξα, ἧς ἀξιοῦταί τις νικῶν ἐν τοῖς ἀγῶσιν, εὐφραίνει τὴν ψυχὴν ἀπαλλάττουσα αὐτὴν τῆς προτέρας ἀθυμίας, ἀλλὰ βεβαίως μόνος ὁ πλοῦτος κεκοσμημένος διὰ τῶν θείων ἀρετῶν ἐξυψοῖ τὸν ἄνθρωπον, διότι παρέχει εἰς αὐτὸν τὴν εὐκαιρίαν πρὸς ἐπιτέλεσιν ποικίλων ἔργων ἀγαθῶν ἐμπνέων θερμὸν ἔρωτα πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὑψηλόν.

Ἐπῳδὸς γ΄

Ἡ ἀρίστη αὕτη συζυγία τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀρετῆς εἶναι τὸ ἀληθινὸν φῶς καὶ ὁ ἀκτινοβόλος ἀστὴρ, ὁ λαμπρύνων τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον βεβαίως ὁ πλουτῶν μετ' ἀρετῆς καθορᾷ τὸ μέλλον καὶ γνωρίζει ὅτι αἱ μὲν ἀσεβεῖς ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων, αἵτινες ἐν τῷ ἐπιγείῳ τούτῳ κράτει τοῦ Διὸς ὑπέπεσον εἰς ἁμαρτήματα, τιμωροῦνται ὑπὸ τὴν γῆν ὑπὸ τινος ἀδεκάστου κριτοῦ δικάζοντος μετ' αὐστηρότητος ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης.

Στροφὴ δ΄

Οἱ δὲ εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι ζῶντες νυκτός τε καὶ ἡμέρας ὑπὸ διαρκῆ καὶ ἄδυτον ἦλιον, διάγουσι μετὰ θάνατον βίον εἰρηνικὸν καὶ ἀνώδυνον, ὄντες δ' ἀπηλλαγμένοι τῆς ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐνδείας δὲν καλλιεργοῦσι μετὰ μόχθου τὴν γῆν πρὸς εὕρεσιν τροφῆς, οὐδὲ διαπλέουσι τὰς θαλάσσας χάριν ἐμπορίας· ἀλλ' ὡς πιστοὶ τῶν ὅρκων τηρηταὶ ζῶσιν ἐσαεὶ βίον ἄδακρυν παρὰ τοῖς τετιμημένοις θεοῖς Πλούτωνι καὶ Περσεφόνῃ. ἐν ᾧ τοὐναντίον οἱ τὰ φαῦλα πράξαντες ὑφίστανται ἐν Ἅδου φρικτὴν τιμωρίαν.

Ἀντιστροφὴ δ΄

Ὅσοι δὲ διὰ τριπλῆς μετεμψυχώσεως μείναντες τρὶς ἐν ἑκατέρῳ κόσμῳ ἠδυνήθησαν νὰ ζήσωσιν ἐν δικαιοσύνῃ καὶ νὰ διαφυλάξωσι τὴν ψυχὴν παντελῶς ἄσπιλον καὶ ἁγνὴν, πορεύονται τὴν ὑπὸ τοῦ Διὸς τεταγμένην ὁδὸν πρὸς τὰς νήσους τῶν μακάρων, ἔνθα ὑψοῦται ὁ πύργος τοῦ Κρόνου. Αἱ γλυκεῖαι αὖραι τοῦ ὠκεανοῦ θωπεύουσι τὰς τερπνὰς καὶ μυροβόλους ταύτας νήσους, ὧν οἱ εὐδαίμονες οἰκήτορες περικοσμοῦσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πλοκάμους διὰ στεφάνων ἐξ ἀμαράντων ἀνθέων στιλβόντων δίκην χρυσοῦ, ἅτινα δρέπουσιν ἀπ' ἀειθαλῶν δένδρων καὶ χλοερῶν λειμώνων.

Ἐπῳδὸς δ΄

Οὕτως ἠθέλησεν ὁ αὐστηρὸς, ἀλλὰ δίκαιος τοῦ Ἅδου κριτὴς Ραδάμανθυς, ὅστις εἶναι πρόθυμος πάρεδρος τοῦ Κρόνου, συζύγου τῆς ὑψιθρόνου Ρέας. Ἐνταῦθα ζῶσι βίον αἰώνιον καὶ ἄλυπον ὁ ἱδρυτὴς τῶν Θηβῶν Κάδμος καὶ ὁ ἄναξ τῶν Μυρμιδόνων Πηλεὺς καὶ ὁ ἥρως Ἀχιλλεὺς, ὃν ἡ μήτηρ Θέτις ὡδήγησεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς ἀτελευτήτου χαρᾶς κάμψασα δι' ἱκεσιῶν τὴν καρδίαν τοῦ Διός.

Στροφὴ ε΄

Ὁ Ζεὺς ἀπεστρέφετο τὸν Ἀχιλλέα, διότι οὗτος ἐφόνευσε τὸν Ἕκτορα, τὸν ἀκλόνητον κίονα τῆς Τροίας, καὶ σκληρῶς προσῆνέχθη πρὸς τὸν νεκρὸν αὐτοῦ, ἐξ ἄλλου δ' ἀπέστειλεν εἰς τὸν Ἅδην δύο γενναίους τῶν Τρώων συμμάχους, τὸν βασιλέα τῆς Τενέδου Κύκνον καὶ τὸν ὡραῖον ἄνακτα τῆς Αἰθιοπίας Μέμνονα, τὸν υἱὸν τῆς Ἠοῦς. Ἔχω ὑπὸ μάλης ἐν τῇ νοερᾷ φαρέτρᾳ πολλὰ ποιητικὰ βέλη, ὧν ἡ φωνὴ κατανοεῖται ὑπὸ μόνων τῶν σοφῶν, ἐν ᾧ παρὰ τοῖς πολλοῖς οὖσα ἀκατάληπτος χρήζει ἑρμηνέων. Σοφοὺς δὲ λέγω τοὺς πολλὰ εἰδότας ἐκ φύσεως καὶ πείρας, τοὺς δεκτωμένους τὰς γνώσεις ἀπὸ μόνης τῆς σπουδῆς παραβάλλω πρὸς θρασεῖς κόρακας, οἵτινες διὰ φωνῶν φλυάρων καὶ συγκεχυμένων μάτην κρώζουσι πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιν τοῦ Διὸς, τὸν ταχυσίπτερον ἀετόν.

Ἀντιστροφὴ ε΄

Ἀλλ' ὦ ψυχὴ, κατεύθυνον ἐκ νέου τὸ τόξον πρὸς τὸν σκοπόν τίνα πάλιν θὰ τοξεύσωμεν ῥίπτοντες τὰ ἔνδοξα βέλη ἀπὸ καρδίας φιλόφρονος καὶ προσηνοῦς; Ταχύσας τὴν νευρὰν τοῦ τόξου θὰ στρέψω αὐτὸ πρὸς τὴν Ἀκράγαντα, ἵνα ἐξυμνήσω τὰς ἀρετὰς τοῦ Ὀλυμπιονίκου ἡγεμόνος διακηρύττων ἐν πνεύματι ἀληθείας καὶ μεθ' ὅρκου ὅτι ἀπὸ ἑκατὸν τοὐλάχιστον ἐτῶν οὐδεμία πόλις ἐγέννησεν ἄνδρα λαμπρότερον τοῦ Θήρωνος κατά τε τὴν γενναιοδωρίαν καὶ τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον πρὸς τοὺς φίλους στοργήν.

Ἐπῳδὸς ε΄

Ἀλλ' οἱ ἔπαινοι τοῦ Θήρωνος ἐξήγειραν τὰς ἀδίκους κατ' αὐτοῦ ὕβρεις, διότι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι μαινόμενοι, οἵτινες ἐκ φθόνου ἀμφισβητοῦσι τὰς ἀρετὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν καὶ πειρῶνται διὰ φλυάρων γλωσσῶν νὰ ἐπισκιάσωσι τὴν λαμπρότητα τῶν εὐγενῶν αὐτῶν πράξεων. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἀμαυρώσῃ τὸ κλέος τοῦ Θήρωνος, οὗτινος αἱ πρὸς τοὺς φίλους εὐεργεσίαι εἶναι ἄπειροι ὡς οἱ κόκκοι τῆς θαλασσίας ἄμμου;

Πέραν Δεκέμβριος 1936

Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητής

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Κτίσματα Αἰνείου. *Ὁ Αἰνείας φεύγων ἐξ Ἰλίου εἰς Ἑσπερίαν ἔκτισε 1) τὴν κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἔβρου ἐν Θράκῃ* **Αἶνον** *(Διόνυσος Ἁλικαρνεὺς, Στέφανος Βυζάντιος, Οὐϊργίλιος καὶ Σερβίος). 2) τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ* **Ἀφροδισιάδα** *εἰς μνήμην τῆς μητρός του (Παυσανίας), καὶ ὠνόμασεν* **Αἰναρίαν** *τὴν παρὰ τὴν Κύμην νῆσον (Πλίνιος).* **Ἀγχιστίαν** *τὸ ἐν Μαντινείᾳ ὄρος διὰ τὸν ἐκεῖσε τάφον τοῦ πατρός του Ἀγχίσου (Παυσανίας).* **Καφύαν ἢ Καπύαν** *τὴν παρὰ τὸν Ὀρχομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ Κάπυος τοῦ πάππου του (Στράβων).*

Λαβύρινθος. *Τοῦτον ἔκτισεν Ἀμενοχινὰ ὁ Γ΄ ὁ ἐπικαλούμενος Ρᾶ-ἐν-Μαᾶ καὶ Ἐν Μαᾶ Ρᾶ, ἤτοι Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ἕκτος βασιλεὺς τῆς Διοσπολίτιδος δυναστείας, οὗ τὸ ὄνομα εὑρίσκεται ἔτι ἐπὶ τῶν ὀλίγων σωζομένων λίθων τοῦ Λαβυρίνθου. Τοῦτον εἶτα ἀνῳκοδόμησαν εἰς κοινὸν ἑαυτοῖς μνῆμα οἱ δώδεκα βασιλεῖς τῆς μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ΚΕ΄ Αἰθιοπικῆς δυναστείας συσταθείσης δωδεκαρχίας (Ἡρόδοτος, Β. 148 καὶ Διόδωρος, Σικελιώτης (1, 66).*

Μεγαλόπολις. *Ὡς μαρτυρεῖ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (15,59 καὶ 72) ἡ Μεγάλη πόλις τῶν Ἀρκάδων ἐκτίσθη τῷ 371 π. Χ. τῇ συμπράξει τῶν Θηβαίων, παρὰ τὰ ὅρια τῆς Λακωνικῆς, ὡς προπύργιον τῶν Ἀρκάδων κατὰ τῶν Σπαρτιατῶν. Ἡ Μεγάλη Πόλις κατὰ τὸ 318 π. Χ. ὡς μαρτυρεῖ πάλιν ὁ Διόδωρος, ἠδύνατο νὰ ὁπλίσῃ 15.000 στρατιώτας, ἄρα θὰ εἶχε πληθυσμὸν 70 000 κατοίκων.*

Γαλατᾶς. *Κατὰ τὴν Μυθολογίαν, μετὰ τὴν ἧτταν τῶν Τιτάνων ὑπὸ τῶν Γιγάντων οἱ ἡττημένοι διεσκορπίσθησαν εἰς Θρᾴκην. Τούτων ὁ Τιτὰν Συκέας διωκόμενος ὑπὸ τοῦ Διός, ἔφθασεν εἰς τοὺς περὶ τὸ Βυζάντιον τόπους. Ἐκεῖ προστάτης αὐτοῦ ἐγένετο ἡ μήτηρ του Γῆ, συκῆν πρὸς διαμονὴν αὐτοῦ ἀναβλαστήσασα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ τόπος οὗτος ἐκλήθη Συκᾶς ἢ Συκαί, εἶτα Ἀναστασιούπολις, Ἰουστινιανὴ καὶ ἀργότερον* **Γαλατᾶς.**

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἀγαπῶν πρώτην ὁρᾶν καὶ ἄνευ ἐλπίδος μάλιστα εἶναι Θεός, ὁ δὲ ἀγαπῶν δευτέραν ὁρᾶν εἶναι τρελλός.

Ὅταν ὁ ἔρως μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν διαμείνῃ, οἱ ἐρασταὶ εἶναι ἀκόμη εὐτυχεῖς.

Εὐκολώτερον νὰ εἶναί τις ἐραστὴς ἢ σύζυγος, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶναι δυσκολώτερον νὰ ἔχῃ τις πνεῦμα καθ' ἑκάστην ἢ νὰ λέγῃ ὡραῖα πράγματα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Ἡ καρδία ἔχει παραδόξους τινὰς παιδικὰς συγκινήσεις. Ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι εἶναι σχεδὸν παιδία. Τὶς ἀναχωρῶν δὲν ἐξέλεξεν ἕνα ἀστέρα καὶ δὲν εἶπε, δεικνύων αὐτὸν εἰς τὴν ἐρωμένην του:

Αὐτὴν τὴν ὥρα παρατήρησέ τον. Θὰ τὸν παρατηρῶ καὶ ἐγώ. Ἐνθυμήσου με καὶ θὰ σ' ἐνθυμηθῶ καὶ ἐγώ.

Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ γυνή, ὁ ἀνὴρ θὰ ἦτο τραχὺς, μισάνθρωπος, δάνευσος καὶ θὰ ἠγνόει τί ἐστὶ χάρις, διότι ἡ χάρις εἶναι μειδίαμα τοῦ ἔρωτος.

Ἡ θλῖψις εἶναι τὸ τέλος τοῦ ἔρωτος καθὼς τὰ γηρατεῖα εἶναι τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ προνοίᾳ δὲν ἔδωκε γενειάδα εἰς τὴν γυναῖκα, διότι οἱ κουρεῖς ἤθελον τὰς κατακόπτει ὅταν θὰ τὰς ἐξύριζον, διότι αὗται δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ μένωσι τόσην ὥραν ἀκίνητοι.

Ἡ γυνὴ εἶναι ὄν ἀνθρώπινον, τὸ ὁποῖον ἐνδύεται, ὁλυαρεῖ καὶ ἐκδύεται.

Ἡ θυγάτηρ εἶναι δανειστής, διότι λαμβάνει ἄγαμος μὲν τὴν διατροφὴν, νυμφευομένη δὲ ἀντὶ κεφαλαίου τὴν προῖκα.

Ὁ περιοριζόμενος νὰ ὁμιλῇ ἀδιακόπως περὶ τοῦ ἔρωτός του ἐκλέγει ἄθλιον τρόπον ὅπως εὐδοκιμήσῃ. Ἂν οἱ λόγοι κολακεύουσι τὰς γυναῖκας, μόνα τὰ ἔργα ἔχουσι τὴν ἰσχὺν νὰ τὰς πείθουν.

Ἡ πολυτέλεια τῶν γυναικῶν εἰς τοιοῦτον προέβη, ὥστε πρέπει νὰ εἶναί τις πολὺ πλούσιος, πολὺ ἐρωτευμένος διὰ νὰ ἔχῃ μίαν ἰδικήν του. Δὲν ὑπάρχει πλέον ἄλλος τρόπος ἢ ν' ἀγαπᾷ τις τὰς γυναῖκας τῶν ἄλλων.

Δυσπιστεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα γυναικὸς ἐχούσης φαντασίαν ζωηράν, ἔξαλλον· ποτὲ δὲν σὲ ἀγαπᾷ.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΩΜΕΝ

Τὸ κάπνισμα εἶνε ἐπιστήμη, ὁ δὲ καπνίζων μεθοδικῶς οὐδεμίαν δύναται νὰ ὑποστῇ βλάβην ἀπὸ ἣν **νικοτίνην**, τὸν ὕπουλον τοῦτον ἐχθρόν, τὸν κρυπτόμενον ἐντὸς τοῦ καπνοῦ Τὶ δὲ εἶνε ἡ νικοτίνη; Τῷ 1828 δύο χημικὶ ἀνεκάλυψαν τὴν ἐν τῷ καπνῷ ὕπαρξιν αὐτῆς, ἔκτοτε δὲ κατεδικάσθη ὡς ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν καπνιστήν, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐξακριβωθῇ διὰ πειραμάτων ἡ βλαβερὰ αὐτῆς ἐπίδρασις. Εἰς τὰ πειράματα ταῦτα προέβη ἐπ' ἐσχάτων ὁ ἰατρὸς Φούαστ, ἐκλέξας ὡς θύματα τῆς ἐπιστήμης ἕνα κόνικλον (κουνέλι) καὶ ἕνα σκύλλον τῆς Νέας Γῆς. Εἰς τὸν σκύλλον ἔδωκε νὰ καταπίῃ μίαν κουταλιὰν νικοτίνης, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε κεραυνοβόλον. Τὸ δυστυχὲς ζῶον ἀπέθανε μετὰ ἓν λεπτὸν ἐν τῷ μέσῳ φοβερῶν σπασμῶν. Τὸ τέταρτον τῆς δόσεως ἐφόνευσε τὸν κόνικλον εἰς πολὺ ὀλιγώτερον χρόνον. Εἶτα ὁ ἰατρὸς ἐσκέφθη νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀξία τῆς ζωῆς τῶν διπόδων θεωρεῖται ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς τῶν τετραπόδων, ὁ ἰατρὸς Φούαστ ἔδωκεν εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπειραματίσθη, μόνον τρία χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου νικοτίνης. Ὁ τὴν δόσιν ταύτην λαβὼν κατέπεσεν ἀναίσθητος μὲ φοβεροὺς σπασμοὺς καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ προστρέξουν εἰς δραστικὰ ἀντίδοτα ὅπως τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Κατόπιν τῶν πειραμάτων τούτων ὁ ἰατρὸς Φούαστ ἐξήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ καπνὸς εἶνε βλαβερὸς μόνον διὸ τοὺς κακῶς καπνίζοντας καὶ τοὺς μασῶντας τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου των, διότι οὗτοι μολύνουν διὰ τῆς νικοτίνης τὰς μεμβράνας τοῦ στόματός των. Ὅταν καπνίζῃ τις ἓν σιγάρον, ἡ νικοτίνη συσσωρεύεται εἰς τὸ ἀναμμένον ἄκρον αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δὲ τοῦτο καίεται καταναλισκόμενον, ἐπὶ τοσοῦτον ἀποταμιεύεται μεγαλειτέρα ποσότης νικοτίνης εἰς τὸ ἐναπομένον μέρος τοῦ σιγάρου. Ἀλλὰ πλὴν τῆς νικοτίνης ἀποταμιεύονται εἰς αὐτὸ καὶ ἄλλα συστατικά, συνυπάρχοντα εἰς τὸν καπνόν, ὡς π.χ. ἀμμωνία καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι τὸ τελευταῖον τμῆμα τοῦ καπνιζομένου σιγάρου εἶνε ὄχι μόνον δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβὲς εἰς τὴν ὑγείαν. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ἰατρὸς ἐξάγει τὰ ἑξῆς συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα καταρτίζει ἐν εἴδει κώδικος, συνιστῶν θερμῶς τὴν τήρησιν τῶν διατάξεών του εἰς τοὺς ἐνδιαφερο-

μένους διὰ τὴν ὑγείαν των καπνιστάς.

1) Μὴ καπνίζετε παρὰ μόνον γλυκὺν καπνόν.

2) Καπνίζετε πάντοτε καλῆς ποιότητος σιγάρα.

3) Μὴ καπνίζετε ποτὲ περισσότερον ἀπὸ τὸ ἥμισυ τοῦ σιγάρου σας.

4) Ἂν τὸ σιγάρον σας σβύσῃ ἐνῷ τὸ καπνίζετε, μὴ τὸ ἀνάψετε πλέον.

5) Μὴ κλείεσθε μέσα εἰς τὰ σύνεφα τοῦ καπνοῦ ποὺ ἐκαπνίσατε.

6) Μὴ μασᾶτε ποτὲ τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου σας.

7) Μετοχειρίζεσθε πάντοτε πίπαν καὶ θέτετε μέσα εἰς αὐτὴν τεμάχιον βάμβακος διὰ ν' ἀπορροφᾷ τὴν νικοτίνην, ἢ τοὐλάχιστον μέγα μέρος αὐτῆς.

8 Εἰς τὴν οἰκίαν σας καπνίζετε πάντοτε πίπαν ὅσῳ τὸ δυνατὸν μακρυτέραν. Ἂν δύνασθε νὰ εὕρηται ναργιλέν, νὰ τὸν προτιμᾶτε ἀσυζητητί Εἶνε ὁ ὑγιεινότερος τρόπος τοῦ καπνίσματος.

ΓΝΩΜΑΙ ΣΟΦΩΝ

Ῥυτίδες τῆς καρδίας — *Καθὼς τὸ γῆρας ρυτιδώνει τὸ μέτωπον, τοιουτρόπως καὶ ἡ λύπη ρυτιδώνει τὴν καρδίαν.*

Φιλοδοξία καὶ φρόνησις — *Ὅταν μᾶς καταλαμβάνει ἡ φιλοδοξία, μᾶς ἀποχαιρετᾷ ἡ φρόνησις.*

Καλαὶ πράξεις καὶ ἐπιστήμη. — *Μία φοῦχτα καλῶν πράξεων ἔχει περισσοτέραν ἀξίαν ἀπὸ ἓν κοιλὸν ἐπιστήμης.*

Γλῶσσα ἄφρονος καὶ φρονίμου. — *Ἡ καρδία τοῦ ἄφρονος εἶνε εἰς τὴν γλῶσσαν του. Ἡ γλῶσσα τοῦ φρονίμου εἶνε εἰς τὴν καρδίαν του.*

Καλὸν καὶ κακόν. — *Τὸ κακὸν χαράσσεται ἐπὶ λίθου, τὸ καλὸν ἐπὶ ἄμμου.*

Ἔτη, χρέη καὶ ἔχθροί. — *Τὰ ἔτη μας, τὰ χρέη μας καὶ οἱ ἐχθροί μας εἶνε πάντοτε περισσότεροι παρ' ὅσον πιστεύομεν.*

Ψευδεῖς φίλοι. — *Οὗτοι ὁμοιάζουν τὰ χελιδόνια, τὰ ὁποῖα βλέπομεν μόνον ὅταν εἶνε καλὸς ὁ καιρός.*

Ἰατρὸς καὶ ἱερεύς. — *Τοῦ ἰατροῦ ἡ θύρα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εὑρίσκηται κλειστή. τοῦ δὲ ἱερέως ἡ θύρα πρέπει νὰ εὑρίσκηται πάντοτε ἀνοικτή.*

Χαρακτήρ. *Ἕκαστος ἔχει τρεῖς χαρακτῆρας, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δεικνύει, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον πράγματι ἔχει καὶ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον νομίζει ὅτι ἔχει.*

Ὑποψία κλοπιμαίων. *Ἀγχίνοος λόγοι ἀπὸ στόμα μωροῦ καὶ χρυσᾶ κοσμήματα εἰς χεῖρας πτωχοῦ γεννῶσι πάντοτε ὑποψίαν ὅτι προέρχονται ἐκ κλοπῆς.*

Φιλοξενία. *Χορήγησον φιλοξενίαν εἰς τὸν ἐχθρόν σου. Τὸ δένδρον δὲν ἀρνεῖται τὴν σκιάν του οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ξυλοκόπον.*

Ἀργύριον. *Τοῦτο εἶναι ἀχρεῖον μέταλλον, καὶ ἄλλο δὲν τὸ χωρίζει ἀπὸ τοὺς λίθους ἐκτὸς ὀλίγης περισσοτέρας στιλπνότητος.*

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Οἱ λογισμοὶ μου στρώνονται καὶ κάνουν μονοπάτι,
τὸ μονοπάτι, ποῦ ἀργὰ ὁ νοῦς μου ἀκολουθεῖ
κ' ἐνῷ ἡ καρδιά μ' ἀκούραστη τοῦ λέγει «περιπάτει»,
αὐτὸς ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ 'στὴν ἄκρη νὰ βρεθῇ.

'Στὸ μονοπάτι ἁπλώνονται ἀγριεμένοι βάτοι
κ' ἕνα λουλοῦδι μοναχὸ καὶ φοβισμέν' ἀνθεῖ·
οἱ βάτ' εἶν' ἀτελείωτοι κι' ἀγκάθια εἶν' γεμάτοι
καὶ τὸ λουλοῦδι ἀρχινᾷ κι' αὐτὸ νὰ μαραθῇ.

Οἱ βάτοι εἶν' ἐνθύμησις καὶ τὸ λουλοῦδι ἐλπίδα,
τὸ μονοπάτι κάποτε τὸ δέρνει καταιγίδα
κ' οἱ βάτοι ἀγριεύουνε καὶ τὸ λουλοῦδι γέρνει.
Μὰ ἐκεῖ ποῦ λέγω πῶς θὰ διῶ τὰ φύλλα του 'στὸ χῶμα,
ξαναγεννιέται μόνο του κι' ἀνθεῖ κι' ἀνθίζ' ἀκόμα,
γιατ' ἀπ' τοὺς βάτους γύρω του ζωὴ πέρνει καινούργια.

Πονῶ, μὰ ἂν εὑρίσκετο κανεὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ
ἂν ἤθελα ὁ πόνος μου αὐτὸς νὰ μὲ ἀφήσῃ,
ὄχι, θ' ἀποκρινόμουνα μὲ μάτια δακρυσμένα·
ὄχι μ' ἀρέσει νὰ πονῶ, γιατὶ πονῶ γιὰ 'σένα.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΑΣ

Εἰς διαγώνισμα τεθὲν ὑπὸ τοῦ περιφήμου Ἡμερολογίου HACHETTE ἰδοὺ ποία σύνθεσις ἐβραβεύθη:

1.—Γενικὴ ὑγιεινή: Ἐγείρου ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, κατακλίνου ἐνωρὶς ἀφ' ἑσπέρας καὶ ἀπασχόλει τὴν ἡμέραν σου.

2.— Ἀναπνευστικὴ ὑγιεινή Τὸ ὕδωρ καὶ ὁ ἄρτος συντηροῦσι τὴν ζωήν· ἀλλ' ὁ καθαρὸς ἀὴρ καὶ ὁ ἥλιος εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὑγείαν.

3. Πεπτικὴ ὑγιεινή: Ἡ λιτότης καὶ ἡ ἐγκράτε α εἶναι τὸ ἄριστον ἐλιξίριον μακροβιότητος.

4.—Ὑγιεινὴ τοῦ δέρματος: Ἡ καθαριότης προφυλάσσει ἀπὸ τῆς σκωρίας αἱ κάλλιον διατηρούμεναι μηχαναὶ χρησιμεύουν ἐπὶ μακρότερον χρόνον.

—5. Ὑγιεινὴ τοῦ ὕπνου: Ἐπαρκὴς ἀνάπαυσις ἀναπλάσσει καὶ ἐνδυναμώνει· ἡ ὑπερβολικὴ ὅμως ἀνάπαυσις μαλθακώνει καὶ ἐξασθενίζει.

6.—Ὑγιεινὴ τοῦ ἐνδύματος Τὸ καλῶς ἐνδύεσθε διατηρεῖ τὴν θερμότητα τοῦ σώματος καὶ τὸ προφυλάσσει ἀπὸ τῶν ἀποτόμων ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν χωρὶς νὰ παρεμποδίζῃ καὶ τὰς κινήσεις.

7.—Ὑγιεινὴ τῆς κατοικίας: Ὁ καθάριος καὶ φαιδρὸς οἶκος καθιστᾷ ἀξιαγάπητον τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

8. Ἠθικὴ ὑγιεινή: Τὸ πνεῦμα ἀναπαύεται καὶ ἀκονίζεται εἰς τὰς ψυχαγωγίας καὶ τὴν διασκέδασιν.

9—Διανοητικὴ ὑγιεινή: Ἡ φαιδρότης κάμνει τὸν ἄνθρωπον ν' ἀγαπᾷ τὴν ζωήν, ἡ ἀγάπη δὲ τῆς ζωῆς εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς ὑγείας. Ἐξ ἐναντίας μὲ τὴν ἀθυμίαν καὶ τὴν ἀποθάρρυνσιν προχωρεῖ ταχύτερον τὸ γῆρας.

10.—Ἐπαγγελματικὴ ὑγιεινή: Ἐὰν διὰ τοῦ ἐγκεφάλου ορίζησαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν, μὴ ἀφίνεις εἰς διηνεκῆ ἀκινησίαν τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς πόδας σου. Ἐὰν πάλιν σὲ τρέφει ἡ σκαπάνη ἢ ἡ σφύρα, μὴ λησμόνει νὰ περικοσμῇς τὸ πνεῦμά σου καί νὰ εὐρύνῃς τὰς σκέψεις σου.

Η ΝΗΣΟΣ ΜΑΡΜΑΡΑΣ

ΥΠΟ Θ. Σ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΟΥ

Θέσις τῆς νήσου.—Γεωγραφικοὶ ὁρισμοί.—Οἰκισμὸς καὶ ὄνομα αὐτῆς.—Πολιτικὴ διοίκησις, πληθυσμὸς καὶ ἐξέλιξις αὐτοῦ.—Κλασικὴ ἐποχὴ καὶ ἡ κατ' αὐτὴν ἀκμάσαντες.—ΙΘ' Αἰὼν καὶ κυριώτερα κατ' αὐτὸν συμβάντα.—Γεγονότα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.—Ἐκκλησία.—Ἐπίσκοποι.—Μητροπολῖται, Κοινότητες καὶ τὰ ἐπὶ μέρους αὐτῶν.

Ὁ κ. Θεοφ. Σ. Θεοφανίδης, ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Πραστειὸ τοῦ Μαρμαρᾶ τῷ 1898. Φιλόπονος καὶ εἰς ἄκρον μελετηρὸς, γλαφυρὸς δὲ καὶ ἄριστος τοῦ καλάμου χειριστὴς ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἄλλας ἐμπορικάς του ἀσχολίας κατέγινε εἰς τὰ γράμματα καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος του. Ἀπὸ ἐτῶν ἐργαζόμενος κατήρτισε τὴν ἱστορίαν τῆς Προικοννήσου ἐξ ἧς μικρὰν ἐπιτομὴν παρεχώρησεν ἡμῖν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου. Ὁ κ. Θ. Θεοφανίδης ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του ὁ ὁποῖος μεγάλας προσήνεγκεν εἰς τὴν γενέτειράν του ὑπηρεσίας, διετέλεσε γεν. γραμματεὺς τῆς ἐν τῇ πατρίδι του Φιλεκπαιδευτικῆς καὶ Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος ἡ «Πρόοδος» καὶ ἀπὸ τοῦ 1934 διατελεῖ μέλος τῆς Ἐφορείας τῶν Κεντρικῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς Κοινότητος Χαλκηδόνος, ἐν ᾗ ἀπὸ τοῦ 1922 διαμένει πολλὰς εἰς αὐτὰ παρασχὼν ὑπηρεσίας. Ἀπὸ τῆς συστάσεως δὲ τῆς Βιβλιογραφικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Τουρκίας τυγχάνει ἔκτακτος ἀπεσπασμέ-

νος παρ' αὐτῇ διὰ τὴν Ἕδραν τῶν Ἑλληνικῶν. Ἐδημοσίευσε πλείστας ἐμβριθεῖς καὶ γλαφυρὰς μελέτας εἰς διάφορα ἡμερήσια καὶ περιοδικὰ φύλλα, ἐγχώριά τε καὶ ξένα.

Ὁρατὴ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπὸ τῆς πόλεώς μας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀτμοσφαιρικῆς αἰθρίας κεῖται εἰς ἀπόστασιν ἑβδομήκοντα μιλλίων νοτιοδυτικῶς ταύτης καὶ ἐγγύτατα τῶν μικρασιατικῶν παραλίων τῆς Μυσίας, καὶ τῆς Κυζικηνῆς Χερσονήσου, ἡ νῆσος Μαρμαρᾶς, ἡ δώσασα τὸ ὄνομά της καὶ εἰς τὴν περὶ αὐτὴν θάλασσαν, ἥτις ἁπλώνεται μεταξὺ τῶν δύο πορθμῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.

Ἡ περιφέρεια τῆς νήσου, κυκλοτερὴς τὸ σχῆμα εἶνε ἑξήκοντα μίλλια, ἡ ἔκτασις αὐτῆς ἑκατὸν τριάκοντα χιλιόμετρα, μὲ μέγιστον μῆκος εἰκοσιτριῶν χιλιομέτρων, καὶ ὕψος τῆς ἀνωτάτης κορυφῆς τῆς «Ψηλῆς Ράχης» ἑπτακοσίων εἴκοσι μέτρων κατὰ τὸν Kiepert.

Τὸ ἔδαφος ὀρεινὸν τὸ πλεῖστον καὶ παρουσιάζον ἐναλλαγὰς πρὸς ἕτερα τῶν μερῶν αὐτῆς, τάσσεται κατὰ τοὺς γεωλόγους εἰς τὴν περίοδον τῆς πλειοκαίνου διαπλάσεως ὅτε καὶ εἰς ἐποχὰς ὑποχθονίων ἀναστατώσεων, παρήχθη ἡ νῆσος, κατ' αὐτοὺς ἐκ τῶν ἑνώσεων τμημάτων φερομένων ἐξ ἀντιθέτων διευθύνσεων.

Τὸ λευκὸν μάρμαρον ἀποτελεῖ ὡς γνωστὸν τὸν μοναδικὸν θησαυρὸν τῆς νήσου, ἐνῷ ἐπισταμένη ἔρευνα θὰ ἔφερεν ἴσως εἰς φῶς πλοῦτον ἄλλων ὀρυκτῶν.

Τὰ δάση, καλύπτοντα ἄλλοτε τὸ ἔδαφος αὐτῆς, ἐξέλιπον παραδιδόμενα πότε εἰς τὴν σκαπάνην τῶν καλλιεργητῶν, πότε δὲ εἰς τὴν ἀξίνην τῶν ὑλοτόμων, καὶ τὸν δαυλὸν τῶν κτηνοτρόφων, τὰ λείψανά των μόνον ἀφήσαντα εἰς τὰς περιοχὰς μεσογειακῶν τινῶν μοναστηρίων.

Πρωτεύουσα τῆς νήσου εἶναι ἡ εἰς τὰ Ν. Δ. κειμένη πολίχνη ΜΑΡΜΑΡΑΣ, παραλίως δὲ συνωκισμένα εὑρηνται σήμερον ἕτερα πέντε χωρία ΠΡΑΣΤΕΙΟ, ΚΛΑΖΑΚΙ, ΑΦΘΟΝΗ, ΠΑΛΑΤΙΑ καὶ ΓΑΛΑΙΜΗ.

Νοτίως τῆς νήσου κεῖνται τρεῖς ἕτεραι ἡ Ἁλώνη ἢ Πασαλιμάνι, ἡ Ἀφυσιὰ καὶ ἡ Κούταλις, περὶ ὧν ἄλλοτε ὁ λόγος.

Ὁ οἰκισμὸς τῆς νήσου ἀνάγεται εἰς τὸν Ζ' π.Χ. αἰῶνα, ἀποδίδεται δὲ εἰς τοὺς Μιλησίους, κατὰ τὸν σχολιαστὴν Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου. Ἡ χρονογραφία ὅμως ἡ κατὰ πρόσταγμα Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου γραφεῖσα Σαμίους λέγει τοὺς οἰκιστάς, τοὺς δώσαντας κατὰ πρῶτον καὶ τὸ ὄνομα Προικόννησος εἰς αὐτήν.

Τὸ δὲ ὄνομα ἡ ἰδία πάντοτε χρονογραφία ἐτυμολογεῖ ἐκ τῆς λέξεως Προχόη, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔφερεν ἐγχώρια γυνὴ ὕδωρ εἰς τοὺς **«καταπλεύσαντας ἀποίκους, καὶ τῷ Θεῷ ἱλασκομένους, ὁπόθεν ὕδωρ κομίσοιντο»**.

Παλαιότεροι, ἐτυμολογοῦν τὸ ὄμα ἐκ τοῦ Πρὸξ ἢ Προῖξ, τοῦ ζώου δ. λ. δ. τοῦ ὁμοιάζοντος τὴν ἔλαφον, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἔβριθον τὰ ὄρη τῆς νήσου.

Ἀποτύπωμα προκὸς, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Πρόχους, ἐχαράσσετο ἐπὶ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων τῶν ἀπαντωμένων παρὰ τῷ Mionnet, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐξ ἄλλου ἀνευρίσκοντο τοιαῦτα μὲ τὴν ἰδίαν

Μαρμαρᾶς. Φρονῶ ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ὅτε καὶ γενικευθείσης τῆς χρήσεως μαρμάρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπυκνώθη ἡ μετὰ τῆς νήσου συγκοινωνία τῆς ἀνοικοδομουμένης πρωτευούσης.

Μαρμαρίνην νῆσον, λέγει Μα-

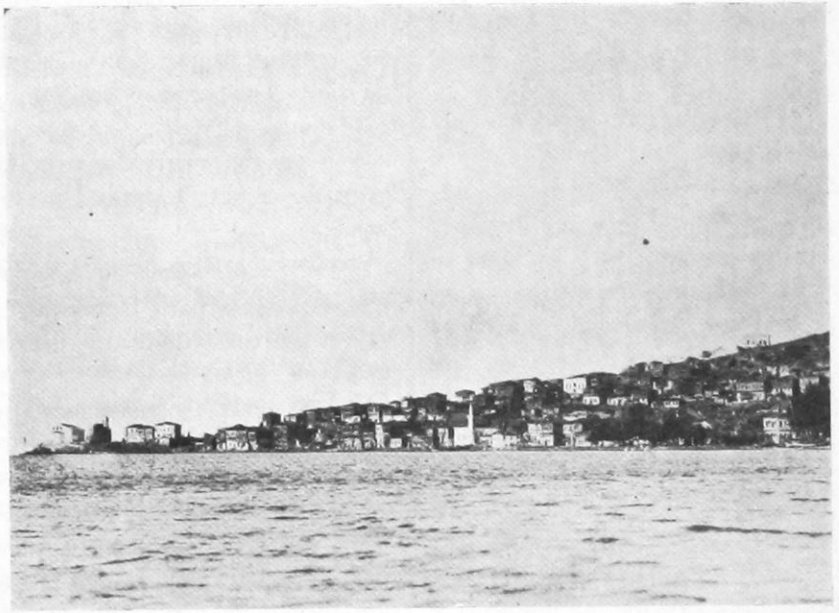

ΜΕΡΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΡΜΑΡΑΣ

ρμαρηνὴ ὁ Χρυσολωρᾶς, προπαρεσκεύασεν ἡ φύσις εὐθὺς πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὰς οἰκοδομὰς ὥσπερ εἰδυῖα οἵα πόλις καὶ παρ' οἵων ἔμελλεν ἐκεῖ κτιθήσεσθαι.

Μνεία τοῦ ὀνόματος Μαρμαρᾶς ἐν τοῖς μεταγενεστέροις χρόνοις γίνεται καὶ κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα καθ' ἃ ἀρύεταί τις ἐκ τοῦ Λατινικοῦ κώδικος τῆς Βασιλικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μονάχου «Alia insola..

que Marmaras dicitur» κτλ.

Εἰς πρόσφατον Ἀθηναϊκὴν συγγραφὴν ἀναφέρεται καὶ ὡς **Μαρμαρονῆσι**, εἰ καὶ τὸ τοιοῦτον κατὰ τὸν γράφοντα πάλιν, οὐδόλως ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις.

Ὑπὸ τὸ ὄνομα **Μάρμαρα** προπαροξύτονον, γίνεται γνωστὴ καὶ παρὰ τοῖς Τούρκοις ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐμφανίσεώς των εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Προποντίδος, καὶ μέχρι τῆς σήμερον.

Ἡ Προικόννησος μετὰ τὸν οἰκισμὸν αὐτῆς ὑπὸ τῶν Σαμίων ἢ Μιλησίων διατελεῖ αὐτόνομος μέχρι τῆς ἐποχῆς Γύγου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν ὅτε καὶ ὑποτάσσεται εἰς αὐτοὺς διατηροῦσα συγχρόνως καὶ τὸ παλαιὸν αὐτόνομον πολίτευμα ὑπὸ τὴν διοίκησιν ἀρχόντων ὧν γνωστὸς τυγχάνει εἰς ἡμᾶς ὁ παρ' Ἡροδότῳ Μητρόδωρος.

Στόλος Φοινίκων κατέστρεψεν τὴν Προικόννησον ἐν ἔτει 493 π Χ. ἑνώσασαν ἔκτοτε τὴν τύχην της μετὰ τῆς τῶν Ἀθηναίων ὅπως στερεώσῃ τὴν αὐτονομίαν αὐτῆς

Μετὰ τὸ 358 μ. Χ. ὑπετάγη εἰς τούς Κυζικηνούς, τοὺς ἀποσείσαντας ἤδη τὴν Ἀθηναϊκὴν ἡγεμονίαν.

Ἡ ἐν τῇ περιστάσει ζητηθεῖσα συνδρομὴ τῶν Ἀθηναίων ἔφθασεν ἀργά, **καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἀναγκάσαντες Προικοννησίους γενέσθαι σφίσι συνοίκους μητρὸς Δινδυμήνης ἄγαλμα ἔλαβον ἐκ Προικοννήσου,... τὸ δὲ ἄγαλμα ἐστὶ χρυσοῦ. καὶ αὐτοῦ πρόσωπον ἀντὶ ἐλέφαντος ἵππων τῶν ποταμίων ὀδόντες εἰσὶν εἰργασμένοι** (Παυσανίας).

Ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἄρχοντες γνωρίζονται ἡμῖν Ἀναξιγένης καὶ Διαγόρας (νομ. συλ. Eckhel).

Ἀναγνωρισάσης τῆς Κυζίκου τὴν Ρωμαϊκὴν κυριαρχίαν περιέρχεται καὶ ἡ Προικόννησος ὑπ' αὐτήν, καὶ ἀπολαύει μεγάλων εὐνοιῶν παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων κυρίως δὲ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅστις ἐξ ἴσου ὢν εὔνους καὶ εἰς τοὺς Κυζικηνούς, φέρεται ὡς ἐπισκεφθεὶς τὴν Προικόννησον.

Τὸ ἐν Πραστειῷ ἡλιακὸν ὡρολόγιον καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸ ἐπιγραφὴ ἡ ἀνατεθεῖσα Ἀντωνίνῳ τῷ Εὐσεβεῖ ὑπὸ Τίτου Ἰουλίου Κλαυδίου Ρούφου ἐπιτρέπει τοιαύτην εἰκασίαν.

Κατὰ τοὺς μετὰ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον χρόνους, οὐδόλως παραδέχεται ὁ κ. Μανουὴλ Ἰω. Γεδεὼν τὴν Προικόννησον ἔρημον κατοίκων, ὡς θέλει τοῦτο ὁ τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου Ἐπισκόπου αὐτῆς βιογράφος, ὠθούμενος ἀπὸ τὰς συχνὰ γινομένας ἐξορίας ἐπιφανῶν τῆς ἐκκλησίας ἀνδρῶν.

Μεταξὺ τούτων ὀλίγου δεῖν κατελέγετο καὶ ὁ μέγιστος φωστὴρ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καθ' οὗ ὑψώθη ἡ κατὰ τὴν Δρῦν κατακραυγή, «**τῆς Αὐγούστης ἡμῶν πολλὰ τὰ ἔτη καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς τῇ Προικοννήσῳ**».

Ἀκολουθοῦσα τὰς τύχας τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους ἐπὶ χιλιετηρίδα

ὅλην, περιέρχεται ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν Λατίνων τῷ 1204, καὶ ἀνακτᾶται ἀργότερον ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰωάννου Δούκα Βατάτζη τῷ 1230 καὶ ἔξ ἔτη ἀργότερον προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ στόλου τοῦ βαΐλου Ἰωάννου Μικέλη καὶ τῷ 1307 γίνεται στόχος τῶν Καταλανῶν οἵτινες καὶ ἀπεκρούσθησαν.

Παρὰ τὴν ἐν ἔτει 1356 γενομένην κατάληψιν τῆς Κυζίκου ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανοῦ βασιλόπαιδος Σουλεϋμὰν υἱοῦ τοῦ Σουλτὰν Ὀρχὰν ἡ νῆσος διαφεύγει αὐτὸν ἄγνωστον δὲ εἰ διεξεδίκον αὐτὴν ἀκολούθως οἱ Ἐνετοὶ οἱ ναυμαχήσαντες ἔμπροσθεν αὐτῆς τοὺς Ὀθωμανοὺς τῷ 1399.

Ἡ ἐν ἔτει, 1422 ἐπίσκεψις τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἵσταται ὡς τελευταία μνεία ταύτης παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς χρονογράφοις. **«Ἐρῶν οὗτος, κατὰ Χαλκοκονδύλην, γυναικὸς Προικοννησίας θυγατρὸς ἱερέως, ἐσχόλαζε περὶ γυναικὸς ἔρωτα καὶ οὐκ ἐν δέοντι παρεγένετο εἰς Κωνσταντινούπολιν».**

Ο ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΟΘΩΜΑΝΟΥΣ

Ἐκ χειρογράφου τῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἁγίας Σοφίας ὀφειλομένου εἰς τὸν Πιρὶ Ρεΐζ Τοῦρκον ναυτικὸν καὶ χαρτογράφον ἀπαντῶμεν τὰς πρώτας μετὰ τὴν ἅλωσιν πληροφορίας (1511) μ. Χ.) ὡς ἑξῆς :

« Bu fasıl Marmara adasının şerhını beyan eder.

İşbu Marmara adası kim vardır Ak denizden İstanbula gelen gemilerun yolu uğrağıdır. Dayresi altmış mildır. Yüksek ada dır. Geçen ki foryazın alâmeti olsa mezkür adanın üzerinden bulut eksik olmaz. Amma hava cenub ve ya lodos alâmeti olursa zikr olunan dağın üstünde bulut olmaz açıklık olur Bade, mezkür adanın dokuz pare köyü vardır. Evvelke köyüne Marmara derler Lodosa karşu bir köydır. Önüne harap bergoz vardır. bergozun karayel tarafına bir güzel binar vardır, köy halkı ol sudan içerler suya karşu olan deniz kenarları akkumlu demur yeridir, ve lıkin rüzgâr bök olıcak adanın üstünde esecek demur tutmaz sürer ve dahi ol bergozun kible tarafına yani köy önünde gemi barınmak palamarsız yatmazlar zira deniz sürer Bade. Midillu köyünün önü eyi demur yeridir, demur ve palamar ile yaturlar. Bade. Bulgar köyünün önü ve Filimoz (*) eyu yataklardır demur ve palamar ile yatarlar. Amma cümlesinin önlerine denizden rüzgâr olıcak gemi yaturmaz

Marmara adanın asıl binam limanı Petalan limanıdır, Kış rüzgârların zamanında ol limana palamar üstünde beş altı pare gemiye limandır ol körfezin ki-

(*) Τὸ ἀρχικὸν F ἀναγινώσκεται καὶ ὡς G. ὁπότε ἡ λέξις μετατρέπεται εἰς Galimoz.)

ble üzerine içeri girerken sol kolda bir bıcak vardır Halacalı limanı derler bir iki pare gemiye eyu limandır ve ufak gemilere.

Halacalı limanının gün yatısı tarafına bir bıcak dahi vardır ol dahi bir iki gemiye eyu limandır palamari gün yatısı tarafına deliklu taşlara bağlar,demuru gün doğuşuna korlar, Bade. Halaçalı limanının gün doğuşu tarafına bir adacik vardır arasından ufak.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ:

Τὸ παρὸν κεφάλαιον δηλοῖ τὴν σημείωσιν τῆς νήσου Μαρμαρᾶς.

1. «Ἡ νῆσος αὕτη Μαρμαρᾶς εἶναι τὸ ὁρμητήριον παντὸς πλοίου ἐρχομένου ἐκ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

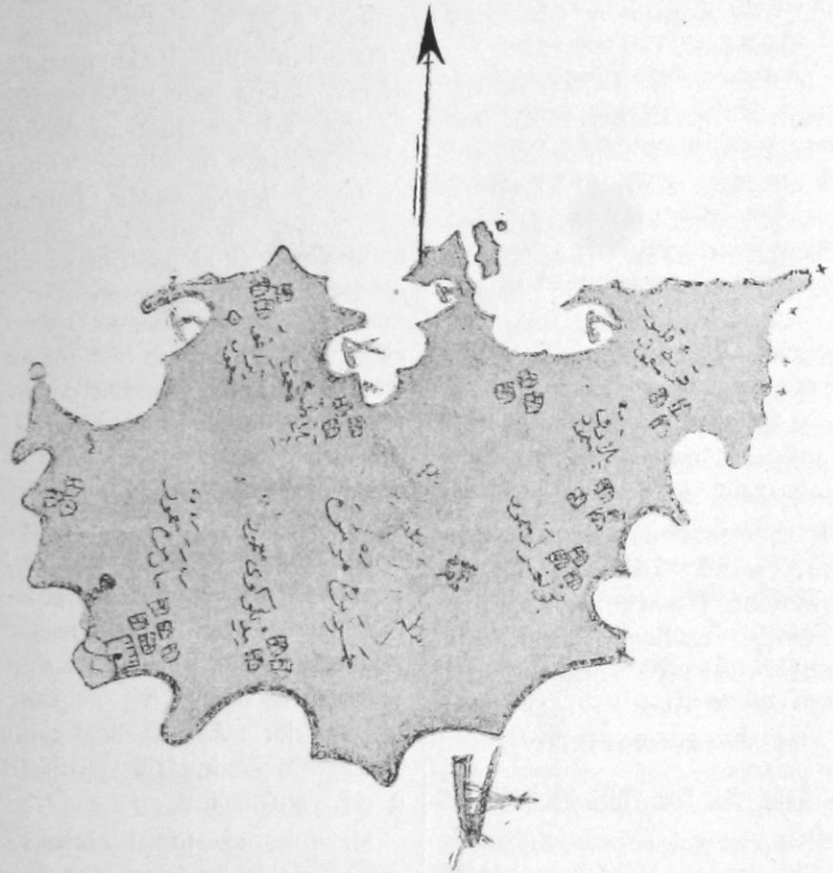

ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΜΑΡΜΑΡΑΣ
(Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συγγραφῆς Πιρίρεϊς παραχωρηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Σελὶμ Νουζχὲτ διευθυντοῦ τῆς Βιβλιογραφικῆς Ὑπηρεσίας).

Ἡ περιφέρειά της εἶναι ἑξήκοντα μίλλια. Εἶναι ὑψηλὴ νῆσος. Ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῆς οὐδέποτε λείπουν τὰ νέφη, ὅταν φυσᾷ ὁ βορρᾶς. Θεωροῦνται σημεῖα αὐτοῦ ἐνῷ

ὅταν πνέει νότος οὐδέποτε ὑπάρχουν νέφη εἰς τὰ ὄρη, εἶναι αἰθρία.

2. Ἡ νῆσος αὕτη ἔχει ἐννέα χωρία. Τὸ πρῶτον τούτων ὀνομάζεται Μαρμαρᾶς. Κεῖται ἀπέναντι τοῦ νότου. Πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει εἷς ἐρειπωμένος πύργος. Βορειοδυτικῶς τοῦ πύργου ὑπάρχει μία ὡραία πηγὴ ὕδατος, ἐκ τῆς ὁποίας ὑδρεύεται ὅλος ὁ πληθυσμὸς τοῦ χωρίου. Ἡ ἀπέναντι τῆς πηγῆς λευκὴ ἀμμώδης παραλία εἶναι τόπος ἀγκυροβολίου. Ἀλλ' ἐὰν πνεύσῃ ἰσχυρὸς ἄνεμος ἡ ἄγκυρα παρασύρεται. Ἐπίσης εἶναι ἀδύνατον νὰ λιμενισθοῦν πλοῖα πρὸς Ν. Δ. τοῦ Πύργου ἤτοι ἔμπροσθεν τοῦ χωρίου, διότι καὶ ἐδῶ παρασύρεται ἡ ἄγκυρα.

Τὸ ἔμπροσθεν τοῦ χωρίου Μιντιλλοῦ, εἶναι καλὸν ἀγκυροβόλιον. Σταθμεύουν μὲ ἄγκυραν καὶ παλαμάρι.

Καλὸς ὅρμος εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ χωρίου Μπουλγὰρ, καθὼς καὶ Φιλιμὶζ (ἀνάγνωθι καὶ Γαλιμὶζ) ὅπου προσδένουν μὲ ἀγκύρας καὶ παλαμάρια.

Ἀλλ' ἐὰν ἔμπροσθεν ὅλων αὐτῶν πνεύσει ἰσχυρὸς ἄνεμος ἀπὸ θαλάσσης, οὐδὲν πλοῖον δύναται ν' ἀνθέξῃ.

Ὁ καθ' αὐτὸ λιμὴν τῆς νήσου Μαρμαρᾶ, ὁ καὶ ὀνομαστότερος εἶνε ὁ τοῦ Πεταλᾶ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν χειμερινῶν ἀνέμων, εἶνε πρόσφορος δι' ἐλλιμενισμὸν ἐπὶ παλαμαρίου πέντε ἢ ἓξ πλοίων.

Εἰς τὴν Ν. Α. εἴσοδον τοῦ λιμένος ὑ ἄρχει δεξιόθεν εἷς ὅρμος ὀνομαζόμενος Χαλὰδζ Ἀλῆ καὶ κατάλληλος δι' ἓν ἢ δύο πλοῖα μικρά.

Πρὸς δυσμὰς τοῦ λιμένος Χαλὰτζ Ἀλῆ ὑπάρχει ἕτερος ὅρμος. Καὶ οὗτος εἶνε κατάλληλος διὰ ἓν ἢ δύο πλοῖα, προσδένει τις εἰς τὰς πέτρας τὰς πρὸς δυσμὰς καὶ ἀγκυροβολεῖ πρὸς ἀνατολάς.

Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ λιμένος Χαλὰτζ Ἀλῆ καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ὑπάρχει μία νησίς».

Ἑτέρα τουρκικὴ Συγγραφὴ ἡ τοῦ Ἐβλιᾶ Τσελεπῆ (ἔτος 1671 μ.Χ) ὀλίγας ἀφιερώνουσα διὰ τὴν νῆσον γραμμὰς ἀναφέρει τὴν καταστροφὴν τῶν φρουρίων αὐτῆς κατὰ τὸ ἐν ἔτει 707 ἐγείρας ἄλωσίν της ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὴν ὕπαρξιν περιφήμων ναῶν καὶ πολλοῦ πληθυσμοῦ ἐν πλουσιωτάτῃ καταστάσει διατελοῦντος. Ἡ ἀνωτέρω χρονογραφία ὅμως συμπίπτουσα μὲ τὴν ἡμετέραν 1292 μ. Χ. ἐλέγχεται τελείως ἀνακριβὴς, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀλλαχοῦ ἀπαντωμένης ἐπισκέψεως τοῦ Αὐτοκράτορος Μανουὴλ Παλαιολόγου.

Ἡ ἐκ τῆς Ὀθωμανικῆς κατακτήσεως συμπηχθεῖσα Μουσουλμανικὴ κοινότης φαίνεται συνοικισθεῖσα εἰς τὸ ἐκλιπὸν ἤδη χωρίον **Καμνιάντος** τὰ νῦν Ἰδιοκτησίαν Χατζῆ Σεφκὲτ Ἀγᾶ, ἢ καὶ εἰς τὸ τὴν ἰδίαν τύχην σχὸν **Τετράγωνον.** Μετωκήσασα εἰς τὸ γεωργικὸν Κλαζάκι ἀπεκατεστάθη ἐν τέλει ἀρχομένου τοῦ παρελθόντος αἰῶνος εἰς τὴν πρωτεύουσαν Μαρμαρᾶν, ὅπου μετὰ τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἀπετέλεσ

τὴν συνοικίαν τὴν λεγομένην «ἡ Λόνδζα» ὄνομα ἐν τούτοις ἐνθυμίζον Λατινικὴν ἐποχήν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν αὐτῆς τυγχάνει ἀπροσδιόριστος, καθ' ὅτι ὁ ἐν ἔτει 1821 συνταχθεὶς Κώδηξ Λαμπρινοῦ Δημαρχοπούλου ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κοινοτάρχου διατελέσαντος ποιεῖται μνείαν πέντε οἰκογενειῶν (χανέδων) φορολογουμένων εἰς τὴν δημοτικὴν συνεισφορὰν (κουραμᾶ).

Ἡ ὑποσημείωσις ὅμως ὅτι **δὲν πληρώνουν** προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν καὶ ἑτέρων οἰκογενειῶν αἵτινες κατ' ἐμὲ δέον ὅπως ἀναβιβασθῶσιν εἰς δέκα πέντε.

Κατὰ **τὴν** αὐτὴν ἐποχὴν σημειοῦται καὶ ἡ ὕπαρξις εἴκοσι ἓξ Ἰσραηλιτικῶν οἰκογενειῶν φορολογουμένων

Ὑποθέτω ὅτι διὰ τὸ νὰ μὴ δύνανται οὗτοι ν' ἀποφύγουν τὴν φορολογίαν, τόσος ἦτο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μελῶν τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος.

Στοιχεῖον ἐμπορικῆς καὶ βιοτεχνικῆς κινήσεως λίαν χρήσιμον εἰς τὸν τόπον συνετήρησε ἐν ἀγαστῇ συμπνοίᾳ Συναγωγὴν καὶ Προκαταρκτικὴν Σχολὴν μέχρις ἐσχάτων.

Ἄγνωστον ἐὰν πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ἐν παρωχημένοις χρόνοις διαβίωσιν καὶ Ἀρμενικοῦ στοιχείου ἐν τῇ νήσῳ, στηριζόμενοι εἰς τὴν ὕπαρξιν ὑπὸ τὸ ὄνομα **Ἀρμενοχῶρι**, περιοχῆς κειμένης ἐν τοῖς μεσογείοις αὐτῆς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸν Λ. Δημαρχόπουλον ἀπαντῶμεν φορολογουμένους ἐνηλίκους Μαρμαρᾶ μὲν 283, Παλατίων 254, Πραστειοῦ 245 Ἀφθόνης 242 καὶ Γαλιμῆς 139, τῆς κατανομῆς γενομένης ἐν ἔτει 1837.

Τόσος λοιπὸν θεωρηθήτω πολλαπλασιαζόμενος κατὰ μέσον ὅρον διὰ τοῦ πέντε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν χωρίων παντελῶς ἐλλείπει τὸ Κλαζάκι.

Οὐχὶ ἄσκοπον θεωρῶ καὶ τὴν κατὰ παρέκβασιν ἀναγραφὴν τῶν ἐν χρήσει τότε νομισμάτων, δι' ὧν ἐγένετο ἡ διακανόνισις τῶν φόρων.

Κείσθω αὕτη ὡς εἰκὼν τῆς νομισματολογικοῦ μωσαϊκοῦ τῆς ἐποχῆς ἀπαρτίζεται δὲ τοῦτο ἀπό: **Πατάκες ντιρεκλίδικες Κοσλούδικαις, Πεσλίκια ἑβδομηντάρια, ἑξάρια, μαδζάρικα, δωδεκάρια, παληά-εἰκοσάρια, μισάρια ἀκέραια, τριάρικοι ρουπιέδες, ρουπιέδες Σταμπολὶ** καὶ **εἰκοσάρια ἀσημένια** ἤτοι δώδεκα ἐν ὅλῳ **νομισμάτων.**

Διοικητικῶς κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, διατελεῖ ἡ νῆσος ὑπὸ τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ναυαρχεῖον, τὸ Καπετὰν Πασαλῆκι, διοικουμένη ὑπὸ ἰδίου Ἀγᾶ τιτλοφορουμένου καὶ Μάρμαρα βοϊβοδασῆ τοιοῦτος γνωρίζεται ἡμῖν ὁ Μεμὲτ Σουκόλος.

Ἄγνωστον εἰ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 ἡ νῆσος εὕρητο μεμυημένη.

Πάντως τὸν ἐξ αὐτῆς ἀντίκτυπον καὶ αὕτη ἠσθάνθη ὀδυνηρότατα.

Ἡ ἐν ἔτει 1839 ἐν Βενετίᾳ ἐκδοθεῖσα Γεωγραφία Νικολάου Λωρέντη κατοίκους τῆς νήσου ἀναφέρει τέσσαρας χιλιάδας περίπου.

Ἀξιομνημόνευτον συμβὰν διὰ **τὴν** νῆσον τυγχάνει καὶ ἡ ἐν ἔτει 1863 ἐπίσκεψις τοῦ Σουλτὰν Ἀπτοὺλ Ἀζὴζ τῆς ὁποίας λεπτομερὴς περιγραφὴ κεῖται ἐν τοῖς ἀνεκδότοις ἀρχείοις Λ. Δημαρχοπούλου

Μνεία Φατμᾶ Σουλτάνας τινὸς ἐκ Μαρμαρᾶ ἐγκλείστου ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ γυναικωνίτῃ ἀπαντωμένης εἰς τὸ ἱστόρημα – De Sultan Medzid a Sultan Murad τοῦ κ. P. Simon Eremian χρήζει λεπτομερεστέρας ἐρεύνης.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ταὐτοχρόνως μὲ τὴν διοικητικὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ κράτους ἡ νῆσος καταστᾶσα δῆμος (ναχιὲ) προσαρτᾶται εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Ἀρτάκης, διοίκησιν Βαλουκεσερίου καὶ νομὸν Προύσης βαίνουσα ἁλματωδῶς πρὸς τὴν πρόοδον.

Πληρεστάτην εἰκόνα τῆς καταστάσεως τῆς νήσου κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντως αἰῶνος δίδει εἰς ἡμᾶς ὁ σοφὸς μεσαιωνοδίφης κ. Μανουὴλ Ἰω Γεδεὼν ὁ ἐν ἔτει 1892 ἐπισκεφθεὶς τὴν ἐπαρχίαν Προικοννήσου καὶ ἀκολούθως ἐκδόσας τὴν **Προικόννησον** συγγραφὴν μεγάλης ἀξίας, δι' ἣν πᾶς Προικοννήσιος μεγάλην ἀνομολογεῖ τῷ συγγραφεῖ χάριν, καὶ ἐξῆς ἡμεῖς οὐκ ὀλίγα ἠρύσθημεν πρὸς καταρτισμὸν τῆς παρούσης πενιχρᾶς πραγματείας.

Εἴκοσι μετ' αὐτὸν ἔτη Ἄγγλος ἱστοριοδίφης ὁ κ. J F. Hansluk ἐξέδωκε τύποις μονογραφίαν περὶ τῆς νήσου ἣν δὲν ἔχομεν δυστυχῶς ὑπ' ὄψει.

Ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ ὁ τηλέγραφος ἔφθασεν εἰς τὴν νῆσον κατὰ τὸ 1911, τὸ τηλέφωνον συνδέσαν τὰ χωρία αὐτῆς πρὸς ἄλληλα κατὰ τὸ 1914 καὶ ὁ ἀτμὸς μὲ τὴν ἵδρυσιν ἐργοστασίου μαρμάρων εἰς Πανόρμι κατὰ τὸ 1912.

Ἡ ἀτμήρης ναυτιλία κατὰ τὰ μακαριστὰ προπολεμικὰ ἔτη ἐνεφανίζετο ἑξάκις τῆς ἑβδομάδος εἰς τοὺς λιμένας Μαρμαρᾶ, Πραστειοῦ καὶ Ἀφθόνης σημειώνουσα δώδεκα ἢ δεκατέσσαρας προσεγγίσεις.

Ἡ Τουρκική, Ἑλληνική, Ἀγγλική, Γαλλική, καὶ Γερμανικὴ σημαία ἐξαιρετικὴν κατέβαλλον ἅμιλλαν διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἐμπορικῆς, καὶ ἐπιβατικῆς κινήσεως, τοῦ τόπου, ἣν ὑπεβοήθουν θαυμασίως στολίσκοι ἐγχωρίων ἱστιοφόρων.

Ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, σύσσωμος ὁ πληθυσμὸς τῆς νήσου εἰς 15.400 ψυχὰς ἀνερχόμενος κατ' ἐπισήμους τότε στατιστικὰς, μετέβη κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1915 εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἀνατολῆς, διαπεραιωθεὶς δι' ἀτμοπλοίων τὰ ὁποῖα εἶχε ναυλώσῃ ἡ «Ἕνωσις καὶ Πρόοδος» εἰς Πάνορμον, καὶ διασπαρεὶς εἰς τὰς παρὰ τὸν Ρύνδακον ποταμὸν πόλεις Κερμαστὴν, Μιχαλήτσιον, Ἀπολλωνιάδα καὶ τὰ παρ' αὐτὰς χωρία τῶν Πιστικῶν.

Πρόεδροι Κοινοτήτων διετέλουν τότε, Μαρμαρᾶ, ὁ ἀείμνηστος Ἀναστάσιος Σ. Χαδζάκης, Πραστειοῦ ὁ Μανώλης Χρ. Λαμπαδαρίδης,

Κλαζακιοῦ ὁ Ἀναγνωστάκης Κυριάκου, Ἀφθόνης ὁ Μαργαρίτης Ἀθ. Τσαρῖκος, Παλατίων ὁ Ἰωάννης Δράκου καὶ Γαλιμῆς ὁ Γεώργιος Μπανακάκης.

Παντοδαπὰ στοιχεῖα συρρέοντα ἀκολούθως εἰς τὴν ἔρημον κατοίκων νῆσον ἐπεδίδοντο μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον τῆς συγκομιδῆς, ὁ πληθυσμὸς δὲ αὐτῆς ἄσυλον εὑρὼν τὰς καρδίας τῶν ἐν ταῖς ῥηθείσαις πόλεσιν φιλανθρώπων ὁμογενῶν διέμεινε μακρὰν τῆς πατρίδος του μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἔτους 1919 ὅτε καὶ βαθμιαίως παλινοστῶν ἐπανεῦρε τὸν εἰρηνικὸν βίον εἰς τὰ πάτρια ἐδάφη.

Τότε ἀκριβῶς ἔρχονται ἐπίκουροι πρὸς αὐτὸν διὰ δωρεᾶς μυριάδων λιρῶν οἱ ἐκ Μαρμαρᾶ ἐφοπλισταὶ Ἀδελφοὶ Παντελῆ συνεχίζοντες τὴν ἐνωρίτερον ἐκδηλωθεῖσαν φιλανθρωπίαν τοῦ ἑτέρου συμπατριώτου των Νικολάου Γ. Κυριακίδου. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τοὺς ἀνωτέρω εὐγνωμώνω; ἐχαράχθη εἰς τὰς καρδίας τῶν ἐν Κερμαστῇ προσφύγων καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐκ τῶν γηγενῶν Ἰωαννάκη Ἰωαννίδου ὅστις κατὰ τὸν ὑμνωδὸν «ἔθρεψε λιμῷ τακείσας ψυχὰς πενήτων».

Μειωθέντος κατὰ τὸ 1919 τοῦ κύρους τῆς καθεστηκυίας ἐξουσίας λόγῳ ἐξαιρετικῶν γεγονότων ἀντιμετωπίζει καὶ ἡ νῆσος τὸ φάσμα τῆς ἀναρχίας ἥτις ἐξηπλοῦτο ἐκ τοῦ πολιτικοῦ, καὶ εἰς τὸ κοινοτικὸν ἐπίπεδον, λόγῳ τῆς ἀξιώσεως ἑκάστου ὀψιφανοῦς ὅπως διοικήσῃ, καὶ ἐπιδεινουμένης τῆς καταστάσεως ἀρχομένου τοῦ 1920 γίνεται κατὰ Μάϊον ἰδίου ἔτους στόχος ληστρικῶν ἐπιδρομῶν μετ' ἐμπρησμῶν εἰς τὰς ὁποίας εὐτυχῶς ἔθεσε πέρας τὴν 29ην ἰδίου μηνὸς ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ γενναίου Ἀπτυλλὰχ Κιαζὴμ ἀφ' ἑνὸς, καὶ ἡ ἐξ ὀνόματος τῶν Ἐθνικῶν δυνάμεων Ἀνατολῆς ἀνάληψις τῆς ἐξουσίας παρὰ τοῦ Τούρκου προκρίτου Χαφοὺζ Χουσνῆ ἀνδρὸς σώφρονος καὶ ἀξιοπρεποῦς ὅστις ἐπὶ βραχὺ διηύθυνε τὸ σκάφος σῶον ἀναμέσον μυρίων σκοπέλων.

Τὴν 4ην Ἰουλίου ἰδίου ἔτους περίφοβος ὁ Μαρμαρᾶς ὑπεδέχθη δωδεκαμελὲς ἀπόσπασμα ἑλληνικοῦ στρατοῦ ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ ἐξ Ἀρτάκης προσκόπου Νίκου Θ Κριμιάμη, καὶ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ δεκανέως Γρηγορίου ἐλθὸν πρὸς κατάληψιν τῆς νήσου.

Τὰ τῆς διοικήσεως ἐμερίμνει ἡ ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς Ἀρτάκης ἤδη (18 Ἰουν.) συσταθεῖσα διοικητικὴ ἐπιτροπὴ μὲ πρόεδρον τὸν Χριστόδουλον Τσερκέσην, ἡ παρατείνασα τὸν βίο της μέχρι τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1922 ὅτε καὶ ἐγκαταλειφθέντος τοῦ πληθυσμοῦ ἀκυβερβερνήτου καὶ ἀφρουρήτου, ἐτέθη οὗτος ἐπὶ δίμηνον (Σεπτέμβριος καὶ Ὀκτώβριος 1922) ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν τὴν Προποντίδα περιπλεόντων συμμαχικῶν πλοίων, μεταναστεύων βαθμιαίως εἰς Ἑλλάδα καὶ ἐλπίζων συγχρόνως τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν ὧν ἤρξαντο οἱ ἐν Κων)πόλει Προικοννήσιοι πρὸς ἐπιτάχυνσιν τῆς καταλήψεως τῆς

νήσου ὑπὸ τοῦ τακτικοῦ Κεμαλικοῦ στρατοῦ πρὸ τῆς ἐπιδρομῆς ἀτάκτων στοιχείων.

Ματαιωθέντος δὲ τοῦ ἐγχειρήματος καὶ πρὸ τῆς πιέσεως τῶν πραγμάτων ἠρημώθη ἡ νῆσος τῶν κατοίκων της εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον ἐσχάτως προστεθῆ καὶ δύο ἕτεραι μυριάδες ψυχῶν ἐκ τῆς Κυζικηνῆς χερσονήσου.

Ἡ νικηφόρος τουρκικὴ σημαία ὑψώθη ἐκ νέου εἰς τὴν νῆσον τὴν 25ην Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους ὅτε καὶ ἐπανέκσμψαν οἱ ἀπὸ μακροῦ εἰς Καραβίγαν διασπαρέντες ἐγχώριοι Τοῦρκοι, ἐνῷ οἱ ἀκολουθήσαντες τοὺς ἡμετέρους Ἰσραηλῖται εὑρόντες ἀλλαχοῦ πόρους ζωῆς δὲν ἐπανέστρεψαν παρ' ἐκτὸς δύο οἰκογενειῶν.

Οἱ σημερινοὶ κάτοικοι παρ' ἐκτὸς ἐλαχίστων ἀνταλλαξίμων ἐκ Κρήτης, μετεφέρθησαν ἐκ τῶν παραλίων τοῦ Πόντου, καὶ ἐξασφαλίζοντες λόγω τῆς κλίσεώς των εἰς τὴν ναυτιλίαν τὴν μετὰ τῶν περιχώρων συγκοινωνίαν, ἐνεκατεστάθησαν εἰς τὰ χωρία Marmara, Gündoğdu, Klazak Asmalı, Saraylar καὶ Çinarlı τὰ ὁποῖα τυγχάνουν γνωστὰ εἰς ἡμᾶς μὲ τὰ ἀντίστοιχα ἑλληνικά των ὀνόματα.

Τῆς σημερινῆς μετονομασίας τῶν χωρίων προηγήθη καὶ ἑτέρα κατὰ τὸ 1913 ὅτε καὶ ἐδόθη εἰς τὸν Μαρμαρᾶν μὲν τὸ ὄνομα Minareli Köy, εἰς δὲ τὸ Πραστειὸ Kızılcık Köy.

Εἰς τὴν τροφοδότιδα πηγὴν τῆς ἁλιείας ἀναζωογονηθεῖσαν καὶ σήμερον χάρις εἰς τὰ προστατευτικὰ μέτρα τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως, ὀφείλει καὶ ὁ Μαρμαρᾶς τῆς σήμερον τὴν ἀνέγερσιν τοῦ μοναδικοῦ ἀνὰ τὴν Τουρκίαν ἐργοστασίου συσκευῆς ἰχθύων τοῦ Ender, τὴν παρουσίαν ἀνὰ πᾶσαν θερινὴν περίοδον ὁμάδος ὁμογενῶν ἰχθυεμπόρων καὶ τὸν διαρκῆ ἐλλιμενισμὸν δεκάδος βενζινοπλοίων καὶ ἀτμοπλοίων τὰ ὁποῖα φέρουν ἐπὶ τῶν ἱστῶν των ἠδελφωμένας τὰς σημαίας Τουρκικὴν καὶ Ἑλληνικὴν σύμβολα τῆς ἀδιασπάστου ἑνότητος τῶν ἐμπορικῶν συμφερόντων τῶν δύο τούτων Ἐθνῶν.

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΑΥΤΩΝ - ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ

Ὑπὲρ τῆς τοποθετήσεως τῆς πρωτευούσης πόλεως Προικοννήσου εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον ὅπου καὶ ἡ σημερινὴ ἐπίσης πρωτεύουσα πολίχνη Μαρμαρᾶς συντρέχουν πλεῖστοι ὅσοι λόγοι. Πρῶτος ὅλων ἡ στρατηγικότης τῆς θέσεως. Καθήμενός τις ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Παναγίας τοῦ Πύργου ἔχει ἐντὸς τῆς ἀκτῖνος τῆς ὁράσεως ἐκ τῶν θρακικῶν παραλίων μὲν τὸν Γάνον, τὴν Χώραν, τὸν Μυριόφυτον, τὴν Περίστασιν, τὸν ὁρίζοντα τῆς Καλλιπόλεως μὲ τὸ στόμιον τοῦ Ἑλλησπόντου, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν δὲ τοιούτων, τὸ Πάριον τὴν Πρίαπον (Καραβίγαν) τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κόλπου τῆς Κυζίκου βουνὸν, Ἅγιον Συμεών, μὲ τὰ ἐπ' αὐτοῦ τείχη, τὸν θολοειδῆ ὄγκον τῆς Κυζικηνῆς Χερσονήσου, καὶ ἐντὸς τῆς κυκλοτεροῦς ταύτης περιοχῆς τὰς μικροτέρας νήσους τοῦ Μαρμαρᾶ, Κούταλιν, Ἀφυσιὰν καὶ

'Αλώνην. Δεξιὸς οἰακοστρόφος, δύναται μὲ τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ ἀνέμου νὰ ἱστιοδρομίσῃ ταὐτοχρόνως πρὸς οἱανδήποτε τῶν ἀνωτέρω διευθύνσεων ἢ νὰ ἀνοιχθῇ ἑκατέρωθεν διὰ νὰ πλεύσῃ εἰς Κων]πολιν.

Δεύτερος λόγος τὸ ἀναπεπταμένον τῆς τοποθεσίας ἐπὶ τῆς ὁποίας προϊόντος τοῦ χρόνου θὰ ἐπετρέπετο ἡ ἐξάπλωσις τῆς ὁλονὲν μεγεθυνομένης πρωτευούσης, περιστοιχιζομένης μὲ τὰς μᾶλλον καλλιεργησίμους ἐκτάσεις καὶ τρίτον ἡ ὕπαρξις τοῦ παραλιακοῦ πύργου ἐκ τοῦ προϋπάρξαντος φρουρίου, τοῦ ὁποίου ἡ σήμερον σωζομένη βορεία πλευρὰ κατὰ τὸ μέγεθος τοὐλάχιστον τῶν ὀγκολίθων τῆς βάσεως ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐγένοντο μεταγενέστεραι ἀνακαινίσεις, ἐνθυμίζει Πελασγικὴν ἐποχήν.

Ὁ Μαρμαρᾶς ἐγένετο ἡ γενέτειρα πόλις πολλῶν διασήμων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐκ τῶν διαπρεψάντων κυρίως εἰς τὰ γράμματα. Εἷς τούτων καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ ἐπικὸς ποιητὴς 'Αριστεύς.

Τούτου τὰ ἔπη ἐν πολλοῖς ἐφάμιλλα τοῦ Ὁμήρου ἀπωλέσθησαν.

Εἶναι δὲ ταῦτα **Θεογονία** εἰς στίχους τρεῖς χιλιάδας καὶ **Αριμάσπεια** ἤτοι περιγραφὴ τῶν ὑπερβορείων χωρῶν τὰς ὁποίας πρῶτος ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων αὐτὸς ἐξηρεύνησε

Τὰ παρὰ Λογγίνῳ ἀποσπάσματα τούτων δίδουν μικρὰν εἰκόνα τῆς γλαφυρότητος καὶ καλλιεπείας τοῦ ποιητοῦ.

Μετ' αὐτὸν ἀναφέρονται οἱ παρὰ τῷ J. Marguardt Διήοχος καὶ Βίων οἱ ἱστορικοὶ, οἱ ἀκμάσαντες ἐπὶ 'Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ καταστήσαντες **πολλοῦ λόγου ἀξίαν τὴν Προικόννησον εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων.**

Ἑτέρων τὰ ὀνόματα ἢ χάνονται εἰς τὸ πέλαγος τοῦ χρόνου, ἢ ζῶσιν ὡς θρῦλλος εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ, ἀποθανατισθέντα εἰς τὰ δημώδη αὐτοῦ ἄσματα.

Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν μετὰ τὴν σημειωθεῖσαν παρὰ τῷ γένει πνευματικὴν ἐξέλιξιν σελαγίζει εἰς τὸν ὁρίζοντα τοῦ Μαρμαρᾶ πλειὰς εὐπαιδεύτων κληρικῶν πολλὰ τὰ καλὰ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐργασαμένων.

Κύριλλος ὁ Μαρμαρινὸς ἀρχιεπίσκοπος Τήνου κατέλιπεν σπουδαῖα συγγράμματα περὶ ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, διασωθέντα ἐν τῇ ἐν Λέσβῳ μονῇ τοῦ Λειμῶνος, βιογραφήσας ἑκατὸν εἴκοσι δύο προϋπάρξαντας μουσικούς. Μελέτιος ὁ Τρικάλλων ὁ ἐκ Πραστειοῦ ἐκαίει τὸν πρὸς τὴν παιδείαν ζῆλον τῶν συγχωρίων του καὶ Σωφρόνιος ὁ 'Αργυρόπουλος διὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἑνὸς μόνου συγγενοῦς του προσκτᾶται τὴν δόξαν τοῦ πνευματικοῦ ἀναμορφωτοῦ τῆς πατρίδος του.

Μέγας ἀνὴρ ἀνεδείχθη ἐπίσης καὶ ἐκ Μαρμαρᾶ Νικόλαος Γ. Κυριακίδης ὅστις γενόμενος κάτοχος μεγάλης παιδείας, καὶ ἔμφυτον ἔχων πνεῦμα μεγαλουργὸν, ἅμα δὲ καὶ

ἀνεξάντλητα τὰ μέσα, ἀνήγειρεν ἰδίαις δαπάναις τὰ καλλιμάρμαρα Κυριακίδεια ἐν Μαρμαρᾶ Ἐκπαιδευτήρια ἐξασφαλίσας καὶ τὴν εἰς τὸ διηνεκὲς λειτουργίαν αὐτῶν.

Τὰς ἐπὶ ἄλλου πεδίου ὑπηρεσίας τοῦ ἀνδρὸς ἀνομολογεῖ ἡ γενικὴ εὐγνωμοσύνη ἥτις ἀναπηδᾷ ἐκ τοῦ στήθους παντὸς ὅστις ἀνέγνωσε τὴν «ΟΔΟΙΠΟΡΙΑΝ» του.

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν τέκνων του καταλέγει ὁ Μαρμαρᾶς καὶ τοὺς υἱοὺς Παντελῆ 'Αλεξάνδρου, 'Αλέξανδρον, Εὐστράτιον, Δημήτριον Βασίλειον καὶ Δζαννῆν, πλοιάρχους κατ' ἀρχὰς παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ναυτικῶν τῆς Τουρκίας, ἰδιοκτήτας μεγάλων ἱστιοφόρων ἀργότερον, καὶ ἱδρυτὰς ἀκολούθως μιᾶς τῶν μεγαλειτέρων Ἑλληνικῶν Ἐφοπλιστικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Λονδίνου.

Δεῖγμα τῆς φιλοπατρίας τούτων κεῖται σὺν ἄλλοις καὶ τὸ παρὰ τὴν Ι. Μητρόπολιν Μαρμαρᾶ καλλιμάρμαρον Παντελίδειον Παρθεναγωγεῖον τοῦ ὁποίου ἡ ἀνέγερσις ἤρξατο μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν Κυριακιδείων

Ἐκ Μαρμαρᾶ ἐφοπλιστὴς ἀνεδείχθη ἐπίσης καὶ ὁ Νικόλαος Ι. Εὐσταθιάδης.

Ἡ Κοινότης τῆς πρωτευούσης Μαρμαρᾶ τρεῖς ἐνορίας μετὰ τεσσάρων ἱερέων ἀποτελοῦσα α΄.) τῶν Ταξιαρχῶν μὲ ἕτερον ναὸν τοῦ Προδρόμου. β΄.) τῆς Κοιμήσεως μὲ ἕτερον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, γ΄.) τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου, συνετήρει πρὶν περιέλθουν εἰς τὸν Ν. Κυριακίδην καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Παντελῆ τὰ ταῖς κοινότησι πρέποντα καθήκοντα τῆς ἐκπαιδεύσεως ἑξατάξιον Δημοτικὸν μὲ διακοσίους ὡς ἔγγιστα μαθητὰς καὶ διδασκάλους τρεῖς καὶ πεντατάξιον Παρθεναγωγεῖον μὲ ἑκατὸν μαθητρίας καὶ διδασκαλίσσας δύο, ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ τοῦ παρακειμένου μονιδρίου τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ.

ΠΡΑΣΤΕΙΟ

Τοῦ ὀνόματος τοῦ χωρίου Πραστειὸ οὐδεμία μνεία γίνεται πέραν τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τοὐλάχιστον.

Πρῶτος ὁ κώδηξ Δημαρχοπούλου τὸ ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο (δεύτερον ἐν τῇ κατατάξει τοῦ κεφαλικοῦ φόρου).

Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος οἱ ἐν Κων)πόλει λογιώτατοι τὸ μετατρέπουν εἰς Προάστειον, ἀπομακρύνοντες τρόπον τινα τοῦτο ἀπὸ τὰ ὁμώνυμά του, Πραστειὸν τῆς Κύπρου καὶ Πρασιὸν τῆς Κυνουρίας μετὰ τοῦ ὁποίου πιθανὸν καὶ νὰ συνδέεται μὲ κοινότητα καταγωγῆς ἐνῷ ἕτεροι λογιώτατοι εἰς 'Αθήνας αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς συγγράμματα τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιπολαιότης ἔπρεπε νὰ ἦτο ὀλιγώτερον δαψιλὴς ὡς προοριζόμενα δι' ἀνωτέρους σκοποὺς προσήρτησαν τὸ Προάστειόν των εἰς τὴν ἐξ ἴσου χιμαιρικὴν πρωτεύουσαν Κλαζακούπολιν περὶ ἧς κατωτέρω ὁ λόγος.

Τὸ Πραστειὸ λοιπὸν, παροξύτονον μάλιστα καὶ ἄνευ τοῦ τ δὲν εἶναι παρὰ ἡ πατρὶς τοῦ ὁμωνύμου ἰαματικοῦ φυτοῦ τοῦ ΠΡΑΣΙΟΥ,

τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ βοτανικῇ καὶ μὲ τὸ ὄν μα ΒΑΛΛΩΤΗ.

Ποῖος δὲ δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον χωρίον τὸ κείμενον ἐπὶ τοῦ βραχώδους αὐχένος δὲν ἀπεχάλουν οἱ ἐγχώριοι ΜΠΑΛΩΤΗ Ἐξαιρέσει τῶν μαρμάρων τὸ ἐμπόριον τῶν ὑπολοίπων προϊόντων τῆς νήσου μετὰ τῆς Κων)πόλεως διεξῆγον οἱ ἔμποροι τοῦ χωρίου τούτου, ἔνθεν καὶ ἐξῆγον μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξαίρετα κολιαρούδια καὶ τοὺς περιφήμους κολιούς, ταριχεύοντες τούτους κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ ἔαρος μὲ δεξιότητα ὀψοποιοῦ βασιλικῆς αὐλῆς, ἔθετον αὐτοὺς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν γαστριμάργων κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ θέρους ἐξ οὗ «Κάθε πρᾶγμα στὸν καιρό του κι' ὁ κολιὸς τὸν Αὔγουστο». Πραστῖται δὲ πλοίαρχοι ἐμπορεύοντο τοὺς οἴνους τῆς Ἀφυσιᾶς καὶ Πασαλιμὰν, τῶν νήσων τούτων τοῦ πέραν.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ μέχρι πρό τινος σωζομένων ἀρχαιοτήτων συγκαταλέγεται καὶ ἡ πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ ἐπιγραφὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται καὶ ἡ παράδοσις τῆς αὐτοκρατορικῆς εἰς τὴν Προικόννησον ἐπισκέψεως.

Ὁ ἀντὶ ναοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου λαχανόκηπος τῆς σήμερον περιποιεῖ ἴσως εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του τὴν τιμὴν τῆς κατοχῆς τοιούτου ἀρχαιολογικοῦ θησαυροῦ.

Μεγάλης σημασίας χριστιανικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐσώζοντο καὶ εἰς τὸν τὴν ἰδίαν τύχην σχόντα ναὸν τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου ἀρχαιότερον καὶ τοῦτον ἑτέρων δύο τῆς Κοιμήσεως καὶ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ὅστις ἐγειρόμενος περικαλλὴς ἐν περιόπτῳ θέσει, διελάλει τὸν πρὸς τὰ θεῖα ζῆλον τῶν Πραστιτῶν. Ὁ σεισμὸς ὅμως τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1935 ἐξηφάνισε καὶ τοῦτον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ἡ μίαν ἐνορίαν ἀποτελοῦσα κοινότης αὕτη συνετήρει τρεῖς ἱερεῖς, ἐπεμελεῖτο τῆς παρακειμένης καὶ δύο μονοχοὺς ἐχούσης ἱερᾶς μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἑρμολάου διετήρει δὲ ἑπτατάξιον ἀρρεναγωγεῖον μὲ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε μαθητὰς καὶ διδασκάλους δύο, καὶ παρθεναγωγεῖον μὲ διδασκαλίσσας δύο καὶ μαθητρίας ἑξήκοντα.

Εἰς τὸ ἀρρεναγωγεῖον Πραστειοῦ συσταθὲν ἐν ἔτει 1840 ταὐτοχρόνως μὲ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐδίδαξεν Κλεάνθης, Ἀνδρέας Ἀράθυμος, Βασίλειος Κοῦζος καὶ ὁ ἐκ τῶν ἐγχωρίων Παναγιωτάκης Διοματάρη, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος Γ. Γοργίας, Ἡφαιστίων Μούλκας, Μενέλαος Φιλανθίδης (Φιλήντας) Χαράλαμπος Ι. Ἀντωνιάδης, Δ. Παυλίδης, Γ. Σιγάλας, Εὐ. Καραγιανόπουλος, Κ. Βενετίδης, Γ. Ἰορδανίδης.

Τὰ ἐπιστημονικά των δὲ φῶτα προσέθετον οἱ ἰατροὶ Παντολέων Σακλαρίδης (1880-1900) Ἀπ. Ἔξαρχος, Σωτήριος Λιβανίδης καὶ Ἀναστάσιος Φωτόπουλος.

ΚΛΑΖΑΚΙ

Δυσκολώτερος ἐπίσης ἀποβαίνει ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τοῦ συνοικισμοῦ τοῦ χωρίου Κλαζάκι. Τοῦτο ἀριθμοῦν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας τριάκοντα μόνον οἰκίας καὶ οὐδέποτε ἐνθυμίζον εἰς τοὺς συγχρόνους μεγαλειτέραν ἀκμὴν διεκδικεῖ τίτλους ἀρχαίας πρωτευούσης τῆς νήσου στηριζομένους εἰς ρητὴν μνείαν τοῦ ἀνωνύμου συναξαριστοῦ τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου ἐπισκόπου Προικοννήσου τοῦ ὁποίου καί ἡ μονὴ ἐγείρεται ὕπερθεν τοῦ χωρίου, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν καὶ τοποθεσία τις παρ' αὐτὸ διασώζει τὴν ἐπωνυμίαν Μητρόπολις.

Ἐπιτύμβιοι πλάκες ἐμπεπηγμέναι ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ Πραστειὸ ἀγούσης ὁδοῦ μαρτυροῦν ὅτι τὸ χωρίον κατωκεῖτο ὑπὸ Τούρκων πρὸ 150 ετίας ἐνῷ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας καὶ αὐτοὶ οἱ ὁμογενεῖς ἐγκατέλειπον αὐτὸ ἐγκαθιστάμενοι μονίμως εἰς τὸ Πραστειὸ καὶ φεύγοντες τὴν νοσηρότητα τοῦ κλίματος ὡς ἐκ τῶν τελμάτων τῆς πεδιάδος αὐτοῦ τῆς μείστης καθ' ὅλην τὴν νῆσον.

Ἀποξηρανομένης ποτὲ ταύτης θὰ προέβαλλεν εὐθὺς θαλερὸς συνοικισμὸς μὲ πλήρη δικαιώματα γεωργικῆς πρωτευούσης τῆς νήσου.

Ἀρκετὴν θυμηδίαν προκαλεῖ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον μὲ τὴν νοσοῦσαν δραχμολογικὸν πυρετὸν φαντασίαν των προσέδωσαν εἰς τὸ χωρίον οἱ ἀκόλαστοι συρραφεῖς ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ, οἱ ὁποῖοι — κείσθω ἐν παρόδῳ — καὶ τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα τοῦ Μαρμαρᾶ τῆς ἄλλοτε ἐκολάφισαν οἱ ἀνιστόρητοι. Ἕνα καὶ τοῦτον πενιχρὸν τὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ναὸν ἔχουσα ἡ κοινότης αὕτη καὶ στερουμένη σχολῆς, παρεμυθεῖτο διὰ τῆς προσκτήσεως ἰδίου ἐφημερίου, τοῦ καὶ ἀναπληροῦντος καθήκοντα διδασκάλου μεγάλων τε καὶ μικρῶν, εὐεργετουμένη δὲ ἐκ τοῦ παρακειμένου πλουσιωτάτου καὶ εἰς τὴν Ἀφθόνην ἀνήκοντος μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

ΑΦΘΟΝΗ

Ποιητικώτατον τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς ἀνατολικωτάτης πλευρᾶς χωρίον τὸ φωνητικῶς ἐνθυμίζον εἰς ἡμᾶς μίαν μυθολογικὴν Ὠκεανίδα νύμφην τοῦ Ἡσιόδου.

Τοῦτο ὁ Μ. Γεδεὼν ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ Ἐλαφόννησος ἀρχαιοτέρου ὀνόματος τῆς Προικοννήσου ἢ καὶ ἐκ τοῦ Ἀδελφόννησος

Ἀρχαιότατος συνοικισμὸς ἔχων παρ' αὐτὸν τὰς ἱερὰς μονὰς Ἁγίου Γεωργίου, Καστρέλλας, καὶ Γέννας καὶ ὀλίγον πέραν αὐτοῦ τὴν νησῖδα τοῦ Φάρου, ἀπετέλει σπουδαῖον σταθμὸν τῶν ναυτιλλομένων μὲ τὴν ἰδιότητα δὲ αὐτὴν οἱ Ἀφθονιᾶται διέπρεψαν εἰς παρελθούσας ἐποχὰς καὶ ὡς ἐμποροπλοίαρχοι γενναῖοι καὶ τολμηροί, καὶ ὡς ναυτικοὶ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου εὔψυχοι, παρασχόντες ἐξαιρετικὰς ἐκδουλεύσεις.

Ἀναγνώρισις τῶν ὑπηρεσιῶν τούτων, κείσθω καὶ τὸ δυνάμει τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ὡς λέγεται φιρμανίου κτηθὲν δικαίωμα τῆς χρήσεως χρυσοκιτρίνης σημαίας μετ' ἀετοῦ δικεφάλου εἰς τὰς ἐπισήμους κοινοτικὰς καὶ ἐκκλησιαστικάς των τελε-

τάς, εἰς μίαν τῶν ὁποίων παρέστη καὶ ὁ ἱστορῶν ἡμῖν ταῦτα ἔγκριτος Ἀφθονιάτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Αἱ ἡμίσεις τῶν διακοσίων πεντήκοντα οἰκογενειῶν αὐτοῦ ὤφειλον τὴν προέλευσίν των εἰς τὴν Βόρειον Ἤπειρον ὅθεν ἡ διάσωσις τῆς ἀλβανικῆς διαλέκτου μέχρι τῆς χθὲς εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γηραιοτέρων.

Τὸ ἀρχῆθεν τουρκικὸν ὄνομα Ἀσμαλῆ προέρχεται ἐκ τῆς διατάξεως τῶν οἰκοδομῶν αἵτινες δίδουσαι εἰς τοὺς ἐνοίκους τὰ μέσα τῆς φυγῆς κατὰ τὰς συχνότατα σημειουμένας πειρατικὰς ἐπιδρομὰς συνείχοντο διὰ γεφυροειδῶν δωμάτων κάτωθεν τῶν ὁποίων ἔχαινον λαβυρινθώδεις αἱ ρύμαι (ὀρύμνες) ἀσφαλὲς ἐντάφιον παντὸς μὴ κατέχοντος τὸ νῆμα τῆς ἀπ' αὐτῶν διεξόδου.

Ἡ μίαν ἐνορίαν ἀποτελοῦσα κοιτότης αὕτη μὲ ναὸν τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου καὶ ἕτερον κομψότατον βυζαντινοῦ τύπου νεότευκτον ναΐδριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου συνετήρει δύο ἱερεῖς καὶ μικτὴν σχολὴν μὲ ἑκατὸν τριάκοντα μαθητὰς καὶ μαθητρίας καὶ διδάσκον προσωπικὸν τριμελές.

Ἐπὶ βραχὺ ἀπέκτησε καὶ προπολεμικῶς κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων κοινοτήτων καὶ τὸν ἰατρόν της.

ΠΑΛΑΤΙΑ

Τὸ χωρίον τοῦτο ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων συνωκισθὲν καὶ ὑπὸ διάφορον ἀναμφιβόλως ὄνομα, προσέλαβε τοῦτο ἀπὸ τῶν βυζαντινῶν χρόνων ὅτε ἐντατικὴ ἐργασία κατεβάλλετο εἰς τὰ παρ' αὐτὸ λατομεῖα τῶν μαρμάρων.

Ἀποδίδεται δὲ τὸ ὄνομα εἰς τὴν μεγαλειώδη οἰκοδομὴν ἥτις ὡς ἕδρα τῶν αὐτοκρατορικῶν ἐπιτρόπων διατελοῦσα, ἐσώζετο ἐρειπειώδης ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔτι.

Ταύτην ἰχνογράφισεν ὁ πολὺς Texier ὁ ἀριθμήσας, καὶ κατὰ τὴν ἀπὸ Γαλιμῆς εἰς Παλάτια ὁδοιπορίαν του ἑκατὸν πεντήκοντα λατομεῖα ἐγκαταλελειμένα.

Ἡ δύο ἐνορίας ἀποτελοῦσα κοινότης αὕτη μὲ κεντρικὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως, ἑτέρους τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, Ἁγ. Δημητρίου καὶ Ἁγ. Ἰωάννου, διετήρει τρεῖς ἱερεῖς, μικτὴν σχολὴν μὲ ἑκατὸν ἑβδομήκοντα διδασκομένους καὶ τριμελὲς προσωπικόν, ἀπὸ δὲ τοῦ 1910 καὶ ἰατρόν. διεκρίνετο δὲ διὰ τὸ φιλάλληλον τῶν κατοίκων της ἐκδηλωθὲν πρὸ πάντων κατὰ τὰς τραγικὰς στιγμὰς τῶν ἐκπατρισμῶν

ΓΑΛΙΜΗ

Τὴν Γαλιμήν, τὸν Γαληνολιμένα τοῦ Παχυμέρους τὴν ὁποίαν ὁ Texier εὗρεν ἀριθμοῦσαν πρὸ αἰῶνος πεντήκοντα οἰκίας γνωρίζομεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὑπερτετραπλασιασθεῖσαν.

Ἡ γειτνίασίς της μετὰ τῶν Γανοχώρων καὶ τῆς Ραιδεστοῦ, καὶ μετὰ τούτων συχνὴ ἐπικοινωνία τῶν κατοίκων της κατέστησαν αὐτὴν ὑπολογίσιμον ἐμπορεῖον τῆς ἀσβέστου κυρίως, τῆς ὁποίας εἶχε τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς παραγωγῆς. Φλὲψ γρανίτου ἀνακαλυφθεῖσα πρὸ

εἰκοσιπενταετίας παρ' αὐτήν, προσείλκυσε χάρις εἰς τὰς ἀόκνους προσπαθείας τοῦ εἰς πᾶν καλὸν ὀργῶντος Δρ. Χατζηστυλιανοῦ, εὐρωπαϊκὴν βιομηχανικὴν ἑταιρείαν ἐπιδοθεῖσαν εἰς τὴν ἐκμετάλλευσίν της, πολλὰ τὰ καλλὰ ὑποσχομένην διὰ τὸ μέλλον τῆς Γαλιμῆς.

Μίαν ἐνορίαν μὲ ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἀποτελοῦσα ἡ κοινότης αὕτη συνετήρει δύο ἱερεῖς καὶ ἐπεμελεῖτο ὡσαύτως καὶ τοῦ ἐν τερπνοτάτῃ πεδιάδι κειμένου μοναστηρίου τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς ἔνθα παμπληθὴς ἐτελεῖτο ἐτησία πανήγυρις, σχολὴν δὲ διατηροῦσα μικτὴν μὲ τριμελὲς προσωπικὸν καὶ ἑκατὸν εἴκοσι διδασκομένους, ἐχώρει πάντοτε φιλοτίμως πρὸς τὴν πρόοδον ἐνισχυομένη σημαντικῶς καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀποδήμων τέκνων της.

Μεταξὺ Γαλιμῆς καὶ Μαρμαρᾶ καὶ ἐπὶ μαγευτικῆς παραλιακῆς τοποθεσίας ἔκειτο ἡ ἱερὰ μονὴ τῆς Θεοτόκου, τὸ Στηλάρι, μετόχιον τοῦ Δοχειαρίου δύο μοναχοὺς ἀριθμοῦν.

ΕΝ ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΟΝ ΒΛΕΜΜΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ

Ἡ θάλασσα ἀσκοῦσα ἀκαταμάχητον γοητείαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Μαρμαρινοῦ καὶ λικνίζουσα αὐτὸν εὐθὺς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του διεμόρφωσε τάξιν ἀμφιβίων τρόπον τινὰ ἀνθρώπων, τοὺς ναυτικούς, καὶ τοὺς ἁλιεῖς, κυριάρχους τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ βυθοῦ τῆς Προποντίδος ἡ ὁποία κρύβει εἰς τὰ ἄδυτά της θησαυροὺς ἀπὸ ψάρια κυρίως, σφουγγάρια καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν ὀστρακοειδῶν.

Θαλασσοδρομοῦντες οἱ μὲν μὲ τὰ παντὸς τύπου ἱστιοφόρα των, καράβια, τριχαντήρια, τσιρνίκια, μπρατσέρες, μπομπάρδες, πέννες, κότερα, μαοῦνες, ἁλαμάνες, σκοῦνες, καὶ βάρκες στὴν Μαύρη καὶ Ἄσπρη θάλασσα, καὶ ἐμπορευόμενοι τὰ ποικίλα προϊόντα τοῦ τόπου των ἐξυπηρέτουν τὴν ὑλικὴν αὐτοῦ ἀκμήν.

Θηρεύοντες οἱ δὲ παρὰ τὰς διόδους τοῦ μοναδικοῦ διὰ τὴν Ἀνατολὴν ἰχθυοτροφείου ἀνέσυρον ἐξ αὐτοῦ εἰς ἀπεριορίστους ποσότητας κολιοὺς καὶ τὰ κολιαρούδια, τὰς σαρδέλλας, τοὺς κεφάλους, τοὺς σαργούς, τὰ μπαρμπούνια καὶ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν σπανίων ψαριῶν μὲ χρωματισμοὺς ἀστράπτοντας ὡς προθήκη κοσμηματοπωλείου, ἐξησφάλιζον εἰς τὸν τόπον τὴν κίνησιν τῶν ἐργατικῶν χειρῶν καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ πνεύματος. Οὐδενὸς ὑποδεέστερον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἁλιέως, κατέλεγε μεταξὺ τούτων τοὺς ἐγκριτωτέρους τοῦ τόπου, τοὺς καραβοκυραίους λεγομένους, τούτων εἷς ἀπόφοιτος ὢν τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἐπὶ δεκαετηρίδας ἐδίδαξεν εἰς τὴν σχολὴν Μαρμαρᾶ, ἑτέρου δὲ τινὸς ἐκ Πραστειοῦ τοιούτου τὴν ἐπαγγελματικὴν δεινότητα θὰ ἐζήλευον καὶ διευθυνταὶ Ἰνστιτούτων ἀκόμη.

Ἐραστὴς τῆς θαλασσινῆς ζωῆς καὶ ὁ μέγας γλωσσολόγος ὁ ἀείμνηστος Μ. Π. Φιλήντας ὁ ἐξ Ἀρτάκης, ἐκ τοῦ σύνεγγυς παρακολουθήσας τὴν ζωὴν τῶν γυρυπαρέων κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐν Πραστειῷ δι-

δασκαλικῆς του ζωῆς ἀφιέρωσεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀκόλουθον ὀκτάβα:

Χαράζει κι᾽ τοῦ γρύπου ἡ ὥρα
μᾶς κράζει στὴν ἀκρογιαλιὰ
μὲς᾽ στὰ καΐκια μπῆτε τώρα
μὲ φρόνησι καὶ μὲ χαρά.
Ἐπωδός : Δάμπετε παιδιὰ
ἄραχα παιδιά.

Ἓν ἄστρο φαίνεται στὴ δύσι
θαρρεῖς πῶς λέγει μὲ χαρὲ
ὁ γρύπος ψάρια θὰ γεμίσῃ
ἄραχα παιδιὰ, λάμπετε παιδιά.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν εἰς τὴν θάλασσαν κλίσιν των, εἰδικεύοντο οἱ κάτοικοι τῆς νήσου καὶ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ἐλαίας ἥτις θάλλουσα εἰς τὰς πέριξ τοῦ Πραστειοῦ ἐκτάσεις, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὴν γειτνίασιν τῆς ἐριβώλακος καὶ παμπλούτου Ἀνατολῆς, ἐνῷ ἡ ἄμπελος ἐξηυγενισμένη εἰς τὰς χεῖρας εἰδημόνων ἀμπελουργῶν ἀναρριχᾶται διὰ μέσου τῶν βράχων ἕως εἰς τὰς ἀποκρήμνους κορυφὰς ὅπου τὴν κατοχὴν τῶν ἐκτάσεων διεξεδίκουν τὰ ποίμνια τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων.

Αἱ ἀκταὶ ἁλίμενοι καὶ ἀπόκρημνοι πρὸς βορρᾶν προβάλλουσαι ἀπειλητικαὶ εἰς τοὺς παραπλέοντας τὴν ὑγρὰν λεωφόρον Κωνσταντινουπόλεως-Πειραιῶς κανονικώτεραι ὅσον κάμπτομεν ἐκ βορειοδυτικῶν πρὸς νότον, φθάνουν εἰς τέλειον σημεῖον κανονικότητος καὶ συμμετρίας εἰς τὰ νότια παρουσιάζουσαι τὰς γραφικωτάτας ἐναλλαγὰς τῶν κολπίσκων καὶ τῶν ἀκρωτηρίων, τῶν ἀμμωδῶν ὅρμων καὶ βραχωδῶν προεξοχῶν ποὺ διαδέχονται ἀλλήλας, δίδουσαι εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ τὴν τέρψιν τῆς ὁράσεως μιᾶς ὀργιαστικῆς συναυλίας χρωμάτων ἀπὸ τοῦ πρασίνου καὶ τεφρόχρου τῆς ξηρᾶς μέχρι τοῦ κυανοῦ καὶ λευκοῦ τῆς θαλάσσης, ἀπετέλουν διὰ τοὺς ἐραστὰς τῆς θαλασσίας καὶ χερσαίας θήρας, προσφιλῆ ἐνδιαιτήματα καὶ τόπον θερινῆς ἀναψυχῆς πολλῶν ἐκ Σταμπούλ οἰκογενειῶν καὶ τῆς ξένης ἔτι ἀριστοκρατίας, τὰς ὁποίας εἴλκυε τὸ γλυκὺ τοῦ κλίματος καὶ ἡ ποιητικότης τῆς ἀθορύβου ζωῆς ἐν μέσῳ σεμνῆς κοινωνίας.

Τεκμήριον δὲ τοῦ ὅτι καὶ ἐφήμερος ἔτι ἐν τῇ νήσῳ διαμονὴ ἔτερπε πάντα ξένον, ἵσταται καὶ τὸ ὑπὲρ τὴν πρωτεύουσαν Μαρμαρᾶ ἐρειπειῶδες «Σαράϊ». Ἀνάγει δὲ τοῦτο τὴν πρὸ πεντηκονταετίας κτίσιν του εἰς Ὀθωμανὸν μεγιστᾶνα τινὰ ὑπουργὸν, διαβλέψαντα περιβάλλον δι᾽εἰρηνικὴν ἐγκαταβίωσιν μὴ πραγματοποιηθεῖσαν.

Ἀφορμὰς διὰ τὴν κοινωνικὴν κίνησιν τῶν ἐγχωρίων ἔδιδον τρία πράγματα : Ἡ ἄνοιξις, τὸ ὕπαιθρον καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ἤ αἱ πανηγύρεις τῶν κατὰ τόπους μοναστηρίων, ὀλιγοήμερος δὲ ἐγκατάλειψις τῶν βιωτικῶν φροντίδων καὶ διείσδυσις εἰς τὰς ὑπωρείας ὅπου τὰ ποιμνιοστάσια, ἐθεωρεῖτο διὰ τοὺς εὐπορωτέρους, ἐπαναγωγὴ εἰς τὴν ζωὴν τῆς βιβλικῆς μακαριότητος.

Μὲ στόχον πάντοτε τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ ἁγιάσματος τοῦ Ἁγ. Ὀνωρίου μεγάλην ἐπίσης ἀναψυχὴν παρεῖχεν εἰς τοὺς φυσιολάτρας ἡ ἀναρρίχησις εἰς τὰ ὄρη ὅπου ἐκυριάρχουν ἡ κομαρέα καὶ ἡ πρῖνος, ἡ στοιβὴ καὶ ἡ δάφνη, καὶ τὰ ρίχια καὶ ἡ ἀγρία ἐλαία, ἀναμὶξ μὲ τὲς μαγκοῦνες, σπαρτιὲς, τὴν ρίγανη καὶ τὴν φασκομηλιά, τὸν ἐλελίφασκον, τὸ ἰδεῶδες ρόφημα τῶν ἀρχαίων, ἀρωματίζοντα τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως, προσετίθετο καὶ τοῦ μαγιολούλουδου ἡ μεθυστικὴ εὐωδία καὶ τῆς παπαρούνας τὸ φανταχτερὸ χρῶμα, ποὺ σκέπαζαν τοὺς ἐγκαταλελειμένους ἀγροὺς οἱ ὁποῖοι ἐλησμονήθησαν ἀφότου ἀνεκαλύφθη ἡ εἰς Ἀμερικὴν μετανάστευσις.

Τελευταῖαι ἀναμνήσεις τῆς μακαριστῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς ἵστανται αἱ δύο ἐκ Σταμπούλ εἰς Μαρμαρᾶν ἐκδρομαὶ τοῦ Συνδέσμου τῶν Προικοννησίων «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι» γενόμεναι ἐν ἔτει 1910-1911 κατ᾽ Αὔγουστον, τῇ συμμετοχῇ ἑκατοντάδων ἐκδρομέων καὶ τὰ Ἐγκαίνια τῶν Κυριακιδείων ἐκπαιδευτηρίων τὰ ὁποῖα ἀνήγειρεν ἐν Μαρμαρᾷ διὰ δαπάνης δύο χιλιάδων στερλινῶν ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος Γ. Κυριακίδης, τελεσθέντα μεγαλοπρεπῶς τὴν 21ην Αὐγούστου 1911 εὐλογοῦντος τοῦ Προικοννήσου Σωφρονίου καὶ ρητορεύοντος τοῦ Σπυρίδωνος Νεστορίδου.

Προανάκρουσμα τῆς κατὰ τὸ 1914 καὶ ἐφεξῆς ἐπελθούσης λαίλαπος ἔρχονται ἀκολούθως αἱ θεομηνίαι τοῦ

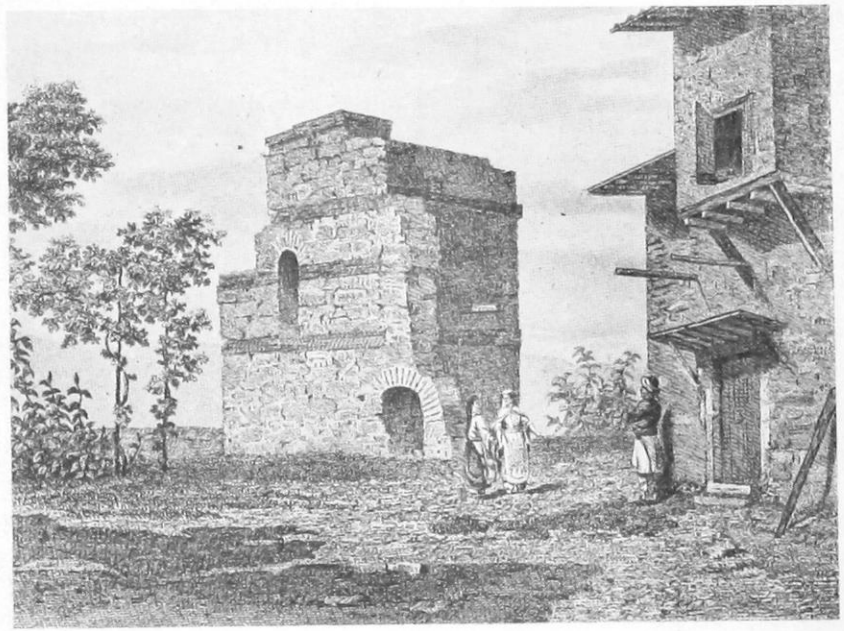

Ὁ ἐν Παλατίοις σωζόμενος πύργος, κατὰ σχεδιαγράφημα Ch. Texier πρὸ ἑνὸς ἀκριβῶς αἰῶνος.

σεισμοῦ τῆς 27 Ἰουλίου 1912 καθ' ἣν ἡ νῆσος ἐβλάβη ἐλαφρῶς καὶ τῆς νεροποντῆς τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1913 καθ' ἣν ὁ Μαρμαρᾶς ἀπώλεσε τὸ ἀνθηρότερον τμῆμα τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτοῦ συνοικίας, ἥτις ὡς φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας τῆς 20 Ἰουλίου τοῦ 1884 ἀνακύψασα, φιλοπρόοδον καὶ φιλόκαλον συνίστα εἰς τοὺς περιοίκους τὸν Μαρμαρᾶν, τὸν μαργαρίτην τοῦτον τῆς Προποντίδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΡΟΙΚΟΝΝΗΣΟΥ

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ παροικία Προικοννήσου τῆς ὁποίας ἕδρα διετέλει ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ λήξαντος αἰῶνος ὁ Μαρμαρᾶς ἱδρυτὴν αὐτῆς κατὰ τὴν παρὰ τῷ λαῷ σωζομένην παράδοσιν ἔχει τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, τοῦ ὁποίου καὶ φερώνυμος λιμενίσκος εὕρηται ἀνατολικῶς τοῦ Πραστειοῦ πιστευομένου στερρῶς ὅτι κατὰ τὸν ἐν Προποντίδι πλοῦν τοῦ Πρωτοκλήτου αὐτόθι ποὺ οὗτος προσωρμίσθη.

Πολιοῦχον δὲ γεραίρει τὸν Ἅγιον Τιμόθεον, ἐπίσκοπον αὐτῆς κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουστινιανοῦ ἀκμάσαντα, οὗτινος καὶ Μονὴ ἀνάγουσα τῆς κτίσιν αὐτῆς εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν Θεοδώραν ὑπάρχει ἄνωθεν τοῦ Κλαζακίου, ἔνθα καὶ ἀπειροπληθὴς πανήγυρις κατὰ τὴν μνήμην αὐτοῦ (1η Αὐγούστου) ἐπετελεῖτο, καὶ ἰδία ὑμνογραφία σωζομένη εἰς τὰς ἡγεμονικὰς βιβλιοθήκας τῆς Βλαχίας ἀνετυπώθη πρὸ αἰῶνος δαπάναις Ζαχαρίου Ζαχάρωφ τοῦ Κουταλινοῦ.

Πηγὴν δὲ ἔχοντες τὴν περισπούδαστον συγγραφὴν τοῦ χαλκεντέρου μεσαιωνοδίφου Μανουὴλ Ἰω. Γεδεὼν **«ἡ Προικόννησος»** πρῶτον ἐπίσκοπον τῆς ἐκκλησιαστικῆς παροικίας Προικοννήσου γνωρίζομεν Ἰωάννην, ἀκμάσαντα κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Ε'. αἰῶνος λαβόντα δὲ μέρος εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ Γ'. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Μετ' αὐτὸν δὲ Ἀκάκιον 451, Στρατοκλῆν 458 καὶ Νικήταν 787.

Εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν δὲ ἀνυψωθείσης τῆς παροικίας ἀναγράφονται ἀπὸ τοῦ 879 Ἰγνάτιος, Λέων Ι'. ΙΑ'. αἰὼν Κοσμᾶς 1078, Διονύσιος 1027, Ἀνώνυμος 1066, Ἀνώνυμος 1156, Ἰσαάκιος 1166, Ἀνώνυμος 1186, Βασίλειος 1280, ὁ Μητροπολίτης τῆς Μωκησοῦ ἐπιτροπικῶς διοικήσας 1267, Νικόλαος 1289, Νήφων μητροπολίτης Κυζίκου ἐπιτροπικῶς διοικήσας 1311, Ἰωάννης Πατριάρχης ὁ Γλυκὺς προστατευτικῶς διοικήσας 1315, Μανουὴλ 1329, Μακάριος 1552, Παγκράτιος 1500—1600, Διονύσιος (ὁμοίως) Ἄνθιμος 1580, Κλήμης 1608, Δανιὴλ 1629, Γρηγόριος 1638, Ἱερεμίας 1650, Γεράσιμος 1660 Κωνστάντιος 1668, Μητροφάνης 1677, Θεόκλητος 1718, Γαβριὴλ 1739, Νικηφόρος 1745, Ἀνανίας 1759, Ἀρσένιος 1791, Νικηφόρος 1795.

Εἰς Μητρόπολιν δὲ προβιβασθείσης ἀναφέρονται Κοσμᾶς 1821 Σαμουὴλ 1830 Βησσαρίων 1835, Γεδεὼν 1841 καὶ ἐκ νέου τῷ 1861 Σωφρόνιος 1853 Διονύσιος 1877 Νικόδημος 1886 Ἰγνάτιος 1892, Βενέδικτος 1893, ὁ τελευταῖος ἀπαντώμενος παρὰ τῷ κ. Μ. Ι. Γεδεὼν οἷς καταλεκτέον καὶ τὸν ἐν τῷ Νέῳ Ἑλληνομνήμονι ἀπαντώμενον Δωρόθεον Προικοννήσου θέματα ἐκ τοῦ ἁπλοῦ εἰς τὸ ἀρχαῖον συγγράψαντα καὶ κείμενα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ Ζαγορᾶς.

Τοῦ Βενεδίκτου τὴν ἀρχιερατείαν τὴν ἐν πολλοῖς θεάρεστον σκιάζει τὸ νέφος τῆς κατ' αὐτοῦ συκοφαντίας τῶν κατοίκων Ἀλώνης ἐκ τῆς ἀντίπεραν νήσου, ἄχρι τοῦδε Μητροπολιτικῆς ἕδρας τῆς Προικοννήσου, ἐκτοξευθείσης λόγῳ τῆς ὑπὸ τούτου προτιμήσεως τοῦ Μαρμαρᾶ, ὅστις ἀνακύπτων ἐκ τῆς διὰ πυρὸς καταστροφῆς τοῦ 1884 διεξεδίκει κρατερῶς ταύτην.

Καὶ τὸ ζήτημα μὲν ἐλύθη διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως καὶ τούτου ὡς θρησκευτικῆς πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας, ὁ Βενέδικτος ὅμως κατέλιπε ταύτην τὸν Μάρτιον τοῦ 1900 καὶ ἀποσυρθεὶς εἰς τὴν γενέτειράν του Μουδανία ἀπεβίωσεν ὡς πρώην Προικοννήσου κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1908 μεγαλοπρεπῶς κηδευθεὶς ὑπὸ τοῦ Προύσης Ναθαὴλ.

Εἰς διαδοχὴν δὲ αὐτοῦ ἐκλήθη Παρθένιος Παπᾶ Φωτεινοῦ, ὁ ἐκ Μηχανιῶνος τῆς Κυζικηνῆς Χερσονήσου μητροπολίτης Σωζοαγαθουπόλεως. Ἀνταλλάξας οὗτος τὰς τραχείας ἀκτὰς τοῦ Πόντου μὲ τὰ χαριέστατα παράλια τῆς Προποντίδος δὲν κατώρθωσε νὰ θεραπεύσῃ τὴν κατατρύχουσαν αὐτὸν νοσταλγίαν καὶ σωματικὴν ἀσθένειαν, καὶ μίαν μόνην περιοδείαν ἀνὰ τὰς 13 κοινότητας τῆς ἐπαρχίας του ἐκτελέσας ἀπεβίωσε κατὰ Νοέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους 1900.

Ὁ Παρθένιος ὡς Σωζοαγαθουπόλεως ὅπου ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὅλην θεοφιλῶς ἐποίμανε, ἀπέκτησεν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ σεμνὸν ὄνομα, εἰς Θεὸν δὲ πλουτῶν καὶ οὐκ εἰς ἑαυτόν, προσέφερεν εἰς τὴν γενέτειράν του ὑπὲρ τῆς ἐν ταύτῃ ἐνισχύσεως τῆς παιδείας 30,000 φρ.

Σωφρόνιος ὁ Ἀργυρόπουλος ἢ Βουτσᾶς ὁ διάδοχος τούτου ἐγκαινιάζει νέαν περίοδον ἀκμῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Προικοννήσου τὴν ὁποίαν ἐξυπηρέτησε καὶ ὡς γνήσιον αὐτῆς τέκνον, καὶ στρατιώτης εὐθαρσὴς τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τοῦ θανάτου του συμβάντος τῇ 15 Νοεμβρίου 1911. Κατὰ τὸ μακρόν του στάδιον διετέλεσε ἅμα τῇ ἐκ τῆς Θ. Σ. Χάλκης ἀποφοιτήσει του τῷ 1869 ἱεροκῆρυξ Βιζύης, προϊστάμενος Νεοχωρίου Βοσπόρου ἱεροκῆρυξ καὶ ἐπίτροπος τοῦ Ἐφέσου ἐν Μαγνησίᾳ εἶτα δὲ πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ, τῷ 1874 δὲ πρωτοσύγκελλος τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου. Ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν λόγῳ ἀσθενείας χειροτονεῖται ἐν Γαλατᾷ ἐπίσκοπος Παμφίλου καὶ συνοδικῇ διαγνώμῃ περιοδεύει ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τὴν Βόρειον Μακεδονίαν στηρίζων τὴν σαλευομένην ἐκεῖ ὀρθοδοξίαν.

Μετὰ ὀκταετίαν ὅλην προάγεται εἰς Μητροπολίτην Ἀγχιάλου, τρόπαια θρησκευτικὰ ἐγείρων κατὰ τῶν βυσσοδομούντων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους.

Μετατεθεὶς εἰς τὴν τῆς Καρπάθου καὶ Κάσσου καὶ μετ' ὀκταετίαν

κληθεὶς συνοδικὸς, ἐκλέγεται ἀκολούθως Ἐλασσῶνος καὶ εἶτα Στρωμνίτσης ὅπου πρὶν ἢ μεταβῇ αἰτήσει τῶν συμπατριωτῶν του ἐξελέγη Προικοννήσου τῷ 1901 καὶ ἐκλήθη τὸ β' συνοδικὸς τῷ 1909.

Εὐρυτάτης ἀντιλήψεως ἄνθρωπος τυγχάνων, ὠργάνωσε τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεώς τῆς ἐπαρχίας καθ' ὑποδειγματικὸν τρόπον, εὐρύιατον διανοίξας τὸ στάδιον τῆς εὐγενοῦς ἁμίλλης, τὰ πάντα ἀνυστάκτως ἐποπτεύων διὰ τῶν κατὰ κοινότητας ἐπιτρόπων αὐτοῦ, ὧν τινες καὶ λαϊκοὶ, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐν Πραστειῷ Σπυρίδων Θεοφάνους ἐσημείωσεν ἀξιομνημόνευτον διὰ τὴν κοινότητα ταύτην δρᾶσιν.

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ὁ τούτου διάδοχος ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κουτάλει κατὰ τὸ 1850. Ἀποφοιτήσας τῆς Θ. Σ. Χάλκης προσελήφθη ὡς διάκονος τοῦ Ἁγίου Κυζίκου ἐπὶ δωδεκαετίαν, καὶ ὡς βοηθὸς αὐτοῦ ἐπίσκοπος ἐπὶ ὀκταετίαν ὑπὸ τὸν τίτλον Ἀβύδου. Ἐπὶ ἑξαετίαν εἶτα διατελέσας ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ καὶ ἐπὶ ἴσον χρόνον βοηθὸς τοῦ Σμύρνης εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Μοσχοννησίων, προήχθη εἰς Μητροπολίτην Προικοννήσου τὸν Μάρτιον τοῦ 1912, ἐπιληφθεὶς μετ' ἐνθέου ζήλου τῆς διακυβερνήσεως τῆς ἐπαρχίας, κληθεὶς μετὰ διετίαν συνοδικὸς συσπειρωθεὶς ὑπὸ τὸν ἀκαταμάχητον σθένους γηραιὸν Πατριάρχην Γερμανόν, τὸν παλαίοντα ἀπεγνωσμένως ὑπὲρ τοῦ δεινότατα χειμαζομένου γένους, καὶ ἀποτεκνωθεὶς τοῦ πνευματικοῦ του ποιμνίου, ἐπὶ τετραετίαν ἐπανῆλθεν ἐν τῷ μέσῳ τούτου ἐν ἔτει 1919, ἀποθανὼν τῇ 4ῃ Αὐγούστου 1920.

Ἐξ ἀρχικῶς διῳκήθη ἀκολούθως ἡ Προικόννησος ὑπὸ τοῦ συνετωτάτου τέως Μ. Πρωτοσυγκέλλου Γεωργίου Μισαηλίδου, ὅστις προήχθη καὶ εἰς Μητροπολίτην αὐτῆς, χειροτονηθεὶς τῇ 20 Φεβρουαρίου 1922 κατὰ τὴν πρώτην ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῷ λειτουργίαν Μελετίου τοῦ Δ'.

Κωλυθεὶς ὑπὸ τῶν τὴν ἐπαρχίαν τότε κατεχόντων ὅπως μεταβῇ ἐγκαίρως εἰς αὐτὴν, τηκόμενος τὴν ψυχὴν ἅμα τῇ ἀποχωρήσει αὐτῶν κατήρξατο τῆς ἐξοδίου πομπῆς τὴν πανύστατον ἀναπέμψας ἱλαστήριον εὐχὴν ἐπὶ προαιωνίων βωμῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, Ὀκτωβρίου λήγοντος τῷ 1922

Ἐν Καδήκιοϊ Δεκέμβριος 1936

Θ. Σ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

ΚΤΥΠΗΜΑΤΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΜΟΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

Τὸ ὡρολόγιον κτυπᾷ 17.160 φορὰς τὴν ὥραν, 411.840 φορὰς τὸ ἡμερονύκτιον καὶ 150.424.560 φορὰς τὸ ἔτος. Ἕνα ὡρολόγιον, καλῶς διατηρούμενον, δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐργαζόμενον καὶ 100 ἔτη. Ὥστε δυνατὸν νὰ κτυπήσῃ 15.042.456.000 φορὰς χωρὶς νὰ χαλάσῃ ἀπὸ τὰ κτύπημα.

Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου πάλλει περὶ τὰς 5.000 φορὰς τὴν ὥραν. 120.000 φορὰς τὸ ἡμερονύκτιον, καὶ 43.000.000 τὸ ἔτος. Ἐὰν δὲ καὶ ὁ ἄνθρωπος ζήσῃ 100 ἔτη, ὅπερ συμβαίνει ἐνίοτε, ἡ καρδία του θὰ κτυπήσῃ 4.383.000.000 φοράς.

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πατρὶς μεγάλη καὶ κλεινὴ.
ὠνειρε᾽μένη Πόλι,
ὅλος ὁ κόσμος σ᾽ ἐπαινεῖ
καὶ σὲ θαυμάζουν ὅλοι !..

Πατρὶς ἀπάνω ᾽ς τοὺς ἑφτὰ
λόφους θεμελιωμένη
καὶ ἀπὸ χρόνια σεβαστὰ
᾽ς τὸν κόσμο δοξασμένη !

Πατρὶς, ὁποῦ τὴν «Τουρκικὴ»
τιμᾷς «Δημοκρατία»
ἔχεις καὶ χάρι θεϊκὴ
καὶ δόξα κι᾽ εὐτυχία !..

Φυλαὶς καὶ ἔθνη καὶ λαοὶ
ἐσένα προτιμοῦνε
καὶ τὴν καλότυχη ζωὴ
᾽ς ἐσέν᾽ ἀναζητοῦνε.

Πουλάκι ξένο κι᾽ ὀρφανὸ
μ᾽ ἐκράτησες κοντά σου,
γι᾽ αὐτὸ κι᾽ ἐγὼ σ᾽ εὐγνωμονῶ
καὶ ζῶ ᾽ς τὴν ἀγκαλιά σου!..

Μ. Θ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ εἶναι ἐναρμόνισις τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων πρὸς ὅ, τι πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀληθές. Οἱ δόλιοι προσπαθοῦν νὰ φαίνωνται διαφορετικοὶ παρ' ὅ,τι εἶναι. Ὁ δόλιος εἶναι κίβδηλον νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖται νὰ κυκλοφορήσῃ ὡς γνήσιον. Τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς ἐντιμότητος ἑνὸς ἀτόμου εἶναι ἡ εἰλικρίνεια. Χωρὶς τὴν ἀρετὴν αὐτὴν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ οὔτε φιλία, οὔτε συναλλαγή, οὔτε ἀνέφελος οἰκογενειακὸς βίος, ἀλλ' οὔτε καὶ κοινωνικὴ σύστασις. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ εἰλικρινοῦς ἀνθρώπου εἶναι ἁπλῆ. Οἱ λόγοι του εἶναι τὸ ἀπαύγασμα τῶν σκέψεών του. Ὅ, τι διανοεῖται ἐκεῖνο καὶ λέγει. Ἡ εἰλικρίνεια ἀκτινοβολεῖ στὰ μάτια, περιλούει τὸ πρόσωπόν μας μὲ ἕνα ἐσωτερικὸν ψυχικὸν φῶς. Μᾶς κάμνει τὸ πρόσωπον γαλήνιον, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἄλλοι διαβάζουν εὐκόλα τοὺς ὡραίους λογισμούς μας. Ἰδέτε τὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα διανοεῖται, ποὺ προσπαθεῖ νὰ διαλάθῃ διὰ νὰ μᾶς ἀποπλανήσῃ. Εἰς τὸν ἐξησκημένον παρατηρητὴν φαίνεται ἡ διαβολικότης τῶν σκέψεων τοῦ ἀνειλικρινοῦς. Ἀφίνουν τὰ ἴχνη οἱ δόλιοι στοχασμοὶ ἐπάνω εἰς τὴν μορφήν, τὴν πολυσύνθετον, τὴν ἀγαλήνευτον μορφὴν τῆς εἰλικρινείας!

«Ἡ εἰλικρίνεια—λέγει ἕνας ἐκ τῶν νεωτέρων σοφῶν—εἶναι ἡ σφραγὶς εὐγενοῦς ψυχῆς ὁ στολισμὸς καὶ τὸ καύχημα τοῦ ἀνδρὸς, τὸ γλυκύτερον θέλγητρον τῆς γυναικὸς, ἡ χλεύη τῶν κακοήθων καὶ ἡ σπανιωτέρα ἀρετή». Ἡ ἀνειλικρίνεια εἶναι ἴδιον ἀδυνάτου χαρακτῆρος.

Ἄνθρωπος μὲ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς του ἀξιοπρεπείας, δὲν καταδέχεται νὰ κρύπτεται. Καὶ ὅταν ἀκόμη διαπράττῃ λάθη, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰ ὁμολογήσῃ. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἐχέγγυον ἠθικῆς τελειώσεως.

Ὁ ἀνειλικρινὴς ἄνθρωπος εἶναι εὐεπίφορος νὰ θυσιάσῃ τὰς ἱερωτέρας τῶν ὑποχρεώσεων πρὸς τὴν ἰδίαν του οἰκογένειαν, πρὸς τὴν κοινωνίαν του, πρὸς τὴν Πατρίδα του.

«Ἡ εἰλικρίνεια λέγει—ὁ διάσημος Ἄγγλος λογοτέχνης Καρλάϋλ—ἡ βαθεὶα καὶ ἡ ἄδολος εἰλικρίνεια, εἶναι τὸ πρώτιστον χαρακτηριστικὸν τῶν ἡρωϊκῶν ἀνδρῶν». Ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον ποὺ ἔχει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γνώμης του, ποὺ παλαίει διὰ τὰς ἰδέας του καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ χωρήσῃ καὶ εἰς τὸ μαρτύριον ἀκόμη διὰ τὰς ἰδέας του μὴ φοβεῖσθε ποτέ. Φοβηθεῖτε τὰ ἑρπετὰ ποὺ δεν ἔχουν ἰδίαν γνώμην, κολακεύουν δὲ σὰν δοῦλοι πρὸς εὐαρέσκειαν ἐκείνων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὑπολογίζουν εὐνοίας κερδαλέας.

Μὴ φοβεῖσθε τοὺς ἀκεραίους, τοὺς ἀνεξαρτήτους χαρακτῆρας. Ἐκτιμήσατε τὴν ὠμὴν γλῶσσαν τῆς εἰλικρινείας, μὲ τὴν ὁποίαν ὀρθώνονται νὰ μᾶς ἐπιτιμήσουν, ὅταν παραπαίωμεν. Ἕνας ἀνδρεῖος ἐπιτιμητὴς τῶν πράξεών μας, ἢ καὶ ἕνας φανερός, τίμιος ἐχθρὸς εἶναι πολυτιμότερος ἀπὸ ἕνα ἀνανδρον καὶ ἀνειλικρινῆ φίλον. Σέβεσθε τὴν εἰλικρίνειαν. Καὶ προσπαθεῖτε νὰ ἐναρμονίζητε τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις σας σύμφωνα μὲ τοὺς λογισμούς σας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΖΩΙΚΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ

ΥΠΟ Π. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ κ. Παν. Παπαστράτος ὁ διαπρεπὴς οὗτος Ἀσκληπιάδης ὁ τόσης ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης ἀπολαύων, τόσον διὰ τὸ ἐπιστημοτικόν του τάλαντον ὅσον καὶ διὰ τὰς ἐγκυκλοπαιδικάς του γνώσεις καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς του, παρὰ τῆς διεθνοῦς κοινωνίας τῆς πόλεώς μας, τυγχάνει συνάμα καὶ εἷς τῶν ἀρίστων χειριστῶν τοῦ καλάμου. Ἡ κατωτέρω ἐπιστημονικὴ μελέτη «ΖΩΪΚΑ ΠΑΡΑΣΙΤΑ» τοῦ φίλου, συνεργάτου καὶ διακεκριμένου ἰατροῦ, ὅστις τιμᾷ ὄντως διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας του τὰς στήλας τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, πρόκειται τρανὸν τεκμήριον τῆς μελετηρότητος καὶ φιλεργίας τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἐπιστημονικάς του μελέτας ὑπηρετεῖ μεγάλως καὶ τὰ Γράμματα.

ΟΠΡΩΤΙΣΤΟΣ τῶν ἀγώνων οὓς διεξάγει ὁ ἄνθρωπος πρὸς στήριξιν τῆς ὑγείας του καὶ παράτασιν τῆς ζωῆς του, εἶνε ὁ ἀγὼν ἐναντίον τῶν νόσων καὶ τῶν προκαλούντων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ταύτας μικροβίων καὶ ζωϊκῶν παρασίτων. Ἀγὼν ἐπιβαλλόμενος, πόλεμος ἱερὸς καὶ ἴσως ὁ μόνος πόλεμος ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν πολιτισμένον ἄνθρωπον. Ἐφ' ὅσον ἡ ὑγεία εἶνε στοιχεῖον ἄφθαστον καὶ ἀσυναγώνιστον τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι καὶ πᾶν μέσον εἰς στήριξιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ εἶνε ἔργον πρωτίστης ἀνάγκης.

Οἱ κοινοὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὰ μικρόβια καὶ τὰ ζωϊκὰ παράσιτα. Ἡ γνῶσις τοῦ πολλαπλασιασμοῦ καὶ τῆς μεταδόσεως αὐτῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον μᾶς διδάσκουν τὰ μέσα δι' ὧν δυνάμεθα νὰ προφυλαχθῶμεν καὶ νὰ τὰ καταπολεμήσωμεν ἀποτελεσματικῶς. Εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην θὰ ἀσχοληθῶμεν περὶ τῶν κυριωτέρων ζωϊκῶν παρασίτων, τῶν νοσημάτων τὰ ὁποῖα τὰ παράγουσι καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταδόσεως αὐτῶν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Τὰ παράσιτα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ γένος τῶν σκωλήκων καὶ τῶν ἀρθρωτῶν· ὁ ἄνθρωπος, ὅστις συχνότατα προσβάλλεται ὑπ' αὐτῶν τὰ παραλαμβάνει ἐκ τῶν ζώων ἢ διὰ τῆς βρώσεως τῶν νοσούντων μερῶν αὐτῶν ἢ διὰ τῆς ἀμέσου πρὸς ταῦτα ἐπαφῆς. Πολλάκις ὅμως τὰ ἔμβρυα ἢ τὰ ὠάρια τῶν παρασίτων τούτων εἰσέρχονται διὰ τοῦ ὕδατος

ἢ καὶ τῶν φυτικῶν τροφῶν. Διὰ τοῦ κρέατος ἰδίως μεταδίδονται αἱ ταινίαι [ἔνοπλος, ἄοπλος, διβοθριοκέφαλος καὶ ἡ τριχίνη (σκώληξ).

Πολλὰ ζῶα φέρουσιν εἰς τὰ ἔντερα αὐτῶν ταινίας. Κατὰ τὴν ἀποπάτησιν τῶν ζώων τούτων ἐξέρχονται τεμάχια ταινιῶν πλήρη γονιμοποιηθέντων ᾠαρίων. Τὰ ᾠάρια αὐτὰ καταπινόμενα ὑπὸ ἄλλων ζώων μετατρέπονται εἰς κυστικέρκους δηλ. μικρὰς κύστεις περιεχούσας ὑγρὸν ὑδαρὲς καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ μέλλοντος σκώληκος. Ἂν ὁ ἄνθρωπος φάγῃ κρέας ὠμὸν ἢ ἀτελῶς ψημένον καὶ περιέχον κυστικέρκους, τὸ ὑγρὸν τοῦ στομάχου του διαλύει τὸ τοίχωμα τῶν κυστικέρκων ἡ δὲ ἐν αὐτοῖς σκωληκοκεφαλὴ εἰσέρχεται μετὰ τῶν τροφῶν εἰς τὸ ἔντερον, προσηλοῦται ἐπ' αὐτοῦ διὰ τῶν ἀγκυλῶν καὶ κοτυληδόνων τὰς ὁποίας φέρει καὶ ἀναπτύσσει τὴν ταινίαν. Ἂν δὲ πάλιν τὰ ᾠάρια τῆς ταινίας εἰσέλθουν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου ἀναπτύσσονται κυστίκερκοι οἱ ὁποῖοι ἐγκαθιστάμενοι εἰς τὰ διάφορα σπλάχνα δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι διαφόρους βλάβας καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν θάνατον ἂν ἐγκατασταθῶσιν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ εὐγενῆ ὄργανα τὰ ἔχοντα σχέσιν ἄμεσον μὲ τὴν ζωὴν (καρδίαν, ἐγκέφαλον κλπ.)

Ἔνοπλος ἢ μονήρης ταινία. Μῆκος 2—3 μέτρων. Εἰσέρχεται εἰς τὸ λεπτὸν ἔντερον τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς βρώσεως κρέατος πάσχοντος χοίρου δηλ. κρέατος περιέχοντος κυστικέρκους (κύστεις μικρὰς μεγέθους ἐρεβίνθου). Ὁ ἐκ τῶν ᾠαρίων αὐτῆς προερχόμενος κυστίκερκος ἢ χάλαζα κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην (ἀναφέρει χαλαζώσας ὕας) ζῇ συνήθως ἐν τοῖς κατοικιδίοις χοίροις ἀναπτυσσόμενος ἐνίοτε καὶ εἰς τοὺς ἀγροιοχοίρους, τὰ ζαρκάδια, τοὺς σκύλους, τὰ πρόβατα, τοὺς πιθήκους καὶ τὸν ἄνθρωπον. Οἱ κυστίκερκοι θνήσκουν ἐντὸς τοῦ ὕδατος εἰς θερμοκρ. 47′—48′. Εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀναπτύσσονται συχνότα εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὸν ὀφθαλμόν, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ὄργανα. Ἐπειδὴ δὲ ἐλαφρὰν μόνον φλεγμονὴν φέρουσιν, ὁ κίνδυνος προέρχεται κυρίως ἐκ τοῦ ὀργάνου εἰς ὃ ἀναπτύσσονται. Ἐντὸς τοῦ σώματος ὁ κυστίκερκος δύναται νὰ ζήσῃ μέχρις 20 ἐτῶν. Καὶ τὴν μὲν ταινίαν προσλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς βρώσεως ὠμοῦ ἢ ἡμιεψημένου κρέατος πάσχοντος χοίρου, τὸν δὲ κυστίκερκον διὰ τῆς καταπόσεως ᾠαρίων ταινίας εἰσβιβαζομένην εἰς τὸν στόμαχον ἄλλοτε μὲν δι' ἀβράστων λαχανικῶν (σαλάτες ποτισμένες δι' ὑγρῶν τῶν ὑπονόμων ἢ κοπρισμένες μὲ κόπρον πάσχοντος ζώου) ἄλλοτε δὲ διὰ τῆς αὐτομολύνσεως, ἥτις ἐπέρχεται ἐπὶ ἀτόμων πασχόντων ἐκ ταινίας, ἧς τὰ ἔμβρυα—ᾠάρια ἀπετέθησαν ἐπὶ τῶν δακτύλων τοῦ πάσχοντος κατὰ τὴν ἀποπάτησιν.

Ἄοπλος ταινία. Μήκους 10—16 μέτρων. Ζῇ μόνον εἰς τὸ ἔντερον τοῦ ἀνθρώπου. Προσλαμβάνεται διὰ τῆς βρώσεως κρέατος πάσχοντος βοὸς ὠμοῦ ἢ μισοψημένου. Ὁ ἐκ τῶν ᾠαρίων αὐτῆς παραγόμενος κυστίκερκος ὅστις εἶναι μικρότερος τοῦ ἐν τῷ σώματι τοῦ χοίρου παραιτηρεῖται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ βοὸς καὶ ἰδίως εἰς τοὺς μασητῆρας μῦς καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν. Καὶ ἐνταῦθα ἐπίσης ἡ προφύλαξις γίνεται διὰ τῆς βράσεως τοῦ βοείου κρέατος. Εἶναι ἡ μᾶλλον διαδεδομένη ταινία.

Ἐχινόκοκκος ταινία Μήκους 2-6 χιλιοστομ. ἀνευρίσκεται εἰς τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα τῶν σκύλων, τῶν λύκων καὶ τῶν ἀλωπέκων. Εἰς τὸν ἄνθρωπον μεταδίδεται ἰδίως διὰ τῶν σκύλων. Ἡ μετάδοσις γίνεται ὡς ἑξῆς: ὁ σκῦλος ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ μυρίζῃ τὰ κόπρανα ἢ τὰ ἰδικά του ἢ ἄλλου σκύλου ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπυπάτησιν, τοιουτοτρόπως πολλάκις μέρος τῶν ἀκαθαρσιῶν προσκολλᾶται εἰς τὰς τρίχας τοῦ προσώπου του καὶ ἰδίως εἰς τοὺς μύστακας. Ἡ συνήθεια δὲ τὴν ὁποίαν ἔχουν πολλοὶ νὰ φιλοῦν τοὺς σκύλους των εἰς τὸ στόμα ἢ νὰ ἐπιτρέπουν νὰ φιλῶνται ὑπ' αὐτῶν δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ καταπίνουν μέρος τῶν ἀκαθαρσιῶν τῶν εὑρισκομένων εἰς τὸ πρόσωπόν των, ἂν τὸ ζῶον ἐκεῖνο πάσχει ἀπὸ ταινίαν ἢ ἐμολύνθη ἀπὸ ἄλλο πάσχον ζῶον, ἡ μετάδοσις τῆς νόσου εἶνε ἄμεσος, Ἡ μόλυνσις δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ τῶν ἀκαθάρτων χειρῶν τῶν περιποιουμένων κύνας ἢ διὰ λαχανικῶν κοπρισμένων διὰ κόπρου πάσχοντος κυνὸς ἢ μολυσμένου ὕδατος, ὡς ἐκ τούτου ἡ περιποίησις κυνῶν εἶνε ἐπικίνδυνος. Ὡσαύτως καὶ αἱ σαλάται αἱ προερχόμεναι ἀπὸ κήπους συντηρούντας σκύλους ἢ μὲ μεγάλην προσοχὴν νὰ καθαρίζωνται ἢ νὰ ἀποφεύγωνται. Περὶ τῶν λαχανικῶν οὐδεὶς λόγος διότι αὐτὰ βράζονται Τὰ διὰ τῶν κοπράνων τῶν πασχόντων κυνῶν ἐξερχόμενα ᾠάρια τῆς ἐχινοκόκκου ταινίας μόλις εἰσέλθουν εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ἀνθρώπου διαλύονται ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ τοῦ στομάχου ἢ ἐξέρχονται τὰ ἔμβρυα ἐκ τῶν ὁποίων μέρος μὲν καταστρέφεται ὑπὸ τῶν ὑγρῶν τοῦ στομάχου μέρος δὲ εἰσέρχονται εἰς τὰ ἔντερα καὶ ἐκεῖθεν διὰ τῆς κυκλοφορίας (λέμφου ἢ αἵματος) μεταφέρονται εἰς τὰ διάφορα ὄργανα καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἦπαρ (μαῦρο τζιγέρι) καὶ παράγουσι τὴν λεγομένην ὑδατίδα κύστιν ἢ κύστιν ἐχινόκοκκον ἥτις προκαλεῖ τόσους κινδύνους εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κίνδυνος προέρχεται εἴτε ἐκ τοῦ ὄγκου τῆς κύστεως (μέχρις ἐνίοτε κεφαλῆς παιδὸς) εἴτε ἕνεκα ῥήξεως αὐτῆς εἰς τὸ περιτόναιον, εἴτε ἕνεκα προσβολῆς εὐγενοῦς τινὸς ὀργάνου (καρδίας, ἐγκεφάλου κλπ.)

Ταινία ἡ διβυθριοκέφαλος μήκους 2-9 μέτρων, ἀναπτύσσεται εἰς τὸ ὕδωρ τῶν ποταμῶν ἢ τῶν θαλασσῶν καὶ μεταδίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν ἰχθύων καὶ ἰδίως τοῦ ἀττακίως (σολομοῦ). Φέρει ἐνοχλήσεις γαστρικὰς ἢ νευρικὰς καὶ ἀναπτύσσει ἐνίοτε βαρεῖαν ἀναιμίαν.

Τριχίνη (Σκώληξ) μήκους 1½—2 χιλιοστομ. Παράγει τὴν νό-

σον τριχίνωσιν, ἥτις ἀναπτύσσεται μόνον διὰ τῆς βρώσεως ὠμοῦ κρέατος πάσχοντος χοίρου. Αἱ τριχῖναι εὑρίσκονται εἴτε ἐντὸς τῶν μυῶν (μῦς καὶ τριχῖναι) εἴτε ἐντὸς τῶν ἐντέρων ἔνθα τελεῖται ἡ συνεύρεσις τῶν δύο φύλων. Μετὰ 5-6 ἡμέρας μιὰ καὶ μόνη τριχίνη γεννᾶ 10 χιλ. νεογνά, ἅτινα διαπαιρῶντα τὸ ἐντερικὸν τοίχωμα εἰσδύονται εἰς τὰς μυϊκὰς ἴνας. Αἱ ἐντερικαὶ τριχῖναι ἀνα τύσσουσιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐντερικὸν κατάρρουν, αἱ δὲ μυϊκαὶ παράγουσι βαρείας φλεγμονὰς κατὰ τοὺς μῦς μὲ φρικτοὺς πόνους ἰδίως κατὰ τὰς κινήσεις. Ἀκολουθοῦν οἰδήματα, νεφρίτιδες καὶ θάνατος. Δὲν παρατηρεῖται ἡ νόσος αὕτη εἰς τὰ κλίματά μας

Ἄλλαι ταινίαι ὄχι μεγάλης σημασίας εἶνε ἡ **Νανώδης ταινία** μήκους 2 1)2 ἑκατοστομ. καὶ ἡ **Συκοειδὴς ταινία** μήκ. 10-15 ἑκατοστ. σπανίως παρατηρουμένη παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ.

Ἄλλα παράσιτα εἶνε οἱ σκώληκες ἐξ ὧν σπουδαιότεροι εἶνε: ἡ Τριχίνη τὴν ὁποίαν ἀνωτέρω ἀνεφέρσμεν. Τὸ **Δίστομον τὸ ἡπατικὸν** (μήκ. 25—30 χιλιοστ) εἰσδυόμενον εἰς τοὺς χολαγωγοὺς τῶν χορτοφάγων ζώων καὶ ἰδίως τῶν προβάτων καὶ βωῶν καὶ ἐπιφέρον μεγάλας καταστροφάς. Σπανίως μεταδίδεται ἐκ τῶν ζώων εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ **δίσβαμον τὸ πνευμονικὸν** εὑρισκόμενον εἰς τοὺς πνεύμονας τοῦ ἀνθρώπου ἐντὸς κύστεων ἐχουσῶν μέγεθος καρύου. Ἐπιφέρει ἐνίοτε κινδυνώδεις αἱμοπτύσεις.

Τὸ **δίστομον τὸ αἱματόβιον** παρατηρεῖται συνήθως εἰς τὰ θερμὰ κλίματα (Αἴγυπτος-Ἀφρικὴ) καὶ μάλιστα ἐπὶ παιδίων. Προκαλεῖ αἱματουρίαν.

Τὸ **Δρακόντιον ἢ σκώληξ τῆς Μεδίνης** ἀναπτῦσσον νόσον ἐν Ἀσίᾳ καὶ Ἀφρικῇ χαρακτηριζομένην ὑπὸ ὑγιῶν καθόλον τὸ σῶμα καλουμένην δρακοντίασιν.

Ὁ **λεπτοσκώληξ ὁ νυκτερινὸ** παράγων τὴν νόσον σωματίασιν χαρακτηριζομένην ὑπὸ ἀποστημάτων, οἰδημάτων εἰς τὰ γεννητικὰ ὄργανα καὶ ἐλεφαντιάσεως τῶν Ἀράβων.

Τὸ ἀγκυλόστομον τοῦ δωδεκαδακτύλου παρατηρούμενον εἰς τὰς τροπικὰς χώρας. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπτυσσομένη νόσος —ἀγκυλοστομίασις—χαρακτηρίζεται ὑπὸ μεγάλης ἀναιμίας.

Οἱ ἀνωτέρω σκώληκες μεταδίδονται ἢ διὰ μολυσμένων τροφῶν καὶ ὕδατος ἢ διὰ τῆς ἐπαφῆς πρὸς μολυσμένας ἐστίας ἢ καί τινες διὰ ἐντόμων ὅπως ὁ λεπτοσκώληξ διὰ τῶν κωνώπων.

Αἱ Ἕλμινθες (ἀσκαρίδες), οἱ γνωστοὶ σκώληκες τῶν κλιμάτων μας, ἰδίως τῆς μικρᾶς ἡλικίας. Τὸ ἄρρεν ἔχει μῆκος 15—25 ἑκατοστ. τὸ δὲ θῆλυ 20—40, φέρει δὲ εἰς τὴν μήτραν του περὶ τὰ 800 ᾠάρια. Ἡ μόλυνσις γίνεται ἰδίως διὰ τῶν ἀκαθάρτων χειρῶν τῶν μικρῶν ποὺ παίζουν μὲ τὰ χώματα, διὰ τοῦ μολυσμένου ὕδατος ἢ καὶ τῶν μολυσμένων λαχανικῶν. Τὰ ᾠάρια εὑρίσκονται εἰς τὸ χῶμα καὶ ἐν γένει τὸ ὕπαιθρον ὡς ἐξῆς. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἰδίως, συμβαίνει πολλὰ παιδιὰ ν' ἀποπατοῦν εἰς τὸ ὕπαιθρον. Αἱ ἐκ τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος τῶν τυχὸν πασχόντων ἐξερχόμενοι θήλεις σκώληκες ξηραινόμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου μετατρέπονται εἰς εὔθραστα σώματα τὰ δὲ ᾠάρια αὐτῶν διασκορπίζονται ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ ἀναμιγνύονται μὲ τὰ χώματα ἢ ἐπικάθηνται ἐπάνω εἰς καρποὺς τοὺς ὁποίους ἀφίνουν νὰ ξηρανθοῦν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ παρασύρονται ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ μολύνουσι τὰ ὕδατα. Πάντως τὰ ἀνοικτὰ νερὰ, οὐδέποτε δὲ τὰ ἐξερχόμενα ἀπὸ πηγήν.

Ὁ ὀξύουρος μήκους μέχρι 5 χιλιοστ. ὁ ἄρρην καὶ μέχρι 10 χιλιοστ ὁ θῆλυς. Εἶναι λίαν διαδεδ μένοι καὶ ἰδίως ἐπὶ παιδίων, οἰκοῦσι ἐν τῷ παχεῖ ἐντέρῳ ἐξ οὗ ἐξερχόμενοι κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἀνάπαυσιν φέρουσι κνησμὸν κατὰ τὸν δακτύλιον, ἐπὶ κορασίδων δὲ εἰσέρχονται εἰς τὸν κολεὸν καὶ προκαλοῦν κνησμὸν καὶ νευρικὰς διαταραχάς. Κατὰ τὸ ξύσιμον (ἕκαστον θῆλυ φέρει εἰς τήν μήτραν του 10—12 χιλ. ᾠάρια) τὰ ᾠάρια προσκολλῶνται πολλάκις ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ εἴτε ἐπιφέρουσι δευτέραν μόλυνσιν τοῦ αὐτοῦ ἀτόμου εἴτε μολύνουσιν ἄλλα ὑγιᾶ ἄτομα. Ἡ μόλυνσις δύναται νὰ γίνῃ διὰ καρπῶν ἢ λαχανικῶν ρυπανθέντων δι' ᾠαρίων τοῦ ὀξυούρου.

Πλὴν τῶν σκωλήκων ἔχομεν καὶ τὰ ἀρθρωτά, ὧν τὰ ἄκρα τῆς κοιλίας ἔχουσι κατασκευὴν ἐπιτηδείαν εἰς τὸ νὰ δαγκάνουν, νὰ κεντοῦν καὶ νὰ συλλαμβάνουν.

Τὰ συνηθέστερα εἶνε ὁ **Κρότων** (τσιμοῦρι) τοῦ κυνὸς καὶ τοῦ βοός. Τὸ **Ἄκαρι τῆς ψώρας**, οὗτινος τὸ σῶμα ἔχει μέγεθος κεφαλῆς καρφοβελόνης καὶ ὅπερ διανοίγει εἰς τὰς λεπτὰς θέσεις τῆς ἐπιδερμίδος αὔλακας παράγον ξισμὸν καὶ ἐρεθισμὸν καὶ τὴν γνωστὴν νόσον ψώραν. Ἡ **Ψ'ύρα** τῆς κεφαλῆς τοῦ αἰδοίου καὶ τῶν ἐνδυμάτων. Τὸ θῆλυ γεννᾷ 50 περίπου ᾠάρια (κόνιδες), ἀναπτύσσεται ἐπὶ ἀκαθάρτων ἀτόμων, προκαλεῖ κνησμὸν καὶ ὡς ἐκ τοῦ ξυσίματος δερματίτιδα Ἡ **Κόριζα** ἡ κοινὴ ἀπορροφῶσα τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου ἐν καιρῷ νυκτός. Αἱ κόριζαι ζοῦν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἄνευ τροφῆς ἀντέχουσαι εἰς τὴν ἀσιτίαν μέχρις 3 ἐτῶν Ἐντὸς τοῦ πεπτικοῦ σωλῆνος των ἀνευρέθησαν σπειροχαῖται τοῦ ὑποστρόφου πυρετοῦ. Ὁ **Ψύλλος** ὅστις τίκτει τὰ ᾠάριά του εἰς τὰς σχισμὰς τοῦ δαπέδου ἐπὶ τῶν σκουπιδιῶν ἢ ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν ἀκαθάρτων ἀνθρώπων. Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπορροφήσεως αἵματος **ἀποπλύνει** τὸν ἐντερικόν του σωλῆνα ἐκσφενδονίζων ἐκ τοῦ δακτυλίου ἀκτῖνα τοῦ ἀπορροφηθέντος αἵματος — τὰ γνωστὰ στίγματα τοῦ ψύλλου . — Δύναται νὰ μεταδώσῃ τὴν πανώλην εἰς τοὺς ἀνθρώπους παραλαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῶν μεγάλων ποντικῶν. Αἱ **Μυῖαι** δυνάμεναι νὰ μεταδώσωσι πολλὰς νόσους μεταφέρουσαι αὐτὰς ἢ διὰ τοῦ ρύγχους των ἢ διὰ τοῦ σώματός των ἐπὶ τῶν τροφῶν. Ἐπίσης εἰσάγουσι διὰ τοῦ νύγματος αὐτῶν

εἰς τὸ δέρμα σταφυλοκόκκους (βουζούνια ἀποστήματα) καὶ στρεπτοκόκκους. Πολλὰ εἴδη μυιῶν ἐναποθέτουσι τὰ ὠὰ αὐτῶν ἐντὸς τραυμάτων, ἑλκῶν, κουρτήτων τοῦ σώματος ἢ καὶ κατνιστῶν κρεάτων. Ἂν δὲ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν στόμαχον καὶ ἀναπτυχθῶσι, προκαλοῦσι σφοδροὺς πόνους, διίρροιαν αἱματηράν, ἐμετὸν καὶ πυρετὸν καὶ ἐν γένει βαρέα φαινόμενα.

Νεοχώριο· 7]1?]36

Π. ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ (ἰατρος)

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.

Φίλος μὲν Πλάτων, φιλτάτη δὲ ἀλήθεια.

Ἀρχὴ τὸ ἥμισυ παντός.

Κρεῖττον ὀψιμαθῆ εἶνε ἢ ἀμαθῆ.

Τοῖς ἄφροσι τὰ ψευδῆ ἡδίω ἐστὶ τῶν ἀληθῶν.

Ἐν ταῖς ἀνάγκαις χρημάτων κρείττων φίλος.

Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἑκουσίοις ὅπως ἂν δύνῃ καὶ τοὺς ἀκουσίους ὑπομένειν.

Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν ὑπερβάλλουσαν κτῆσιν ἀλλὰ τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν.

Ῥᾷστα καὶ ἥδιστα διάγουσιν οἱ ἐγκρατεῖς.

Ἢ σιγῆς κρεῖττόν τι λέγε, ἢ σιγὴν ἔχε.

Μηδὲν ἄγαν. Πᾶν Μέτρον ἄριστον.

Ἀνάγκα καὶ θεοὶ πείθονται.

Ἐν τοῖς κινδύνοις θαρρεῖτε καὶ τολμᾶτε· ἡ γὰρ τύχη βοηθεῖ τοῖς τολμηροῖς.

Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς. κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἄδρατον.

Ἡ γλῶσσα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.

Ἡ ἀρετὴ οὐ κτητὴ ἐστὶ χρήμασιν ἀλλὰ θηρατὴ πόνῳ.

Κράτει τῶν ἐπιθυμιῶν ἵνα μὴ σὺ δουλωθῇς ὑπ' αὐτῶν.

Πολλάκις ὁ ἐχθρὸς κρείσσων ἐστὶ κριτὴς ἢ φίλος.

Ὁ Χρόνος πάντα τὰ ἄδηλα δηλοῖ.

Ἀρχὴ τοῦ νικᾶν τὸ θαρρεῖν.

Ἐπιτυδεύωμεν ἀεὶ μὴ τὰ ἥδιστα ἀλλὰ τὰ κάλλιστα.

Ὀργὴ δὲ πολλὰ δρᾷν ἀναγκάζει κακά.

Ὑπόμενε ὅ τι δὲν εἰμπορεῖς νὰ ἐμποδίσῃς.

Εὔμορφον ἀμπέλι χωρὶς σταφίλι πεντάρα δὲν ἀξίζει.

Ἡ καρδία δὲν ἔχει ρυτίδας.

Γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.

Φύσεως κακῆς σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος

Ἡ μὲν φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλή, ἡ δὲ μάθησις ἄνευ φύσεως χωλή.

Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ πολύ.

Φίλει τὴν ἀλήθειαν κἂν πικρὰ ᾖ.

Κρεῖττόν ἐστιν ὀλίγα σπουδαίως πράττειν ἢ πολλὰ κακῶς.

Τρία τινὰ φύλαττε: ἐν μὲν τῇ γνώμῃ σωφροσύνην, ἐπὶ τῆς γλώττης σιγήν, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αἰδώ.

Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπισιής.

Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἔλπιζε λήσειν.

Σπέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βέλτιστα

Τῶν πόνων πωλοῦσι πάντα τἀγαθ' οἱ θεοί.

Βουλεύου μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δόξαντα.

Μᾶλλον εὐλαβοῦ ψόγον ἢ κίνδυνον.

Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.

Χρόνου φείδου.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

Εἰς τὸν ἔρωτα ὅλαι αἱ γυναῖκες ἔχουν πνεῦμα. Ἡ γυνὴ εὑρίσκει ἔκκοσι μέσα ταχύτατα ὅπως κατορθώσῃ τὸ ποθούμενον εἰς κρίσιμον περίστασιν, καθ' ἣν εἴκοσι ἄνδρες οὐδὲν ἤθελον εὕρει.

Μακρὰ ἀπουσία καὶ ὀχνοτάτη ἀπόλαυσις εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος. Αἱ ὑπερβολαὶ συναγωνται.

Ὅσον λεπτὸς καὶ ἂν εἶναί τις εἰς τὸν ἔρωτα συγχωρεῖ περισσότερα σφάλματα παρὰ εἰς τὴν φιλίαν.

Εἰς τὸν ἔρωτα ὑπάρχουν τρέλλαι, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς καθίστων τυχερωτάτους ἐὰν διήρκουν διὰ βίου.

Ἕκαστον ἀπὸ τὰ πάθη μας ὡς ἀκόμη καὶ ὁ ἔρως μας ἔχουσι στόμαχον, τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ὑπερφορτώνωμεν.

Τὸ πρῶτον σύμπτωμα τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος εἰς ἕνα νέον εἶνε ἡ δειλία, εἰς δὲ μίαν νέαν ἡ τόλμη. Τοῦτο δὲ διότι, ἐπειδὴ τὰ δύο ταῦτα φύλα τείνουσι νὰ ἐγγίσωσι πρὸς ἄλληλα, τὸ ἓν λαμβάνει τὰς ἰδιότητας τοῦ ἄλλου.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Αἱ γυναῖκες ἔχουσι δύο μειδιάματα, τὸ μειδίαμα τῶν χειλέων καὶ τὸ μειδίαμα τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ πρῶτον δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ δὲ δεύτερον δι' ἕνα μόνον.

Γυνὴ ἀλαζὼν καὶ δυσειδὴς ἀπαιτοῦσα κολακείαν ὁμοιάζει ἐπαίτην διατάσσοντα τὸν διαβάτην νὰ τῷ δώσῃ ἐλεημοσύνην.

Ἡ γυνὴ ἡ ὁποία ἐγκατέλειψε τὸν πρῶτον ἐραστήν της, ἀργὰ ἢ ταχέως θέλει ἐγκαταλείψει καὶ τὸν δεύτερον.

Ἡ σταθερότης γυναικὸς μὴ ἐνδιαδυσθῆς εἰς τὸν ἔρωτα αὐτῆς εἶναι τὸ θαυμαστότερον πρᾶγμα ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ πρῶτος ἔρως τῆς γυναικὸς εἶναι εὐφρόσυνος. Βραδύτερον ἔχει ἐπιστήμην εἰς τὰς θωπείας του.

Ἡ νέα κόρη εἶναι ἄνθος δρεπόμενον, ἀλλ' ἡ ἔνοχος γυνὴ εἶναι ἄνθος ἐφ' οὗ ἐπάτησαν.

Εἰς τὸν ἔρωτα ἡ γυνὴ εἶναι καθὼς ἡ λύρα, ἡ ὁποία παραδίδει τὰ μυστικά της μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος γνωρίζει νὰ παίζῃ καλῶς.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἐν Ρόδῳ ὑπῆρχεν ἄλλοτε μέγιστος ἀνδριὰς πεντήκοντα πήχεων ὕψους κατασκευαθεὶς ἐξ ὀρειχάλκου ὑπὸ τοῦ Χάρητος καὶ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος. (Κολοσσὸς τῆς Ρόδου). Ὁ ἀνδριὰς οὗτος ἦτο ἕν ἐκ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου καὶ κατέπεσεν ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 224 Π. Χ.—Ἡ Λέσβος εἶνε πατρὶς τοῦ Πιττακοῦ, τοῦ Θεοφράστου, τοῦ Ἀρίονος, τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς ποιητρίας Σαπφοῦς.—Ἡ Κῶς εἶνε πατρὶς τοῦ ἰατροῦ τῆς ἀρχαιότητος Ἱπποκράτους (460 Π. Χ.).—Πρὸς Α. τῆς Σμύρνης κεῖνται τὰ ἐρείπια τῶν Σάρδεων.—Ἐν Ἐφέσῳ ὑπῆρχεν ὁ περικαλλὴς ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ὃν κατέκαυσεν ὁ Ἡρόστρατος τῷ 356 Π. Χ.—Ἐν Περγάμῳ κατεσκευάζετο ἐκ δέρματος ὁ περγαμηνὸς χάρτης ἢ περγαμηνή· ἐν αὐτῇ ὑπῆρχεν λαμπρὰ βιβλιοθήκη.—Ἡ Μίλητος ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ φιλοσόφου Θάλητος.—Ἡ Σινώπη τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους ἀκμάσαντος τῷ 414 Π. Χ.—Ἡ Ἀμάσεια τοῦ γεωγράφου Στράβωνος (τῷ 99 Π. Χ.)—Ἡ Καισάρεια τοῦ Μ. Βασιλείου (329 μ.Χ.) Πλησίον αὐτῆς ἔκειτο ἡ Ναζιανζός, ἡ πατρὶς τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου (430 μ. Χ.)—Ἡ Ταρσὸς ὑπῆρξε πατρὶς τοῦ ἀποστόλου Παύλου.—Ἡ Ἀντιόχεια Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἶχε δὲ τὸ πάλαι 700 χιλ. κατ. Ἡ Βαβυλὼν ἦτο ἡ μεγίστη πόλις τοῦ κόσμου. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχον οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῆς Σεμιράμιδος, ἀπέθανεν δὲ ὁ Μέγ. Ἀλέξανδρος.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σὰν ἔρθ' ἡ βαροχειμωνιὰ στὸν οὐρανό μας μαύρη
δὲν κλαίω τὸ γοργὸ πουλὶ ποὺ πάει μὲ τὰ πουλιὰ
ναῦρῃ στὰ ξένα ἄλλη φωλιὰ
καὶ καλωσύνη ναῦρῃ.

Μὰ κλαίω τὸ φτωχὸ δεντρὶ ποὺ θὲ νὰ μένῃ ἀκόμα
καὶ μ' ὅλα τὰ χιονόβροχα καὶ μ' ὅλο τὸ βοριᾶ
πάντα στὴν ἴδια τὴ μεριά,
πάντα στὸ ἴδιο χῶμα.

Κι' ὅταν χωρίζῃ δυὸ καρδιὲς ἡ τύχη ἡ ὠργισμένη,
δὲν κλαίω ἐκείνη τὴν καρδιὰ ποὺ θὰ ξενιτευθῇ
μὰ κλαίω καὶ πονῶ γι' αὐτὴ
ποὺ μοναχὴ θὰ μένῃ.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΟΡΥΚΤΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ

ΥΠΟ Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
Μεταλλειολόγου Μηχανικοῦ

Ὁ κ. Στυλ. Στασινόπουλος Χαλκηδόνιος ιὴν πατρίδα, ἀφοῦ ἀπεφοίτησε τοῦ ἐκεῖσε Σχολαρχείου, ἐσυνέχισε τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Μεγ. τοῦ Γ. Σχολὴν καὶ εἶτα ἐφοίτησεν ἐπὶ πενταετίαν ἴλην εἰς ιὴν ἐν Παρισίοις Ἀνωτέραν Σχολὴν Μεταλλείων, ἐξ ἧς ἔτυχε διπλώματος Μεταλλειολόγου Μηχανικοῦ. Ἐπανακάμψας ἐνταῦθα διετέλεσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν κυβερνητικὸς ἀρχιμηχανικὸς ὡς καὶ μηχανικὸς τῆς ἑταιρείας Ἡρακλείας εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς Ἡρακλείας τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Ὁ κ. Σ. Στασινόπουλος ἐπεσκέφθη κατὰ διαφόρους περιόδους διάφορα μεταλλεῖα τῆς Χώρας μας καὶ ἔγραψε πλείστας ὅσας ἐπ' αὐτῶν μελέτας. Ἀπό τινων ἐτῶν ὁ κ. Σ. Στασινόπουλος διδάσκει τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν φυσικὴν ἱστορίαν εἰς τὴν Θεολ. Σχολὴν Χάλκης, εἰς τὸ Ζωγράφειον καὶ τὴν Μ. τοῦ Γεν. Σχολήν, ἀσχολούμενος συνάμα καὶ μὲ τὴν μελέτην διαφόρων μεταλλείων. Γνώστης τέλειος τοῦ μεταλλευτικοῦ πλούτου τῆς Τουρκίας τυγχάνων, ἐδημοσίευσε πλείστας ὅσας μελέτας ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ εἰς διαφόρους ἐφημερίδας καὶ περιοδικά, ἐξέδωκε εἰς ἰδιαίτερον τόμον Μονογραφίαν περὶ τῶν ἀνθρακωρυχείων Ἡρακλείας ὡς καὶ πολυσέλιδον μεγάλης ἀξίας σύγγραμμα «Ἐπὶ τῶν ἐν Τουρκίᾳ Μεταλλείων» ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ ἔκαμε πλείσας διαλέξεις.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦτο αἰσθάνεται ἰδιαιτέραν χαρὰν διότι μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν συνεργατῶν του συναριθμεῖται ἐφέτος καὶ ὁ κ. Στυλιανὸς Στασινόπουλος, ὁ ὁποῖος πράγματι τιμᾷ τὸν ὁμογενῆ κόσμον τῶν Γραμμάτων τῆς πόλεώς μας.

Τὰ ἔθνη εἶνε ὅπως καὶ τὰ ἄτομα· τὰ μὲν γεννῶνται ὑπὸ εὐνοϊκὰς τὰ δὲ ὑπὸ δυσμενεῖς ἐκ τῆς φύσεως περιστάσεις ὅπως παρὰ τοῖς ἀτόμοις πολλάκις οἱ ἐκ γενετῆς πτωχοὶ ἐπωφελοῦνται ἐκ τῆς ἐργασίας των, ἐκ τῆς ἱκανότητός των, τῆς ἐπι-

μονῆς των καὶ τῆς ἐνεργητικότητός των, οὕτω καὶ τὰ ἔθνη ἐπωφελοῦνται ἐκ τοῦ κλίματος, ἐκ τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐδάφους, ἐκ τῆς διανομῆς τῶν ποταμῶν, ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀκτῶν· οὐδὲν ὅμως παρουσιάζεται τόσον σπουδαιότερον καὶ δυσκόλως θεραπευόμενον εἰς τὸν νεώτερον κόσμον καὶ εἰς τὰ ἔθνη, ὅπου ἡ ἔλλειψις τοῦ γαιάνθρακος.

Εἶναι ἆρά γε ἀνάγκη νὰ θέσω ὑπὸ τὴν κρίσιν σας τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ γαιάνθραξ; ὑπάρχουν ἀνεξάντλητοι θησαυροὶ οἵτινες ἀνανεοῦνται καθ' ἑκάστην ἄνοιξιν καὶ καρποφοροῦν ἕκαστον ἔτος ἡ γῆ κατέχουσα εἰς ὕψιστον βαθμὸν τοιαύτην γονιμότητα σα γηνεύει, διατρέφει καὶ αὐξάνει ἕνα διαρκῆ πληθυσμὸν· τὸν ἕλκει βραδέως, δὲν τῷ διανέμει κατ' ἔτος παρὰ ἓν μόνον μέρος ἀνανεώσιμον τῆς περιουσίας της.

Τοὐναντίον, πᾶς μεταλλευτικὸς πλοῦτος εἶναι θησαυρὸς ἐκ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀρυσθῇ τὰ πάντα καὶ ἐν παντὶ καιρῷ, ἐκτὸς ἐὰν τὸν ἐξαντλήσῃ ταχέως. Ἀντὶ νὰ συλλέξῃ εἰς πάντα θερισμὸν τὸν τόκον ἑνὸς κεκρυμμένου κεφαλαίου, ἐξοδεύει θεληματικῶς τὸ ἴδιον κεφάλαιον· ἡ εὐκολία ὅμως αὕτη τῆς ἐξαντλήσεως τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆς ὠφελείας, παρέχει ἓν θαυμάσιον ἐργαλεῖον πρὸς συνοικισμόν, χάρις τοῦ ὁποίου ἱδρύονται πόλεις, αὐξάνουν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας, συγκεντροῦνται οἱ πληθυσμοὶ ραγδαίως, ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, ἐνίοτε ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων, μέχρι τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων καὶ ἐρήμων μερῶν τοῦ πλανήτου μας.

Ἡ ζωογόνος αὕτη ἀρετὴ ἀνήκει μόνον εἰς τὰ διάφορα μέταλλα. Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα παρετηρήθησαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διὰ τὸν χρυσὸν εἰς τὴν Δυτικὴν Αὐστραλίαν, εἰς τὸ Τρανσβὰλ καὶ εἰς τὸ Καναδικὸν Klondyke, διὰ τὸν χαλκὸν εἰς τὴν Ἀριζόνα, διὰ τὰς ἀζωτούχους οὐσίας εἰς τὴν ἔρημον Ἀτακάμα τῆς Χιλῆς, διὰ τὰς φωσφορούχους οὐσίας εἰς τὴν Ἀλγερίαν καὶ Τύνιδα.

Συχνάκις ὁ προκύπτων συνοικισμὸς εἶναι ταχὺς καὶ διὰ τὰ περισσότερα τῶν μεταλλευμάτων εἶναι ἐφήμερος· ἅπαξ τῶν κοιτασμάτων ἐξαντληθέντων, τὸ μεταλλευτικὸν πεδίον ἐξαφανίζεται σχεδὸν ταχύτατα. Κατὰ τὸ διάστημα συντόμου περιόδου ἀφθονίας, ἡ ἐξαγομένη ἐκ τῆς γῆς οὐσία συγκεντροῖ μόνον τοὺς μεταλλευτὰς ἢ τοὺς ὡρισμένους μεταλλουργοὺς διὰ τὴν ἐξαγωγήν, δὲν δημιουργεῖ πέριξ τοῦ ὀρυχείου παρὰ τὴν ἀναγκαίαν περιωρισμένην βιομηχανίαν πρὸς χωρισμὸν τοῦ μετάλλου ἀπὸ τὴν ἄχρηστον ὕλην. Ἡ ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου δημιουργηθεῖσα εὐημερία δὲν ἔχει χαρακτῆρα βιώσιμον παρὰ μόνον ἐνόσῳ ἡ ἐγκατάστασις τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, τῶν λιμένων, τῶν ἐμπορικῶν κέντρων, τὰ ὁποῖα προέκυψαν, ἠδυνήθησαν νὰ φέρουν εἰς τὸ μέσον ἄλλας βιομηχανίας, νὰ ἐπιτρέψουν τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐδάφους, νὰ προετοιμάσουν γεωργικὰς ἀποικίας, προωρισμένας νὰ διατηρηθοῦν διὰ τρόπου ἀνεξαρτήτου.

Ἡ περίπτωσις τοῦ γαιάνθρακος εἶναι ὅλως διάφορος.

Κατὰ πρῶτον τὸ ἀνθρακωρυχεῖον περικλείει γενικῶς ποσότητα ὕλης χρησίμου ἀσυγκρίτως ἀνωτέρας πρὸς τὴν ποσότητα παντὸς ἄλλου μεταλλωρυχείου. Ἔπειτα, ὁ γαιάνθραξ ἀντὶ νὰ εἶναι τὸ τελευταῖον τέρμα τῆς ἐκμεταλλεύσεως, ὡς ὁ χρυσός, ὁ ἄργυρος ἢ ὁ χαλκός, εἶναι ἐργαλεῖον, εἷς παράγων ἐργασίας, μία ἐνέργεια ἑτοίμη πρὸς ἀναβίωσιν.

Εἰς τὰς προνομιούχους χώρας ἔνθα ἡ ὕπαρξις τοῦ γαιάνθρακος ἐβεβαιώθη, τείνουν ἀμέσως νὰ ἀναπτυχθοῦν, ὡς γίνεται σήμερον εἰς τὸ Ζογγουλδὰκ μετ' αὐτοῦ καὶ δι' αὐτοῦ, ὅλαι αἱ βιομηχανίαι τῆς κατεργασίας, τῆς κατασκευῆς, τῆς μεταφορᾶς, αἱ ὁποῖαι ζοῦν διὰ τοῦ γαιάνθρακος καὶ αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τοὺς σημερινοὺς βιομηχανικοὺς ὅρους δὲν δύνανται, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ζήσουν ἄνευ αὐτοῦ, μεθ' ὅλα τὰ παρεχόμενα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη βοηθήματα ἄλλων ἐνεργειῶν, οἷον τοῦ λευκοῦ γαιάνθρακος (houille blanche) ἢ τοῦ πετρελαίου. Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καὶ ἡ μία διὰ τῆς ἄλλης, αἱ βιομηχανίαι βλαστάνουν πολλαπλασιαζόμεναι, ὅπως τὰ κύτταρα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ὀργανικοῦ ὄντος. Συγκρίνοντες ἕνα τόπον ὅστις κατέχει τὸν γαιάνθρακα πρὸς ἄλλον στερούμενον τοιούτου, παρατηροῦμεν ὅτι εἶναι τὸ ἴδιον ὡς νὰ κάμνωμεν πείραμα ἀνάλογον πρὸς τὸ τοῦ Φραγκλίνου, ὅστις διασκορπίσας γῦψον ἐπί τινων μερῶν ἀγροῦ τριφυλλίου, παρετήρησε ἀμέσως τὴν αὔξησιν τῆς βλαστήσεως, ἐκεῖ ἔνθα ἔπεσεν ἡ γονιμοποιὸς αὕτη δρόσος.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώρισεν ἴσως εἰς λίαν ἀπηρχαιομένους χρόνους, μίαν χρυσῆν ἐποχήν, τὴν ἐποχὴν τοῦ σιδήρου, ἥτις διαρκεῖ ἀκόμη· ἡ ἐποχὴ ὅμως αὕτη τοῦ σιδήρου συνεταιρίζεται σήμερον μετὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ γαιάνθρακος· διότι δὲν εἶναι μόνον τὸ ὄργανον τῆς εἰρήνης, εἶναι ἐπίσης, ὅπως τὸ ἀντελήφθημεν κατὰ τὸν γενικὸν πόλεμον, μία ὑπέροχος μηχανὴ τοῦ πολέμου.

Εἶναι αὐτὸς, αὐτὸς καὶ μόνος, ὅστις ἐπιτρέπει τὴν κατασκευὴν τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν πυρομαχικῶν. Εἰς τὸν φάρυγγα (Gueulard) τῶν ὑψηλῶν καμίνων, ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τῶν κλιβάνων Martin, τροφοδοτεῖ τὴν παραγωγὴν τοῦ χάλυβος, διὰ τῶν πισσασφάλτων της (Goudrons) παρέχει τὴν φαινόλην εἰς τὴν βενζίνην, τὰ πικρὰ ὀξέα καὶ τὸ τολουϋλένιον διὰ τῆς ὑπερόχου δυνάμεώς του ἐπὶ τῶν δυναμοηλεκτρικῶν μηχανῶν διευκολύνει τὴν μεταλλαγὴν τοῦ εἰρηνικοῦ ἀέρος εἰς θανατηφόρα ἀζωτοῦχα ἀέρια.

Οἱ ἄνθρωποι ἔζησαν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας χωρὶς νὰ ἐπιβληθῇ τὸ ἐλάχιστον ἐπ' αὐτῶν ἡ νεωτέρα τυραννία τοῦ γαιάνθρακος. Ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἠγνοεῖτο πρακτικῶς τὸ **πετροκάρβουνον** ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν δύο ἢ τρεῖς αἰῶνας· ἡ δὲ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐγένετο ὁ ἀπαραίτητος πράκτωρ,

τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς βιομηχανίας, ἀνέρχεται μέχρι γενεῶν τινων.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΟΣ

Ἡ πραγματικὴ δύναμις τοῦ μεταλλεύματος τούτου ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρος καθ' ἣν ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν ἀτμὸν, ὡς κινητήριον δύναμιν, ὅστις ἀντικατέστησε διὰ πρώτην φορὰν τὴν εὔστροφον ταύτην ἐνέργειαν, ἀεικίνητον καὶ πάντοτε ἀνανεώσιμον, εἰς τὰς ἀκινήτους ὑδραυλικὰς καὶ ἐμψύχους δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι λίαν ταχέως καθίστανται κατάκοποι. Ὅταν ἐφεῦρον τὸν νέον τοῦτον μοχλὸν ἠναγκάσθησαν, κατὰ τὴν διάρκειαν ἑνὸς αἰῶνος περίπου νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν ὁλονὲν καὶ τὸ μικρὸν φυσικὸν πείραμα τοῦ Denis Papin (1647 – 1714), ἐγένετο ἐπίτινα καιρὸν, τὸ κύριον σχεδὸν τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν δύναμιν δαπανῶντες θερμότητα διὰ μιᾶς ἁπλῆς μεταλλαγῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπητήθη πολὺς καιρὸς διὰ νὰ ὑποπτεύσουν τὴν γενικότητα καὶ ἑπομένως τὸν νόμον.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Denis Papin, ἀνακαλύψαντος τὴν ἐλαστικὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1687 καὶ ἡ πρώτη ἀτμομηχανὴ ἀπὸ τοῦ 1705· τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον τοῦ Fulton δὲν ἀνέρχεται πλέον τοῦ 1803 καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ αὐλωτοῦ λέβητος Seguin ἐπί τινος ἀτμοπλοίου διὰ τοῦ Stephenson περὶ τὸ ἔτος 1827. Ὅλως πανίσχυρον διὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ ἀτμοῦ, τὸ **πετρο-κάρβουνο** ἐπεκτείνει τὰς κατακτήσεις του· καθίσταται τὸ οὐσιῶδες στοιχεῖον εἰς τὴν μεταλλουργίαν, ἔνθα ἀντικαθιστᾷ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ξύλον. Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φωταερίου ὑπεδούλωσε τὸν φωτισμόν. Δι' ὅλων τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγομένων προϊόντων, τὰ ὁποῖα δίδει ἡ ἀπόσταξίς του, ἐκυρίευσε τὴν βιομηχανικὴν χημείαν καὶ ἀντικατέστησε τὸ φυσικὸν βασίλειον εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν χρωστικῶν οὐσιῶν, τῶν φαρμακευτικῶν προϊόντων τῶν ἐκρηκτικῶν ὑλῶν. Ἴσως μίαν ἡμέραν μᾶς προμηθεύσῃ καουτσοὺκ, βάμβακα καὶ μαλλίον. Ὅταν τὰ δισκῖα τοῦ Berthelot περιληφθοῦν εἰς τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, θὰ μᾶς δώσῃ ἴσως τὴν ἐκ τοῦ ἄνθρακος τροφήν μας.

Πᾶς τὶς γνωρίζει τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ βιομηχανικοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ γαιάνθρακος. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁ κόσμος μετεχειρίζετο δεκάδας τινὰς χιλιάδων τόννων γαιάνθρακος πρὸς θέρμανσιν· σήμερον ἀπορροφᾷ εἰς στρογγυλὸν ἀριθμὸν ἓν δισεκατομμύριον, δηλ. εἰς 100 ἔτη ἑκατονταπλασιάσθη. Εἰς ἑκατομμύρια τόννους, ἐὰν παραστήσωμεν τὴν παγκόσμιον παραγωγὴν τοῦ ἔτους 1800 διὰ 10, ἡ τοῦ 1879 ἀνέρχεται εἰς 280, φθάνομεν εἰς 770 διὰ τὸ 1900, εἰς 1052 διὰ τὸ 1908, εἰς 1186 διὰ τὸ 1912 καὶ εἰς 1900 διὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι ἀποδεικνύουν πῶς ἓν ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀσήμαντον πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, δευτε-

ρεῦον πρὸ 50 ἐτῶν, τείνει νὰ καταστῇ πρωτεῦον σήμερον. Φαίνεται πάντοτε ὅτι ἡ ἀναλογία αὕτη τείνει πρὸς ἐλάττωσιν· ἀπατᾷ τοὐναντίον δι' ἑνὸς πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἅλματος, μεθ' ὅλα τὰ κατ' ἐπιφάνειαν ἀνακαλυφθέντα ὑπερβολικὰ κτηθέματα τοῦ μέλλοντος. Ὅλαι αἱ ἤπειροι συντελοῦν πρὸς τοῦτο καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖναι εἰς τὰς ὁποίας ἀνεκαλύφθησαν νέα στρώματα πλειοδοτοῦν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην, ὡς ἡ Κίνα, Σιβηρία, ἡ Νότιος Ἀφρική. Εἰς παλαιὰς ὅμως χώρας πυρετώδης κίνησις ἐκδηλοῦται, πρὸς μεγαλειτέραν παραγωγήν. Ἡ Γερμανία, διὰ νὰ λάβωμεν τὸ καλλίτερον παράδειγμα, παρήγαγε κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη πρὸ τοῦ γενικοῦ πολέμου (1908—1913) ἀπὸ 215 ἕως 276 ἑκατομ. τόννους καὶ ἡ αὔξησις εἶναι ἔτι μεγαλειτέρα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Ἂς ἐξετάσωμεν ἤδη τὴν ἐπίδρασιν τὴν ὁποίαν ἔσχεν ὁ γαιάνθραξ εἰς τὴν πλουτολογίαν καὶ ἑπομένως εἰς τὴν πολιτικήν, τῶν τελευταίων χρόνων. Θὰ λάβω ὡς παράδειγμα τὰ τρία μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ κράτη, τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, ἂν καὶ αὐταὶ αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι δύνανται νὰ μᾶς δώσουν πλεῖστας ὅσας πληροφορίας καὶ τέλος τὸ Ζογγουλδάκ, διὰ νὰ ἀποδείξῳ πῶς ἡ νεωτέρα εὐημερία τῶν κρατῶν τούτων ἔσχεν ὡς κυρίαν ἀφορμὴν τὴν ὕπαρξιν ἢ τὴν ἔλλειψιν, καθαρῶς τυχηράν, ἐκτάκτων ἀνθρακοφόρων λεκανῶν.

Τὸ αὐξάνον μεγαλεῖον τῆς Ἀγγλίας μέχρι τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ 19ου αἰῶνος δὲν διετηρήθη μόνον ἐκ τῆς νησιωτικῆς αὐτῆς τοποθεσίας ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς μοιώσεως· ἐπίσης τὸ τοῦ Βελγίου δὲν ἀπέκτησε τὸν μέχρι τῆς χθὲς πλοῦτον του διὰ μόνης τῆς φιλοπόνου ἐργασίας τῶν Φλαμμανδῶν, ἀλλὰ τὰ πάντα ὀφείλονται εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ γαιάνθρακος.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν ἕνα γεωλογικὸν χάρτην, θὰ ἴδωμεν τὴν διαδρομὴν τοῦ ἐκτενοῦς ἀνθρακοφόρου αὐλακος, ὅστις διέρχεται ὅλην τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ Galles ἐν Ἀγγλίᾳ μέχρι τοῦ Donetz, ἐν Ρωσσίᾳ. Ἀπαντῶμεν εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Γαλλίας τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Pas de Calais καὶ τοῦ Βορρᾶ, εἰς τὸ Βέλγιον τὴν λεκάνην τῆς Λιέγης, εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ τμῆμα τοῦ Ρήνου, τὴν Βεσφαλίαν καὶ μετά τινα διακοπὴν τὴν Σιλεσίαν.

Παντοῦ ἔνθα ὑπογείως διέρχεται ἡ οὐσία αὕτη γεννᾷ τὸν πλοῦτον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅπως αἱ ἀόρατοι ἐκεῖναι πηγαὶ ἐπιτυγχάνονται διὰ τῶν ἀρτησιανῶν φρεάτων κατὰ μῆκος τῶν ὁποίων ἀπερίγραπτοι ὀάσεις γεννῶνται ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ὅλοι ἀναγνωρίζουν τὴν ἐκ τοῦ γαιάνθρακος δύναμιν ἐκ τῆς ὁποίας ἐπωφελήθη κατὰ τὰ τελευταῖα 25 ἔτη ἡ Γερμανία· ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ταύτην μᾶλλον τὴν ὀφειλομένην ἁπάτην εἰς τὰς νίκας καὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν διοργάνωσιν, ἐπίσης καὶ τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐμπορικῆς μεθόδου

παρὰ τὸ μυστήριον τῆς τεραστίας ταύτης ὁρμῆς ἕνεκα τῆς ὁποίας ὀλίγον ἔλειψεν ὁ κόσμος νὰ καταστραφῇ ὅτε ὁ παλαιοντολογικὸς ἐκεῖνος νόμος, ὅστις πάντοτε ἐξαλείφει τὰς ἐν ὑπερβολικῷ πληθωρισμῷ ἀναπτυσσομένας φυλάς, τῷ ἐπέφερεν ἓν τελευταῖον καταστρεπτικὸν πλῆγμα τῆς νοσηρᾶς της μεγαλομανίας.

Εὐκόλως δύναμαι νὰ ἀποδείξω δι' ἐναντίων παραδειγμάτων ὅτι, ἐὰν ἐκ τοῦ νεωτέρου κόσμου, τὰ ἔθνη τῆς Λατινικῆς φυλῆς, ἄλλοτε προνομιοῦχοι, δὲν κατέχουν σήμερον τὴν δέουσαν θέσιν εἰς τὴν πνευματικὴν ὑπεροχήν, εἰς ἣν θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα λόγῳ τῆς μακρᾶς προτεραιότητος τοῦ πολιτισμοῦ των, αἰτία εἶναι ἡ ὁλικὴ ἔλλειψις τοῦ γαιάνθρακος, τὰ ἔθνη ταῦτα εἶναι ἡ Ἰταλία, ἥτις στερεῖται τελείως γαιάνθρακος, ἡ Ἱσπανία ἕνεκα τῆς ἐλλειποῦς ἐκμεταλλεύσεως, ἡ Γαλλία ἕνεκα τῆς μικρᾶς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἡ Ἑλλὰς ἥτις τελείως στερεῖται, χρησιμοποιοῦσα ὡς καυστικὴν ὕλην δευτερευούσης ποιότητος τὸν λιγνίτην καὶ ἄλλας φυσικὰς δυνάμεις.

ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Τὸν μεγαλύτερον πλοῦτόν της ἡ Ἀγγλία ἀνέπτυξεν, ὡς πᾶς τις γνωρίζει, στηριζομένη ἐπὶ δύο προνομίων, ἐπὶ τῆς νησιωτικῆς τοποθεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ πλούτου τοῦ γαιάνθρακος· ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ Fulton συνεδύασε τὰς δύο ταύτας δυνάμεις, χρησιμοποιοῦν τὸν ἀγγλικὸν γαιάνθρακα πρὸς κίνησιν τοῦ ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου, ἐσημείωσε τὴν τελειωτικὴν προσπάθειαν τῆς θαυμασίας ταύτης περιουσίας· ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Ἀγγλία ἐγένετο ὁ γενικὸς προμηθευτὴς δι' ὅλας τὰς χώρας ἐξάγουσα ὄχι μόνον τὸν γαιάνθρακα ἀλλὰ καὶ τὰ κατειργασμένα αὐτοῦ προϊόντα, καὶ εἰσάγουσα εἰς ἀνταλλαγὴν, μὲ ναῦλον ἐπιστροφῆς, τὰς πρώτας διὰ τὴν βιομηχανίαν της ἀναγκαίας ὕλας.

Ὁλόκληρος ἡ νῆσος δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ κίνημα τοῦτο, καὶ ἐντεῦθεν ἄρχεται διαίρεσίς τις, ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ. Ἀκολουθοῦντες τοὺς χάρτας γεωλογικόν, βιομηχανικόν, γεωργικὸν καὶ πολιτικόν, βλέπομεν ὅτι ἡ χώρα γνωρίζεται εἰς δύο μέρη διὰ μιᾶς γραμμῆς ἀρχομένης σχεδὸν ἀπὸ βορρᾶν καὶ περατουμμένης πρὸς νότον, ἀπὸ Νιουκάστλ εἰς Βιρμινχὰμ, Βριστὸλ καὶ Δαρτμούθ. Πρὸς ἀνατολὰς ἔχομεν τὴν πρασίνην Ἀγγλίαν τὴν γεωργικὴν ἔκτασιν, τὸν συντηρητικὸν τόπον, τὴν κυριότητα τῶν λόρδων· πρὸς δυσμὰς, τὴν μαύρην Ἀγγλίαν, τὸν τόπον τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Αἱ πόλεις τῶν δυσμῶν εἶναι ἢ ἁπλῶς πόλεις μεταλλείου ἢ πόλεις τοῦ σιδήρου ἢ πόλεις αἱ ὁποῖαι εἰδικεύθησαν εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς βοηθητικῆς βιομηχανίας, ἕνεκα τῆς γειτνιάσεως τῶν ἀνθρακοφόρων πεδίων.

Ἐξετάζοντες γεωγραφικῶς πόλεις τινὰς μεγάλας ἀπὸ βορρᾶν πρὸς νότον, βλέπομεν παντοῦ τὴν ζωογόνον ἐπιρροὴν τοῦ γαιάνθρακος. Ἡ δευτέρα πόλις τῶν Βρεττανικῶν νήσων ἡ Γλυσκόβη, ὀφείλει τὴν εὐημερίαν της εἰς τὴν ἀνθρακοφόρον λεκάνην τῆς Σκωτίας, πλησίον τῶν ἀρχαίων μεταλλείων σιδήρου, τοῦ Λαναρ-Κσάϊρ. Ἡ Γλασκόβη ἡ ὁποία εἶχε 80,000 κατοίκους κατὰ τὸ 1801, σήμερον ἔχει 1.057.000.

Ἡ Νιουκάστλ ὑπῆρξεν ἡ πρώτη πόλις ἥτις ἐξεμεταλλεύθη τὸν γαιάνθρακα κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα. Κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη ἀπὸ τοῦ 1901 μέχρι τοῦ 1911 ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων της ηὔξησεν ἀπὸ 215.000 εἰς 275.000.

Μάντζεστερ εἶναι μία ἀρχαία πόλις ἥτις ηὐδοκίμησε διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ οἰκονομικῶς παραγομένου ἀτμοῦ τῶν γειτονικῶν γαιανθράκων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας τοῦ βάμβακος. Ἀπὸ 454000 κατοίκους κατὰ τὸ ἔτος 1901, ἀνῆλθεν εἰς 965000 κατὰ τὸ 1911.

Sheffield ἦτο φεουδαλικὴ κωμόπολις ἐνασχολουμένη εἰς τὴν σιδηρουργίαν. Ἡ ὑπεροχή της ὀφείλεται εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ χάλυβος, χάρις τῆς γειτνιάσεως τῶν μεταλλείων τοῦ ἄνθρακος. Ἀπὸ τοῦ 1801 μέχρι τοῦ 1871 ὁ πληθυσμός της ἐξεπλασιάσθη. Ἔφθασεν εἰς 380000 κατοίκους κατὰ τὸ 1901 καὶ εἰς 490000 κατὰ τὸ ἔτος 1911.

Τέλος ἡ Λιβερπούλ δὲν εἶναι μόνον πόλις τοῦ γαιάνθρακος, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης τὸ κέντρον τοῦ βάρους διὰ τὰς ἀδελφὰς νήσους τῆς Βρεττανίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας, ἓν σημεῖον ἀφετηρίας διὰ τὰς διεθνεῖς συναλλαγὰς καὶ τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν συγκοινωνίαν της μετὰ τῶν βιομηχανικῶν πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν ἐκ τῶν ἀνθρακοφόρων λεκανῶν. Ἀπὸ 5000 ψυχῶν κατὰ τὸ 1700 ἀνῆλθεν εἰς 803000.

Οἱ δύο αὐτῆς μεγάλοι λιμένες τοῦ Νιουκάστλ καὶ τῆς Λιβερπούλ, ὁ εἷς στρεφόμενος πρὸς Ἀνατολὰς ὁ δὲ ἄλλος πρὸς δυσμὰς, εὑρίσκονται εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ ἀνθρακοφόρου πεδίου, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ποταμῶν, οἱ ὁποῖοι τὰς καθιστοῦν ἀπεράντους λιμένας. Οἱ λιμένες τοῦ Swansea καὶ τοῦ Καρδίφφ εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς διώρυγος τοῦ Βριστὸλ, τὸ ἓν διὰ νὰ κατεργασθῇ τὰ μεταλλεύματα τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ μολύβδου τὰ ἐρχόμενα ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, τὸ δὲ ἄλλο διὰ νὰ ἐξαγάγῃ τοὺς γαιάνθρακάς της εἰς ὅλας τὰς ἠπείρους.

ΕΛΘΩΜΕΝ ΗΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Ἡ ἐμπορικὴ ἀντιζηλία καὶ, ὡς ἀντίκτυπος ἡ πολιτικὴ ἐχθρότης τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἀγγλίας μεγάλην κατέχουν θέσιν εἰς τὰ νεώτερα γεγονότα. Ἀπὸ τοῦ 1899 ἤρξατο ἡ μεγάλη ἐξέλιξις, τὴν ὁποίαν οἱ Γερμανοὶ παρέστησαν λίαν ἐξωγκωμένην διὰ τῶν δημοσιεύσεών των καὶ τῶν λόγων· ἡ κυβέρνησις ἐνεθάρρυνεν ἰσχυρῶς καὶ μεθοδικῶς δι' ὅλων τῶν μέσων τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας, ἀλλ' οὐδὲν θὰ κατωρθοῦτο ἄνευ τῆς ὑπερβολικῆς ἀφθονίας καὶ τῆς εὐθηνίας τοῦ γαιάνθρακος, ὅπως τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἑπομένη στατιστική.

Κατὰ τὸ 1870, ὅλη ἡ Γερμανία παρῆγεν 24 ἑκατομ. τόννους: Κατὰ τὸ 1880 – 50 ἑκατομ. Κατὰ τὸ 1890 —90 ἑκατομ. Κατὰ τὸ 1900—150 ἑκατομ. Κατὰ τὸ 1908 ἡ παραγωγὴ ἔφθασε μέχρις 215 ἑκατομ. καὶ κατὰ τὸ 1913 ἐπλησίασε τὰ 272 ἑκατομ. τόννων.

Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι εἶναι ἀληθές, περιλαμβάνουν τοὺς λιγνίτας, οἱ ὁποῖοι εἶναι καύσιμοι ὕλαι κατωτέρας ποιότητος· ἀλλὸ καὶ ἀφίνοντες αὐτοὺς κατὰ μέρος ἔχομεν διὰ τὴν περίοδον 1901—1905 μίαν μέσην παραγωγὴν 113 ἑκατομ. τόννων, ἀπὸ τὸ 1906—1910 – 142 ἑκατομ. Κατὰ τὸ 1911 – 156 ἑκατομ. Κατὰ τὸ 1912 172 ἑκατομ καὶ κατὰ τὸ 1913—191 ἑκατομ. τόννων.

Ἡ ἄμεσος ἐπέμβασις τῆς βιομηχανίας τοῦ γαιάνθρακος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου φαίνεται εὐθὺς ἀμέσως ἅμα παρατηρήσωμεν πόθεν προέρχεται ὁ γαιάνθροξ καὶ πῶς συγκεντροῦνται οἱ πληθυσμοί· τὰ 2/3 τῆς γερμανικῆς παραγωγῆς τῶν γαιανθράκων (ἐξαιρουμένων τῶν λιγνιτῶν) προέρχονται ἀπὸ τὴν Βεσφαλίαν (102 ἑκατομ. τόννων κατὰ τὸ 1912 καὶ 110 ἑκατομ. κατὰ τὸ 1913)· τὸ ἄλλο τρίτον ἀπὸ τὴν Σιλεσίαν (24 ἑκατομ. κατὰ τὸ 1913, ἐκ τῶν ὁποίων 171 ἑκ. ἀπὸ τὸν Σάρρον), ἑπομένως ὅλος ὁ συνοικισμὸς συγκεντροῦται εἰς τὰ πέριξ τῆς ἀνθρακοφόρου λεκάνης τῆς Βεσφαλίας καὶ τῶν βιομηχανικῶν καὶ παραθαλασσίων πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἐπωφελοῦνται κατ' εὐθεῖαν, ἐκ τῆς μεταφορᾶς τοῦ γαιάνθρακος.

Πρὸς οὐδὲν δύναταί τις νὰ παραβάλῃ τὰ 1500 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα τοῦ Ρούρ, ἔνθα συνεσωρεύθησαν 11 ἑκατομ. ψυχῶν κι' ἔνθα ἕκαστον ἔτος ἔρχεται πλέον τοῦ ἡμίσεως ἑκατομμυρίου. Εἰς τὸ στενὸν τοῦτο ἔδαφος ἱδρύθησαν 12 πόλεις ἔχουσαι περισσότερον τῶν 100.000 κατοίκων χάρις εἰς τὸν γαιάνθρακα τοῦ ὁποίου ἡ παραγωγὴ ἐδεκαπλασιάσθη ἀπὸ τοῦ 1870 εἰς τὴν γωνίαν ταύτην τῆς Βεσφαλίας πρέπει πᾶς τις νὰ στρέψῃ τὴν προσοχήν του.

Εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν 111 ἑκατομ τόννων γαιάνθρακος τοῦ ἔτους 1912, πρέπει νὰ προσθέσωμεν 22 ἑκατομ. τόννων ὀπτάνθρακος (Coke), 550,000 τόννους πισσασφάλτου, 244,000 τόννους θειϊκῆς ἀμμωνίας, 14 ἑκατομ. τόννων χυτοῦ σιδήρου.

Διάφοροι ἑταιρίαι ἱδρύθησαν μὲ κολοσσιαῖα κεφάλαια καὶ αἱ περισσότεραι τῶν ἐκμεταλλευτικῶν ἑταιριῶν κατέχουν συγχρόνως καμίνους καὶ χυτήρια χάλυβος.

Μεταξὺ τῶν ὑποπροϊόντων ἡ θειϊκὴ ἀμμωνία χορηγεῖ τὰ πρὸς γεωργίαν ἀναγκαιοῦντα λιπάσματα· τὰ ὑδρογόνα ἀνθρακικὰ ἀέρια χρησιμεύουν εἰς διάφορα κέντρα πρὸς παραγωγὴν δυνάμεως, ἥτις μετατρεπομένη εἰς ἠλεκτρισμὸν φωτίζει ὅλην τὴν χώραν.

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ οἰκονομικὴ δύναμις εὑρίσκεται ὡς μονοπώλειον εἰς χεῖρας τῶν συνδικάτων, τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ γαιάνθρακος, διὰ τοῦ χάλυβος, διὰ τῆς πισσασφάλτου καὶ

τῆς βενζόλης, διὰ τοῦ ἀμμωνιακοῦ ἁλατος κυριαρχοῦν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἐπιφέρουσι μεγάλας μεταβολὰς ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ἐμπορευμάτων.

Εἰς τὴν κολοσσισίαν ταύτην βιομηχανίαν, ὁ Ρῆνος καὶ αἱ διώρυγες εἰς ἃς καταλήγουν, παρέχουν ζωτανὰς ἀρτηρίσς, αἱ ὁποῖαι ἀφ' ἑνὸς μεταφέρουν τὴν τροφὴν καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς τοὺς ἐργάτας, ἀφ' ἑτέρου δὲ μετακομίζουν τὰ ἀκατέργαστα καὶ τὰ κατειργασμένα προϊόντα εἰς τὸ ἐξωτερικὸν. Τὸ ἥμισυ τοῦ γαιάνθρακος π.χ. ἐξοδεύεται ἐπιτοπίως, τὸ δὲ ἄλλο ἐξάγεται. Ὅλος ὁ πρὸς τὰ κάτω τοῦ Mannheim χῶρος εἶναι εἷς ἀπέραντος λιμὴν, σχεδὸν συνεχὴς τοῦ ὁποίου τὰ φυσικὰ τέρματα, εἶναι τὸ Ἀμβοῦργον, ἡ Ροττερδάμη καὶ ἡ Ἀμβέρση.

ΕΛΘΩΜΕΝ ΗΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

Ἡ Γαλλία ἡ τόσον μεγάλως εὐνοηθεῖσα ἀπὸ ἄλλας ἀπόψεις παρὰ τῆς φύσεως εἶναι σχεδὸν πτωχὴ ἀπὸ γαιάνθρακας μὴ δυναμένη τοιουτοτρόπως νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ ἀνεξάντλητα μεταλλεύματα τοῦ σιδήρου. Ἡ λεκάνη τῆς Βεσφαλίας εἶναι ἡ προέκτασις τῆς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Βελγίῳ λεκάνης· ἐν Γαλλίᾳ ὅμως ὁ ἀνθρακοφόρος αὔλαξ περιορίζεται μεταξὺ δύο τειχῶν, τὰ ὁποῖα ἀπέχουν τὸ πολὺ ἀπὸ 12 ἕως 15 χιλιόμετρα καὶ ἀρκετὰ ἀνεζητήθη, ἀλλ' οὐδεμία εὐφυΐα ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ τὶ ὑπάρχει ἐκεῖ· ηὐχαριστήθησαν μόνον νὰ σταχυολογοῦν μεταξὺ αὐτῶν τῶν τειχῶν.

Ἐλλείψει δὲ τοῦ γαιάνθρακος ὅλαι αἱ βιομηχανίαι της ἐργάζονται ἐν σχετικῇ μικρᾷ κλίμακι, ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν της εἶναι περιωρισμένον, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἰσχυρὸν, ἕνεκα τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀκτῶν της, τῆς πληθύος τῶν λιμένων της καὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν ἀποικιῶν της.

Οἱ Γερμανοὶ διὰ νὰ ἐμποδίσουν πᾶσαν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Γαλλίᾳ τεραστίων κοιτασμάτων τοῦ σιδήρου, ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ προσαρτήσουν ὅλας τὰς βορείους ἀνθρακοφόρους ἐπαρχίας αὐτῆς, καθότι ἡ μεταλλουργία τοῦ σιδήρου θὰ ἀπήντα τὰς μεγαλειτέρας δυσκολίας πρὸς εὕρεσιν γαιάνθρακος, ἐνῷ τοὐναντίον θὰ ἐξηπλοῦτο ὑπερμέτρως ἡ γερμανικὴ βιομηχανία, ἥτις ὡδήγησε τὴν τελευταίαν ταύτην νὰ βλέπῃ τὸ πᾶν ὡς κολοσσόν Ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἐπίσης καὶ μία αἰτία τῆς γενικῆς συρράξεως ἥτις ἐξήντλησε τὸν κόσμον.

Ἡ Γαλλία παράγει μόνον 40 ἑκατομ. τόννους· κατ' ἔτος δὲ ἐλλείπουν εἰς τὴν Γαλλίαν 55 ἑκατομ. τόννων γαιάνθρακος, τοὺς ὁποίους ἀγοράζει ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐν Βελγίῳ, ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γερμανίᾳ.

Διάφοροι γεωλογικαὶ μελέται καὶ τεχνικαὶ ἀναζητήσεις ἐγένοντο καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν, πρὸς ἀνεύρεσιν νέων στρωμάτων· δυστυχῶς ἄνευ ἀποτελεσμάτων, ἐνῷ τοὐναντίον ἀνεκαλύπτοντο 4 δισεκατομμύρια ἐν Ὁλλανδίᾳ καὶ 8 δισεκατομμύρια ἐν

Βελγίφ. Ἠναγκάσθησαν οἱ κυβερτῆται, κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης μετὰ τὸν γενικὸν πόλεμον, νὰ στρέψουν τὸ βλέμμα των πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ μάλιστα ὅταν εἶδον καὶ ἀντελήφθησαν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐπελθοῦσαν καταστροφὴν τῶν εἰς τὰς δύο ἐπαρχίας τοῦPas de Calais καὶ τοῦ Βορρᾶ ἀνθρακωρυχείων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὑπὸ τῶν Γερμανῶνκατοχῆς. Ἀπητήθησαν 18 ὁλόκληρα ἔτη καὶ ὑπέρογκα ποσὰ ἐξωδεύθησαν, ὅπως ἡ παραγωγὴ τῶν ἀνωτέρω μεταλλείων ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρὸ τοῦ πολέμου.

Ἐζήτησαν οἱ Γάλλοι διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν τὴν προσάρτησιν τῶν ἀνθρακωρυχείων τοῦ Σάρρου, ὅπερ ἄλλοτε ἀπετέλει μέρος τῆς Γαλλίας, καὶ ὅπερ ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῆς κατὰ τὸ 1815. Ἡ λεκάνη αὕτη εἶναι ἀρκετὰ ἐκτενὴς καὶ δύναται νὰ δίδῃ 12—19 ἑκατομ. τόννους κατ' ἔτος. Ἀρκετὰ ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Τοῦτο μόνον παρατηρῶ ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ γαιάνθρακος διὰ τὴν Γαλλίαν εἶναι ἓν τῶν σπουδαιοτέρων καὶ ζωτικοτάτων, τὸ ὁποῖον παντοιοτρόπως προσπαθοῦν νὰ λύσουν οἱ Γάλλοι, θέλοντες νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὰ τέκνα των διαρκῆ πλεονεκτήματα τῆς εἰρήνης.

ΕΛΘΩΜΕΝ ΗΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

Ὡς γνωστὸν, εἰς τὴν Τουρκίαν μόνον τὰ ὑπὸ τῆς Μ.θαλάσσης βρεχόμενα παράλια τῆς Ποντοηρακλείας περιέχουν πλουσιώτατα στρώματα γιανάνθρακος, τὰ ὁποῖα καὶ τὰ τ λευταῖα ἔτη ἔλαβον μεγάλην ἀνάπτυξιν καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὴν χρησιμοποίησιν ξένων κεφαλαίων καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ κατάλληλα μέτρα τὰ ὁποῖ ι ἔλαβεν ἡ Κυβέρνησις τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας.

Οὐδόλως παρετηρήθη ἐνταῦθα ἡ ἐξέλιξις ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀπηντήσαμεν εἰς τὰ ἄλλα κράτη, τοῦτο μὲν ἕνεκα τῆς κακοδαιμονίας καὶ τῶν ἐμποδίων τὰ ὁποῖα παρενέβαλεν ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία πρὸς προόδου τῶν ἀνθρακωρυχείων, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ἐλλείψεως μεταλλευμάτων σιδήρου πλησίον τῆς λεκάνης πρὸς κατεργασίαν κατὰ τὰς νεωτέρους ἀναπτύξεις. Πρὸς ταῦτα δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι καὶ ἐξωτερικαὶ παρεμβάσεις, αἵτινες πολλάκις παρενέβαλον μεγάλα ἐμπόδια ἐξ ἀντιζηλίας καὶ ἡ ἔλλειψις εἰδικῆς νομοθεσίας, δὲν ἐπέτρεψαν τὴν πρὸς τὰ πρόσω ἀνάπτυξιν τῶν ἀνθρακωρυχείων.

Ὅλα τὰ ἐμπόδια τοῦτα ἐξηλείφθησαν ἤδη καὶ ἐλήφθησαν πλεῖστα ὅσα μέτρα πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐκμετάλλευσιν κατὰ τὰς νεωτέρας μεθόδους τῆς ἐργασίας τῶν μεταλλείων. Ἕνεκα τῶν ληφθέντων μέτρων ἡ παραγωγὴ ηὐξησεν ὑπερμέτρως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη· ἐνῷ ἄλλοτε ἡ παραγωγὴ ἀνήρχετο εἰς 100-190.000 τόννους ἐτησίως, σήμερον ἡ παραγωγὴ ὑπερέβη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὰ 2 ἑκατομ καὶ μεγάλαι ἐλπίδες ὑπάρχουν ὅπως ἡ παραγωγὴ τοῦ φθίνοντος ἔτους ἀνέλθει εἰς 3 ἑκατομμύρια.

Εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι ἡ παραγωγὴ θὰ αὐξηθῇ ἀκόμη περισσότερον εἰς τὸ μέλλον, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ κατανάλωσις θὰ αὐξηθῇ ἀναγκαστικῶς ἕνεκα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς βιομηχανικοῦ σχεδίου. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο ἱδρύθη ἐργοστάσιον ἐν Ζογγουλδὰκ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπορροφήσῃ σημαντικὴν ποσότητα τοῦ ἐξαχθησομένου γαιάνθρακος.—Τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐργοστασίου τούτου, **semi-coke** ἐγένοντο τὴν 10 Δεκεμβρίου τοῦ 1935· θὰ παραγάγῃ δὲ ἐτησίως 60000 τόννους τεχνιτοῦ ἀνθρακίτου, δηλ. ὀπτάνθρακος μὲ ὑψηλὴν θερμοκρασίαν, 500 τόννους βενζόλ, 1450 τόννους κρεοζότ, 800 τόννους μαζούτ, 2400 τόννους πίσσης καὶ 1.400.000 κυβικὰ μέτρα ἀερίου.

Παρετηρήθη ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς πλησίον τῆς θαλάσσης τοποθεσίας τῶν ἀνθρακωρυχείων καὶ τῆς αὐξανομένης κατ' ἔτος παραγωγῆς, ἡ μεγένθυσις τῆς μικρᾶς πολίχνης τοῦ Ζογγουλδάκ, ἥτις σήμερον κατέχει θέσιν πόλεως γνωστοτάτης καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν οἰκουμένην.

Πρὸ πεντηκονταετίας ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων της ἀνήρχετο εἰς 2000 περίπου· σήμερον ὑπερβαίνει τὰς 30.000 μετὰ τῶν περιχώρων.

ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ

Ἡ ἀνθρωπότης ἥτις ἐπὶ πολὺ ἐδαπάνα τὸν μεταλλευτικόν της πλοῦτον, χωρὶς νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος, φαίνεται ὅτι ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν, ποίας πηγὰς δύναται νὰ διαθέσῃ πρὸς λειτουργίαν τῆς διεθνοῦς μελλοντικῆς βιομηχανίας.

Τὸ ζήτημα ἀνεκινήθη εἰς τὸ διεθνὲς συνέδριον τῶν γεωλόγων, τὸ συνελθὸν κατὰ τὸ ἔτος 1912 εἰς τὴν πόλιν Toronto τοῦ Καναδᾶ διὰ μελέτης ἐχούσης ὡς ἀντικείμενον τὰ ἀποθέματα τῶν γαιανθράκων καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Οἱ προταθέντες ἀριθμοὶ διὰ τὸν ὁλικὸν πλοῦτον τῶν καυσίμων ὑλῶν ὑπερβαίνει πᾶσαν προσδοκίαν. Δι' ὅλον τὸν κόσμον τὰ ἀποθέματα τοῦ γαιάνθρακος ὑπολογίζονται εἰς 7400 δυσεκατομμύρια τόννων.

Ἂς μὴ ἀνησυχῶμεν ὅμως διὰ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου, καθότι δικαιούμεθα νὰ στηριχθῶμεν καὶ ἐπὶ ἀπειραρίθμων ἀποθεμάτων, ὄχι πλέον πιθανῶν ἀλλὰ βεβαίων, τῆς Κίνας, τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τοῦ Καναδᾶ, τῆς Σιβηρίας, τῆς Αὐσιραλίας. Παραδεχθῶμεν ὅτι ὑπάρχουν ἀληθῶς ὑπὸ τὴν γηΐνην ἐπιφάνειαν 7400 δυσεκατομμύρια τόννων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξαρκέσουν διὰ τὰς ἀνάγκας ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου ἐπὶ 8 ἢ 10 ἀκόμη αἰῶνας. Ἐὰν μάλιστα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐξάπλωσις ὀφείλει ἀναγκαστικῶς νὰ ἐλαττωθῇ ὅταν ὁ πληθυσμὸς πλησιάσῃ πρὸς τὸν ἀνάλογον ἀριθμὸν τῆς κατοικησίμου ἐπιφανείας καὶ τῶν ὑπολειφθεισῶν τροφῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Αἱ μέλλουσαι γενεαὶ δὲν θὰ ἀνησυχήσουν ἀκόμη ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ γαιάνθρακος.

Καὶ ὅταν μετὰ 1000 ἔτη ὅλος ὁ

ἐναποτσμιευμένος γαιάνθραξ ὑπὸ τὴν γῆν, κατὰ τὴν μακρὰν περίοδον τῆς γεωλογικῆς ἐποχῆς, θελει μετατραπῆ εἰς ἀτμὸν, ὅταν τὸ τετελευταῖον αὐτὸ ἀπόθεμα, τῆς δανεισθείσης ἄλλοτε ἀπὸ τὸν ἥλιον κατὰ χιλιάδας ἐτῶν δυνάμεως ἐξατμισθῆ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, δέον τότε ὁ ἄνθρωπος νὰ καταφύγῃ, ὅπως τὸ ἔπραττεν ὁ παλαιὸς καὶ ὁ τοῦ μεσαίωνος κόσμος εἰς ἀναζήτησιν νέων πηγῶν ἐνεργείας

Τότε αἱ βιομηχανικαὶ χῶραι θὰ εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι θὰ δύνανται νὰ χρησιμοποιήσουν εὐκολώτερον τὸν λευκὸν ἄνθρακα, τὸν ἄνεμον, τὴν ἡλιακὴν θερμότητα, τὴν παλίρροιαν, τὴν ἐσωτερικὴν θερμότητα τῆς γῆς καὶ τὴν ἀκτινενέργειαν τοῦ ραδίου, ὅλως διόλου ἀχρησιμοποίητοι μέχρι σήμερον, θὰ καταστοῦν νέαι πηγαί.

Ὁ γαιάνθραξ εἶναι σήμερον ὁ ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς τῆς ζωῆς, εἶναι ὁ ἀληθὴς ἡγεμὼν τῆς πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ Τὸ βασίλειόν του εἶνσι ἀπεριόριστον, ἐκτεινόμενον μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς· ὁ στρατὸς τοῦ βασιλέως γαιάνθρακος, δηλαδὴ ὁ ἐργατικός, ὁ προωρισμένος νὰ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ζωὴν εἶναι φοβερός· ἀνέρχεται εἰς 7.000.000 ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ πολυτίμου μετάλλου, πρὸς ἀναβίβασιν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ πρὸς μεταφορὰν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

Ὁ στρατὸς οὗτος τῶν ἐργαζομένων καθ' ὅλα τὰ πεπολιτισμένα κράτη ἐξάγει ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς κατ' ἔτος τὸν φαντιστικὸν ἀριθμὸν ἑνὸς δυσεκατομμυρίου καὶ τετρακοσίων ἑκατομμυρίων τόννων γαιανθράκων, οἱ ὁποῖοι μεταφέρονται εἰς τὰ 4 ἄκρα τῆς ὑφηλίου διὰ χιλιάδων βαγονίων καὶ ἀτμοπλοίων, θαλασσῶν, καὶ ποταμῶν διὰ νὰ δώσουν ζωὴν εἰς ὅλα τὰ ἐργοστάσια τοῦ σύμπαντος, διὰ νὰ κινήσουν τὰς ἀτμομηχανάς, οἱ ὁποῖαι κυλίονται ἐπὶ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν τοῦ πλανήτου μας, διὰ νὰ θέσουν εἰς κίνησιν τὰς ἕλικας ὅλων τῶν ἀτμοπλοίων, διὰ νὰ κινήσουν τὰ ὑφαντουργεῖα, διὰ νὰ θερμάνουν τὰς ἑστίας μας, διὰ νὰ ψήσουν τὰς τροφάς μας, διὰ νὰ παραγάγουν πᾶν ὅ,τι μᾶς ἐνδύει, πᾶν ὅ, τι μᾶς χρησιμεύει, πᾶν ὅ,τι μεταχειριζόμεθα. Δι' ὃ πολὺ εὐστόχως ἐλέχθη ὅτι, ὅπως ἕν σῶμα δὲν δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ αἵματος, οὕτω καὶ μία χώρα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ γαιάνθρακος

Σταμπούλ, Μάϊος 1936

Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταλλειολόγος Μηχανικὸς

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Κοιλιακαὶ ἐνοχλήσεις. *Ἂν ὑποφέρῃς τὸ θέρος ἀπὸ κοιλιακὰς ἐνοχλήσεις, κράτει τὴν κοιλίαν σου πάντοτε θερμὴν μὲ ζώνην ἀπὸ φλανέλαν φορουμένην κατάσαρκα.*

Ἄλφα, βῆτα ὑγιεινῆς. *Τὸ ἄλφα βῆτα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στομάχου εἶνε νὰ μὴ θέτῃς τίποτε στερεὸν ἢ καὶ ὑγρὸν εἰ δυνατὸν, εἰς τὸ ἀναμεταξὺ τῶν ὡρῶν τῶν γευμάτων.*

Καθαρισμὸς ὀδόντων. *Μὴ καθάριζε ποτὲ ιοὺς ὀδόντας σου μὲ βελόνην καὶ ἄλλα μετάλλινα ἀντικείμενα, διότι τοιουτοτρόπως φθείρεται ἡ ἀδαμαντίνη αὐτῶν οὐσία.*

Νηστεία. *Νηστεύων Τεράρτην καὶ Παρασκευὴν δὲν τηρεῖς μόνον θρησκευτικὸν τύπον ἀλλὰ καὶ σπουδαιότατον κανόνα ὑγιεινῆς.*

Μυωπία. *Ἐὰν εἶσαι μύωψ μὴ ἀποφεύγῃς νὰ φορῇς δίοπτρα, ἀλλὰ καὶ μή τὰ ἐκλέξῃς ἂν δέν λάβῃς ὁδηγίας ἐπιστήμονος ὀφθαλμοϊατροῦ.*

Αἰτία φαρυγγίτιδος. *Τὸ κάπνισμα καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ εἶναι ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς χρονίας φαρυγγίτιδος, ἥτις βαθμηδὸν ἀπειλεῖ καὶ τὴν ἀκοήν.*

Καφές. *Μὴ πίνε πολλοὺς καφέδες διότι ἡ κατάχρησις τοῦ καφὲ φέρει νευρικὴν καὶ κεφαλικὴν διέγερσιν καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ὀκνηρόν.*

Φῶς κατὰ τὴν ἐργασίαν. *Ἐργαζόμενος ἢ γράφων, προσπάθει νὰ φωτίζεσαι ἀπὸ ἕν μόνον παράθυρον κείμενον πρὸς τ' ἀριστερά σου. Ὡς κοιτῶνα ἔκλεγε τὸ μᾶλλον εὐρύχωρον καὶ εὐήλιον δωμάτιον τῆς οἰκίας, ἀδιαφορῶν ποῖον θὰ γίνῃ αἴθουσα ὑποδοχῆς.*

Μετὰ δρόμον ἢ ἐργασίαν. *Οἱ ἐργαζόμενοι ὄρθιοι ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ οἱ πεζοποροῦντες ὅταν ἀναπαύωνται, πρέπει νὰ ἐξαπλώνωνται ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ὕπτιοι.*

Βιβλία καὶ χαρτονομίσματα. *Μὴ φυλλοδίφει βιβλία μεταχειρισμένα καὶ μὴ μέτρα χαρτονομίσματα, ὑγραίνων τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα.*

Χρῶμα δωματίων. *Τὰ δωμάτια τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἐργασίας πρέπει νὰ εἶναι ἀσβεστοχρισμένα μὲ χρῶμα ὑποκύανον ἢ ὑποπράσινον χάριν τῆς ὑγιείας τῶν ὀφθαλμῶν.*

Γέλως φαιδρότης. *Ἐπιζητεῖτε συχνὰ ἀφορμὴν γέλωτος καὶ φαιδρότητος, ἐὰν θέλετε νὰ διατηρῆτε ἀκμαίαν καὶ τὴν σωματικὴν καὶ τὴν ψυχικήν σας ὑγιείαν.*

Τρόπος καθίσματος. *Προσέχετε ὅταν κάθεσθε ἢ ἐργάζεσθε νὰ μὴ κρατῆτε τὸ σῶμα εἰς ἐλαττωματικὴν στάσιν (κεκυφὸς) διότι κινδυνεύει βαθμηδὸν ἡ εὐθυτένεια τῆς σπονδυλικῆς σας στήλης.*

Σακχαρώδεις τροφαί. *Ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἡ κατάχρησις βλάπτει, μὴ στερεῖτε τὰ τέκνα σας σακχαρωδῶν τροφῶν, διότι τὸ σάκχαρον εἶναι ἀπαραίτητος θρεπτικὴ οὐσία ἰδίως διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.*

Καθάρισμα ἀέρος. *Ὕδωρ ψυχρὸν ἐντὸς μιᾶς λεκάνης κειμένης εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κοιτῶνος τὴν νύκτα, συντελεῖ πολὺ εἰς τὸ νὰ καθαρίζῃ τὸν ἀέρα τοὺ δωματίου, παύει ὅμως καὶ νὰ εἶναι πόσιμον.*

Πλύσιμον ποδῶν. *Ἡμέραν παρ' ἡμέραν μὴ λησμόνει νὰ πλύνῃς τοὺς πόδας σου μὲ χλιαρὸν ὕδωρ καὶ σάπωνα. Ἡ καθαριότης τῶν ποδῶν εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν ὑγίειαν τοῦ σώματος.*

ΖΗΛΕΙΑ

Ἡ Ζήλεια θέλουνε νὰ ποῦν
εἶναι σ' ἐκείνους π' ἀγαποῦν
ἀπόδειξη μεγάλη
πὼς ἡ καρδιὰ πραγματικῶς
σὲ στήθεια ἀνδρὸς ἤ γυναικὸς
μ' ἐνδιαφέρον πάλλει...

❖

Ἀλλὰ προσέχετε καλὰ
μὴ κάποια ἀπάτη σᾶς γελᾷ
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον,
δὲν εἶναι ζήλεια ἀληθινὴ
—ποὺ Ἔρως τάχα τὴν κινεῖ—
ἀλλ' εἶναι τὸ... συμφέρον!

❖

Ἐν τούτοις εἶναι δυνατὸ
ν' ἀνακαλύψῃς τὸ σωστὸ
ψυχραίμως ἂν προσέξῃς
καὶ δὲν βιαστῇς νὰ τρέξῃς.

❖

Βαθειὰ μιὰ τέτοια προσοχὴ
τὸ αἴνιγματὸ λύνει.
Μ' αὐτὴν διαβάζεις στὴν ψυχὴ
ποὺ τὸ μυαλό σου ἀνησυχεῖ
καὶ ὑποψίες δίνει.
Διαβάζεις μέσ' στὰ στήθεια
Κι' ἂν τύχῃ νἆν' καμμιὰ ἐκεῖ
ὑπόκριση ἐρωτικὴ
θὰ διῇς ποιὰ ἡ ἀλήθεια

❖

Ζήλεια λεπτὴ, ζήλεια κρυφὴ
σὰν ἦν ξευγενισμένη
εἶναι τοῦ Ἔρωτα τροφὴ

ποὺ τὸν γλυκοθερμαίνει.
Εἶν' ἡ τροφὴ ἡ μόνη
ποὺ τὸν ἀνανεώνει...

❖

Ἡ Ζήλεια πῶχει ὅρια
καὶ δὲν εἶν' ὑπερβολικὴ
εἶν' ἡδονὴ πελώρια
κι' ἀπόλαυσι μοναδική.
Κι' ὅταν τὰ ὅρια ὑπερβῇ
τότ' ἐνεργεῖ ὡσὰν στραβὴ
κ' ἐκείνη ἡ ὑπερβολὴ
τὴν κεφαλὴ τὴν πυρπολεῖ
κ' ἡ ζήλεια κορωμένη
τοὺς ἐραστὰς τρελλαίνει..
Ἐνῷ ἡ ζήλεια ἡ ἄγνὴ
ποὺ μέσ' σὲ στήθεια εὐγενῆ
ἀνθίζει μὲ τὴ λογικὴ
τὸ αἴσθημα τὸ διοικεῖ

❖

Ἔρως δίχως τέτοια ζήλεια
εἶναι στόμα χωρὶς χείλια!
Χωρὶς ἄρωμα λουλοῦδι
καὶ χωρὶς σκοπὸ τραγοῦδι...
Εἶναι νύχτα δίχως χάρι,
δίχως ἄστρα καὶ φεγγάρι..

❖

Ζήλεια λευκὴ, ζήλεια λεπτὴ
ποὺ τὴν ἀγάπη συγκρατεῖ
γεννᾷ ἐμπιστοσύνη
καὶ... ἀλληλοεκτίμησι
ποὺ μαῦρες σκέψεις σβύνει,
τὶς ὑποψίες τὶς σκορπᾷ
καὶ δίνει σ' ὅποιον ἀγαπᾷ
τὴν ψυχικὴ γαλήνη...

Μάρτιος 1910

Κ. Μ. ΠΕΛΕΚΥΔΗΣ

ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΑΞΙΑΣ

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς ὁ κόσμος βαθμολογεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι μὲ τὸ μέτρον τῆς πραγματικῆς ἀτομικῆς των ἀξίας, ἀλλὰ μὲ τὸν πλοῦτον των, ἢ τὴν καταγωγήν των, ἢ τὴν δημοσίαν θέσιν ποὺ κατέχουν. Εἶναι ἐσφαλμένον τὸ κριτήριον αὐτὸ τῆς ἐκτιμήσεως τῆς ἀξίας τῶν συνανθρώπων μας. Ὁ πλοῦτος δὲν πρέπει νὰ παίζῃ ποτὲ κανένα ρόλον ὡς στοιχεῖον ἐκτιμήσεως. Διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πολλάκις ἀποκτᾶται μὲ μέσα ἐπιλήψιμα καὶ εἶναι τὸ γέννημα ἀδικιῶν καὶ ἁρπαγῆς καὶ ἀπορροφήσεως τοῦ αἵματος τῶν ἀδυνάτων, οὐχὶ σπανίως ὁ πλοῦτος γίνεται τὸ παιγνίδι τῆς τύχης. Σήμερον ὑπάρχει καὶ αὔριον ἐξανεμίζεται. Οὔτε ἡ καταγωγὴ πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ὡς κριτήριον τῆς ἀτομικῆς ἀξίας. Διότι συμβαίνει πολλάκις οἱ ἀπόγονοι νὰ εἶναι κατ' οὐσίαν ἀνάξιοι τῶν τίτλων καὶ τῶν ὑπερόχων πράξεων τῶν προγόνων. Φέρουν ὀνόματα βαρύνοντα εἰς τὴν ἠθικὴν πλάστιγγα, διὰ νὰ γίνωνται ὄνειδος εἰς τοὺς δημιουργοὺς τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἀξιῶν. Ἀλλ' οὔτε καὶ αἱ ἀνώτεραι θέσεις πρέπει νὰ μᾶς θαμβώνουν, προκειμένου νὰ βαθμολογήσωμεν τὰς ἀξίας. Εἰς Πολιτείαν διεφθαρμένην τὰς ἀνωτέρας θέσεις τὰς καταλαμβάνουν συνήθως οἱ ἐπιτήδειοι, οἱ θρασεῖς οἱ ἔχοντες ἐλαστικὴν τὴν συνείδησιν, οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι πρόθυμοι νὰ συνθηκολογήσουν μὲ κάθε σύστημα ἐξαχρειώσεως. Τὴν πραγματικὴν ἀξίαν πρέπει νὰ τὴν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν ἠθικὴν δυναμικότητα ποὺ ἔχει ἕνας ἄνθρωπος. Λέγει ἕνα Ἀγγλικὸν λόγιον ὅτι «ὑπάρχουν ἀξίαι χωρὶς ὑψηλὰς θέσεις, ἀλλ' ἡ ὑψηλὴ θέσις δὲν δίδει ποτὲ ἀξίαν». Ὅσον περισσότερον ἀνεβαίνει τις, τόσον καλλίτερα ἀποκαλύπτεται ἡ ἀναξιότης του Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς ἐπιφανείας καὶ μὴ ξιπάζεσθε ἀπὸ τὸν θόρυβον ποὺ κάμνουν συνήθως οἱ αὐτοδιαφημιζόμενοι, ἢ θέτοντες εἰς κίνησιν ἄλλους νὰ διασαλπίζουν τοὺς ἀνθρώπους τῆς ψευτοεπιδείξεως καὶ νὰ δημιουργοῦν μίαν ἀπατηλὴν ἐντύπωσιν πρὸς κοινὴν παραπλάνησιν καὶ ἐξαπάτησιν. «Ἡ ἀληθινὴ ἀξία—λέγει ὁ λόρδος Χάλιφαξ—μοιάζει σὰν τὸ ποτάμι· ὅσον βαθύτερον εἶναι, τόσον ὀλιγώτερον θόρυβον κάμνει». Ὁ συγγραφεὺς τῶν χαρακτήρων διασημος Γάλλος συγγραφεύς, La Bruyerre, γράφει που τὴν ἑξῆς ἀλήθειαν: «Ὅταν ἀκούω πολλὰ κακὰ δι' ἕνα ἄνθρωπον καὶ βλέπω ὀλίγα, ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμαι ὅτι ἔχει πραγματικὴν ἀξίαν, ἡ ὁποία ἀνησυχεῖ τοὺς ἄλλους μήπως ἐπισκιάσῃ τὴν ἰδικήν των».

Ἔχετε καθῆκον εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς σας νὰ μετρᾶτε τοὺς συνανθρώπους σας μὲ τὸ μέτρον τῶν πραγματικῶν ἀξιῶν. Μὴ σᾶς παρασύρῃ τίποτε, οὔτε θέσεις, οὔτε πλοῦτος, οὔτε ξεθωριασμένοι οἰκογενειακοὶ τίτλοι.

Η ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΤΙΒΕΡΙΑΔΟΣ

ΕΦΕΤΟΣ συνεχίζομεν τὴν περιγραφὴν τῶν Ἱερῶν Ἀμφίων τοῦ Πατριαρχικοῦ Σκευοφυλακίου, τῶν ἱστορικῶν τούτων κειμηλίων τοῦ Πανσεβάστου Κέντρου τῆς Προκαθημένης τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὰ ὁποῖα ἐκληροδότησεν εἰς Αὐτὴν ἡ εὐλάβεια ἡ βαθεία ἢ ἡ εὐμένεια ἡ ὑψηλὴ φιλοστόργων καὶ εὐμνημόνων Αὐτῆς τέκνων, ἐν οἷς δέον νὰ καταλεγῶσιν Αὐτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς, Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, διακριθέντες διὰ τὴν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν Μητέρα τροφὸν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, «Ἧς καὶ πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν...» εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Πρωτεύουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν Ἱερῶν Ἀμφίων τοῦ Πατριαρχικοῦ Σκευοφυλακίου, τὰ ὁποῖα περικλείουσι ἱστορίαν ἱερὰν αἰώνων ὁλοκλήρων, κατέχει ἡ **Στολὴ τῆς Τιβεριάδος** τὴν ὁποίαν ἔκπαλαι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπαμφιέννυται κατὰ τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ στολὴ αὕτη ἐκτὸς τοῦ βαρυτίμου Σάκκου, ὑὑτινος ἀκριβῆ περιγραφὴν μετὰ φωτογραφιῶν αὐτοῦ κατεχωρίσαμεν εἰς τὸ Ἡμερολόγιον (*) τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν Μέγα Ὠμοφόριον, ἓν Ἐπιτραχήλιον καὶ μίαν Μίτραν, ἅπαντα τῆς αὐτῆς τέχνης καὶ ἱστορικῆς ἀξίας.

Μέγα Ὠμοφόριον. Ἐκ λευκοῦ βαρυτίμου σιπίου, φέρει πέντε πόλους σταυροειδεῖς χρυσοκεντήτους, πεφυρμένους ἐκ χρυσοῦ καὶ μετάξης χρωματιστῆς ἐξ ὧν οἱ μὲν δύο

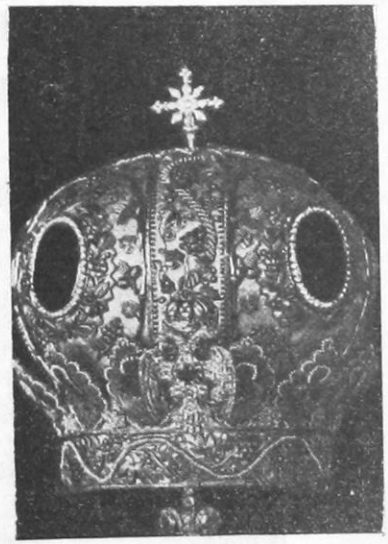

Ἡ ΜΙΤΡΑ τῆς Στολῆς τῆς Τιβεριάδος

(*) *Ἴδε Ἡμερολόγιον Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ ἔτους 1936 σελ. 103—108.*

τῶν ἄκρων εἰκονίζουσι τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν Γέννησιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, οἱ δύο ἀνωτέρω τὴν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ Βάπτισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τὸν Χριστὸν φέροντα ἐπ' ὤμων τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον καὶ εἰς τὸ μέσον ὄπισθεν τὸν Ἰησοῦν διδάσκοντα ἐν τῷ Ἱερῷ. Εἰς τὰς δύο ἄκρας παρειστᾷ ἀνὰ ἕνα ποταμὸν εἰς τὰς ὄχθας τῶν ὁποίων βλαστάνουσι ἀνὰ τρία δένδρα κάτωθεν δὲ τῶν ποταμῶν εὕρηται ἀνὰ μία δέσμη χρυσοκεντήτων ἀνθέων καὶ κάτωθεν τούτων χρυσοῖ κροσοί. Ἡ περιφέρεια τοῦ Ὠμοφορίου τούτου φέρει σειρήτιον χρυσοῦν.

Τὸ **ΩΜΟΦΟΡΙΟΝ** *καὶ τὸ* **ΕΠΙΤΡΑΧΗΛΙΟΝ**
τῆς Στολῆς τῆς Τιβεριάδος

Ἐπιτραχήλιον. Ἐκ λευκοῦ ἀργυροχρυσοκεντήτου σιπίου καὶ τοῦτο κατεσκευασμένον, φέρει εἰς τὸ περιθώριον ἀντὶ σειρητίων κληματίδα χρυσοκέντητον μετὰ μεγάλης τέχνης καὶ ἐπιδεξιότητος μετὰ σταφυλῶν ἐκ χανδρῶν καὶ φύλλων πρασίνων. Ἄνω ἐπὶ τοῦ τραχήλου φέρει χρυσοκέντητον τὸν Ἰησοῦν ὡς Ἀρχιερέα εὐλογοῦντα διὰ τῶν δύο χειρῶν, ἔμπροσθεν δὲ καὶ κάτωθεν τοῦ λαιμοῦ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς σχισμῆς τέσσαρας πόλους εἰκονίζοντας τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστὰς χρυσαργυροκεντήτους μετὰ μαργαριτῶν. Κάτωθεν τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἐπὶ ἐδάφους ἐκ μετάξης κεντητοῦ, εὕρηται εἰκὼν τοῦ Ἐφέσου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὅστις φέρει Μανδύαν, Ἐπιτραχήλιον καὶ Μικρὸν Ὠμοφόριον μετὰ ράβδου ποιμαντορικῆς εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ Σταυροῦ εὐλογίας εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα· ἔναντι δὲ τούτου εἰκονίζεται ναὸς χρυσοκέντητος, ὃν σκιάζουσι πανήψυλα δένδρα. Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ Ἐπιτραχηλίου ἀκριβῶς ἄνωθεν τῶν κροσσῶν ὑπάρχει ἄλλη εἰκὼν ἐπὶ ἐδάφους ἐκ μετάξης κεντητοῦ ὡσαύτως, παριστῶσα τὸν Μωϋσῆν κείμενον ἐκτάδην μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτοῦ εἰς τὴν ρίζαν παμ-

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης **ΒΕΝΙΑΜΙΝ** *ὁ Α΄. περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν Ὀφφικιάλων καὶ φέρων τὸ Ὠμοφόριον καὶ τὴν Μίτραν τῆς* **Στολῆς τῆς Τιβεριάδος** *κατέρχεται διὰ τῆς κλίμακος τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως*
(12 Ἀπριλίου 1936)

μεγέθους φοίνικος, ἄνωθεν δὲ βάτον καιομένην, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας εἰκονίζεται ἡ Θεοτόκος προσβλέπουσα τῷ Μωϋσῇ καὶ ὡς οἱονεὶ λαλοῦσα αὐτῷ. Αἱ δύο αὗται εἰκόνες εἶναι εἰλημέναι ἐκ τοῦ δογματικοῦ καὶ ἱστορικοῦ κλάδου τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, καθ' ὅσον ὁ μὲν Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς ὡς παρίσταται συμβολίζει τὴν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ εἴσοδον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους ἀντέταξεν καὶ τὴν νίκην τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ἐναντίον τῆς κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων τῶν παπικῶν εἰς τὰς Συνόδους τῆς Φερράρας καὶ τῆς Φλωρεντίας ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ θρησκείας, ἡ δὲ ἀνάφλεκτος βάτος συμβολίζει τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου κατὰ τὸ ἀσματικὸν **«Ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγομένη, οὕτω παρθένος ἔτεκες καὶ παρθένος ἔμεινας...»**

Μίτρα. Ἀριστούργημα τέχνης ἐκ σιπίου λευκοῦ καὶ ἐσμαλτομαργαριτοχρυσοκέντητος. Ὁ γῦρος τῆς βάσεως (διάδημα) τῆς Μίτρας ταύτης ἀποτελεῖται ἐκ κληματίδος, τῆς ὁποίας ὁ κορμὸς εἶναι ἐκ μαργαριτῶν, τὰ φύλλα ἐκ κεντήματος χρυσοῦ καὶ σμάλτου πρασίνου καὶ αἱ σταφυλαὶ ἐκ λίθων μικρῶν πρασίνων καὶ ἐρυθρῶν. Ἄνωθεν τούτου ὑπάρχουσι δώδεκα στέμματα χρυσοκέντητα ἐν τῷ μέσῳ φέροντα τὰς εἰκόνας τῶν δώδεκα Ἀποστόλων μετὰ στεφάνης ἐκ μαργαριτῶν καὶ πέριξ σειρὰν μαργαριτῶν. Ἔμπροσθεν προβάλλει ὁ τανύπτερος δικέφαλος ἀετὸς πεποικιλμένος ἐξ ἀδαμάντων καὶ ἄλλων ἐγχρώμων πολυτίμων λίθων.

Ἡ κορυφὴ τῆς Μίτρας ἢ τὸ κράνος ἀποτελεῖται ἐκ κύκλου μαργαριτῶν ἐκτεινομένων εἰς ἀκτῖνας μὲ ἀδαμάντινον κόσμημα εἰς τὸ μέσον ἐπὶ τοῦ ὁποίου κοχλιοῦται μικρὸς χρυσοῦς σταυρὸς ἐξ ἀδαμάντων.

Ἡ λοιπὴ ἐπιφάνεια διαιρεῖται καθέτως διὰ τεσσάρων στηλῶν παρομοίων τῷ διαδήματι εἰς τέσσαρα μέρη, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς ὑπάρχουσιν οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ ἐζωγραφισμένοι ἐπὶ σιτεφίου καὶ περιβαλλόμενοι διὰ στεφάνης ἐκ λίθων λευκῶν. Ὁ λοιπὸς χῶρος πέριξ τῶν Εὐαγγελιστῶν εἶναι κεκαλυμμένος ἐκ κεντήματος εἴδους κληματίδος μετὰ χρυσῶν φύλλων καὶ ἀνθέων ἐκ διαφόρων χρωματιστῶν λίθων καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ κλήματος τοῦ ὁποίου ὁ κορμὸς εἶναι ἐκ χρυσοῦ ἐσφυρηλατημένου, τὰ φύλλα ἐκ σμάλτου πρασίνου καὶ χρυσοῦ κεντήματος, αἱ δὲ σταφυλαὶ ἐκ μικρῶν λίθων πρασίνων, ἐρυθρῶν καὶ μαργαριτῶν. Ἡ Μίτρα αὕτη ἐπεσκευάσθη καὶ ἄλλοτε μέν, τελευταῖον δὲ ἐπὶ Πατριαρχείας Κωνσταντίνου τοῦ Ε' τοῦ ἀπὸ Ἐφέσου κατὰ τὸ 1900.

Περὶ τῆς τέχνης καὶ τῶν τριῶν τούτων συμπληρωματικῶν ἱερῶν ἀμφίων τῆς Στολῆς τῆς Τιβεριάδος, οὐδὲν ἔχει τις νὰ προσθέσῃ εἰς ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀνεγράφησαν περὶ τοῦ Σάκκου τῆς Τιβεριάδος· εἶναι δὲ καὶ ταῦτα κτῆμα τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ἐφέσου Διονυσίου τοῦ Καλλιάρχη, ἄγνωστον δὲ πῶς μετὰ τὸν τραγικὸν αὐτοῦ θάνατον διασωθέντα ταῦτα περιῆλθον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ Σκευοφυλακίου.

Ἡ παράδοσις οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ κεντητοῦ τῶν τριῶν τούτων ἀμφίων τῆς Στολῆς τῆς Τιβεριάδος καὶ ἂν ταῦτα ἐκεντήθησαν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀοιδίμου Ἱεράρχου, αἵτινες ἐν διαστήματι δέκα ἐτῶν ἐκέντησαν τὸν ἱστορικὸν Σάκκον, καίπερ ὁ ἐπιστημόνως ἐπισκοπῶν αὐτὰ τὴν αὐτὴν τέχνην, φιλοκαλίαν καὶ ἐπιδεξιότητα ἀναλύπτει.

Οἱ Σεβ. Ἀρχιερεῖς μετὰ τοῦ Κλήρου κατερχόμενοι εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὰ μέλη τῆς Τελεταρχικῆς Ἐπιτροπῆς

Ἡ Στολὴ τῆς Τιβεριάδος ἀποτελεῖ ἓν τῶν πολυτιμωτέρων καὶ βαρυτιμωτέρων ἱστορικῶν κειμηλίων τοῦ Πατριαρχικοῦ Σκευοφυλακίου ἀπό τε ἀπόψεως τέχνης καὶ ἱστορικῆς ἀξίας, προσδίδει δὲ ὅλως ἰδιαιτέραν αἴγλην καὶ ἐπιβλητικότητα εἰς τὰς τελετάς, καθ' ἃς ἐπαμφιέννυται ταύτην ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Η ΜΑΝΑ!

ΜΑΝΑ! Δυὸ λόγια μοναχά
Δυὸ λόγια εἶνε μόνο
Τὸ ἅγιο της τὸ ὄνομα
Καὶ ὅμως πόσο πόνο
Πόση ἀγάπη μέσα κλεῖ!...
Ὅλα τοῦ κόσμου τὰ κάλά
Δὲν δίνουν ἑνωμένα
Ὅ, τι μᾶς δίνει ἡ θερμή
Ἀγκάλη της, καὶ ἕνα
Καὶ ἕνα μόνο της φιλί.

ΜΑΝΑ! Κανείς, ὄχι κανεὶς
Δὲν δίνει ὅ, τι δίνει
Ἐκείνης μόνη, μιὰ ματιά.
Ναί! ναί, κανεὶς δὲν χύνει
Ὅ,τι μιὰ μόνη της φωνή
Καὶ ὅ,τι κρύβει ἡ καρδιά
Μιᾶς Μάνας, καμμιὰ ἄλλη
Δὲν κρύβ' ἀγάπη σὰν κι' αὐτή
Ἀληθηνή, μεγάλη,
Ἀγάπη, ἄδολη, ἁγνή!...

Ἔ, σεῖς τὴν ἁγια δύναμι
Ἂν ἔχετε ἀκόμα
Ποὺ ΜΑΝΑ νὰ τὴν λέγετε
Συνήθισε τὸ στόμα
Ἀπὸ τὴν πρώτη σας λαλιά
Καλά, καλό, φυλάχτε την
Καλά, νὰ μὴν πεθάνῃ
Γιατί, ὁ κόσμος, ἡ ζωή,
Τὴ δύναμί της χάνει
Ἐμπρὸς σὲ ΜΑΝΑΣ ἀγκαλιά....

Πέρα 1936

ΝΙΤΣΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΜΑΪΝΤΑΝΟΣ
ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΤΟΝ
(Πετροσέλινον τὸ ἥμερον

Ὀνομασίαι.—Πετροσέλινον τὸ ἥμερον (Petroselinum satirum ἢ Apium Petroselinum) εἶναι ὁ παγκοίνως γνωστὸς Μαϊντανός, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τῆς ὀνομασίας ταύτης λέλεται ὑπό τὰς κοινὰς ὀνομασίας, Μανδανὸς (Μαντανός, Μαϊδανὸς), Περσίμολο (Περσίμολο, Περσέμολο) Κουδουμέντον, Μυρωδιὰ καὶ Μακεδονήσιον, (Μακεδονήσι), ἀνήκει δὲ εἰς τὴν τάξιν τῶν Σκιαδανθῶν.

-Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω συνώνυμα, ὁ Κοραῆς λέγει, ὅτι ἡ λέξις (Μαντανὸς) εἶναι τουρκική. Οἱ Ἰνδοὶ ὀνομάζουν Maidani πᾶν φυτὸν ἀρωματικόν, ἡ λέξις Petromolo εἶνε ἰταλική, ἡ δὲ Κουδουμέντον Ρωμαϊκὴ ὡς σχηματισμένη ἀπὸ τὸ λατινικὸν condimentum σημαῖνον Ἄρτημα. Μυρωδιὰ ὠνομάσθη διὰ τὴν εὐωδίαν του («Ἄτακτα» § Β 207), Μακεδονήσιον δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν τόπον, διότι τῆς Μακεδονίας τὸ Πετροσέλινον ἐκρίνετο ὡς ἄριστον, ὡς ἀναφέρει ὁ Διοσκορίδης. Ἔμεινε λοιπὸν κύριόν του ὄνομα τὸ Πετροσέλινον, ὀνομασία ἥτις διεσώθη ἐν Ἠπείρῳ.

Ποῦ φύεται.—Τοῦτο εἶναι φυτὸν ἰθαγενές, τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης, τῆς δυτικῆς Ἀσίας καὶ τῆς βορείου Ἀμερικῆς, μέρη εἰς τὰ ὁποῖα φύεται ἀδιακρίτως, εἰς ὅλα τὰ ἐδάφη, ὡς καὶ εἰς τοὺς τοίχους, τὰ ἐρείπια καὶ τὰ χαλικώδη ἢ πετρώδη μέρη, καλλιεργούμενον ὅμως ὡς ἀρτυματικὸν ἢ φαρμακευτικὸν προτιμᾷ γαίας ἐλαφρὰς καὶ πετρώδεις. Ἕνεκα τῆς πολλαπλῆς ἀρτυματικῆς χρήσεώς του καλλιεργεῖται εἰς ὅλους τοὺς λαχανοκήπους.

Βοτανικοὶ χαρακτῆρες.—Εἶνε φυτὸν ποῶδες, διετές, λεῖον, στίλβον καὶ ἀρωματικόν. Τὸ στέλεχός του εἶναι ραβδωτὸν καὶ κλαδῶδες. Ἔχει φύλλα τριγωνοειδῆ, ζωηροῦ πρασίνου χρώματος, μὲ πολλὰς διαιρέσεις, ἐπάνθησιν κατὰ πετάσσους, περικάλυμμα μὲ 1—3 φυλλάρια, ἄνθη ὑποκύανα μικρὰ μὲ μακροὺς μίσχους, οἵτινες φθάνουν εἰς ὕψος 50 – 80 ἑκατοστῶν καὶ καρποὺς ὑποκιτρίνους καὶ ὑποστρογγύλους.

Παραλλαγαί.—Διαφοραὶ ὑπάρχουν πολλαί, μεταξὺ αὐτῶν Πετροσελ. τὸ κοινόν, Π. τὸ οὐλόφυλλον (κατσαρὸν) καὶ Π. τὸ σαρκόρριζον (μὲ

ὀγκώδες ρίζωμα μήκους 12 ἕως 15 ἑκατοστῶν). Διὰ τὴν φαρμακευτικὴν καλλιεργεῖται κατὰ προτίμησιν τὸ χονδρόρριζον, διότι εἶνε πλέον εὔρωστον, καρποφορεῖ ἀφθόνως καὶ δίδει ὡραίας ρίζας. Τοῦτο περιέχει καὶ αἰθέριον ἔλαιον, τὴν Ἀπιόλην, πρέπει δὲ νὰ ποτίζεται ἀφθόνως κατὰ τὸ θέρος καὶ νὰ κόπτεται συχνάκις, πρὸς ἐπιβράδυνσιν τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀνθοφόρων μίσχων.

Ὡς φαρμακευτικὸν φυτόν, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον πολύτιμα τοιαῦτα.

Μέρη χρησιμοποιούμενα. —Ἡ ρίζα, τὸ στέλεχος, τὰ φύλλα καὶ οἱ καρποί.

Φαρμακευτικαὶ ἰδιότητες. —Τὸ φυτὸν τοῦτο, ὡς ἀρωματικόν, εἰς τὴν συνήθη δόσιν, διεγείρει τὴν ὄρεξιν καὶ διευκολύνει τὴν πέψιν τῶν τροφίμων. Ὁ ἐκ τῶν φύλλων καὶ τοῦ στελέχους ἐξαγόμενος χυμός, λαμβανόμενος εἰς τὴν μετρίαν δόσιν τῶν 150 γραμμαρίων κατὰ τὸν χρόνον τῆς κρίσεως, ἔχει μεγάλην ἐπιτυχίαν, εἰς τοὺς διαλείποντας πυρετούς, τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ φθινόπωρον.

Ὁ χυμὸς οὗτος ἀναμιγνυόμενος μετὰ θερμοῦ γάλακτος καὶ λαμβανόμενος πρὸ τοῦ πρωϊνοῦ γεύματος (νηστικᾶτα) ἀποτελεῖ ἄριστον ἀποχρεμπτικόν, συνιστώμενον εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ὑγροῦ ἄσθματος, τοῦ πνευμονικοῦ καταῤῥου καὶ τῆς ἀφωνίας. Ἀναμιγνυόμενος μετὰ μέλιτος, χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς, εἰς τὰ πεσίματα ἢ παντὸς εἴδους μώλωπας, πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς κυκλοφορίας καὶ ἔκκρισιν τοῦ μολυνθέντος αἵματος, τοῦ προσβληθέντος μέρους.

Τὰ φύλλα χρησιμοποιοῦνται ἐξωτερικῶς, ὡς τοπικὸν καθαρκτικὸν τῶν δυσθεραπεύτων πληγῶν καὶ τῶν καρκινώδους φύσεως ἑλκῶν, εἶνε δὲ ἀποτελεσματικὰ τιθέμενα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἰς περιπτώσεις πυώδους ὀφθαλμίας.

Τὰ ἐκ τῶν φύλλων καταπλάσματα, ἀφοῦ βράσουν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς οἴνου, τιθέμενα ἐπὶ τῶν πληγωμένων μερῶν, θεραπεύουν ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, τὰ κτυπήματα καὶ τοὺς μώλωπας.

Τὰ καταπλάσματα ταῦτα, ἐὰν τεθοῦν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, ὠφελοῦν εἰς περιπτώσεις φλεγμονῆς τοῦ λάρυγγος, πρέπει ὅμως νὰ θερμαίνωνται ἑκάστοτε ἐντὸς τοῦ οἴνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔβρασαν ἀρχικῶς.

Ἐπιτυγχάνεται ἓν ἐξαίρετον φάρμακον ἐναντίον τῶν ὑποδερματικῶν φυμάτων, διὰ τῆς καλῆς ἀναμίξεως ἐντὸς γουδίου, μιᾶς δραχμίδος (φουχτιᾶς) φύλλων Μαϊντανοῦ, ἑτέρας Ἀνθρίσκου τοῦ Χαιρεφύλλου (κοινῶς Σκαντσίκι, ἐν Κεφαλληνίᾳ) ὀλίγου μαγειρικοῦ ἅλατος καὶ μιᾶς κουταλιᾶς ἐλαιολάδου, τὸ μῖγμα τοῦτο ἁπλώνεται ἐπὶ ὑφάσματος καὶ τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ ἀποστήματος, πρωΐαν καὶ ἑσπέραν μέχρις ἀποθεραπείας.

Ἐπὶ δηγμάτων σφηκὸς ἢ μελίσσης, ἐξαφανίζεται ὁ πόνος, ἐὰν τρίψωμεν τὸ δηχθὲν μέρος μὲ φύλλον Μαϊντανοῦ.

Διὰ νὰ καταπραΰνωμεν τοὺς δριμεῖς πόνους τῶν ὤτων καὶ τῶν ὀδόντων, ἀρκεῖ νὰ εἰσαγάγωμεν, ἐντὸς τοῦ πάσχοντος ὠτὸς ἓν βωλάριον συνιστάμενον ἐκ μίγματος κοπανισμένου Μαϊντανοῦ, ἐλαιολάδου καὶ κοινοῦ ἅλατος.

Τὰ σπειριὰ τοῦ δέρματος ἐξαλείφονται διὰ τῆς πλύσεως αὐτῶν, πρωΐαν καὶ ἑσπέραν, μὲ ἀφέψημα Μαϊντανοῦ, ἐντὸς βροχίνου ὕδατος.

Ἡ ρίζα, συλλεγομένη κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος, ὁπόταν αὕτη εὑρίσκεται εἰς τὴν πλήρη αὐτῆς ἀνάπτυξιν καὶ ἀποξηραινομένη ἀμέσως ἐντὸς κλιβάνου, εἶναι χρήσιμος διὰ τὴν παρασκευὴν ἀφεψήματος ὀρεκτικοῦ, λίαν ἀποτελεσματικοῦ, προκειμένου περὶ ὑδρωπικίας, ἰκτέρου (χρυσῆς), οἰδημάτων τοῦ ἥπατος καὶ τοῦ σωλῆνος ὡς καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Τὸ ἀφέψημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ ἀντισκορβουτικόν, ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς βράσεως, περὶ τὴν ὥραν, ἐντὸς κλειστοῦ δοχείου 80—90 γραμμαρίων ρίζης, εἰς δύο λίτρα ὕδατος.

Τέλος οἱ σπόροι, λαμβανόμενοι ὡς ἀφέψημα (5—10 γραμμάρια ἐντὸς λίτρου ὕδατος) εἶναι ὀρεκτικοί, στομαχικοί, ἀντιφυσώδεις, ἐμμηναγωγοὶ καὶ διουρητικοί.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Μὲ τὸ χρῆμα ἀγοράζομεν ἐμπορεύματα ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς.

(Κάρμεν Σύλβα)

Πολλοὶ θέλωμεν νὰ ἔχωμεν φίλους, ἀλλ' οὐδεὶς ὁρονπίζει νὰ εἶνε τοιοῦτος.

(Βαρωνὶς Krudener)

Μεγαλείτεραι ἀρεταὶ χρειάζονται διὰ νὰ ὑπομείνῃ τις τὰ εὐτυχήματα ἢ ὅσαι τὰ ἀτυχήματα.

(La Rochefoucaulb)

Νομίζων τις ὅτι εἶνε τέλειος μαρτυρεῖ ἁπλῶς ὅτι εἶνε ἀδιόρθωτος.

Τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ μὴ μάθῃς τίποτε εἶνε νὰ τὰ μάθῃς ὅλα διὰ μιᾶς.

(Γεωργία Σάνδη)

Ὑπάρχουσι τρία πράγματα τὰ ὁποῖα αἱ πλεῖσται γυναῖκες ρίπτουσιν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν καιρόν των, τὴν ὑγείαν των καὶ τὰ χρήματά των.

(Κα Geogffrin)

Μὴν ἐντρέπεσαι ποτὲ νὰ ὁμολογῇς ὅτι εἶχες ἄδικον, διότι οὕτω ἀποδεικνύεις ὅτι ἔγινες σοφώτερος.

(Βίκτωρ Οὐγκὼ)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

ΥΠΟ Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ὁ κ. Ἰωαν. Α. Ἰωαννίδης, ὁ ἔγκριτος καὶ λόγιος οὗτος Ἠπειρώτης Ἀσκληπιάδης, τυγχάνει λίαν εὐφήμως γνωστὸς τόσον εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κύκλον, ὅσον εἰς τὸν ὁμογενῆ κόσμον τῶν Γραμμάτων τῆς πόλεώς μας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἐτίμησε διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας του ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς του. Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη μελέτη «Τὸ Κοινωνικὸν Πρόβλημα τῆς Φθίσεως» ἐν τῇ ὁποίᾳ τόσον ἐπιτυχῶς ἀναλύει τὸ θέμα του, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς ἐπαράτου καὶ φρικιᾶς ὄντως ταύτης νόσου, ἥτις τόσα θύματα ἀριθμεῖ κατ' ἔτος εἰς ὅλην τὴν Ὑφήλιον, ἐπιμαρτυρεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν περὶ τὰ γράμματα ἐνασχόλησιν τοῦ διαπρεποῦς ἐπισιήμονος καὶ ἐγκρίτου φίλου συνεργάτου.

Ἡ ΦΘΙΣΙΣ ἐξαντλεῖ, καταστρέφει τὰς οἰκογενείας πρὶν ἐπιφέρει τὸν θάνατον»· ἰδοὺ ἐν πάσῃ τῇ ἀληθείᾳ τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς φοβερᾶς νόσου.

Αὕτη ἐξελίσσεται κατὰ περιόδους κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἄτομον πάσχει ἢ ὀξέως, ἢ κατὰ διαλείμματα αἱ βλάβαι αἱ χαρακτηρίζουσαι τὴν ἀσθένειαν ὑποχωροῦσι. Τὸ πάσχον ἄτομον δύναται νὰ θεραπευθῇ φαινομενικῶς. Εἰς μερικὰ ἄτομα ἡ κατάστασις αὕτη εἶναι τρόπον τινὰ διαρκὴς, εἰς ἄλλα αἱ διαλείψεις αὗται τῆς ὑγείας ἐπιτρέπουσι τὴν ἀνάληψιν τῆς συνήθους ζωῆς ἔστω καὶ προσωρινῶς, Τέλος πάντων διὰ μέσου τῆς ταραχώδους ὑπάρξεως τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ ἡ νόσος τί δύναται νὰ συμβῇ ; Ὁ ἄνθρωπος ἐργάζεται μέχρι τοῦ δυνατοῦ ὁρίου χειροτερεύων οὕτω, ἐξαντλῶν τὰς δυνάμεις του, καταναλίσκων τοὺς πόρους του τοὺς ὀλίγους ποὺ εἶχε διὰ νὰ συντηρηθῇ. Ἔρχεται ἡ στιγμὴ τῆς καταναγκαστικῆς ἡσυχίας, ὁπότε ἡ παῦσις τῆς ἐργασίας ἐπιταχύνει τὴν δυστυχίαν του. Συχνάκις ἐπέρχεται κάποια βελτίωσις, ὁπότε ὁ ταλαίπωρος λαμβάνει θάρρος ἐργάζεται ὀλίγον καιρὸν καὶ μετ' ὀλίγον πάλιν ἀσθενεῖ. Ἡ οἰκογενειά του οἰκονομικῶς ἐξαντλεῖται ἐνῷ ὁ πάσχων βλέπει καὶ τὰς δυνάμεις του ἐξαντλουμένας.

Ὁ λόγος ἐνταῦθα μόνον περὶ τῶν ἐνδεῶν τῶν καταδεδικασμένων ὑπὸ τῆς τύχης. Διότι οἱ ἄνθρωποι τῆς κλάσεως ταύτης δὲν ἔχουσι τὰ μέσα νὰ θεραπευθῶσιν εἰς φθισιατρεῖα μὲ ὅλα τὰ μέσα τὰ ὁποῖα παρέχει πρὸς τοῦτο ἡ ἐπιστήμη. Διότι τὰ φθισιατρεῖα τοῦ λαοῦ δὲν δύνανται τὰ περιλάβωσι τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν πασχόντων. Πολλοὶ πάσχοντες ἐξ ἀμελείας δὲν ἀφήνουσι τὴν οἰκογενειακὴν ἑστίαν των ἐν ᾗ ἡ νόσος προχωρεῖ καθιστάμενοι οὕτω φθισικοὶ εἰς προκεχωρημένον βαθμόν. Προσκεκολλημένοι εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν μολύνουσι. Ὅταν ἀποφασίσωσι νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν ἑστίαν των διὰ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς θεραπείαν, ἐπέρχεται ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀποσύνθεσις τῆς οἰκοιγενείας των. Καὶ ὅσοι εἰσέρχονται εἰς δημόσιον φθισιατρεῖον ἐγκαίρως μόλις βελτιωθῶσιν ὀλίγον ἐξέρχονται.

Ἄλλως οὐδεμία δημοσία διοίκησις ἐν τῷ κόσμῳ θὰ ἠδύνατο ἐπ' ἄπειρον νὰ συντηρήσῃ εἰς τὸ φθισιατρεῖον τόσους ἀσθενεῖς. Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τί θὰ ἀπεγίνετο ἡ οἰκογένεια πῶς θὰ συνετηρεῖτο ;

Οἱ ἄρρωστοι βελτιούμενοι ἐγκαταλείπουν προώρως τὸ φθισιατρεῖον, ἐπανέρχονται εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν, ἐπανευρίσκουσι τὰς συνθήκας τῆς ὑπάρξεως αἱ ὁποῖαι ἐνεκόλαψαν τὴν νόσον. Δὲν ἀργεῖ νὰ ὑποτροπιάσῃ ἡ ἰδία κατάστασις, ἡ θλιβερὰ ὀδύσσεια τῶν φθισικῶν τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ κυμαίνεται μεταξὺ διαμονῆς ἐν φθισιατρείῳ καὶ χαλαρᾶς ἐπαναλήψεως τῆς ἐργασίας.

Ἡ φθίσις ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον της. Ἡ ὠφέλεια τῆς κοινωνίας διὰ τοῦ συστήματος τῆς ὀργανώσεως τῶν φθισιατρείων ὑπῆρχε μηδαμινή· ἡ θεραπεία τοῦ ἀσθενοῦς ἦτο ἐφήμερος. Τὸ φθισιατρεῖον ἀνέβαλε τὸ μοιραῖον ἐν ᾧ ὁ προϋπολογισμὸς τῆς οἰκογενείας ἔγεινεν ἐπαχθέστερος μὲ τὴν παράτασιν τῆς καταστάσεως. Οἱ φθισικοὶ βελτιωθέντες ἐκ τῆς ἐν τοῖς φθισιατρείοις θεραπείας προσπαθοῦντες νὰ ἐξεύρωσιν ἐργασίαν εὑρίσκουσι μεγίστας δυσκολίας· εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνεπιθύμητοι διότι δύνανται νὰ μεταδώσωσι τὸ μικρόβιον εἰς τὰ γραφεῖα, ἐργαστήρια, καταστήματα, ἐὰν δὲν λάβωσι τὰ δέοντα προφυλακτικὰ μέτρα διὰ τὰ πτύελα εἴτε ἐξ ἀμελείας εἴτε ἐξ ἀμαθείας.

Τοιαύτη εἶναι ἡ μεγάλη δυστυχία τῶν φθισικῶν τῶν λαϊκῶν κλάσεων. Ἐνώπιον τοιούτου κοινωνικοῦ προβλήματας διὰ τὰς πτωχὰς κλάσεις ἡ Βρεττανικὴ φιλανθρωπία κατώρθωσε νὰ εὕρῃ λύσιν τινὰ διὰ τῆς δημιουργίας τῶν χωρίων τῶν φθισικῶν. Τύπος τοιούτου ἱδρύματος εἶναι τὸ χωρίον Papworth ἀπέχον 15 μίλια τῶν θαυμασίων τειχῶν τῆς πόλεως Cambuidge. Ἡ ἀποικία αὕτη τῶν φθισικῶν ὠφείλει τὴν ὕπαρξίν της εἰς τὴν σιδηρᾶν ἐνεργητικότητα τῶν ἀκαμάτων

ἰατρῶν Warnier Jones. Ἐν πρώτοις ἵδρυσε τὸ νοσοκομεῖον διὰ τοὺς φθισικούς, κατόπιν τὸ σανατόριον μὲ τὰς τελείας μικροκατοικίας. Βελτιουμένης τῆς ὑγιείας τῶν ἀσθενῶν του τοῖς παρεῖχεν ἐργασίαν εἰς τὰ διάφορα ἐργαστήρια κατασκευῆς ἐνδυμάτων, κιβωτίων, ἐπίπλων.

Κατόπιν ἵδρυσεν οἰκήματα διὰ τοὺς ἐν βελτιώσει τῆς ὑγείας των διατελοῦντας ἵνα κατοικήσωσι μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Τὰ μεγάλα καταστήματα τοῦ Λονδίνου δυνάμει συμβολαίου ἀγοράζουσι τὰ προϊόντα τῆς ἐργασίας τῶν φθισικῶν.

Οἱ ἄποικοι τῶν τοιούτων χωρίων σπανίως δύνανται νὰ ἐξέρχωνται καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἀποχρῶν λόγος. Ἡ ἀπόστασις ἡ μεγάλη καὶ ἡ ἔλλειψις συγκοινωνιῶν δὲν εὐνοοῦσι τὰς ἐξόδους. Ὑπηρεσία αὐτοκινήτων ὑπάρχει μὲ τὸ Καμπρὶτς ἀνήκουσα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποικίας. Ὁ σκοπὸς τῆς ἑταιρείας ἡ ὁποία ἐκμεταλλεύεται τὰς ἀποικίας τῶν φθισικῶν δὲν εἶναι κερδοσκοπικὸς ἀλλὰ φιλανθρωπικὸς πρὸς μόνην τὴν ὑγείαν τῶν πασχόντων ἀποβλέπων.

Ἡ ἠθικὴ ἀτμόσφαιρα ἡ ὁποία βασιλεύει εἰς τὰ τοιαῦτα χωρία μαρτυρεῖ τὴν ψυχικὴν γαλήνην τῶν κατοίκων. Εἰς τὰ ἐργοστάσια οἱ ἄνδρες ἐργάζονται καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς ἀναπτύσσοντες ἀθορύβως μεγάλην ἐνεργητικότητα· εἰς τὰ σπίτια οἱ γυναῖκες ἀσχολοῦνται μὲ τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας εἰς τὸ σχολεῖον ἡ διδασκάλισσα ἀγωνίζεται νὰ μορφώσῃ τὰ τέκνα. Εἰς τὸ ταμεῖον οἱ ἐργάται λαμβάνουσι τὸν μισθὸν τῆς ἐργασίας των. Ἡ πελατεία τῶν χωρίων προέρχεται ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς κλάσεις τῆς κοινωνίας. Ἐδῶ εἰς τὴν ὅασιν ταύτην τῆς φιλανθρωπίας ὅλοι συναδελφοῦνται χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας των.

Εἴθε τὸ μέσον αὐτὸ τῆς θεραπείας νὰ γενικευθῇ εἰς ὅλον τὸν κόσμον χάριν τῶν πολυαρίθμων πασχόντων ἐκ τῆς φρικτῆς ὄντως νόσου, ἡ ὁποία ἀνηλεῶς καὶ ὑπούλως ὑποσκάπτει τὴν ὑγείαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἠέραν, Ἰούλιος 1936

Ι. Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ Ἰατρὸς

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μήτε Χρυσοστόμου γλῶσσα, μήτε βάθος Ἡσαΐα,
Μήτε τοῦ Δαβὶδ ἡ φλόγα καὶ ἡ ἔκτασις ἡ θεία,
Μήτε προσευχὴ ἀγγέλου εἰμπορεῖ νὰ λέγῃ ὅσα,
Ψυχὴ λέγει πικραμένη μὲ τὴν ἰδικήν της γλῶσσα
Γιατὶ λειτουργεῖ ἡ Πίστις, ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ λύπη
Κ' ἀπὸ τέτοια λειτουργία ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν λείπει.

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

T. C. Basmayazi ve Resimleri Derleme Direktörlüğü

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΑΞΙΘΕΤΗΣΕΩΣ ΕΝΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἱδρύθη ἐν τῇ πόλει μας δυνάμει ἰδιαιτέρου νόμου τῷ 1934 Κυβερνητικὸν τμῆμα σκοπὸν ἔχον τὴν περισυλλογὴν καὶ ταξιθέτησιν ἀνὰ πέντε ἀντιτύπων ἐκ παντὸς τυπογραφικοῦ προϊόντος τιθεμένου εἰς κυκλοφορίαν ἐν τῇ χώρᾳ μας.

Μεριμνήσας ὁ νομοθέτης περὶ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκεντρώσεως τούτων ἐξησφάλισε πρωτίστως τὰ τοῦ καταρτισμοῦ τῆς ἐν Τουρκίᾳ γραμματολογίας, καὶ παρέσχεν εἰς τοὺς βουλομένους, τὰ μέσα τῆς παρακολουθήσεως πάσης πνευματικῆς κινήσεως τῆς χώρας.

Ἡ κατόπιν τῆς φιλοπροόδου ὠθήσεως τῆς Δημοκρατικῆς Τουρκίας σημειωθεῖσα ἄμιλλα περὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἐκδόσεων ἐφημερίδων, βιβλίων καὶ εἰκόνων, ἐδημιούργησε καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπὸ σκοπιᾶς τινὸς παρακολουθήσεως τοῦ ἰσχυροῦ τούτου παράγοντος ὅστις ἀποκαλεῖται ἔντυπον.

Χάρις εἰς τὴν θαυμασίαν ὠργάνωσιν τῆς ρηθείσης ὑπηρεσίας καὶ εἰς τὸ ὑπ' αὐτῆς ἐκδιδόμενον δελτίον, γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκδόσεων δι' ἓν ἔτος ἀνῆλθεν (κατὰ τὸ 1935) εἰς χιλίας ἑξακοσίας δεκαοκτὼ ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 118 εἶναι ἐφημερίδες, ἐκδιδόμεναι αὗται εἰς 49 πόλεις τῆς χώρας ἐξ ὧν αἱ μὲν 42 ἡμερήσιαι αἱ δὲ 76 μὴ ἡμερήσιαι, καὶ 148 περιοδικὰ ἐκδιδόμενα εἰς 18 πόλεις.

Δι' μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Δημοκρατίας ἐν τῇ πόλει μας ἐκδοθεῖσαι ὁμόγλωσσοι ἐφημερίδες τῶν ὁποίων τὴν περισυλλογὴν στοχάζεται τὸ ἵδρυμα εἶναι κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν αἱ ἑξῆς:

Ἀνεξάρτητος *(1928)*, **Ἀσπὶς**

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας ταξιθετήσεως Ἐντύπων καὶ Εἰκόνων κ. ΣΕΛΙΜ ΝΟΥΖΧΕΤ ΓΚΕΡΤΣΕΚ

(1928), **Αὐγὴ** *(1930)*, **Δημοκρατία** *(1932)*, **Ἐλευθερία** *(1924)*, **Ἐσπερινὴ** *(1932)*, **Ἐφημερὶς** *(1931)*, **Ἡμερήσια Νέα** *(1923)*, **Καθημερινὴ** *(1936)*, **Λαϊκὴ Φωνὴ** *(1923)*, **Μεταπολίτευσις** *(1936)*, **Μεταρρύθμισις** *(1924)*, **Ὁ Τύπος** *(1928)*, **Πολι-**

τεία (Στ. Χατζοπούλου 1923), Πολιτεία (Δεων. Γεωργίου 1936), Πρωΐνὴ (1928), Τὰ Νεώτερα (1932), Τὸ Φῶς (1924), Τὰ Χρονικὰ (1928), Περιοδικὰ δὲ Τὰ Νέα τῆς Σταμπούλ (1932), Ὁ Κέπανος, ὁ Κοῦκος, ὁ Φακὲς, Τὸ Φροῦ φροῦ καὶ ἡ Φωνή, εἰκοσιτέσσαρα ἐν ὅλῳ ὄργανα σημειώσαντα τὴν ἐμφάνισίν των ἐπὶ τῆς δημοσιογραφικῆς κονίστρας, καὶ παραχωρήσαντα ἤδη τὴν θέσιν των εἰς τὴν πρωΐνὴν «Πατρίδα» καὶ τὴν σκηπτοῦχον «Ἀπογευματινήν».

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἱδρύματος εὑρηται ἐμπεπιστευμένη εἰς τὸν κύριον Σελὶμ Νουζχὲτ Γκερτσὲκ, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλει ἡ χώρα μας τὴν ἐν ἔτει 1930 Ἔκθεσιν τοῦ Τύπου, τὰ συγγράμματα «Ἑκατονταετηρὶς τοῦ Τύπου», «Διακοσιετηρὶς τῆς Τυπογραφίας» καὶ πληθὺν ἄλλων, ὧν ἐπίκειται ἡ ἔκδοσις, προσέτι δὲ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν αἰθουσῶν τοῦ ἐν Ἀθήναις «Παρνασσοῦ» Ἔκθεσιν τῶν Τουρκικῶν ἐκδόσεων τὴν ἐγκαινιαζομένην καθ' ἣν στιγμὴν γράφομεν τὰς γραμμὰς ταύτας.

Ἡ εὐοίωνος αὕτη συνάντησις τῆς Τουρκικῆς καὶ Ἑλληνικῆς διανοήσεως τρέπουσα εἰς φυγὴν τὰς Ἐρινύας τῶν φυλετικῶν παθῶν, ἀναπτερώνει τὴν ἐλπίδα ὅτι συντόμως θὰ χαιρετήσωμεν καὶ τὴν αὐγὴν τῆς πνευματικῆς συναδελφώσεως τῶν δύο Ἐθνῶν.

Θ. Σ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

Ὁ ἔρως ἐν τῇ κοινωνικῇ καταστάσει οὐδὲν ἔχει ὅμοιον ἐκτὸς τῆς ἀθροσύνης

Ὁ ἔρως ἔχει περιόδους ὡς ὁ πυρετός. Ὑπάρχουν ἡμέραι καθ' ἃς νομίζει τις ὅτι ἰάθη, καὶ ἄλλαι καθ' ἃς νομίζει ὅτι ἀποθνήσκει.

Ὁ ἔρως τῶν γυναικῶν ὀνειδίζει τὴν ἀρρώστιαν.

Ὁ ἔρως παρὰ τῷ ἀνδρὶ εἶνε τυραννία παρὰ δὲ τῇ γυναικὶ δουλεία. Καθ' ἣν ἡμέραν ἡ γυνὴ δὲν ἀνέχεται τὸν ζυγὸν τοῦ ἀνδρός, δὲν ἀγαπᾷ πλέον.

Ὁ ἔρως τῶν γυναικῶν ὀνειδίζει τὸ θάρρος καὶ τῶν γενναιοτέρων.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ ἐπιθυμία τῆς γυναικὸς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ οἴκου εἶνα μεγαλειτέρα τῆς τοῦ ἀνδρός. Ἡ οἰκιακὴ εὐτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναῖκα.

Ἀπόφευγε τὰς γυναῖκας μὲ τὸ γλυκὸ μειδίαμα. Καθ' ἣν στιγμὴν τὰ ῥόδινα χείλη των σοὶ ἀπευθύνουσι τὸ γλυκύτερον, τὸ θελκτικώτερον μειδίαμα, ἴσως διανοοῦνται, ὁρικῶδη ἐκδίκησιν, αἱματηρὰν προδοσίαν.

Πολλάκις εἶναι μέγα δυστύχημα εἰς τὴν γυναῖκα νὰ εἶναι εἰς ἄκρον λογική.

Τὸ κεραυνοβόλον βλέμμα ζηλοτύπου γυναικὸς εἶναι ὀξὺς διώκτης θραύων πάντα θώρακα.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η Α. Θ. Π. Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο Α'

Ὁ τὸν Πανίερον Οἰκουμενικὸν Θρόνον ἀπὸ τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1936 κλείζων ΒΕΝΙΑΜΙΝ ὁ Α'. 270ὸς μὲν ἀπὸ Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου 162ος δὲ ἀπὸ τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὑπάρχων, ἐγεννήθη ἐν Ἀδραμυτίῳ τῆς Ἐπαρχίας Ἐφέσου, ἐκ γονέων εὐσεβῶν τῶν ἀειμνήστων Χριστοδούλου Γ. Ψωμᾶ καὶ τῆς Ἀμερσούδας Ἀντ. Κόσσυφα τῷ 1871. Τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσεν ἐν τῷ Σχολαρχείῳ τῆς γενετείρας του μαθητεύσας παρὰ τῷ διαχεκριμένῳ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διδασκάλῳ κ. Ἀλεξάνδρῳ Νικ. Αὐλωνίτῃ, ὅστις τὰ νῦν ἐφησυχάζει ἐν τῇ τῶν Πριγκήπων Μεγαλονήσῳ, ἐξ οὗ ἀριστεὺς ἀποφοιτήσας, ἐσυνέχισε τὰς σπουδάς του ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ Γυμνάσιον τῶν Κυδωνιῶν.

Τῷ 1888 ὁ ὀξυδερκὴς καὶ μουσοφιλὴς Μητροπολίτης Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος ὁ Μάγνης, διαγνώσας τὴν πρὸς τὰ γράμματα κλίσιν καὶ ἀγάπην τοῦ νεαροῦ Βενιαμὶν, προσλαμβάνει τοῦτον ὑπὸ τὴν προστασίαν του, τὸν χειροτονεῖ ἱεροδιάκονον ἐν Κυδωνίαις καὶ τὸ 1889 τὸν εἰσάγει πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του εἰς τὴν κατὰ Χάλκην Ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολήν.

Ἀποβιώσαντος τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου Ἀγαθαγγέλου, ὁ Ἱεροδιάκονος Βενιαμὶν τῇ συστάσει τοῦ Σχολάρχου τῆς Θ. Σχολῆς ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Γρηγορᾶ, συνεχίζει τὰς σπουδάς του ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ μουσοτραφοῦς καὶ λογιωτάτου νέου Μητροπολίτου τῆς Ἐφέσου Κωνσταντίνου τοῦ Βαλλιάδου, τοῦ μετέπειτα Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἀργησάσης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1894-1895 ἕνεκα τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἱκανὰς βλάβας ἐπέφερεν εἰς αὐτὴν, ὁ Ἱεροδιάκονος Βενιαμὶν ἀναχωρεῖ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἀναλαμβάνει ἐπὶ ἕν ἔτος τὴν Σχολαρχίαν τοῦ ἐν Ἀδραμυτίῳ τελείου Σχολαρχείου. Ἐπαναληφθείσης μετὰ ἕν ἔτος τῆς λειτουργίας τῆς Θ. Σχολῆς ὁ Βενιαμὶν ἐπανέρχεται εἰς αὐτὴν καὶ τὸ 1896 λαβὼν τὸ τῆς Θεολογίας Δίπλωμα, διορίζεται τακτικὸς Ἱεροκῆρυξ ἐν Μαγνησίᾳ καὶ καθηγητὴς τοῦ λειτουργοῦντος

ἐκεῖσε Ἡμιγυμνασίου. Τὰ κηρύγματά του ἦσαν καλλιεπῆ, στωμύλα καὶ ἐσαγήνευον τὸ πλῆθη τὰ ὁποῖα ἔσπευδον ἵνα ἐνωτισθῶσιν ἐκ τοῦ μελιρρύτου στόματος τοῦ δοκίμου Ἱεροκήρυκος τὰς ἀληθείας τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως καὶ θρησκείας.

Δὲν ἦσαν ὀλίγοι καὶ οἱ ἐκ Σμύρνης σπεύδοντες εἰς Μαγνησίαν, ἵνα ἀκούσωσι τῶν ἐπικοδομητικῶν κηρυγμάτων τοῦ Βενιαμὶν, ὁ ὁποῖος τῇ ἰδιαιτέρᾳ παρακλήσει τῆς ἐν Σμύρνῃ κοινοφελῶς δρώσης τότε Ἀδελφότητος ἡ «Εὐσέβεια» ἐδέχθη νὰ κηρύττῃ δὶς τοῦ μηνὸς καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτῆς, ἥτις κατεκλύζετο ὑπὸ πλήθους εὐλαβῶν χριστιανῶν. Τοῦ Ἐφέσου Κωνσταντίνου Βαλλιάδου ψήφῳ Κλήρου τε καὶ λαοῦ ἀνυψωθέντος ἐπὶ τὴν Πανίερον τῆς Ὀρθοδοξίας Σκοπιὰν, ὁ Ἱεροκῆρυξ Βενισμὶν καλεῖται ὑπὸ τοῦ Προστάτου καὶ Πνευματικοῦ του Πατρὸς εἰς Βασιλεύουσαν καὶ διορίζεται τῷ 1899 Τριτεύων τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων καὶ συνάμα μετ' οὐ πολὺ καὶ καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν ἐν τῷ Ἰωακειμείῳ Παρθεναγωγείῳ, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποβιώσαντος ἱερέως Παρίση, διδάξας δοκίμως καὶ καρποφόρως ἐπὶ ἑξαετίαν ὅλην ἐν τῷ ἀνωτέρῳ τούτῳ τῆς θηλείας νεότητος Φυτωρίῳ.

Ὡς Τριτεύων διεκρίθη διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὴν ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του ἐπισπασάμενος τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην τόσον τοῦ Προκαθημένου Προστάτου του, ὅσον καὶ τῶν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἤτοι τὴν 30ὴν Μαρτίου τοῦ 1901 ὁ Προστάτης του Κωνσταντῖνος ὁ Ε'. ἀποχωρεῖ τοῦ Θρόνου καὶ τὸν Μάϊον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀνέρχεται ἐνδόξως κοινῇ Κλήρου καὶ Πληρώματος ἀξιώσει τὰς βαθμίδας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὸ δεύτερον, ὁ μεγαλεπήβολος καὶ μέγας τῶν τελευταίων χρόνων Πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Γ', ὁ ὁποῖος ἐκτιμήσας τὰς ἀρετάς, τὰ προσόντα καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον τοῦ Τριτεύοντος Βενιαμίν, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1903 τὸν προήγαγεν εἰς Δευτερεύοντα, τὸν Μάϊον τοῦ 1905 εἰς Μέγαν Ἀρχιδιάκονον καὶ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1908 εἰς Μέγαν Πρωτοσύγκελλον εἰς διαδοχὴν τοῦ εἰς Ἀδριανουπόλεως προαχθέντος Καλλινίκου Γεωργιάδου, χειροτονήσας αὐτὸν ἰδιοχείρως εἰς Πρεσβύτερον καὶ χειροθετήσας εἰς Ἀρχιμανδρίτην ἐν ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τελεσθείσῃ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ λειτουργίᾳ. Ὡς Μέγας Πρωτοσύγκελλος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βενιαμὶν ἐξεπροσώπει ἐπαξίως τὸν ἀείμνηστον Πατριάρχην Ἰωακεὶμ τὸν Γ'. ἐν παντὶ καὶ πάντοτε καὶ ἐπέδειξε ὅλως ἰδιαίτερον ζῆλον καὶ κατέβαλεν ἀόκνους προσπαθείας εἰς τὴν εὔορκον καὶ ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης θέσεως ἀπορρεουσῶν ὑποχρεώσεων καὶ ὑπηρεσιῶν, καὶ ὡς μέλος πρωτεύων τῶν ἑκάστοτε ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἑδρευουσῶν διαφόρων τακτικῶν καὶ

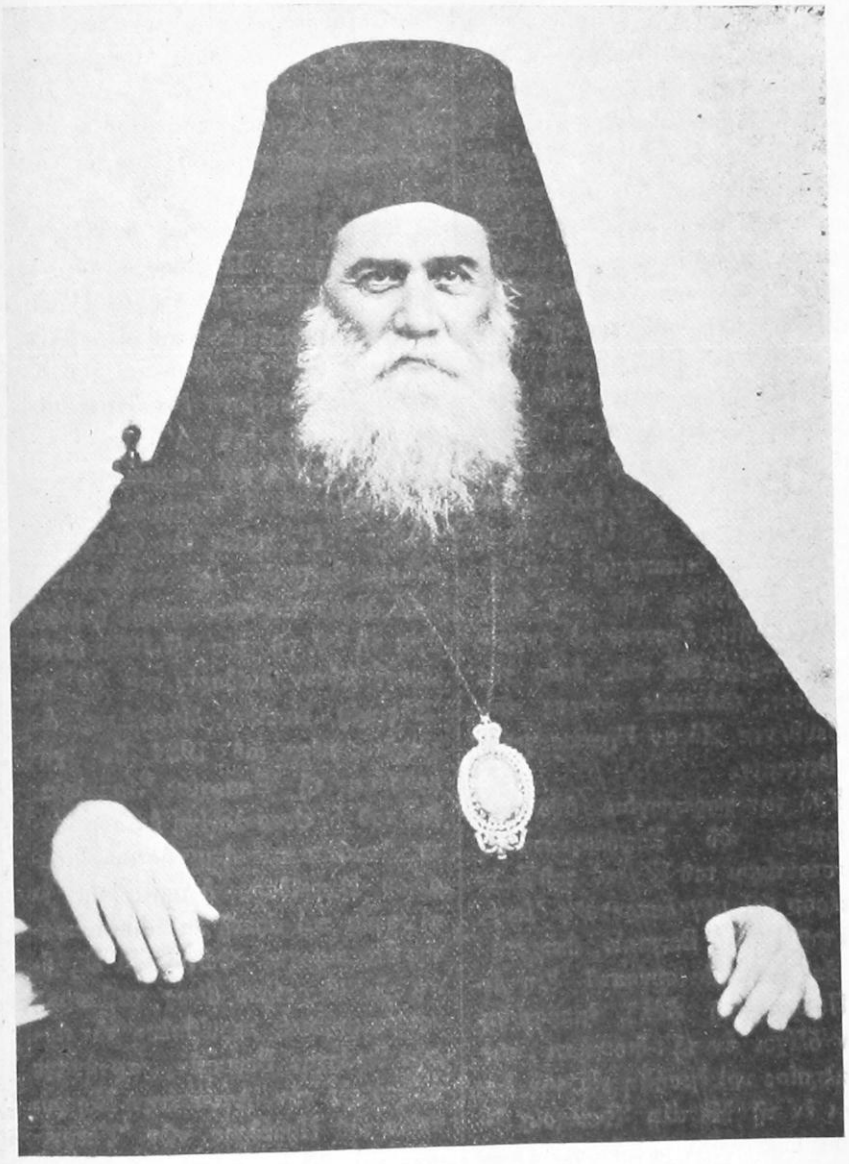

Η Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ **ΒΕΝΙΑΜΙΝ** Ο Α'.

ἐκτάκτων Ἐπιτροπῶν ὡς καὶ τοῦ Πνευμ. Δικαστηρίου ἐπισπασάμενος τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Πατριάρχου, τῶν Ἀρχιερέων, τοῦ Κλήρου καὶ τῆς ὁμογενοῦς Κοινωνίας καὶ Ἀριστοκρατίας, ἥτις τὰ μάλα ἤκμαζεν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν πόλιν μας. Μετὰ τετραετῆ εὔορκον καὶ δόκιμον ἐν τῇ Μεγ. Πρωτοσυγκελλίᾳ διακονίαν καὶ πρὸς δικαίαν ἐπιβράβευσιν τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσιῶν του τὴν 26ην Ἰανουαρίου τοῦ 1912 προάγεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ρόδου καὶ χειροτονεῖται εἰς Ἀρχιερέα ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ τὴν 30ὴν τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ λειτουργίᾳ, καθ' ἣν παρέστη τὸ ἄνθος τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας, ἥτις ἔσπευσε νὰ συγχαρῇ τὸν ἐπαξίως διὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοσαετεῖς κόπους του βραβευθέντα Μέγαν Πρωτοσύγκελλον Βενιαμίν.

Ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν δύο Πατριαρχῶν, τοῦ Σοφολογιωτάτου Κωνσταντίνου τοῦ Ε' καὶ τοῦ Χαλκεντέρου καὶ μεγαλοπρεποῦς Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. ὁ Βενιαμὶν, ὑπηρετήσας ἐπὶ δεκατρία συναπτὰ ἔτη ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ, ἐμορφώθη ὅσον ὀλίγοι ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμυήθη εἰς τὴν ἔκπαλαι ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπικρατοῦσαν τάξιν καὶ ἄγραφον παράδοσιν τῆς ὁποίας αὐστηρὸς τηρητὴς ὑπάρχει ἄχρι τοῦ νῦν. Τὴν Ἐπαρχίαν Ρόδου θεοφιλῶς ἐποίμανεν μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1913, ὅτε ἕνεκα τῶν καιρικῶν περιστάσεων ἐπανακάμψας καὶ παρεπιδημῶν εἰς Βασιλεύουσαν, ἐξελέγη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους Μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, παραμείνας ἔκτοτε ἐν Φαναρίῳ ἀδυνάτου καταστάσης τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὴν νέαν του Ἐπαρχίαν.

Ὡς Φιλιππουπόλεως διετέλεσεν ἐπὶ ἔτη μακρὰ Πρόεδρος τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἑδρεύοντος Πνευματικοῦ Δικαστηρίου καὶ Μέλος τῆς Ἁγ καὶ Ἱερ. Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου ἐπὶ Πατριαρχείας Μελετίου τοῦ Δ'. τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὁποίου καὶ συμμετέσχεν.

Ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ'. τιμῶν τὸν Φιλιππουπόλεως Βενιάμὶν καὶ συνδεόμενος μετ' αὐτοῦ διὰ προσωπικῆς φιλίας, ἅμα τῇ ἐκλογῇ του τῷ 1925 ὠνόμασεν Αὐτὸν διάδοχόν του ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Νικαίας, διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1934, ὅτε χηρευσάσης τῆς Ἐπαρχίας Ἡρακλείας διὰ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπισυμβάντος θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Φιλαρέτου Βαφείδου, ὁ μεγακλεὴς ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ καὶ ἀριστοκράτης Πατριάρχης Φώτιος ὁ Β', ὅστις δι' ἰδιαιτέρου ὅλως σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως περιέβαλεν τὸν πολιὸν ἱεράρχην Βενιαμὶν, προήγαγε τοῦτον εἰς τὴν Ἁγιωτάτην Μητρόπολιν τοῦ Προέδρου τῶν Ὑπερτίμων καὶ Ἐξάρχου πάσης Θράκης καὶ Μακεδονίας, διορίσας ἅμα αὐτὸν καὶ συνεκτελεστὴν τοῦ Λαμπαδαριδείου Κληροδοτήματος.

Ὁ Πολιὸς καὶ Συνετὸς Ἱεράρχης τόσον ὡς Μητροπολίτης Νικαίας ὅσον καὶ ὡς Ἡρακλείας διετέλεσε ἐπίλεκτον μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁ πολύτιμος παραστάτης τῶν ἀειμνήστων Πατριαρχῶν Βασιλείου τοῦ Γ' καὶ Φωτίου τοῦ Β' διακριθεὶς διὰ τὰς ἀριζήλους καὶ

Η Α. Θ. Η ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας του πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνισχύων πάντοτε τὰς σοφωτέρας καὶ λυσιτελεστέρας κατευθύνσεις λόγῳ τῆς βαθείας του πείρας, τῆς συνέσεώς του τῆς πανθομολογουμένης καὶ τῆς περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν ζητήματα ἐμπειρίας του.

Μετὰ τὴν εἰς Κύριον ἀποδημίαν Φωτίου τοῦ Β' τοῦ περιλαλήτου ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀρετῇ Ἐκείνου Πατριάρχου, ἡ Ἱεραρχία κατόπιν ὡρίμου σκέψεως ἔστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν Πρύτανυν τῆς Ἱεραρχίας, πρὸς τὸν βαθύνουν Ἡρακλείας Βενιαμὶν, τὸν μόνον ἐνδεδειγμένον νὰ ἀνέλθῃ τὰς ἱερᾶς βαθμίδας τοῦ Θρόνου τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων καὶ λόγῳ ἡλικίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς λόγῳ χαρακτῆρος, Ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεως, πείρας, ἐμπειρίας τε καὶ περινοίας οὗ τυχούσης.

Μετὰ τὸν ἐξόδιον θρῆνον διὰ τὴν ἀπώλειαν Ὁσίου, ἐναρέτου καὶ ἀφοσιωμένου τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀρχιποίμενος, πρὸς τὸν Πολιὸν καὶ Γεράσμιον τῆς Ἡρακλείας Ἱεράρχην ἀπέβλεψεν ἡ Ἱεραρχία καὶ Αὐτὸν προέκρινε διὰ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν τῆς Πατριαρχείας ἀξίωμα.

Αὐτὸς τῇ θείᾳ καὶ ἀνεξιχνιάστῳ Βουλῇ τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἵνα κα-

ταδειχθῇ ἅπαξ ἔτι ἡ δύναμις τοῦ Ρήματος τοῦ Κυρίου «.. Οὐ τοῦ θέλοντος οὐδὲ τοῦ τρέχοντος ἀλλὰ τοῦ ἐὐδοκοῦντος Θεοῦ...» τῇ θεοκινήτῳ τῆς Ἐκκλησίας ψήφῳ καὶ τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τοῦ εὐλαβοῦς Αὐτῆς Πληρώματος, καλεῖται ἐν ὥραις αἰσίαις τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου τῆς 18ης Ἰανουαρίου τοῦ 1936 εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς προκαθημένης τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἐκλογή Του ἐχαιρετίσθη μὲ ἀνυπόκριτον χαρὰν ἀπὸ τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Θρόνου, ἀπὸ τὸν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸ εὐλαβὲς Πλήρωμα, διότι ὁ Βενιαμὶν εἶναι φαεινὴ τῆς Ἐκκλησίας φυσιογνωμία, ὁλόκληρος δὲ ἡ ζωή του εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν δόκιμον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπηρεσίαν Του καὶ τὴν ἄμεσον συμμετοχήν Του εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Θρόνου.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ὁ Α΄ εἶναι ὁ ἀριστεὺς τῆς Ἱεραρχίας. Εἶναι ὁ πιστὸς καὶ εὐλαβὴς Φύλαξ τῶν Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὁ ἔμπειρος Ρυθμιστὴς τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ εὐρυθμίας.

Πεπροικισμένος διὰ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ χαρακτῆρος εὐσταθοῦς καὶ ἀκάμπτου, δίδει εἰς ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὴν ἐνδεδειγμένην κατεύθυνσιν καὶ λύσιν.

Βαθείας μορφώσεως, ἐγκύψας ὅσον ὀλίγοι εἰς τὴν μελέτην τῆς κλασικῆς φιλολογίας καὶ τῆς μακροίωνος τῆς Ἐκκλησίας Ἱστορίας, κάτοχος ἐκκλησιαστικῆς πείρας μακρᾶς, πλούσιος ἀπὸ μετριοφροσύνην, ἀπὸ ἐντιμότητα καὶ δικαιοσύνην διαγράφει Πατριαρχείαν ἔντιμον καὶ καρποφόρον.

Τὴν φιλανθρωπίαν ἔμφυτον ἔχων, ἀπεργάζεται ταύτην νυχθημέρως, οὐχὶ φαρισαϊκῶς, οὐχὶ σαλπίζων, οὐχὶ δημοσιεύων τὴν εὐποιΐαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν «...μὴ γνώτω ἡ δεξιὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἔργον...» ἵνα μὴ σκορπίσῃ ἡ κενοδοξία τὸν καρπὸν τῆς ἐλεημοσύνης, ἀλλ' ἐκκαθαίρων Ἑαυτὸν ἐν ἐλεημοσύναις καὶ οἰκτιρμοῖς πενήτων καὶ πρὸς πραγματικὴν ἐνίσχυσιν καὶ στήριξιν ἀναξιοπαθούντων.

Ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ Προσώπῳ Βενιαμὶν τοῦ Α΄. εὗρε τὸν δεξιὸν Οἰακοστρόφον, τὸν ἀκούραστον καὶ ἄγρυπνον Κυβερνήτην, ὅστις χωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω ἀψηφῶν ἀλλὰ καὶ συνάμα κατασυντρίβων διὰ τῆς θελήσεώς Του τῆς ἰσχυρᾶς τὴν ὁρμὴν καὶ τὸν ὄγκον τῶν κυμάτων.

Ἡ ἐνιαύσιος Πατρισρχεία Του εἶναι πλήρης ὑπηρεσιῶν θετικῶν καὶ πολυτίμων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμα Αὐτῆς.

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ὁ Α΄ εἶναι ὁ Πρωθιεράρχης Ἐκεῖνος ὁ ἔχων πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς Ὑψηλῆς Του ἀποστολῆς, εἶναι ὁ ὀτρηρὸς καὶ ἀκάματος ἐργάτης ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου, προοιωνιζόμενος Πατριαρχείαν ἔνδοξον, ἀφνειᾶ καὶ καρποφόρον εἰς ἔργα ἀνυψώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ γοήτρου καὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν τιμαλφῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας συμφερόντων καὶ εἰς ἔργα εὐποιΐας καὶ φιλανθρωπίας ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος, τὸ ὁποῖον θαρρούντως ἐνατενίζον πρὸς Αὐτὸν ὡς πρὸς Φάρον τηλαυγῆ, στερρῷ τῷ ποδὶ, τὸ βῆμα ἐπ' ἀγαθῷ φέρει.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΙΑ

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ὁ Α΄ αὐστηρὸς τηρητὴς τῆς ἀρχαίας τάξεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ πιστὸς Θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν Αὐτῆς παραδόσεων τυγχάνων, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐκλογῆς Του καθιέρωσε ἐν μὲν ταῖς ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τὴν αὐστηρὰν τήρησιν τοῦ ἀγράφου Πατριαρχικοῦ Τυπικοῦ, τὸ ὁποῖον διέσωσεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἡ Φαναριωτικὴ Παράδοσις καὶ τοῦ ὁποίου ἴσως εἶναι ὁ μόνος γνώστης καὶ πιστὸς τηρητής, ἐν δὲ ταῖς ὑπηρεσίαις τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς ἐπαναφέρων τὴν ἀρχαίαν τάξιν διώρισε Μέγαν Πρωτοσύγκελλον τὸν Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀδαμάντιον Κασαπίδην, κληρικὸν ἐκ τῶν ἀριστούχων ἀποφοίτων τῆς Χαλκίτιδος Θεολογικῆς Σχολῆς. (*)

Ὁ Μέγας Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀδαμάντιος Κασαπίδης, ἅμα τῇ ἐκ τῆς Σχολῆς ἀποφοιτήσει του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν ὡς ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τὸ πρῶτον καὶ ἀμέσως μετά τινα χρόνον προήχθη εἰς Ἀρχιγραμματέα αὐτῆς. Ἡ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διακονία τοῦ ἐκλεκτοῦ τούτου κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος διεκρίθη ἀπὸ τῆς

Ο ΠΑΝΟΣ. ΜΕΓΑΣ ΠΡΩΤΟΣΥΓΚΕΛΛΟΣ
κ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ

πρώτης ἡμέρας τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν διὰ τὴν ἀπαράμιλλόν του φιλοπονίαν καὶ φιλεργίαν καὶ τὴν παραδειγματικήν του ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον, ἐξετιμήθη μεγάλως, τόσον ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου καὶ μακαριστοῦ Πατριάρχου Φωτίου ὅσον καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀλλεπαλλήλ-

(*) *Ἴδε βιογραφικὸν αὐτοῦ σημείωμα ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ Σ. Ν. Ζερβοπούλου 1934 σελ. 189-190.*

λως ἐξέφρασε πρὸς αὐτὸν τὴν εὐαρέσκειάν της διὰ τὴν ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν σαφήνειαν καὶ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν μεθ' ἧς διετύπωνεν οὗτος τὰς ἐπὶ διαφόρων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων γνώμας τῶν Σεβ. Συνοδικῶν εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενα πρακτικά.

Μὲ ὀξύνοιαν πνεύματος οὐ τὴν τυχοῦσαν καὶ ἀντίληψιν εὐρείαν πεπροικισμένος ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀδαμάντιος, ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν δὲ τόσον τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Φωτίου τοῦ Β' ὅσον καὶ τοῦ νῦν Προκαθημένου τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Βενιαμὶν τοῦ Α', τῶν ὁποίων τὴν ἀμέριστον ἀγάπην, καὶ ἐκτίμησιν ἐπεσπάσατο καὶ ἰδίως μὲ τὴν ἀπόλυτον Αὐτῶν ἐμπιστοσύνην εὐτυχήσας νὰ περιτειχισθῇ, ἀνεδείχθη ἐν μικρῷ διαστήματι εἷς τῶν ἐκλεκτῶν καὶ δοκίμων κληρικῶν τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς, προκριθεὶς αὐτὸς ἐξ ὅλων καὶ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου ἀξίωμα.

Τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρός του ἡ εὐστροφία του μεθ' ἧς διαχειρίζεται τὰ διάφορα ζητήματα, ἡ διακρίνουσα αὐτὸν δραστηριότης ὡς καὶ ἡ μέχρι τοῦδε καρποφόρος καὶ ἐπαινετὴ διακονία του ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Αὐλῇ, προοιωνίζονται δόκιμον καὶ ἐπιτυχῆ κατὰ πάντα καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν Ὑψηλῶν τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου καθηκόντων.

ΙΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ

Κρεῖσσον ἐστὶ μὴ ἐπιγνῶναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐπιγνόντα ὑποστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτῷ ἁγίας ἐντολῆς.

Ἀποστ. Παῦλος

Οὔτε πῦρ ἱματίῳ περιστεῖλαι δυνατόν, οὔτε αἰσχρὸν ἁμάρτημα χρόνῳ.

Πλούταρχος.

Τὰ ἁμαρτήματά σου πειρῶ μὴ λόγους ἐπικαλύπτειν, ἀλλὰ θεραπεύειν ἐλέγχους.

Πυθαγόρας

Οὐ μετανοεῖν, ἀλλὰ προνοεῖν χρὴ τὸν σοφὸν ἄνδρα.

Ἐπίχαρμος

Οὐδενὶ ἄλλῳ ὡς κακοπαθείᾳ Θεὸς θεραπεύεται καὶ δάκρυσι τὸ φιλάνθρωπον ἀντιδίδοται.

Θεολόγος.

Οἱ σπείροντες τὰ ἄτοπα, ὀδύνας θεριοῦσιν ἑαυτοῖς· ἀπὸ προστάγματος Κυρίου ἀπολοῦνται, ἀπὸ δὲ πνεύματος ὀργῆς αὐτοῦ ἀφανισθήσονται. —Οὐκ ἔστι τόπος τοῦ κρυβῆναι τοὺς ποιοῦντας τὰ ἄνομα.

Ἰώβ.

Ὁ ἐπιθυμήσας κάλλους, καὶ δίχα τῆς πράξεως, ἁμάρτυρον τὴν ἁμαρτίαν εἰργάσατο.

Σιράχ

Κτῆσιν ἀρετῆς ἐπικόπτει κακία· καὶ μῦρον, σμαυροῖ παροῦσα δυσωδία. Κακία σιωπηθεῖσα, νόσος ὕπουλος ἐστὶν ἐν τῇ ψυχῇ.

Θεολόγος

Ὁ ὀρύσσων βόθρον τῷ πλησίον αὐτοῦ ἐμπεσεῖται εἰς αὐτόν.

Ψαλμὸς Ζ'

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Μ' ἕνα χρυσάφι χλωμό, μελάχολο,
μὲ μιὰ θολούρα, σὰν σκόρπια σιάκτη,
καὶ μὲ μιὰ λύπη ἐξαναγέμισε
τοῦ φθινοπώρου βαρειὰ τἀδράκτι.

❖

Φλόγες καὶ σπίθες πάλιν ἐσβύσανε
στῆς χαραυγούλας τὰ μάγα μάτια
καὶ σὰν λαμπάδες νεκροῦ φωτίσανε
νεκρὰ νερὰ στοῦ λόγγου τὰ παλάτια.

❖

Ἀπὸ τὰ δένδρα τἀγέρι σκόρπισε
Τὰ φυλλαράκια του μαραμμένα,
κι' ὡς νεκρωμένα ἀγάπης ὄνειρα,
μοιρολογοῦνε σκελεθρωμένα.

❖

Στὸ δάσος μέσα ἐβουβαθήκανε
τόσα καὶ τόσα πουλιῶν τραγούδια,
καὶ εἰς τοὺς κάμπους ἐξηραθήκανε
πανέμορφα κ' ὡριὰ λουλούδια.

❖

Τώρα μονάχα βαρειὰ χρυσάνθεμα
λουλούδια κρύα καὶ δίχως μῦρα,
τὸν κόσμον ὅλον τὸν κάμαν μνήματα,
καὶ τὸν στολίζουνε γῦρα-γῦρα.

❖

Πᾶν τὰ ζευγάρια ποὺ πρὶν γυρίζανε
σὲ ἐξοχούλαις ροδαμισμένες,
καὶ αἱ καρδιαίς του ἐφλετουρίζανε,
σ' ἕνα μεθύσι ἀδελφωμέναις.

Μὲς στὸ μαγνάδι αὐτὸ τὸ κίτρινο,
π' ὁλοῦθε τώρα φορεῖ ἡ φύσις,
μέσα στῆς νέκρας τὸ γλυκοκοίμισμα
κρυφοξυπνοῦνε αἱ ἀναμνήσεις.

❖

Καὶ τὸ γλυκό τους τὸ ἀχολόγημα
τἀκούγ' ἡ κόρη ὅταν στενάζει,
καὶ μὲς σὲ δένδρα γυμνὰ κιἀνάφυλλα,
μὲ βουρκωμένη καρδιὰ ρεμβάζει.

❖

Τῶν ρεμβασμῶν της περνοῦν αἱ πτέρυγες
μὲ τὴν σκιά τους στὸ μέτωπό της,
καὶ τὰ γαλάζια τῆς λίμνης χρώματα
τοὶς κόραις βάφουν τῶν δυὸ ματιῶν της.

❖

Οἱ ρεμβασμοί της νεκραναστήσανε
στὴν δόλια κόρη τὰ ὄνειρά της,
καὶ τὰ γαλάζια νερὰ πλημμύρισαν
τὰ ὡριοστάλακτα δάκρυά της.

❖

Κλαίγει ἡ κόρη μὲ τὸ φθινόπωρο,
κλαίγει τὸ πρῶτο γλυκό της ταῖρι
ποὺ χέρι-χέρι ἐφτερουγίζανε
σ' ἕνα μεθύσι τὸ καλοκαῖρι.

❖

Κλάψτ' ἀναμνήσεις γλυκαναστένακταις,
μὲς στῆς θολούρας τὴν σκόρπια στάκτη,
μὲς τὸ χρυσάφι ποὺ πάλι γέμισε
τοῦ φθινοπώρου βαρειὰ τἀδράκτι.

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΠΑΤΩΜΑ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ !...

ΥΠΟ Β. ΗΛΙΑΔΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Ὁ κ. Βασίλειος Ἡλιάδης ἐγεννήθη εἰς τὸ Κουρτουλοὺς (Ταταῦλα) κατὰ τὸ 1892. Τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς πατρίδος του καὶ ἐτελειοποίησε τὰς σπουδάς του εἰς τὸ ἐν Πέραν Ζωγράφειον Γυμνάσιον. Τῷ 1915 μετέβη εἰς Ἀθήνας ὅπου διεκρίθη ὡς θεατρικὸς συγγραφεὺς καὶ ἦρε πλείστας ἐπιτυχίας

Ἀπὸ τὰ ἔργα του ἐπαίχθησαν τὰ δράματα «Τὸ Νεκρόσπιτο», «Τὰ Ἐρείπια» τὸ ὁποῖον εἶχε καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν, «Τὸ Γιατὶ ἔκλεψε», «Ἡ Νύχτα τοῦ Ἅϊ Φίλιππα», «Ἡ Σβυσμένη Καντήλα» τὸ ὁποῖον ἐπαίχθηκε καὶ εἰς Παρισίους, «Οἱ Χελῶνες» καὶ πολλὰ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἐπὶ τῆς σκηνῆς κατεχειροκροτήθησαν.

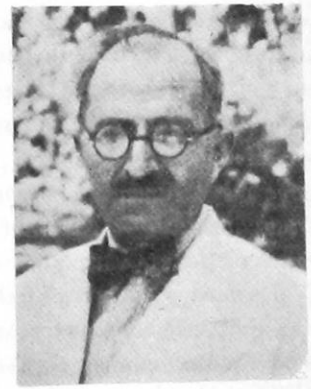

Ὁ κ. Β. Ἡλιάδης εἶναι καὶ γλαφυρώτατος διηγηματογράφος ἔγραψε δὲ μέχρι τοῦδε ἄπειρα νεοελληνικὰ διηγήματα, δημοσιευθέντα ἀπὸ τῶν στηλῶν πολλῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὡς δημοσιογράφος τυγχάνει δεινὸς τοῦ καλάμου χειριστὴς καὶ πολιτικολόγος ἄριστος, ἀπὸ ἐτῶν δὲ διατελῶν Ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» ἀνέλαβε διαφόρους ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸν περιοδείας καὶ συνώδευσε τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον εἰς Ἄγκυραν κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Τουρκοελληνικῆς Συμφωνίας, τῆς ὁποίας εἷς ἐκ τῶν πρώτων ἐργατῶν καὶ δορυφόρων ὑπῆρξεν.

Ὁ κ. Β. Ἡλιάδης εἶναι γνωστὸς εἰς τὸν ὁμογενῆ κόσμον τῆς πόλεώς μας, καθ' ὅσον ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διετέλεσε ἀνταποκριτὴς καὶ συνεργάτης τῶν περισσοτέρων ἐν τῇ πόλει μας ἐκδοθεισῶν ὁμογλώσσων ἐφημερίδων, ὡς καὶ τῆς νῦν ἐκδιδομένης «Πατρίδος» εἰς τὰς ὁποίας διεκρίθη διὰ τὴν μεγάλην ἐνη-

μερότητα τῆς πολιτικῆς του εἰδησεολογίας καὶ τῶν πολιτικῶν του Ἀνταποκρίσεων, αἱ ὁποῖαι ἀνεγινώσκοντο ἁπλήστως ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ.

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο σεμνύνεται ἀληθῶς ἐφέλιος διότι ἀπέκτησε καὶ τὴν πολύτιμον συνεργασίαν ἑνὸς τόσον λαμπροῦ θεατρικοῦ συγγραφέως, ἀρίστου διηγηματογράφου καὶ πρὸ παντὸς διακεκριμένου λογογράφου καὶ δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος τιμᾷ τὰ Γράμματα καὶ τὴν δημοσιογραφίαν ἐν τῷ ἰοστεφεῖ Ἄστει τῆς Παλλάδος τῆς φίλης καὶ γείτονος χώρας.

ΤΡΙΑ ὁλόκληρα χρόνια ἡ Θεανὼ περνοῦσε τὴ ζωή της σ' ἕνα θλιβερὸ γι' αὐτὴν ἀνεβοκατέβασμα. Τοποθετημένη στὸ ἀσανσὲρ τοῦ μεγάλου καταστήματος πατοῦσε ἀδιάκοπα ἕνα κουμπὶ καὶ ὡδηγοῦσε τὴν πελατεία στὰ διάφορα διαμερίσματα. Ἕνας κόσμος διαφορετικὸς ὁ κόσμος τῆς πελατείας Ἀρισιοκράτισσες ποὺ ἄστραφταν τὰ πλούτια στ' αὐτιά τους καὶ στὰ μανικιουρισμένα τους δάχτυλα. Κοπέλλες μὲ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία στὴν ἐκφρασί τους, ποὺ ἀνάδινε ἡ νεανική τους σάρκα ἀρώματα – μύρια μεθυστικὰ ἀρώματα —. Νέοι ποὺ ἄστραφταν τὰ μάτια τους ἀπὸ πόθο κ' ἡ ὄψι τους χαρούμενη ἄλλοι ἀπ' τὴν ἀπόλαυσι τοῦ ἔρωτος καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι τῆς ζωῆς. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν νεότητα αὐτὴ καὶ μερικὰ γκρίζα μαλλιὰ καὶ κάποιες γυναικεῖες μορφὲς κάποτ μὲ ρυτίδες στὸ πρόσωπο, μὲ ἀναμνήσεις ὅμως μιᾶς εὐτυχισμένης παληᾶς ζωῆς μέσα στὸ βλέμμα καὶ στὸ ἐλαφρό τους χαμόγελο. Ἀνάμεσα στὸ διαφορετικὸ αὐτὸ κόσμο ἡ Θεανὼ αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό της σὰν ἕνα τίποτε.

Πατοῦσε τὸ κουμπὶ κ' ἔκλεινε τὰ μάτια της σὰν σὲ ὕλιγγον Καὶ τὰ ἄνοιγε πάλι σὰν τρομαγμένη τὴ στιγμὴ ποὺ σταματοῦσε τὸ ἀσανσὲρ καὶ ἄνοιγε τὴν πόρτα του γιὰ νὰ βγῇ ἡ πελατεία στὰ διάφορα διαμερίσματα τὰ φορτωμένα μὲ παιχνίδια, στολίδια, κοσμήματα, μπιμπελὼ, ρουχισμὸ καὶ εὐτυχία. Η Θεανὼ ἀνάσαινε ὅλες τὶς ἀναπνοὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀνεβοκατέβαζε καὶ σὰν νᾶταν ζαλισμένη πάντα ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ μεθῦσι. Κάποτε σ' ἕνα γρήγορο ἀνέβασμα πρὸς τὰ ὕψη ἄκουε μερικὰ γλυκόλογα ἀπὸ κάποιο νέο ποὺ τύχαινε νὰ βρεθῇ μόνος μαζί της. – Δεσποινὶς εἶναι πραγματικὴ εὐτυχία ν' ἀνεβαίνῃ μαζί σας κανεὶς σὲ τέτοιο ὕψος.

Τὰ γλυκὰ αὐτὰ λόγια ἐβουΐζαν σὰν μελίσσι μέσα στὸ κεφάλι της μὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ ἔχῃ κλεισμένο τὸ στόμα της ἢ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ χαμογελᾶ ἐλαφρὰ καὶ γλυκά. Ἕνας σπαραγμὸς τὸ χαμόγελο αὐτὸ ποὺ ἔδινε στὴν ὄψι τῆς Θεανούλας μιὰ χαριτωμένη ἐξωτικὴ ἔκφρασι. Καὶ φάνταζε τὸ πρόσωπό της τότες σὰν ὄνειρο. Γιατὶ ἦταν ὄμμορφη ἡ Θεανώ Κάτω ἀπὸ ἕνα πλοῦτο καστανῶν μαλλιῶν δύο μεγάλα μαῦρα μάτια ἐφώταγαν ἀναμμένα πάντα ἕνα πρόσωπο νεανικὸ

μὲ χαρακτηριστικὰ ποὺ συνθέτανε ἕνα ἁρμονικὸ σύνολο γοητευτικό. Ἐπάνω ὅμως στὴ γοητεία αὐτὴ ὁ πόνος καὶ ἡ θλίψι ἦταν βαθειὰ χαραγμένες.

Ἡ Θεανὼ ἐδούλευε γιὰ νὰ ζήσῃ Ἡ ζωὴ γι' αὐτήνε εἶχε ξυπνήσει ὡσὰν μιὰ αἰώνια ὑποχρέωσι γιὰ μιὰ γρηὰ θεία της, ἕνα ὀρφανὸ ἀδελφάκι της καὶ γιὰ μιὰ δυστυχία. Μὰ κάποτε ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ ξυπνοῦσε καὶ μιὰ ἄλλη ζωὴ μὲ πόθους, μὲ ὄνειρα καὶ μὲ νεανικὲς λαχτάρες. Καὶ πάλευαν τότες ἄγρια οἱ δύο ἀντίθετες ζωές. Ἡ νεότης ποὺ ἀνεβοκατέβαζε τὸ ἀσανσὲρ τὴν ἔκαμε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ αἰσθάνεται πολλὲς φορὲς τὸν ἔρωτα. Καὶ στὸ αἴσθημα αὐτὸ ἐδοκίμαζε μιὰ ἀλλόκοτη χαρὰ ἀνάμικτη μὲ θλίψι. Σὲ τέτοιες ὄχι καὶ σπάνιες παράδοξες στιγμὲς ἡ Θεανὼ ἐμπέρδευε τὸ κουμπιὰ καὶ τὰ πατώματα καὶ ἄκουε παράπονα, βρισιὲς κάποτε καὶ ἐπιπλήξεις.

— Μὰ παίζετε δεσποινίς !

— Ἐσὺ κορίτσι μου κοιμᾶσαι ὄρθιο.

Τὸ κατάστημα τὴν ἀπείλησε κάποτε καὶ μὲ ἀπόλυσι ἂν ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀφηρημάδα της καὶ τὸ μπέρδεμα. Σ' αὐτὸ ὡς τόσο τὸ μπέρδεμα μὲ τὰ παράπονα καὶ τὶς ἀπειλὲς αἰσθανότανε μιὰ παράδοξη ἡδονιστικὴ ἱκανοποίησι. Στὸ ἀνεβοκατέβασμα τοῦ ἀσανσὲρ ἔβλεπε μὲ τὰ μισοκλεισμένα της μάτια νὰ χοροπηδοῦν ἀνάμεσα στὸν ὕλιγγο ἑνὸς φωτισμένου χάους μορφὲς-μορφὲς ἄλλες ἄγριες καὶ σαρκαστικὲς καὶ ἄλλες μὲ χαμόγελο μὲ φλόγες καὶ μὲ ἔκφρασι γεμάτη ἔρωτα, καλωσύνη, τρυφερότητα καὶ φῶς. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ χοροπήδημα τῶν μορφῶν μέσα στὸν ὕλιγγο τοῦ φωτισμένου χάους ποὺ τελείωνε ὅμως τόσο γρήγορα ἡ Θεανὼ ἀντίκρυζε διαφορετικὰ τὴ ζωὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους της. Τρία ὁλόκληρα χρόνια περνοῦσε ἔτσι ὁλόκληρη τὴ μέρα ἡ ζωή της. Ὅλοι στὸ μεγάλο κατάστημα τὴν εἴξεραν μὲ τὸ ὄνομα «Θεανὼ τοῦ ἀσανσὲρ» καὶ στὸ δρόμο κάποτε ἄκουε μερικὰ ψιθυρίσματα προσώπων ποὺ τὰ εἶχε ταξειδέψει πολλὲς φορὲς στὸ θλιβερὸ καὶ μονότονο ἀνεβοκατέβασμα τοῦ χάους τοῦ μαγαζιοῦ της. Ἡ Θεανὼ χαμογελοῦσε. Μὰ ὅταν βρισκότανε μονάχη μακρυὰ ἀπὸ τὰ κουμπιά της ἀπὸ τὴ βουὴ τῆς ἐργασίας, ἄφινε τότες τὸν ἑαυτό της νὰ βυθίζεται σὲ μιὰ ὀδύνη γιὰ τὴν καταδίκη τῆς ζωῆς καὶ τῆς νεότητός της. Ἡ αὐλή της ἀνθοῦσε ἀπὸ νεότητα καὶ ἔρωτα. Ἔβλεπε τὰ ἄλλα κορίτσα τῆς αὐλῆς της—ἕνα μοδιστράκι, μιὰ ταμία ὑποδηματοποιείου, μιὰ δακτυλογράφο κινηματογραφικῆς ἑταιρείας – νὰ χαίρωνται τὴ ζωὴ καὶ τὰ νειάτα τους τραγουδῶντας τὸν ἔρωτά τους καὶ ἀπολαμβάνοντας τὴν φλογερὴ θέρμη του Τὸ μοδιστράκι ἦταν μισοαρραβωνιασμένο, ἡ ταμίας εἶχε θαυμαστὰς κάθε ἡλικίας ποὺ τὴν συνώδευαν καὶ τὴν διασκέδαζαν στὰ κέντρα καὶ στὶς ἐξοχὲς καὶ ἡ δακτυλογράφος εἶχε τὸ γέλιο καὶ τὴ χαρὰ ποὺ πρόδιναν πὼς ἡ ζωή της δὲν εἶχε τὸ κενὸ ποὺ

αἰσθάνεται ἡ Θεανώ. Πολλὲς φορὲς τὰ κορίτσια αὐτὰ τῆς αὐλῆς εἶχαν προσκαλέσει στὴ χαρούμενη συντροφιά τους τὴ Θεανὼ μὰ ἐκείνη πάντα εὕρισκε μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ μείνῃ μόνη καὶ νὰ ζήσῃ μὲ τὸν θλιβερὸ ἑαυτό της.

— Καϋμένη Θεανοῦλα – τῆς ἔλεγε ἡ θεία της— δὲ λὲς νὰ γελάσῃς καὶ νὰ χαρῇς κ' ἐσὺ μιὰ μέρα σὰν τ' ἄλλα κορίτσια

Ἡ Θεανὼ προσπαθοῦσε νὰ χαμογελάσῃ μὰ τὸ χαμόγελό της σὐτὸ δὲν εἶχε στάλα φῶς Ζητοῦσε ἡ ψυχή της τὴν εὐτυχία στὴ μοναξιὰ καὶ στὴ συλλογὴ μὰ τὴν βασάνιζε ἀδιάκοπα ἡ σκέψι τοῦ ἀνεβοκατεβάσματός της μὲ τὸ ἀσανσέρ. Καὶ σκεπτότανε πολλὲς φορὲς πὼς σ' ἕνα τέτοιο γρήγορο ἀνεβοκατέβασμα δοκιμάζοντας τὸν ἴλιγγο τοῦ φωτισμένου χάους καὶ τὴν ἡδονιστικὴ φρίκη του θ' ἄφινε γιὰ πάντα τὴ ζωή της Μὰ ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν ἔκαμε πάλι νὰ ἐπαναστατῇ καὶ ν' ἀκούῃ μιὰ δυνατὴ ἐσωτερικὴ κραυγὴ ποὺ ἔλεγε :

— Ὄχι ! Εἶμαι νέα ἀκόμη. Θέλω νὰ ζήσω ἀκόμη. Θέλω νὰ αἰσθανθῶ τὸν ἔρωτα, τὴ χαρά του, τὴ ζωή.

* * *

Σὲ μιὰ τέτοια ἔκρηξι τῆς ζωῆς της αἰσθάνθηκε κάποτε ἡ Θεανὼ ποῦ ἀγαποῦσε. Ἦταν ἕνας κομψός, εὐγενικός, χλωμὸς νέος ποῦ τὴν συνάντησε στὸ δρόμο ποὺ τὴν ἀκολούθησε καὶ τῆς μίλησε γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ μιὰ καινούργια ζωή. Ἡ Θεανὼ βρέθηκε ἀπροετοίμαστη. Ἐπίστεψε. Ἦταν μιὰ στιγμὴ ψυχικῆς της ἀδυναμίας ποῦ τῆς ξύπνησε τὰ νειᾶτα καὶ τὴ μισοσβυσμένη φλόγα τοῦ ἔρωτά της.. Ἔδωκε πίστι στοὺς ὅρκους καὶ τὶς ὑποσχέσεις τοῦ Μίλτου. Καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἐγέλασε και τραγούδησε κι' αὐτὴ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μίλτου ποὺ θὰ γινότανε μιὰ μέρα ὁ ἄντρας της. Τὰ μάτια της πετοῦσαν διαφορετικὲς φλόγες τώρα καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ νεανικοῦ της προσώπου ἦταν φοβισμένη καὶ χαρούμενη. Ἀπὸ τὴ σιγμὴ ποὺ τὴν ἀγκάλιασε ὁ ἔρωτας γι' αὐτὴν ἄρχιζε μιὰ ἄλλη ζωή. Μέσα στὸ ἀσανσὲρ ἔβλεπε πιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀνεβοκατέβαζε μὲ μιὰ καλωσύνη. Πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο καὶ τὰ σιδερένια κιγκλιδώματα τοῦ ἀσανσὲρ καθὼς ἀνεβοκατέβαινε ἀντίκρυζε τὸν φωτισμένον ἴλιγγο τοῦ χάους καὶ ἐδοκίμαζε μιὰ σαρκικὴ ἡδονή Καὶ μὲ μισοκλεισμένα μάτια ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς μορφὲς ποὺ χορυπηδοῦσαν ἀκόμη μὲ σαρκασμὸ καὶ μὲ χαμόγελο ξεχώριζε τὴ μορφὴ τοῦ Μίλτου κι' ἀναρριγοῦσε στὴ σκέψι ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ φόραγε τὸ λευκὸ νυφιάτικο πέπλο ποὺ θὰ νομιμοποιοῦσε τὸν ἔρωτά τους. Τότε θὰ τοῦ ἔλεγε κρεμασμένη στὸ λαμιό του τὴν ἀλήθεια ποὺ τοῦ ἔκρυβε ἑβδομάδες τώρα.

Σοῦ εἶπα ψέμματα. Δὲν ἤμουνα ποτὲ ἡ δακτυλογράφος τοῦ γέρου θείου μου ποὺ δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἤμουνα ἡ Θεανὼ τοῦ ἀσανσὲρ ποὺ ἐπάλευα μέσα στὸ χάος γιὰ νὰ ζήσω. .

Ἡ Θεανὼ ζοῦσε μὲ τὸ ὄνειρο τῆς αὐριανῆς εὐτυχίας καὶ τραγουδοῦσε κάποτε ὅταν κατέβαινε ἢ ἀνέβαινε μονάχη μὲ τὸ ἀσανσέρ της Ὁ Μίλτος ταξειδεύοντας θὰ γύριζε σύντομα γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς ὅρκους τους. Ἄχ! πότε θὰ ἦταν ἡ μέρα ἐκείνη. Στὴν σκέψι της δημιουργοῦσε τὴν εἰκόνα τῆς ἐκκλησίας μὲ τὰ φωτισμένα πολυέλαια καὶ μὲ τοὺς λεμονανθοὺς στὸ κεφάλι της καὶ στὸ κεφάλι τοῦ Μίλτου. Ἡ ψυχή της σὰν νὰ ἀνάσαινε στὴν εὐτυχία αὐτὴ ποὺ ὀνειρευότανε καὶ δὲν ἔσβυνε πιὰ τὸ τραγοῦδι ἀπ' τὰ χείλη της. Ἔτσι μὲ τὸ τραγοῦδι ἕνα βράδυ ἀργὰ τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε νὰ σουρουπώνῃ ἐστσματοῦσε τὸ ἀσανσέρ της στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ καταστήματος γιὰ νὰ πάρῃ κάποιο ζευγάρι ποὺ ἤθελε ν' ἀνεβῇ στὸ τελευταῖο πάτωμα. Τὸ σκοτάδι βαθὺ μέσα στὸ ἀσανσέρ. Τὸ ζευγάρι ὥρμησε μισοαγκαλιασμένο σχεδὸν μὲ ἕνα γέλιο πλατὺ καὶ χαρούμενο.

— Στὸ τέταρτο πάτωμα δεσποινίς.

Μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐπρόσεξε τὴν «δεσποινίδα». Ἡ Θεανὼ ὅμως μέσα εἰς τὸ μισοσκοτάδι ἀντίκρυσε ἀμέσως τὸ γκρέμισμα τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ζωῆς της Ἦταν ὁ Μίλτος μὲ μιὰ ὄμμορφη κοπέλλα ποὺ μιλοῦσε γιὰ βέρες, γιὰ στολίδια καὶ γιὰ κοσμήματα βαρύτιμα. Ἡ Θεανοῦλα ἦταν ἕνα τίποτε, ἕνα ποδοπατημένο κουρέλι, μιὰ ψυχὴ ματωμένη καὶ σπαραγμένη Ἤθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ ρίξῃ κατὰ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τὴν ἀπάτησε τόσο σκληρὰ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν ἀπάτη του. Δὲν εὕρισκε ὅμως τὴ δύναμι. Ἡ φωνή της πνιγότανε μέσα στὸ λαρύγγι της. Στὰ μάτια της ἁπλώθηκε ἕνα σκοτεινὸ σύννεφο καὶ μὲ μισοκλεισμένα μάτια ἀφοῦ ἀνέβασε τὸ ἀσανσὲρ στὸ τελευταῖο πάτωμα ἐπίεσε ἀμέσως τὸ κουμπὶ καὶ τὸ ἀσανσὲρ βρέθηκε πάλι στὸ χάος χωρὶς τὸ ζευγάρι ν' ἀντιληφθῇ τίποτε.

— Μὰ τί κάμετε δεσποινίς ;

— Τρελλάθηκες κορίτσι μου ;

Ἡ Θεανὼ μὲ γυρισμένους τοὺς ὤμους δὲν ἀπάντησε.

Μέσα ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα της μάτια ἔβλεπε τὸ φωτισμένο χάος καὶ πρὶν προφτάξῃ τὸ ἀσανσὲρ νὰ ἀγγίξῃ στὸ πάτωμα σωριάσθηκε χάμω σὰν ἕνα κουρέλι. Τὸ νεροὸ ζευγάρι ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τρόμου. Ἂν ἐκινδύνευαν νὰ τσακισθοῦν μὲ ἀκυβέρνητο τὸ ἀσανσέρ ! Πρὶν σκεφθοῦν ὅμως περισσότερο, τὸ ἀσανσὲρ σταματοῦσε στὴ μεγάλη ἐσώγειο φωτισμένη αἴθουσα. Τότε στὸ φῶς ὁ Μίλτος διέκρινε τὴν μορφὴ τῆς σωριασμένης Θεανούλας. Ἐσήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του, ἄνοιξε ὁ ἴδιος τὸ ἀσανσέρ κ' ἐπήδηξε μὲ τὴν τρομαγμένη ἀκόμη σύνοδό του φεύγοντας πρὸς τὸν δρόμο τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς. Τὴν Θεανὼ τὴν ἐμάζωξαν ἀναίσθητον οἱ συνάδελφοί της. Κανένας δὲν ἐμάντεψε τὸ δρᾶμα Ἔπνιξε τὸν πόνο της ἐκείνη. Καὶ ξανάρχισε πάλι ἀπὸ τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ ἴδιο μονότονο καὶ θλιβερὸ ἀνεβοκατέβασμα. Μέσα στὸν

ἴλιγγο τοῦ φωτισμένου χάους οἱ μορφὲς ποὺ χοροπηδοῦσαν στὰ μάτια της ἔπαιρναν μιὰ ἔκφρασι γεμάτη εἰρωνεία καὶ σαρκασμό. Κι' ὁ σαρκασμὸς αὐτὸς γινότανε ἕνας ἐφιάλτης στὴ Θεανώ. Τὸ τραγοῦδι ἔσβυσε ὁλότελα πιὰ ἀπὸ τὰ χείλη της.

Ἀθῆναι

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Ἡ τιμὴ εἶνε νῆσος μὲ ἀκτὰς ἀποκρήμνους· μόλις ἀπομακρυνθῇς, ἀδύνατον νὰ προσορμισθῇς πάλιν.

Γράφε τὰς κατὰ σοῦ ὕβρεις εἰς τὴν ἄμμον καὶ τὰς πρὸς σὲ εὐεργεσίας εἰς τὸ μάρμαρον.

Πᾶς ἄνθρωπος λαμβάνει δύο εἰδῶν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν, ἐκείνην, τὴν ὁποίαν τῷ δίδουσιν οἱ ἄλλοι καὶ μίαν ἄλλην, τὴν σπουδαιοτέραν, τὴν ὁποίαν δίδει αὐτὸς εἰς ἑαυτόν.

(Gibson)

Τὸ νὰ μὴ γνωρίζῃς νὰ ὑπομένῃς τὴν πτωχείαν εἶνε αἰσχρόν, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τὴν ἀποδιώξῃς διὰ τῆς ἐργασίας σου εἶνε ἔτι μᾶλλον ἐπονείδιστον.

(Περικλῆς)

Αἱ τραχεῖαι συμβουλαὶ δὲν τελεσφοροῦσιν· εἶναι ὅπως ἡ σφῦρα τὴν ὁποίαν ἀπωθεῖ ὁ ἄκμων.

Ἡ μεταμέλεια εἶνε σχεδὸν ἀθῳότης.

(Βίκτωρ Οὐγκὼ)

Ἐὰν θέλῃς νὰ ὁρθώσῃς εἰς τὸν σκοπόν σου, δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃς ζῆλον, πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ὑπομονήν.

Τρέχεις πολλάκις καὶ ζητεῖς μακρὰν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔχεις πρόχειρον ἐνώπιόν σου.

Τὰ πάντα ἐπὶ τῆς γῆς ἀγοράζονται διὰ θυσιῶν: φιλία, ἔρως, τέκνα· πρέπει νὰ δώσῃς πολλὰ διὰ νὰ λάβῃς ὀλίγα.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον χωρὶς λύπην· καὶ ἂν ὑπάρχῃ κανείς, δὲ εἶνε ἄνθρωπος.

Ἄεργος βίος εἶνε προκαταβολικὸς θάνατος.

(Γκαῖτε)

Ἡ λυδία λίθος εἶνε ἡ δοκιμάζουσα τὸ ποιὸν τοῦ χρυσοῦ. Ὁ χρυσὸς δὲ πάλιν εἶνε ἡ λυδία λίθος τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Σοφὸν εἶνε νὰ ἐρωτῶμεν τὰς παρελθούσας ἡμῶν ὥρας· ἡ ἀπάντησίς των ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην πεῖραν.

(Young)

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Κι' ἀποξυπνὰ κι' ὑπνογερμένα
ἀπεκοιμήθηκα ἕνα βράδυ
κι' ἀπαλοξύπνησα στὸ χάδι
μιᾶς δροσαυγῆς π ὺ ἦταν γιὰ μένα

Μὲ πηγασόφτερα στὴ πλάτη,
σφιχταγκαλιὰ μὲ τὸ μεθῦσι
στὴ γαλανὴ ψηλάθε ζήση
στὸν οὐρανὶ ὀνειροστάτη.

Μὰ τσακισμένος φτεροσπάστης
μ' ἀπολυωμένα τὰ φτερά μου
ἀποκυλίστηκα ἐδ ῶ χάμου
Ἰκαρικὸς χύμαιρσπλάστης

Κι' ἀπογεννήθηκε τὸ κλᾶμμα
στὸ λογισμὸ ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη
καὶ θλιψοκάηκε τὸ δάκρυ
στ' ἀνασυρτὸ τοῦ ὀνείρου θᾶμμα.

ΛΕΥΘΕΡΗΣ ΠΑΛΑΠΗΔΗΣ

Η Α. Θ. Μ. Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο Ε΄

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ὁλόκληρος ἡ ἀνὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐκτεινομένη ἐπιτομὴ τῆς Ὀρθοδόξου κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίας, σύμπαν τὸ ἀνὰ τὴν Μαύρην Γῆν Ὀρθόδοξον Πλήρωμα χαίρει, ἀγάλλεται καὶ πανηγυρίζει διότι Κύριος ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανσόφῳ Αὐτοῦ Προνοίᾳ ἐξαπέστειλε πρὸς αὐτὸ τὴν Τρίτην 11ην Φεβρουαρίου τοῦ 1936 τὸν φιλόστοργον Πατέρα, τὸν πεπειραμένον Κυβερνήτην, τὸν συνετὸν καὶ πεπνυμένον πνευματικὸν Ἀρχηγόν, τὸν ἀγαθὸν καὶ σοφὸν Πάπαν καὶ Πατριάρχην Νικόλαον τὸν Ε΄ τὸν ἀντάξιον Πρωθιεράρχην τῶν μεγάλων Αὐτοῦ προκατόχων, τὸν ἀκατάβλητον καὶ εὐθαρσῆ ὑπέρμαχον παντὸς ἀγαθοῦ, τὸν θερμὸν καὶ ἐνθουσιώδη θιασώτην τῶν χριστιανικῶν ἰδανικῶν καὶ τὸν ἀπτόητον καὶ πάνοπλον ὑπερασπιστὴν τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Ε΄ (Εὐαγγελίδης) ὁ τιμήσας τὴν Ἐκκλησίαν ὅπου καὶ ἂν ἡ φωνὴ Αὐτῆς Τὸν ἐκάλεσεν, ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1876. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν γεραρὰν τῆς γενετείρας του Ζωσιμαίαν Σχολὴν, ἐξ ἧς ἀριστοῦχος ἀποφοιτήσας εἰσῆλθεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τυχὼν καὶ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ ἄριστα μετὰ βραβείου. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ Ζωσιμαίᾳ Σχολῇ καὶ Ἱεροκήρυξ τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, ὅπου ὠργάνωσε θρησκευτικὰ Σωματεῖα καὶ Κυριακὰ μαθήματα εἰς τὰ ὁποῖα συνέτρεχον πλήθη χριστιανῶν, ἵνα ἐνωτισθῶσι τῶν διδαγμάτων αὐτοῦ Μετὰ δόκιμον δεκαετῆ ἐν Ἰωαννίνοις διακονίαν, ἧς ἕνεκα οὐχὶ ἅπαξ ἐπεσπάσατο τὸν δίκαιον ἔπαινον τῶν ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Ἰωαννίνων, Σωφρονίου καὶ Γερβασίου καὶ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ λαοῦ, μετέβη παρὰ τῷ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ὅπου ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Φωτίου, ὅστις ἔπεισεν αὐτὸν νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ κατ' ἀρχὰς ὡς Γραμματεὺς, προαγαγὼν αὐτὸν ἀργότερον εἰς διάκονον καὶ εἶτα εἰς Ἀρχιμανδρίτην τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου.

Η Α. Θ. Μ. Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
ΚΟΣ ΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο Ε΄.

λεως Νικόλαος, ψήφῳ καὶ δοκιμασίᾳ Κλήρου καὶ Λαοῦ ἀναδεικνύεται Πάπας καὶ Πατριάρχης καὶ ἐκλεκτὸς διάδοχος τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου καὶ τῆς πλειάδος τῶν ἄλλων μεγάλων Πρωθιεραρχῶν, οἱ ὁποῖοι κατηγλάϊσαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Ἀποστολικὸν καὶ Πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας.

Ἐν τῷ Προσώπῳ Νικολάου τοῦ Ε' ἡ Ἀλεξανδρινὴ Ἐκκλησία ἀπέκτησε τὸν ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐνδεδειγμένον Πρωθιεράρχην, τὸν ἀπροσωπόληπτον καὶ ἀδέκαστον Κριτήν, τὸν πεπειραμένον Κυβερνήτην, τὸν Ὁποῖον δὲν πτοοῦν αἱ τρικυμίαι καὶ αἱ λαίλαπες, διότι ἐν τῷ μακρῷ Ἐκκλησιαστικῷ Του δολίχῳ ἐγνώρισε μαύρας νύκτας καὶ σάλους φοβερούς, ἀλλ' εἶχε τὴν ψυχικὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος νὰ ὑπερπηδήσῃ τοὺς κινδύνους, νὰ ἐξέλθῃ ἄρωτος καὶ ν' ἀναδειχθῇ ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς μέγας ἐν τῇ δοκιμασίᾳ Του.

Τὸ μικρὸν διαρρεῦσαν διάστημα τῆς Πατριαρχείας Νικολάου τοῦ Ε' πρόκειται τρανὸν δεῖγμα τῆς ἀκαταπονήτου καὶ ἀνυστάκτου Αὐτοῦ δραστηριότητος καὶ τῶν πολυτίμων καὶ μεγάλων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας Οὗτος πρόκειται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν Ἀλεξανδρινὸν Θρόνον διὰ τῆς βαθείας ἐγκυκλοπαιδικῆς Του μορφώσεως, τοῦ ἤθους Του, τοῦ ἀδαμαντίνου καὶ ἀδόλου χαρακτῆρος Του, τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ πεποιθήσεών Του, σελαγίζων ὡς βαθύφωτος ἀστὴρ ἐν τῷ νοητῷ τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας στερεώματι.

Δεινός, χειμαρρώδης καὶ καλλιεπὴς ἐκκλησιαστικὸς Ρήτωρ τυγχάνων, ἐκαλλιέργησε τὸ κήρυγμα ὅσον ὀλίγοι τῶν Ὀρθοδόξων Ἱεραρχῶν καὶ ἵδρυσε κατηχητικὰς Σχολὰς καὶ Κυριακὰ μαθήματα, ὅπου καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία τὸν ἔταξε.

Μελετηρότατος, δόκιμος καὶ κράσιστος τοῦ καλάμου χειριστὴς συνέγραψε καὶ τύποις ἐξέδωκεν ἐν Ἰωαννίνοις μὲν «Ἱερὰν Ἱστορίαν τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης» βραβευθεῖσαν ὑπὸ τῆς Κ. Ἐκπ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἐπιτροπῆς, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ τὴν «Ἱστορίαν τοῦ ἐν Σουδὰν Ἑλληνισμοῦ», «Τὸ ἐν Γενεύῃ Παγχριστιανικὸν Συνέδριον», «Ἐντυπώσεις ἐκ Παλαιστίνης καὶ Συρίας», «Ἡ θεία λατρεία εἰς 48 πρακτικὰς Ὁμιλίας», «Τὸ ἐν Στοκχόλμῃ Συνέδριον καὶ αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Πατριάρχου Φωτίου», «Μονογραφίαν περὶ αὐτοκτονίας ἀπὸ Κανονικῆς, Ἱστορικῆς, φιλοσοφικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως» καὶ πλῆθος ἀμέτρητον Ρητορικῶν ὁμιλιῶν, ἄρθρων καὶ μελετῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὸν ἡμερήσιον καὶ περιοδικὸν τύπον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Ε' ὡς καθηγητὴς ἐξετιμήθη μεγάλως, ὡς Ἀρχιερεὺς τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Θρόνου διεκρίθη διὰ τὴν ποιμαντορικήν Του ἱκανότητα, ὡς Πάπας δὲ καὶ Πατριάρχης τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας, τιμᾶ τὸν περίδοξον Θρό-

Τῷ 1918 ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐπιβραβεύων τὴν φιλεργίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Νικολάου, τὸν προήγαγεν εἰς Μητροπολίτην τῆς ἀνασυσταθείσης Ἐπαρχίας Νουβίας μεθ' ἕδρας τὸ Χαρτοὺμ, πρωτεύουσαν τοῦ Σουδὰν, χειροτονήσας ἅμα αὐτὸν εἰς ἀρχιερέα τὴν 6ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν τῷ ἐν Καΐρῳ Ἱ. Ναῷ τοῦ ΑγίουΝικολάου.

Ἀναλεβὼν τὴν διακυβέρνησιν τῆς Θεόθεν ἰσχούσης Αὐτῷ Ἐπαρχίας ὁ Νουβίας Νικόλαος τῷ 1919, ἀνέπτυξε δραστηριότητα πανθομολογουμένην ἐν αὐτῇ, ὠργάνωσε Κοινότητας καὶ Σωματεῖα, προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τῶν Σχολῶν, ἵδρυσεν οἰκοτροφεῖον καὶ ἐπὶ ἐννέα συναπτὰ ἔτη ἐποίμανεν αὐτὴν θεοφιλῶς καὶ ἀνυστάκτως, νυχθημέρως ἐπαγρυπνῶν διὰ τὴν συστηματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ πνευματικὴν ἀναγέννησιν τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας του καὶ τοῦ ἐν Σουδὰν Ὀρθοδόξου τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος.

Ὡς Μητροπολίτης Νουβίας ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας εἰς διάφορα Παγχριστιανικὰ συνέδρια ἐν Εὐρώπῃ εἰς τὰ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ τῶν Ὀρθοδόξων αὐτῶν μελῶν.

Τῷ 1926 ὁ Πατριάρχης Φώτιος ἐκτιμῶν τὴν πολυμερῆ εὐρυμάθειαν καί πολυγλωσσίαν αὐτοῦ τὸν παρέλαβε εἰς τὸ ἐν Στοκχόλμῃ Παγχριστιανικὸν Συνέδριον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης, ὃν νεκρὸν φροντίσας μετέφερεν ὁ Νικόλαος ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ὁ ἀγχίνους καὶ μακαριστὸς ἐν Πατριάρχαις Μελέτιος ὁ Μεταξάκης, τιμῶν τὸν Νουβίας Νικόλαον, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1927 τὸν προήγαγεν εἰς τὴν ἀρτισύστατον Ἐπαρχίαν Ἑρμουπόλεως μὲ ἕδραν τὴν Τάντων καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς συνεργασίαν, ἀναθέσας αὐτῷ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἀρχιγραμματείας, τῶν Γραφείων καὶ τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν τῶν Πατριαρχείων καὶ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καὶ τοῦ Ὀρφανοτροφείου τοῦ Θρόνου, τῶν ὁποίων καὶ πρόεδρος τῆς Ἐφορείας ἐπὶ ἔτη διετέλεσε.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1935 ἀπορφανισθείσης τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῆς, τὰ βλέμματα Κλήρου καὶ Λαοῦ ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἑρμουπόλεως Νικόλαον, τὸν μόνον ἐνδεδειγμένον νὰ πληρώσῃ τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν ὁ θάνατος τοῦ Προκαθημένου τῆς τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου Ἐκκλησίας ἀοιδίμου Μελετίου τοῦ Β'

Ὁ Ἑρμουπόλεως Νικόλαος, ὁ δόκιμος καὶ καλῶς ἀθλήσας τῆς Ἐκκλησίας στρατιώτης, ἐν μιᾷ φωνῇ Κλήρου καὶ Λαοῦ καλεῖται νὰ ἀναβῇ τὸν τραχὺν καὶ ἀνηφορικὸν δρόμον τῶν τῆς Πατριαρχείας πολλαπλῶν καθηκόντων καὶ νὰ παραμερήσῃ τὰς ἐν αὐτῷ κατεσπαρμένας ἀκάνθας καὶ τοὺς τριβόλους τῶν ἀντιξόων περιστάσεων.

Καὶ ὄντως θεία Βουλῇ τὴν 11 ην Φεβρουαρίου τοῦ 1936 ὁ Ἑρμουπό-

νον ἐφ' Οὗ Τὸν ἀνεβίβασεν ἡ ἀγάπη ἡ ἄδολος καὶ ἡ ἐκτίμησις ἡ βαθεῖα τῆς Ἱεραρχίας, τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Ε' τὸ καύχημα καὶ τὸ ἀγλάϊσμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας, τὸ σέμνωμα δὲ τῆς γαλουχησάσης Αὐτὸν γενετείρας—τῆς Εὐάνδρου Ἠπείρου—ὑπάρχων, προμνηστεύεται τῇ ἐν τῇ Μαύρῃ Γῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀποστόλου Μάρκου, διὰ τῆς παγκοίνως ὁμολογουμένης ποιμαντορικῆς καὶ διοικητικῆς Του ἱκανότητος, εὐρὺ καὶ ἔνδοξον τὸ μέλλον.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ

Τόσο βαρύ 'νε τὸ χρυσάφι, τόσο
Κι' ἀπ' τὸ μολῦβι ἀκόμα πειὸ βαρύ,
Ὅσο μικρὸς κι' ἂν εἶν' ὅποιος τὸ ἔχει
Πὸ μιὰ μεγάλη πόρτα δὲν χωρεῖ.

❖

Ὅ,τι ζητᾷ σ' τὸν κόσμο, ναί! τὸ ἔχει
Τὰ πειὸ πολυτιμότερα καλά,
Μὰ κι' ὁ φτωχὸς ἕνα ψωμὶ σὰν ἔχῃ
Ἀπὸ τὸν πλούσιο ἔχει πειὸ πολλά.

❖

Ὁ πλοῦτος εἶναι μιὰ τυραννία,
Καὶ ζεῖ σὲ μιὰν ἀνήσυχη βοή
Ὅσο βαρύτερος εἶνε ὁ πλοῦτος
Τόσο κουράζεται καὶ ἡ ζωή.

❖

Τὸν βλέπεις βουτιγμένη μεσ' στὴ σκέψι
Στὰ χείλη της τὸ γέλοιο δὲν γυρνᾷ,
Χρυσόφκιαστος ὁ δίσκος τριγυρίζει,
Κάθε λεπτό, φαρμάκι τὴν κερνᾷ.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

ΥΠΟ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ
Σχολάρχου Ι. Θ. Σχολῆς Χάλκης

Ἡ φάλαγξ τῶν συνεργατῶν τοῦ παρόντος Ἡμερολογίου κατ' ἔτος ἐνισχύεται καὶ μὲ νέους δοκίμους τοῦ καλάμου χειριστάς. Τὸ παρὸν τεῦχος τιμᾶται διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Αἰμιλιανοῦ (*) Σχολάρχου τῆς κατὰ Χάλκην Ἱερᾶς Θεολ. Σχολῆς, Ἱεράρχου ἔχοντος ἐπίγνωσιν τῆς ὑψηλῆς του ἀποστολῆς καὶ διακρινομένου διὰ τὴν μόρφωσίν του τὴν ἐγκυκλοπαιδικήν.

Ἡ εὔορκος καὶ ἀνελλιπὴς ἐπιτέλεσις τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνατεθέντων αὐτῷ ἑκάστοτε ὑψηλῶν καθηκόντων, ἡ φιλεργία καὶ ὁ ζῆλός του ἐξετιμήθησαν μεγάλως ὑπὸ τοῦ Προκαθημένου τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Βενιαμὶν τοῦ Α΄, ὁ ὁποῖος τιμῆς ἕνεκεν τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1936 προήγαγε ἰοῦτον εἰς τὴν Ἀποστολικὴν τῶν Φιλαδελφέων Ἐκκλησίαν.

Γλυκὺς τοὺς τρόπους, μειλίχιος, εὐπροσήγορος, προσηνὴς πρὸς πάντας, εἰς τὸ ἔπακρον δὲ μελετηρότατος τυγχάνων, ἐκδαπανᾷ τὸν διαθέσιμον χρόνον του οὐχὶ ἐπὶ ματαιῳ, ἀλλ' εἰς τὴν μελέτην τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ πλουτισμὸν καὶ συμπλήρωσιν τῶν θεολογικῶν του γνώσεων.

Καλλιεργήσας τὸ κήρυγμα μεγάλως, ἀνεδείχθη εἷς τῶν ἱκανωτέρων καὶ στωμύλων παρ' ἡμῖν Ἱεροκηρύκων, τὰ δὲ κηρύγματα

(*) Ἴδε βιογραφικὸν Σημείωμα ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1934 σελ. 184–185 καὶ τοῦ 1935 σελ. 138.

τά του ἄτινα μαρτυροῦσι βαθείαν γνῶσιν τῆς Σοφίας τῶν Πατέρων διεκρίθησαν πάντοτε διὰ τὴν καλλιέπειαν, τὴν γλαφυρότητα καὶ ἐπικοδομητικότητά των. Δόκιμος, γλαφυρὸς τοῦ καλάμου χειριστὴς ἐδημοσίευσεν πλεῖστας ἐμβριθεῖς μελέτας καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἄρθρα εἰς τὴν «Ἐκκλησιαστικὴν Ἀλήθειαν», τὴν «Ἀναγέννησιν» καὶ τὴν «Ὀρθοδοξίαν» ὡς καὶ εἰς πολλὰς ἡμερησίας τε καὶ μὴ ἐφημερίδας καὶ περιοδικά.

Ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη σύντομος «Ἀπολογητικὴ μελέτη» πρόκειται τεκμήριον τρανὸν τῆς μελετηρότητος καὶ φιλεργίας τοῦ πολυτίμου φίλου καὶ συνεργάτου Σεβ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανοῦ, ὅστις ἐπαξίως κατέχει καὶ τιμᾷ ὄντως τὸ ὑψηλὸν ὑπούργημα ὅπερ ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία.

ΕΝ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιχειρημάτων διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἀπιστία προσπαθεῖ δῆθεν ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπιστήμης νὰ πρόσβάλῃ τὴν ἀξιοπιστίαν τῆς Μωσαϊκῆς Κοσμογονίας εἶναι καὶ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἐρευνητῶν τῆς προϊστορικῆς ἀρχαιότητος ὁ κόσμος ἐν γένει καὶ ἐπὶ μέρους ἡ γῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑφίστανται ἀπὸ χρόνου πολλῷ πλείονος ἢ ὅσος ὁρίζεται ἐν τῇ Ἁγ. Γραφῇ. Ἀλλ' ἡ ἀκριβὴς καὶ ἀπροκατάληπτος ἔρευνα τοῦ ζητήματος ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, ἀποδεικνύει καὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἄμοιρον τῆς ἀποδιδομένης εἰς αὐτὸ σπουδαιότητος.

Α'. Ἡ Ἀρχαιότης τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Πίστεως. «Ἡ Γραφὴ οὐδεμίαν δίδει χρονολογικῶς θετικὴν πληροφορίαν ὡς πρὸς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, λέγει ὁ Φραγκίσκος Λετορμάν. Πράγματι, δὲν ὑπάρχει σύστημα χρονολογικὸν καθορίζον τὰς πρωταρχικὰς ἐποχὰς τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, οἷαι εἶναι ἡ μεταξὺ τῆς Δημιουργίας τοῦ Κατακλυσμοῦ καὶ ἡ μεταξὺ τοῦ Κατακλυσμοῦ καὶ τῆς Κλήσεως τοῦ Ἀβραάμ. Οἱ ὑπὸ διαφόρων σχολιαστῶν καταρτιζόμενοι χρονολογικοὶ πίνακες εἶναι αὐθαίρετοι... Τό πρωτότυπον κείμενον τῆς Γραφῆς εἶναι ἄγνωστον, ἡ δὲ χρονολογικὴ ὑφὴ τῶν ἱστορουμένων γεγονότων εἶναι παρεφθαρμένη... Κατ' ἀνάγκην ἄγεταί τις νὰ ἀρνηθῇ πάντα ἱστορικὸν χαρακτῆρα εἰς τὰ χρονικὰ διαστήματα τὰ ἐν ἐν τῇ Γενέσει ὁριζόμενα ἐν σχέσει πρὸς τὸν βίον τῶν προκατακλυσμιαίων Πατριαρχῶν. Οἱ παραδεδομένοι χρονολογικοὶ ἀριθμοὶ εἶναι τόσον ἀβέβαιοι ὥστε ἀδύνατος ἀποβαίνει πᾶσα ἐπ' αὐτῶν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Οἱ τρεῖς πίνακες οἱ φερόμενοι ἐν τῷ κανονικῷ κειμένῳ, τῷ Ἑβραϊκῷ, τῷ τῶν ἑβδομήκοντα καὶ τῷ Σαμαρειτικῷ, παρουσιάζουσι τεραστίας παραλλαγάς. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ἱερὸς Αὐγουστῖνος καθ' ὁμοιότητα τῆς συγχρόνου Κριτικῆς δὲν ἐδίσταζε νὰ διακρίνῃ ἐν αὐτῷ τὰ ἴχνη τεχνητῆς καὶ συστηματικῆς

διαμορφώσεως τῶν γενεαλογιῶν».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγονται δύο τινά: α) ὅτι ἡ Γραφὴ οὐδεμίαν παρέχει χρονολογίαν ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ β) ὅτι αἱ χρονολογίαι αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Πατριαρχῶν ποικίλλουσι κατὰ τὰ διάφορα κείμενα. Ἐντεῦθεν προκύπτει καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλους διαφωνία τῶν ἐξηγητῶν ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Καὶ ἐνῷ κατά τινας ἡ δημιουργία τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ἀνέρχεται εἰς 3.500 ἔτη π. Χ., κατ' ἄλλους τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα δέον νὰ αὐξηθῇ εἰς 7.000 ἔτη.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ διεσώζετο ἡ Μωσαϊκὴ Πεντάτευχος μέχρις ἡμῶν ἐν τῇ πρωταρχικῇ αὐτῆς μορφῇ, θὰ περιεῖχε ἀρά γε τοιαῦτα ἱστορικὰ στοιχεῖα ὥστε ἐπὶ τῇ βάσει τούτων νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Ἡ ἀπορία ἔχει τὸν τόπον της, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ὁ θεόπνευστος συγγραφεὺς δὲν ἀπέβλεπε μήτε εἰς τὴν σύνταξιν χρονολογικοῦ συστήματος, μήτε εἰς τὴν συγγραφὴν πλήρους ἱστορίας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Ἐνδιεφέρετο κυρίως νὰ παραστήσῃ ἀναγλύφους ἐνώπιον τῶν Ἰουδαίων, ἐν πλοκῇ ἱστορικῇ, ἰδέας τινὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικάς, οἷαι εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δημιουργία τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ θεοειδὴς φύσις καὶ ἡ μεταξὺ πάντων τῶν δημιουργημάτων ἐξέχουσα θέσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀνώτερος αὐτοῦ προορισμός.

Ἂν ὑπάρχουσι χάσματα εἰς τὰς γενεαλογίας τῶν πρώτων Πατριαρχῶν, τοῦτο εἶναι εὐεξήγητον διὰ τοὺς δεχομένους ὅτι οἱ ἱεροὶ συγγραφεῖς, ὡς καὶ πάντες οἱ ἱστοριογραφοῦντες ἐν Ἀνατολῇ προσημρόζοντο πρὸς τὴν ἐν χρήσει τότε **μνημοτεχνικὴν μέθοδον**. Τὰ ἱερὰ κείμενα ἦσαν προωρισμένα νὰ ἀποστηθίζωνται. Οἱ δὲ συγγραφεῖς πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μνήμης, περιήρχοντο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συμπτύσσωσι τοὺς γενεαλογικοὺς καταλόγους καὶ νὰ συγκεντρῶσι τὰ ὀνόματα εἰς τοὺς μᾶλλον εὐμνημονεύτους ἀριθμούς. Τοῦτον τὸν λόγον προφανῶς ἔχει καὶ ἡ σύμπτυξις τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν Πατριαρχῶν εἰς δύο ὁμίλους. Ὡς παρόμοιον παράδειγμα θὰ ἠδύνατό τις νὰ προσαγάγῃ τὴν παρὰ τῷ Ματθαίῳ γενεαλογίαν τοῦ Κυρίου ἔνθα τὰ ὀνόματα τριῶν γνωστοτάτων προπατόρων παρασιωπῶνται, ἐπειδὴ ἀναμφιβόλως ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς προτίθετο νὰ διαιρέσῃ τὸν γενεαλογικον κατάλογόν του εἰς τοὺς τρεῖς συμμέτρους πίνακας ὀνομάτων.

Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν λόγων τούτων, τὸ ζήτημα τῆς ἀρχαιότητος τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ τοῦ κόσμου ἐν γένει ἔχει χαρακτῆρα μᾶλλον ἐπιστημονικὸν ἢ θρησκευτικόν. Οὔτε ἐνδιαφέρει ἀπὸ θρησκευτικῆς ἀπόψεως, οὔτε ἄρθρον πίστεως εἶναι τὸ ζήτημα ἀπὸ πόσου χρόνου ὑφίσταται τὸ ἀνθρώπινον γένος. «Ἡ χρονολογία τῆς βίβλου—λέγει τις τῶν νεωτέρων ἐξηγητῶν, ὁ Le Hir

—κυμαίνεται ἐν ἀορίστῳ χρόνῳ. Ἡ εὕρεσις καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς ἡλικίας τοῦ ἡμετέρου γένους εἶναι ἔργον τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιστημῶν».

Β'. Ἡ ἀρχαιότης τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Ἡ Ἀπιστία ἐμφανίζεται καὶ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ὡς ἐκπρόσωπος καὶ συνήγορος τῆς Ἐπιστήμης. Ἀλλὰ δύναται ἄραγε ἡ Ἐπιστήμη νὰ καθορίσῃ χρονολογικῶς, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου; Ἡ Ἱστορία εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο πρωτίστως νὰ στηριχθῇ ἐλάχιστα γνωρίζει ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Αἱ ἐξακριβώσεις της δὲν ἀνέρχονται πέραν μιᾶς τρισχιλιετοῦς περιόδου π. Χ. Θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ συμβουλευθῇ τὰ **μνημεῖα** καὶ τὰς **παραδόσεις** τῶν ἀρχαίων λαῶν.

Ἀλλὰ τῶν μὲν μνημείων ἡ ἀρχαιότης δὲν δύναται νὰ ὑπολογισθῇ καὶ πολὺ μεγάλη, ἐφ' ὅσον ταῦτα προϋποθέτουσι τὴν ἀνθρωπότητα ἤδη συγκεκροτημένην εἰς κοινωνίας καὶ εἰς ἔθνη, αἱ δὲ παραδόσεις στερούμεναι ἐρείσματος ἱστορικοῦ ἀνάγονται μᾶλλον εἰς τὴν σφαῖραν τῶν μύθων ἢ τῆς ἱστορίας. Ἡ προοπτικὴ λοιπὸν τῆς ἱστορίας διὰ μίαν τοιαύτην ἐπιστημονικὴν ἔρευναν εἶναι σχετικῶς στενή, πέραν δὲ ταύτης ἐκτείνεται σκοτεινόν, ἀσαφὲς καὶ δυσερεύνητον τὸ πεδίον τῆς **Προϊστορίας**. Καὶ ἡ Προϊστορικὴ ἐπιστήμη, ἀτελὴς καθ' ἑαυτὴν καὶ ἀσυγκρότητος χρήζει ἀπαραιτήτως τῆς ἐπικουρικῆς βοηθείας τῆς Γεωλογίας, τῆς Παλαιοντολογίας, καὶ τῆς Ἀρχαιολογίας. Ἀλλ' αὗται καθώρισαν μὲν περιόδους διαμορφώσεως καὶ στάδια ἐξελίξεως τῆς γῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μακρὰς δὲν κατώρθωσαν ὅμως νὰ καθορίσωσιν καὶ χρονολογικῶς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τοῦτο αἱ μὲν ὑποθέσεις τῶν εἰκοτολογούντων κυμαίνονται ἐν χρονικῇ περιόδῳ 10.000-200.000 ἐτῶν, οἱ δὲ διαπρεπέστεροι τῶν φυσιολόγων ἐκφράζονται μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιφυλακτηκότητος.

Καίτοι, ὡς ἐλέχθη, τὸ ζήτημα τοῦτο στερεῖται θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος, οὐχ' ἧττον θὰ ἠδύνατό της νὰ προσαγάγῃ στοιχεῖα τινὰ μᾶλλον ἐνισχύοντα ἢ διαψεύδοντα τὴν Γραφικὴν παράδοσιν. Εἶναι δὲ ταῦτα τὰ ἑξῆς. α) Κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῆς Ἱστορίας οὐδεμία κοινωνία ἀνθρώπων ἀνέρχεται εἰς χρόνους προγενεστέρους τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιάδων π. Χ. ἐτῶν. β) Πάντα τὰ σωζόμενα μνημεῖα τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἀνέρχονται εἰς ἐποχὴν προγενεστέραν τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων χιλιάδων π.Χ ἐτῶν γ) Ἐὰν κατὰ τὰ ἱστορικὰ δεδομένα τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν διαστήματι μόνον 5 – 6 χιλιάδων ἐτῶν ἔφθασεν εἰς τὴν σημερινὴν βαθμίδα ἀναπτύξεως καὶ πολιτισμοῦ, ἔπρεπε ὁ βαθμὸς τῆς ἀναπτύξεώς του νὰ εἶναι πολὺ ἀνώτερος καὶ αἱ πρόοδοί του πολὺ μεγαλύτεραι εἰς τὸ ὑποτιθέμενον πολὺ μακρότερον τοῦ κατὰ τὴν Μωσαϊκὴν Πεντάτευχον ὁριζόμενον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρξεώς του.

Χάλκη, Δεκέμβριος 1936

† **Ὁ Φιλαδελφείας ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ**
Σχολάρχης Ἱ. Θ. Σχολῆς

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ ΗΤΟ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ;

ΥΠΟ ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ
Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Κορωναῖος, κατὰ κόσμον Ξενοφῶν, ἐγεννήθη ἐν Παλαιᾷ Φωκαίᾳ τῆς Ἐπαρχίας Σμύρνης, ὅπου καὶ τὰ πρῶτα γράμματα διήκουσε. Τὴν πρώτην δὲ καὶ γυμνασιακὴν παίδευσιν ἔλαβεν ἐν τῇ παλαιφάτῳ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ τῆς Σμύρνης.

Ἀκολούθως εἰσελθὼν ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ Χάλκης ἀπεφοίτησεν αὐτῆς τῷ 1925 ἀριστοῦχος, μετὰ τετραετεῖ θεολογικὰς σπουδὰς, τῆς σχολῆς ἐν τῷ μεταξὺ προαχθείσης εἰς Θεολογ. Ἀκαδημίαν. Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς ἐν τῇ Σχολῇ μαθητείας του ἐχειροτονήθη ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς διάκονος ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Κυζίκου Καλλινίκου μετονομασθείς Χρυσόστομος. Ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει αὐτοῦ διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ ἐπαναλαμβανούσῃ κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα λειτουργίαν αὐτῆς Θεολ. Σχολῇ, χειροτονηθεὶς ἅμα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Μητροπολίτου εἰς πρεσβύτερον.

Ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Φώτιος ὁ Β'. δι' ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης περιβάλλων αὐτὸν, κατὰ τὴν χοροστασίαν τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων τὴν 26 Δεκεμβρίου τοῦ 1929 τὸν ἐχειροθέτησεν εἰς Ἀρχιμανδρίτην ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ, ἐν ᾧ κατὰ Πατριαρχικὴν ἐντολὴν ἐτέλεσε τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν.

Τῆς Θεολ. Σχολῆς κατ' ἔτος προαγομένης καὶ θεολογικῶν τάξεων προστιθεμένων ἐν αὐτῇ, κατὰ πρότασιν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Φωτίου, ὁ Ἀρχιμ. Χρυσόστομος ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἁγ. καὶ Ἱ. Συνόδου εἰς Εὐρώπην χάριν εὐρυτέρων σπουδῶν. Εἰδικευθεὶς εἰς τὸν ἐξηγηματικὸν κλάδον τῆς Θεολογίας ἐν τῇ

Θεολ. Σχολῆ τοῦ ἐν Στρασβούργῳ Πανεπιστημίου, εἰς δὲ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῷ λειτουργοῦντι εἰς τὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἐξαρτωμένῳ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς καὶ Νομικῆς Σχολῆς, ἐπανῆλθεν ἐνταῦθα καὶ ἔκτοτε διδάσκει δοκίμως καὶ καρποφόρως ἐν τῇ ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολῇ τὰ μαθήματα εἰς ἃ εἰδικεύθη ἐν Ἑσπερίᾳ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος διακρίνεται διὰ τὴν εὐρείαν του μόρφωσιν, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὸ καθῆκον καὶ τὴν φιλεργίαν του. Ἐδημοσίευσε πλείστας ὅσας ἐμβριθεῖς μελέτας εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ καὶ τυγχάνει δόκιμος, στωμύλος καὶ καλλιεπὴς ῥήτωρ. Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο σεμνύνεται ἰδιαιτέρως ἐφέτος ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει ἐνὸς τόσον δοκίμου καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου.

Τὸ γεγονὸς τοῦ κατακλυσμοῦ ἐξιστορεῖται ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως εἰς τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως (κεφ. 6 – 9). Ἐπειδὴ δηλ. ἡ γενεὰ τῶν γιγάντων ἡ ὁποία προῆλθεν ἀπὸ τὰς ἐπιγαμίας μεταξὺ τῶν Σηθιτῶν, τῶν υἱῶν ἢ ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ὅπως ὀνομάζῃ αὐτοὺς ἡ Ἁγ Γραφὴ καὶ τῶν Καϊνιτῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων, εἶχε καταστῇ περιβόητος διὰ τὴν ἀσέβειαν καὶ ἠθικὴν ἐξαχρείωσιν αὐτῆς, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐξολοθρεύσῃ αὐτοὺς διὰ κατακλυσμοῦ, πλὴν μιᾶς μόνον οἰκογενείας τῆς τοῦ Νῶε, τοῦ μόνου εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου μεταξὺ τῶν συγχρόνων του. Πρὸς τοῦτο διετάχθη ὁ Νῶε νὰ κατασκευάσῃ εὐμεγέθη κιβωτὸν, ἓν εἶδος πλωτῆς οἰκίας, μήκους 150 μέτρων, μὲ τρία πατώματα καὶ πολλὰ διαμερίσματα, ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθον ὁ Νῶε μετὰ τῆς συζύγου καὶ οἱ τρεῖς υἱοὶ αὐτοῦ μετὰ τῶν συζύγων αὐτῶν, παρέλαβον δὲ καὶ ἐκ τῶν ζώων ἀνὰ ἓν ζεῦγος ἐκ τῶν ἀκαθάρτων, καὶ ἀνὰ ἑπτὰ ζεύγη ἐκ τῶν καθαρῶν, καὶ τὰς ἀναγκαίας ζωοτροφίας, ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς κιβωτοῦ ἄνωθεν καὶ ἤρχισεν ὁ κατακλυσμὸς, ἀρχὰς περίπου Νοεμβρίου. «Καὶ ἐρράγησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεῴχθησαν καὶ ἔβρεχεν ἐπὶ 40 ἡμέρας καὶ 40 νύκτας. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ, ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ» (Γεν. 7.19). Καὶ μάλιστα τὸ ὕδωρ ὑψώθη ὑπεράνω τῶν ὀρέων κατὰ 15 πήχεις δηλ. 6.75 μέτρα. Τοιουτοτρόπως ὅλα τὰ ζῷα καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπνίγησαν. Ἐπὶ μῆνας ὅλη ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἦτο κεκαλυμμένη ἀπὸ τὰ ὕδατα. Τέλος ἤρχισαν νὰ ἀποσύρωνται βαθμηδὸν καὶ ἡ ἐπιπλέουσα τέως κιβωτὸς ἐκάθισε ἐπὶ μιᾶς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ. Τότε ὁ Νῶε ἐξαπέστειλε τὸν κόρακα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἀπεσύρθησαν τὰ ὕδατα, ἀλλ' ὁ κόραξ δὲν ἐπέστρεψε.

Μετά τινας ἡμέρας ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν δὶς ἡ ὁποία ἐπέστρεψε τὴν τελευταίαν φορὰν φέρουσα φύλλον ἐλαίας ἐν τῷ στόματι αὐτῆς, σημεῖον ὅτι τὰ ὕδατα εἶχον ἀποσυρθῇ τελείως, ὁπότε ὁ Νῶε ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς κιβωτοῦ καὶ ἐξῆλθον πάντες, ἀφήσαντες τὰ ζῷα ἐλεύθερα. Ἐξῆλθε δὲ 1 ἔτος καὶ 10 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἡ ἁπλῆ αὕτη ἀφήγησις τῆς Π. Δ. ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἤρχισε νὰ προκαλῇ διαφόρους συζητήσεις μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων. Καὶ δὴ ἤρχισε νὰ συζητῆται ἂν εἶναι ἢ ὄχι ἱστορικὸν γεγονὸς καὶ κατόπιν ἂν συμβιβάζεται πρὸς τὰ πορίσματα τῆς γεωλογίας καὶ παλαιοντολογίας.

Οἱ ἀρνούμενοι τὴν ἱστορικότητα τῆς διηγήσεως θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς μῦθον καὶ μάλιστα μῦθον ἀστρονομικόν. Ὁ Νῶε δηλ. κατ' αὐτοὺς (Usener κ.λ.π.) δὲν εἶναι ἱστορικόν τι πρόσωπον, ἀλλὰ θεός τις ἡλιακὸς, ἡ δὲ περιπλάνησις τῆς κιβωτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ πλοῦς τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ οὐρανοῦ. Κατ' ἄλλους πάλιν, ἔχομεν δραματοποίησιν φυσικοῦ τινος φαινομένου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν κάπου, σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώπων διέπλασε καὶ διεκόσμησεν αὐτὸ ἐπὶ τὸ μυθικώτερον καὶ ὑπερβολικώτερον εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ τοὺς κατόπιν ὡς πραγματικὸν καὶ ἱστορικὸν γεγονός. Αἱ ἐξηγήσεις αὗται ὅσον καὶ ἂν φαίνωνται δελεαστικαὶ διὰ πάντα ῥέποντα εἰς δυσπιστίαν διὰ τὰ ἐξιστορούμενα ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, δὲν εἶναι ὅμως ἀληθεῖς διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀφίνουσιν ἀνεξήγητον τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ κατακλυσμοῦ: τὴν καταστροφὴν δηλ. τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους καὶ διότι ἡ ἀνάμνησις τοῦ κατακλυσμοῦ ἁπανταχοῦ εἰς τὰς παραδόσεις ὅλων τῶν λαῶν Ἀσίας, Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς πλὴν τῶν νεγρικῶν φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς πολλοὶ δέχονται αὐτὸν ὡς ἱστορικὸν γεγονός. Καὶ ἀφ' οὗ εἶναι τοιοῦτο πιστοποιεῖται ἄραγε ἀπὸ τὰ πορίσματα τῆς γεωλογίας;

Ἄλλοτε οἱ γεωλόγοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὰ διάφορα κοιτάσματα ἠδύναντο νὰ ἀνεύρωσιν ἀμέσους ἀποδείξεις τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ μάλιστα ὡρισμένα στρώματα τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου ὠνόμασαν διλούβιον (diluvium=κατακλυσμοί). Σήμερον ὅμως μετὰ **τὴν ἀντικατάστασιν τῆς θεωρίας τῶν κατακλυσμῶν ἢ καταστροφῶν**, ἡ ὁποία ἦτο ἐν χρήσει ἀπὸ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος μέχρι τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ ΙΘ' αἰῶνος διὰ **τῆς θεωρίας τοῦ ἀκτουαλισμοῦ** τὰ ἄλλοτε ὡς ἴχνη τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε θεωρούμενα (ὀστᾶ ζῴων καὶ ἀνθρώπων εἰς σπήλαια ὁμοῦ ἁπαντῶντα κλπ.) ἐξηγοῦνται διαφοροτρόπως ὡς ὀφειλόμενα δηλ. εἰς τὴν περίοδον τῶν μεγάλων παγετώνων καὶ τῶν μεγάλων βροχῶν καὶ πλημμυρῶν τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου. Πάντως τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ γεωλογία ἂν δὲν δύναται νὰ παράσχῃ ἀμέσους ἀποδείξεις τοῦ κατα-

κλυσμοῦ τοῦ Νῶε, δὲν ἀποκλείει ὅμως αὐτὸν ἐκ τῶν προτέρων, τοὐναντίον μάλιστα θεωρεῖ αὐτὸν λίαν δυνατὸν ὅταν ἀνευρίσκῃ ἴχνη μεγάλων πλημμυρῶν αἱ ὁποῖαι ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν τριτογενῆ καὶ τεταρτογενῆ περίοδον.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ κατακλυσμὸς εἶναι γεγονὸς βέβαιον ἱστορικῶς, φυσικῶς δὲ πιθανὸν γεννᾶται δικαίως τὸ ἐρώτημα ὁποία ἦτο ἡ ἔκτασις αὐτοῦ; Ἦτο γεωγραφικῶς παγκόσμιος δηλ. κατεκλύσθη ἅπασα ἡ ὑδρόγειος σφαῖρα καὶ ἦτο περιωρισμένος γεωγραφικῶς δηλ. ὅπου κατῴκουν μόνον ἄνθρωποι, ἢ πάλιν περιωρίσθη μόνον ὅπου κατῴκουν οἱ ἄνθρωποι οὓς εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ συγγραφεὺς τῆς Γενέσεως;

Οἱ πλεῖστοι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων καὶ ἑρμηνευτῶν μέχρι τοῦ 19ου αἰῶνος παρεδέχοντο τὴν γεωγραφικὴν παγκοσμιότητα τοῦ κατακλυσμοῦ. Ἔκτοτε ὅμως ἤρχισαν νὰ ἐγείρωσι ζωηρὰς ἐνστάσεις αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι καὶ ἡ ζωολογία κατὰ μιᾶς τοιαύτης ἐκδοχῆς. Οὕτω ἡ **Ζωολογία** καταδεικνύει ὅτι εἰ αι ἀδύνατον ὁ κατακλυσμὸς νὰ ἐκάλυψεν ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς διότι.

α') αἱ διαστάσεις τῆς κιβωτοῦ, παρὰ τὸ μῆκος 150 μέτρων, ἦσαν ἀνεπαρκεῖς ὅπως περιλάβωσι ἀντιπροσώπους ὅλων τῶν γενῶν καὶ τῶν εἰδῶν τῶν ζῴων, τὰ ὁποῖα ὑπολογίζονται ὅτι ἀνέρχονται εἰς ἀρκετὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων. Ἔπρεπε διὰ νὰ διατραφῶσι τόσα ζῷα ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ 10 ἡμέρας ὅσον διήρκεσεν ὁ κατακλυσμὸς θὰ ἐχρειάζοντο ἀρκετοὶ τόνοι τροφῆς καὶ ἀνάλογον προσωπικὸν πρὸς περιποίησιν αὐτῶν, ἐνῷ τὸ ὅλον προσωπικὸν τῆς κιβωτοῦ ἀνήρχετο μόνον εἰς 8 πρόσωπα.

β) Θὰ ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶμεν διπλῆν μετανάστευσιν τῶν ζώων. Μίαν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς προελεύσεως αὐτῶν μέχρι τοῦ τόπου ὅπου ἦτο ἡ κιβωτὸς εἰς τὴν Χαλδαίαν καὶ μίαν κατόπιν ἀπὸ ταύτης πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορμήσεως αὐτῶν, πρᾶγμα ἀπίθανον διότι πῶς τὰ χερσαῖα ζῶα τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς διέπλευσαν τοὺς Ὠκεανοὺς διὰ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν.

γ') Θὰ ἔπρεπε νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ζῷα διαφόρων ὅλων κλιμάτων ἐνεκλιματίσθησαν εἰς τὸ κλῖμα τῆς Χαλδαίας καὶ ὅτι ἡ ἄρκτος τῶν πολικῶν χωρῶν συνέζησε μὲ τὸν λέοντα καὶ τὸν γορίλαν τῶν Ἀφρικανικῶν ἐρήμων.

δ') Ἡ ἀνάμιξις τῶν ὑδάτων τῶν θαλασσῶν μετὰ τῶν ὑδάτων τῶν βροχῶν θὰ κατέστρεφε τὰ εἴδη τῶν ἰχθύων (ἰχθεῖς ὁ Νῶε δὲν παρέλαβεν ὁμοῦ εἰς τὴν κιβωτὸν) εἴτε τῶν ἰχθύων τῶν γλυκέων ὑδάτων ἄν θὰ ἐπεκράτουν τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης, εἴτε τῶν θαλασσίων ἰχθύων ἄν ἐπεκράτουν τὰ γλυκέα ὕδατα τῶν βροχῶν.

Ἀλλὰ καὶ **ἡ Φυσικὴ** φέρει πλεῖστας ὅσας ἐνστάσεις; Οὕτω λέγει:

α') Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὴν διήγησιν τῆς Γενέσεως τὰ ὕδατα ἐκάλυψαν τὰ ὄρη καὶ μάλιστα ὅτι ὑψώθησαν ὑπεράνω τῶν κορυφῶν αὐτῶν κατὰ 15 πήχεις, γεννᾶται ἡ ἀπορία ποῦ εὑρέθη τόση τεραστία ποσότης ὕδατος διὰ νὰ καλύψῃ τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῶν Ἰμαλαΐων καὶ τῶν Ἄνδεων καὶ δὴ καὶ τοῦ Ἔβερεστ οὗτινος τὸ ὕψος φθάνει τὰ 8.840 μέτρα.

Ἡ Γένεσις ὡς φυσικὰ αἴτια τοῦ κατακλυσμοῦ φέρει τὰς βροχὰς καὶ τὴν ἀνύψωσιν καὶ ἐξόρμησιν τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἀλλά, ἡ φυσικὴ παρατηρεῖ, ὅτι βροχαὶ ραγδαιότεραι τῶν βροχῶν τῶν τροπικῶν χωρῶν ἐπὶ 40 ἡμέρας καὶ 40 νύκτας πίπτουσαι διαρκῶς, μόνον κατὰ 800 μέτρα δύνανται νὰ ἀνυψώσωσι τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, τῶν Ὠκεανῶν δὲ τὸ μέγιστον βάθος εἶναι περίπου 4 χιλιάδες μέτρα.

β') Βροχαὶ διαρκείας 40 ἡμερῶν καὶ 40 νυκτῶν πίπτουσαι ἐπὶ ὅλης τῆς ὑδρογείου σφαίρας συγχρόνως εἶναι κάτι ἀντίθετον πρὸς τοὺς νόμους τῆς **μετεωρολογίας**.

γ') Ἐξόρμησις τῶν ὑδάτων τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ ἐξάπλωσις αὐτῶν ὡς τινος ἐφαπλώματος ἐπὶ τῶν ἠπείρων **εἶναι** ὅλως ἀντίθετος πρὸς τοὺς νόμους τῆς **ὑδροστατικῆς**.

δ') Οἱ ὑδρατμοὶ τοιούτων ραγδαίων βροχῶν θὰ ἔπρεπε νὰ προϋπάρχωσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἡ πίεσις ὅμως τὴν ὁποίαν θὰ ἤσκουν θὰ ἦτο 500 φορὰς μεγαλυτέρα τοῦ κανονικοῦ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ κατέστρεφε πάντα ἔμψυχον ὀργανισμὸν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς σήμερον ἡ γνώμη τῆς γεωγραφικῆς παγκοσμιότητος τοῦ κατακλυσμοῦ ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τῶν ἄλλως συντηρητικῶν ἐξηγητῶν ἀποκλείεται. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὅλαι αὗται αἱ ἐνστάσεις καὶ δυσκολίαι αἱ ἀπὸ τῆς Ἐπιστήμης, καταπίπτουσιν ὅταν παραδεχθῇ τις θαυματουργικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα πολλαπλῆν. Οὐδαμοῦ ὅμως τῆς διηγήσεως γίνεται λόγος περὶ τοιαύτης ἐπεμβάσεως, τοὐναντίον μάλιστα φαίνεται ὅτι εἶνε ἓν γεγονὸς φυσικὸν μὲ ὅλως φυσικὰ αἴτια. Τὸ φυσικὸν δὲ αὐτὸ γεγονὸς κατὰ τὸν τρόπον τῆς πραγματοποιήσεως, εἶναι οὐχ' ἧττον ἔργον τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσον ἐχρησιμοποίησεν αὐτὸ ὡς μέσον πρὸς τιμωρίαν τῆς ἁμαρτωλοῦ καὶ διεφθαρμένης ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἀπόρριψις ἄρα τῆς γεωγραφικῆς καθολικότητος τοῦ κατακλυσμοῦ οὐδόλως πρέπει νὰ μᾶς σκανδαλίζῃ, οὐδὲ κωλυόμεθα ὑπὸ τῆς ἐναντίας γνώμης τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διότι καὶ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουν τινὲς ὡς ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ὁ Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος οἱ ὁποῖοι περιώριζον αὐτὸν μόνον εἰς τὸν Παράδεισον, ἐκτὸς δὲ τούτου κατὰ θεμελιώδη θεολογικὴν καὶ ἑρμηνευτικὴν ἀρχὴν ἡ γνώμη τῶν Πατέρων δεσμεύει ἡμᾶς μόνον εἰς ζητήματα πίστεως καὶ ἤθους οὐχὶ δὲ καὶ εἰς ζητήματα ἱστορικὰ καὶ ἐπιστημονικά.

Ἐν τῇ Θεολ. Σχολῇ Χάλκης
Δεκέμβριος 1936

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΟΡΩΝΑΙΟΣ
καθηγητὴς τῆς Ἐξηγητικῆς Θεολογίας

Η Α. Θ. Μ. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ

ΗΜΗΤΗΡ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ Ἁγία Πόλις τῆς Ἱερουσαλήμ, ἡ Πόλις ἡ ἱστορικὴ καὶ μεγάλη ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς Προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἐραστὰς αὐτῆς, ἡ Ἐκκλησία τῆς Σιών, ὀρφανὴ Πνευματικοῦ Πατρὸς, ἐστερημένη Κυβερνήτου κλυδωνισθεῖσα ἐπὶ τόσον χρόνον ἐν τῷ πελάγει τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων καὶ ἀντεγκλήσεων πρὸς ἐπικράτησιν καὶ ἐπιβολὴν ξένων καὶ ὀθνείων συρτημάτων πρὸς τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἀπὸ αἰώνων μακρῶν τηρουμένην αὐστηρὰν τάξιν τοῦ ἐκλογικοῦ συστήματος τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, Θείᾳ συνάρσει καὶ συναρωγῇ τοῦ διὰ τοῦ Τιμίου Αὐτοῦ Αἵματος θεμελιώσαντος αὐτὴν Θεανθρώπου Ἰησοῦ, τὴν 9)22 Ἰουλίου 1935 ἀνεῦρεν Ἡγούμενον μέγαν καὶ Πρωθιεράρχην ἐκλεκτὸν, τὸν ἀπὸ Ἰορδάνου **Τιμόθεον** τὸν **Θέμελην**, τὸν διαπρύσιον Κήρυκα τῆς Εὐαγγελικῆς ἀληθείας, τὸν Ποιμένα τὸν καλόν, τὸν καὶ τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ θύοντα ὑπὲρ τῶν λογικῶν προβάτων τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πατριάρχης τῆς Ἁγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ Τιμόθεος Πυθαγόρα Θέμελης, γεννηθεὶς ἐν Τηγανίῳ τῆς μεγαλονήσου Σάμου, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Δαμιανοῦ, Σαμίου ὡσαύτως τὴν πατρίδα, κατετάγη δόκιμος ἐν τῇ Ἁγιοταφικῇ Ἀδελφότητι καὶ τὰς Θεολογικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν τῇ ἐν Ἱερουσαλὴμ παλαιφάτῳ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Σταυροῦ, ἐξ ἧς ἀριστεύσας ἀπεφοίτησε κατὰ τὸ 1900.

Τὰς σπουδάς του συνεπλήρωσεν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὀξφόρδης, ὁπόθεν ἐπιστρέψας διωρίσθη Βιβλιοφύλαξ καὶ Ἀρχειοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου ὡς καὶ Ἀρχισυντάκτης τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων «Νέα Σιών».

Ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Δαμιανὸς ἐκτιμῶν τὴν φιλεργίαν καὶ τὰ σπάνια προσόντα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Τιμοθέου, τῷ 1917 προήγαγε τοῦτον εἰς Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῷ δὲ 1919 εἰς Ἀρχιγραμματέα τῆς Ἁγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Εἰς τὰς ὑψηλὰς ταύ-

Η Α. Θ. Μ. Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ
ΚΥΡΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ

τας θέσεις ἐπεδείξατο ζῆλον καὶ δραστηριότητα μεγάλην περὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων του ἐπισπασάμενος τὴν ἀγάπην, τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν εὐαρέσκειαν συνάμα τοῦ Πατριάρχου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν γένει τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος τῆς Μεγάλης Πόλεως.

Ὡς Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγιοτ. Ἀδελφότητος ἵδρυσεν ἐν Ἱερουσαλὴμ Ἐπιμελητήριον τῆς γυναικείας ἐργασίας πρὸς ἐξεύρεσιν ἐντίμου βιοποριστικῆς ἀσχολίας εἰς ἀπόρους γυναῖκας καὶ νεάνιδας καὶ ἐνδιεφέρθη μεγάλως διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ στήριξιν τῶν πτωχῶν καὶ πενήτων.

Τῷ 1921 ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς τὸν προήγαγεν εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου, μὲ ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν καὶ ἐπὶ τῶν νομάδων Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων τῆς Ὑπεριορδανίας Χώρας, ὡς καὶ ἐπί τινα χρόνον κατέστησεν αὐτὸν Πατριαρχικόν Του Ἔξαρχον ἐν Βηθλεὲμ, ἐν ᾗ διηύθυνε λίαν ἐπαξίως τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως.

Ὅτε ὁ Πατριάρχης Δαμιανὸς πρὸς διακανονισμὸν διαφόρων ζητημάτων τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Γηραιᾶς Ἀλβιόνος Γεωργίου τοῦ Ε' καὶ ἐφιλοξενήθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγχαμ, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰορδάνου Τιμόθεον ἔλαβε μετ' αὐτοῦ, ἵνα συμπαρίσταται αὐτῷ καὶ μεταγλωττίζῃ τὰ κατὰ τὴν Βασιλικὴν καὶ ἱστορικὴν ἐκείνην ἀκρόασιν διαμειφθέντα. Ὁ Ἰορδάνου Τιμόθεος συνώδευσεν ὡσαύτως τὸν Πατριάρχην Δαμιανὸν κατὰ τὴν εἰς

Ὁ ἐν τῇ πόλει μας Ἀντιπρόσωπος τοῦ Παναγίου Τάφου κ. **Βλαδ Μιρμιρογλους** *δικηγόρος, Μέγας Ρήτωρ τῆς Μ. τοῦ Χρ. Ἐκκλησίας καὶ Ἄρχων Λογοθέτης τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας.* (*)

Ρουμανίαν ἀποδημίαν του, ἔνθα προσκλήσει τοῦ Βασιλέως Φερδινάνδου ἠγίασε τὰ θεμέλια τοῦ ἐν Βεσσαραβίᾳ ἀνεγερθέντος μεγαλοπρεποῦς καὶ κολοσσιαίου ρουμανικοῦ Ὀρθοδόξου Ναοῦ.

Ὁ Ἰορδάνου Τιμόθεος ἀντεπροσώπευσεν ὡσαύτως τὴν Σιωνίτιδα Ἐκκλησίαν εἰς τὰ διάφορα ἐν Ἑσπερίᾳ συγκληθέντα Παγχριστιανικὰ συνέδρια, εἰς ἃ ἐτίμησεν αὐτὴν ἐπαξίως διὰ τῆς βαθείας μορφώσεώς του, τῆς γλωσσομαθείας του.

(*) Ἴδε Βιογραφικὸν αὐτοῦ Σημείωμα ἐν Ἡμερολογίῳ Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1934 σελ. 195—197.

καὶ τῆς μεγάλης καὶ εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ πείρας του.

Εἰς τὰ σπάνια καὶ ἀρίζηλα ταῦτα προσόντα τοῦ διακεκριμένου τούτου Ἱεράρχου ἀποβλέψασα καὶ ἡ Ἁγιοταφιτικὴ Ἀδελφότης, ἀνέδειξεν Τοῦτον Ἡγούμενον αὐτῆς καὶ Πατριάρχην καὶ ἔχρισεν Αὐτὸν θείῳ ἐλαίῳ Κυβερνήτην τῆς κλυδωνιζομένης Ὁλκάδος τῆς Ἐκκλησίας Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου Τιμοθέου εὗρε τὸν βαθὺν καὶ ἐμβριθῆ διδάσκαλον καὶ μύστην τῆς Θεολογίας, τὸν ὀρθρὸν καὶ ἀκάματον ἐργάτην, τὸν στοχαζόμενον τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου Αὐτῆς καὶ τὴν περιφρούρησιν τῶν διακινδυνευόντων τιμαλφῶν συμφερόντων τῶν Ἁγίων Τόπων, τῆς Ἱερᾶς ταύτης παρακαταθήκης τῆς Ὀρθοδοξίας ὁλοκλήρου.

Ῥήτωρ εὐφραδὴς καὶ εὔστροφος ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος, συναρπάζει τὸ ἐκκλησίασμα καὶ ἐπισπᾶται διὰ τῶν μελιρρύτων καὶ καλλιεπῶν Αὐτοῦ λόγων τὴν θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τῶν ἀκροατῶν Του, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ κρατήσῃ ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει καὶ ἐν θρησκευτικῇ ἐκστάσει.

Εὔρεια λόγου χειμαρρώδης, πλοῦτος λέξεων ἀνεξάντλητος, εἱρμὸς εὔστροφος ἀπὸ τοῦ ἠρέμου ἐν θαυμασίᾳ χάριτι μεταπίπτων εἰς τὸ ζωηρὸν καὶ τἀνάπαλιν καὶ καλλιέπεια φυσικὴ, διακρίνουν τὸν ὄντως εὐφραδῆ Πρωθιεράρχην τῆς Ἁγίας Πόλεως.

Ἡ φιλανθρωπία Του εἶναι παροιμιώδης ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ, ὅπου ἀενάως καὶ μὲ ἀκούραστον προθυμίαν διαθέτει τὸν ὀβολόν Του πρὸς φιλανθρωπικοὺς καὶ κοινωνικοὺς σκοποὺς καὶ πρωτοστατεῖ εἰς πᾶν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κοινωφελὲς ἔργον.

Μελετηρότατος καὶ πολυγραφώτατος νυχθημέρως ὑπηρετεῖ τὰ Γράμματα, συνέγραψε δὲ καὶ τύποις ἐξέδωκε σειρὰν ἔργων ἱστορικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, ἐν οἷς καὶ τὸ δίτομον ἐκ 1487 σελίδων «**Ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ τὰ μνημεῖα αὐτῆς.1932**» δημοσιεύσας καὶ πλείστας ἐμβριθεῖς μελέτας εἰς τὴν «Νέαν Σιὼν» καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα ἡμερήσια καὶ περιοδικὰ φύλλα τῆς Παλαιστίνης καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ, ὁ Πατριάρχης τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας Πρωθιεράρχης, ὁ μεσουρανῶν ἐν τῷ στερεώματι αὐτῆς Ἀστὴρ ὁ διὰ τῶν φώτων Αὐτοῦ καταυγάζων τὴν Ἱεραρχίαν καὶ τὸν Κλῆρον, τὸ δὲ πλήρωμα αὐτῆς εἰς νομὰς σωτηρίους καθοδηγῶν· εἶναι ὁ δεξιὸς, ὁ εὔστροφος καὶ ἀκαταπόνητος Κυβερνήτης ὁ τὴν νοητὴν Ὁλκάδα τῆς τοῦ Ἀδελφοθέου Ἐκκλησίας εἰς ὅρμον εὔδιον καὶ νηνεμίαν διηνεκῆ ἐλλιμενίζων, εἶναι ὁ καλὸς καὶ πεφιλημένος υἱὸς τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν παρὰ τοῦ Ὁποίου ἀναμένει Αὐτη τὴν ἀνόρθωσιν, τὴν περισυλλογὴν καὶ τὴν ἐπὶ τῶν εὐκλεῶν ἡμερῶν Του ἀνάκτησιν τῆς ἀρχαίας της δόξης καὶ εὐκλείας.

Η ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΕΙΑ

ΥΠΟ κ. ΝΙΚ. ΠΑΛΑΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΙΝ ἀπὸ λίγα χρόνια, μπόρεσε ἡ ἐπιστήμη νὰ μᾶς ὑποδείξῃ ὅτι ὑπάρχει στενὴ σχέσις μεταξὺ τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι ἡ ἰδέα, τὸ αἴσθημα καὶ ἡ ἐπιθυμία μας, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰ διάφορα φαγητὰ τὰ ὁποῖα παράγουν καὶ προετοιμάζουν τὸ αἷμα μας,

Ἡ καθάρια σκέψις, καὶ τὸ γερὸ σῶμα εἶναι στοιχεῖα ὑγείας, καὶ ὅταν οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν «νοῦς ὑγειὴς ἐν σώματι ὑγειὲς» ἤξευραν τὴν στενὴν αὐτὴν σχέσιν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ γι' αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ στηριχθοῦν ἐπάνω στὰ δύο αὐτὰ στερεὰ σκέλη, γιατὶ ἤθελαν τὸν ἄνθρωπο ὡραῖο ὡς «κορμὶ» ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸ ὡς «πνεῦμα».

Ἀπὸ τὸ 800 π. Χ. ὁ Ἡσίοδος ἀπέκλειε τὴν ματωμένη τροφή, δηλαδὴ τὸ κρέας κάθε πλάσματος μὲ ψυχή, γιατὶ ἡ μεγάλη καὶ λευθερωμένη αὐτὴ διάνοια εἶχεν ἀντίληψι τῆς σωστῆς βάσεως τῆς ζωῆς.

Ἐπίσης ὁ Πυθαγόρας κατέκρινε τὴν κρεωφαγίαν καὶ ἔλεγε ὅταν ἐδίδασκε, πὼς τὸ κρέας κάθε ἐμψύχου ζώου ἀφομοιούμενον μὲ τὸ σῶμα μας, γεννᾶ ζωώδη ἔνστικτα, ἐγωϊσμό, κάμνει δὲ τὸν ἄνθρωπο νὰ παρασύρεται ἀπὸ ὅλα τὰ γήϊνα πάθη καὶ σατανικοὺς διαλογισμούς.

Καὶ πόσοι ἄλλοι δὲν ἐκήρυξαν τὴν Ἀλήθειαν αὐτήν.

Ἦλθαν ὅμως οἱ κατόπιν μαῦροι αἰῶνες μὲ τὶς ἄρρωστες καταχνιές, καὶ μόλεψαν τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι πίστεψαν σ' αὐτὰ τὰ διδάγματα.

Ἡ ἀγάπη, ἡ θυσία, ἡ αὐταπάρνησις ἄρχισαν νὰ ἀποξηραίνονται λίγο-λίγο, γιὰ νὰ μεταβληθοῦν σὲ ὀλιγγο, ἱκανοποιοῦντα μόνον τὰ νεῦρα τοῦ ζώου, σὲ δίψα ὑλικῶν συμφερόντων, σὲ ἐγωϊσμό.

Καὶ ἀποροῦν οἱ σημερινοὶ διανοούμενοι βλέποντες τοὺς νέους νὰ βιάζονται νὰ πραγματοποιήσουν τὶς ὑλικὲς φιλοδοξίες τους, καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ φθάσουν τὸ γρηγορώτερο κάπου, χωρὶς καμμιὰ περιέργεια γιὰ τὶς αἰώνιες ἰδέες, καὶ δίχως κανένα πόθο γιὰ τὰ πνευματικὰ ζητήματα.

Ἀποροῦν οἱ σημερινοὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι βλέποντες τοὺς νέους νὰ ἐπιδίδωνται στὸν ἀθλητισμό, καὶ νὰ ἐπιδιώκουν νὰ γίνουν ὡραῖα ἀνθρώπινα σώματα, ἱκανὰ νὰ τρέχουν, νὰ πηδοῦν, νὰ κολυμβοῦν, δίχως νὰ πολυσκέπτωνται μαζὺ μὲ τὴν ἀγωγὴν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀγωγὴ τοῦ πνεύματος.

Καὶ δὲν ξεύρουν οἱ διανοούμενοι πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ ἀσυνέπεια ἀναπόφευκτη καὶ μοιραία ἀπέναντι στὴ φύση ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθῇ ἐπ' ἄπειρον νὰ ὑποσκάπτῃ κάθε εὐγενικὴ προσπάθεια, ἐνόσῳ θὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ μὴ προσέχουμε τὸ τί τρῶμε.

Οἱ περισσότεροι νέοι ἐπιδίδονται στὰ σπόρ καὶ στὴ δῆθεν φυσιολατρεία, ὄχι ἀγνοὶ καὶ μὲ πλήρη κατανόησι τῆς ἰδέας τῆς φυσιολατρείας, ἀλλὰ ἀπὸ σνομπισμὸ καὶ ἐκκεντρικότητα γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἐπιφανειακὴ ὠμορφιά. Ὅταν ὅμως τοὺς ξεσκεπάσῃ κανεὶς θὰ φανῇ ἀπὸ κάτω ὁ ἀγριάνθρωπος

Σὲ τί πραγματικὰ διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς αἱμοβόρους λύκους, ἐμεῖς οἱ δῆθεν ἥμεροι, ἀφοῦ σκοτώνουμε καὶ καταβροχθίζουμε τὸ ἄκακο ἀρνί.

Σὲ ἕνα μόνο μπορεῖ νὰ διαφέρουμε. Στὸ ὅτι τρῶμε τὰ κρέατα μαγειρευμένα, καὶ σερβιρισμένα σύμφωνα μὲ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ψευτοπολιτισμοῦ μας.

Τὶ καλὸ λοιπὸν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ μιὰ τέτοια ματωμένη καὶ ἀπάνθρωπη νεότητα.

Εὐτυχῶς μερικοὶ σύγχρονοι ἐκλεκτοὶ καὶ μεγάλοι πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ σὲ δημιουργικὲς στιγμὲς ἔνοιωσαν τὸ πνεῦμα τους ἀνήσυχο καὶ ἀνικανοποίητο — γιατὶ μοχθοῦν νὰ ξεδιψάσουν τὸν πόθο τους γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ αἰώνιο — πρόσεξαν τὸ κατρακύλισμα τῶν ἀδελφῶν τους στὸ βάραθρο τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, καὶ προσπάθησαν μὲ τὰ διδάγματά τους περί: Φυσικῆς ἀγωγῆς, Φυσικῆς ὑγιεινῆς, Φυσιολατρείας κ. ἄ. νὰ συγκρατήσουν πρὸ πάντων τὰ νειάτα ἀπὸ τὸ ἰλιγγιῶδες αὐτὸ κατρακύλισμα.

Κι' οἱ νέοι ποὺ πίστεψαν σ' αὐτούς, ἔνοιωσαν ν' ἀνάβουν τὰ μισοσβυσμένα βότσαλα τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς τους, νὰ βγάζουν κόκκινη φλόγα μὲ τὸ θεῖο καὶ ζωογόνο αὐτὸ φύσημα. Καὶ κοκκίνησαν τὰ νεανικὰ πρόσωπα κι' ἔλαμψαν τὰ μάτια ποὺ ποθοῦσαν κάθε ὡραῖο καὶ κάθε ἁγνό.

Μόλις φύσηξε ἡ θεία αὐτὴ πνοὴ τῆς πραγματικῆς φυσιολατρείας, τὰ νειᾶτα τρέξανε σὰν τἄσσωτα παιδιὰ π' ἀρνήθηκαν τὴ μάννα τους στὴ ἀγκαλιά.., τῆς φύσεως.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς νέους ἀτένισαν ἁγνοὶ τὴν φύσι ποὺ σὰν φιλόστοργη μητέρα μᾶς ἀγκαλιάζει, ἔνοιωσαν τὸ μεγαλεῖο τὸ ἀθάνατο ποὺ μᾶς περιβάλλει.

Κρυφάκουσαν τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τους, κι' εἶδαν πὼς ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἡ ἀθάνατη, δὲν εἶναι γιὰ νὰ σβύσῃ.

Ἔνοιωσαν πὼς στ' ἀλήθεια κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συμβαίνει, καὶ κουνίθηκαν σὰν τὰ μυρμίγγια ποὺ νοιώθοντας λιακάδα τρέχουν ἐπάνω κάτω χαρούμενα.

Κι' ἔτσι ἄρχισε μιὰ ἐντατικὴ προσπάθεια δημιουργίας μιᾶς πραγματικὰ ἀνθρώπινης ζωῆς, ἡ ὁποία θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν σωματικὸ καὶ πνευματικὸ μαρασμό, ποὺ σὰν πελώρια «δογγάνα» ἀπόκοσμου θη-

ρίου σφίγγει τὴν ἀδυνατισμένη καρδιά μας.

Ὅσοι πιστεύουμε... ἂς εὐχηθοῦμε ὁ καινούργιος χρόνος νὰ μᾶς φέρει ἀκόμη πιὸ κοντὰ στὴ ὀνειρευμένη καὶ ἁγνὴ ζωὴ ποὺ ποθοῦμεν.

Βόσπορος, 25–12–36.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἱστορίας εἶχαν ταπεινὴ καταγωγή. Ἄλλος δηλαδὴ καταγόταν ἀπὸ πατέρα χτίστη, ἄλλος ἀπὸ μανάβη, ἄλλος ἀπὸ σιδερᾶ, ἄλλος ἀπὸ φούρναρη κι' ἄλλος ἀπὸ μικρέμπορο.

Ὁ Κικέρων, ὁ μεγάλος Ρωμαῖος δικηγόρος καὶ ρήτωρ εἶχε πατέρα χωριάτη, ὁ ὁποῖος καλλιεργοῦσε μόνος του ἕνα μικρὸ χωράφι ποὺ εἶχε. Ὁ πατέρας τοῦ μεγαλειτέρου φιλοσόφου ὅλων τῶν αἰώνων, τοῦ Σωκράτους ἦταν μανάβης καὶ ἡ μητέρα του μαμή. Τοῦ Εὐριπίδου ἡ μητέρα εἶχε στὸν καιρό της ἕνα μικρὸ μανάβικο. Ὁ Σοφοκλῆς εἶχε πατέρα ὁπλοποιό. Ὁ πατέρας ἐπίσης τοῦ μεγάλου ρήτορος Δημοσθένους ἦταν... ἀκονιστὴς μαχαιριῶν. Ὁ πατέρας τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ μεταρρυθμιστοῦ Λουθήρου ἦταν κατασκευαστὴς μαχαιριῶν. Ὁ μεγάλος κωμωδιογράφος Μολιέρος εἶχε πατέρα ταπετσιέρη κι' ὁ Σαίξπηρ εἶχε πατέρα χασάπη. Ὁ Βερανζέρος ἦταν γυιὸς ἑνὸς ράφτη κι' ὁ Μακιαβέλι γυιὸς ταβερνιάρη.

Ὁ Κλεμανσὼ ἦταν γυιὸς ἑνὸς μικροῦ ἐμπράκου κι' ὁ Πουανκαρὲ γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ δασκάλου. Ὁ Μουσσολίνι ἐπίσης εἶναι γυιὸς δασκάλου, ὅπως δάσκαλος ὑπῆρξε κι' αὐτὸς στὰ πρῶτα του χρόνια· κι' ὁ Χίτλερ γυιὸς ἐλαιοχρωματιστοῦ, ὅπως ἐλαιοχρωματιστὴς ἦταν κι' αὐτὸς μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Ὁ Κνοὺτ Χάμσουν εἶναι γυιὸς ἑνὸς ψαρᾶ· Ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς εὐθυμογράφος Μὰρκ Ζουαὶν ἦταν γυιὸς ναυτικοῦ, ὅπως ἐπίσης γυιὸς ναυτικοῦ ἦταν κι' ὁ μεγάλος Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Τζὰκ Λόντον.

Μὰ κι' ὁ μέγας Ἐντισσὼν εἶχε πολὺ ταπεινὴ καταγωγή, ὁ πατέρας του ἦταν κατώτερος σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος, ὅπως ἐπίσης γυιὸς σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου ἦταν κι' ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος Ἐμὶλ Ζολᾶ. Καὶ θὰ μποροῦσε νὰ συνεχίσῃ κανεὶς ἐπ' ἄπειρον τὴν ἐξιστόρησιν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ποὺ εἶχαν ταπεινὴ καταγωγή, ἀφοῦ τὰ ἐνενῆντα ἐννέα ἑκατοστὰ ὅλων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ξεκίνησαν ἀπὸ πολὺ χαμηλὰ γιὰ νὰ φθάσουν ἐκεῖ ποὺ ἔφτασαν.

Ο ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ ΧΡΟΝΟΣ

Τῶν καρδιῶν μας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμόνει,
εἰς τὰ πτερὰ του ἐκπετοῦν οἱ ψυχικοί μας πόνοι.
Ὁ ἄνθρωπος γλυκὺ γελᾶ, θρηνεῖ καὶ πάλιν χαίρει,
αἰώνια αἰσθήματα τὸ στῆθός του δὲν φέρει.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΘΡΟΝΟΣ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Ἡ ΕΠΑΡΧΙΑ Χαλκηδόνος Ζ'. εἰς τὴν Α'· Στήλην τοῦ Συνταγματίου τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου περιελάμβανεν ἄλλοτε 33 Ὀρθοδόξους Κοινότητας, ἐξ ὧν αἱ 22 Ἀρβανιτοχωρίου, Χιλῆς, Ἄνω Νεοχωρίου, Κάτω Νεοχωρίου, Ποντοηρακλείας, Κοζλοῦ, Ζογκουλδὰκ, Μάλτεπε, Παντειχίου, Τούζλων, Ρυσίου, Μικροῦ Βακάλκιοϊ, Μεγάλου Βακάλκιοϊ, Πασᾶ Κιόϊ, Καντὰρ Κιόϊ, Λεβὲντ Κιόϊ, Ἀσᾶ-κιοϊ (αἱ τρεῖς αὗται ὠνομάζοντο Φουντουκλία), Ἐμὶν-ἀσμασῆ, Γενίκιοϊ, Κούρτ-Σουγιοῦ (αἱ τρεῖς αὗται ὠνομάζοντο Κοὺρτ Σουγιοὺ) καὶ Καρὰ Χαβοὺζ, ὑπαχθεῖσαι εἰς τὴν συμφωνίαν τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν τουρκοελληνικῶν πληθυσμῶν μετηνάστευσαν εἰς Ἑλλάλάδα, 4 ἤτοι αἱ τῶν νήσων Πριγκήπου, Χάλκης, Ἀντιγόνης καὶ Πρώτης ἀποσπασθεῖσαι τῇ 10ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1924 ἀπετέλεσαν τὴν νεοσυσταθεῖσαν Ἐπαρχίαν Πριγκηποννήσων καὶ 7 παραμένουσιν ἄχρι τοῦδε ὑπὸ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν τῆς μεγάλης ἱστορικῆς καὶ ἄλλοτε ἀχανοῦς Ἐπαρχίας τῶν Χαλκηδονίων, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια ἐξετείνοντο ἀπὸ τοῦ Ἀστακινοῦ κόλπου τῆς Προποντίδος μέχρι τοῦ κόλπου τοῦ Ζογκουλδὰκ καὶ τὰ κράσπεδα αὐτῆς περιέλουον τὰ ὕδατα τῆς Προποντίδος, τοῦ Βοσπόρου καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης.

Τὴν ἱστορικὴν Ἐπαρχίαν τῆς Χαλκηδόνος θεοφιλῶς καὶ ἐπαξίως πάνυ, ἀπὸ τῆς 28ης Ἰουνίου τοῦ 1932 ποιμαίνει ὁ ἀπὸ Φιλαδελφείας Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος Βαπορτζῆς,(*) Ἱεράρχης μὲ πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ὑψηλῆς του ἀποστολῆς καὶ κεκοσμημένος ὑπὸ χριστιανικῶν προσόντων καὶ ἀρετῶν σπανίων, αἱ ὁποῖαι ἀναδεικνύουσιν τοῦτον ὑπέροχον ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Ἐπαρχιωτῶν του, οἵτινες διὰ πραγματικῆς λατρείας περιβάλλουσι αὐτόν. Ἡ σταδιοδρομία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαξίμου εἶναι φαεινὴ καὶ πλήρης ἔργων θεαρέστων καὶ ὑπηρεσιῶν θετικῶν καὶ πολυτίμων πρὸς τὴν ἐκθρέψασαν αὐτὸν τροφὸν Ἐκκλησίαν, καὶ πρὸς τὴν θεόθεν λαχοῦσαν αὐτῷ Ἐπαρχίαν, ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται νυχθημέρως τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν, τὸν ἀγῶνα τὸν τίμιον, τὸν ἀγῶνα τῆς προαγωγῆς καὶ προκοπῆς τῶν συμφερόντων τῶν Εὐαγῶν αὐτῆς Καθιδρυμάτων. Ἀκαταπόνη-

(*) Ἴδε Βιογραφικὸν αὐτοῦ Σημείωμα ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1934 σελ. 142–143.

τος καὶ ἀκατάβλητος, ἔχων πάντοτε τὸ κοινὸν συμφέρον ὑπ' ὄψιν καὶ δὴ τὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ὑπερέχει πάντων ἐν τῇ συνειδήσει του, τῆς Ἐκκλησίας, δίδων εἰς αὐτὸ ἑκάστοτε τὴν ἁρμόζουσαν κατεύθυνσιν καὶ λύσιν καὶ ἐκ παραλλήλου περιοδεύων αὐτοπροσώπως τὰς Κοι-

Η Α. Σ. Ο ΔΙΑΠΡΕΠΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Κος Κος ΜΑΞΙΜΟΣ

ἀενάως κινεῖται, τρέχει, ἀγρυπνεῖ, βουλεύεται, πρὸ οὐδενὸς, ὀπισθοχωρῶν μέχρις αἰσίου πέρατος τοῦ ὑπὸ κρίσιν ζητήματος.

Πρωτοστατεῖ εἰς κάθε ζήτημα νότητας τῆς ἐπαρχίας του ἐπιβλέπει, διδάσκει, νουθετεῖ, διακανονίζων διὰ τῆς πειθοῦς κάθε κοινοτικὸν τῆς δικαιοδοσίας του ζήτημα ἀλλὰ συνάμα πατάσσων καὶ διὰ τοῦ

φραγγελίου κάθε ἀσύμφορον διαφορὰν ἐν τῇ γενέσει της. Τὰ πάθη καὶ αἱ ἀντεγκλήσεις αἱ ὁποῖαι εἶχον εὕρει ὁρμητήριον εἰς τὰς Κοινότητας τῆς Ἐπαρχίας καὶ δὴ ἐν Καδήκιοϊ, καὶ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐσπάρασσον καὶ ἐκράτουν ἐν διαιρέσει αὐτὰς πρὸς ζημίαν αὐτῶν τῶν συμφερόντων των, ἐξωβελίσθησαν τῇ ἐπιφανείᾳ καὶ ἀόκνῳ μερίμνῃ καὶ τῇ μειλιχίῳ πολιτείᾳ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Ποιμενάρχου.

Ὁ σάλος ἐκόπασεν ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ καὶ οἱ χθὲς διῃρημένοι καὶ ἐν διαφωνίᾳ διατελοῦντες ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀδελφικῇ πλέον συμπνοίᾳ συνεργαζόμενοι καὶ χειραγωγούμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ποιμενάρχου των προάγουσι τὰ Κοινοτικὰ συμφέροντα.

Καθ' ὅλην τὴν Ἐπαρχίαν Χαλκηδόνος εἶναι καταφανὴς ἡ σημειωθεῖσα πρόοδος καὶ οἰκοκυρωσύνη, ἄνεμος δὲ περισυλλογῆς καὶ ἀνορθώσεως πνέει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, τὰ δὲ εὐαγῆ ταύτης καθιδρύματα, λειτουργοῦσι σήμερον μετὰ δυσκολίας μὲν, ἀλλ' ἀπροσκόπτως ἀνταποκρινόμενα πλήρως εἰς τὸν μορφωτικὸν τῆς ἀποστολῆς των σκοπόν.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Θείου λόγου ἐκαλλιέργησε, τακτικώτατα κηρύττων οὗτος κατὰ τὰς ἐν τοῖς Ναοῖς τῆς Ἐπαρχίας χοροστασίας καὶ λειτουργίας του εἰς γλῶσσαν πλήρη πατρικῶν νουθεσιῶν, εἰς γλῶσσαν κατανύγουσαν τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐξ ὧν ἐνίοτε ἀθρόοι συρρέουσιν ὅπως νωτισθῶσι τῶν θείων ρημάτων ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πολυσεβάστου των ποιμένος. Καὶ δὲν περιωρίσθη ἕως ἐδῶ, τὸ κήρυγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἕν τῶν σπουδαιοτέρων μέσων τῆς πνευματικῆς καρποφορίας, ἀνύψωσεν εἰς περιωπήν, διὰ τῆς προσλήψεως τακτικοῦ Ἱεροκήρυκος καὶ Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἐπαρχίας του, τοῦ Πανοσιολ κ. Μελίτωνος Χατζῆ, τοῦ εὐφραδοῦς, χειμαρρώδους καὶ καλλιεποῦς τούτου λευίτου, ὁ ὁποῖος καὶ παιδικὰ κηρύγματα ἐν Καδή-κιοϊ ὠργάνωσε καὶ κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἄλλην ἑορτάσιμον ἡμέραν, ἐκχύνει ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὅλην τὴν μαγείαν τοῦ θείου λόγου ὡς οὐρανίαν δρόσον ἀνακουφίζουσαν καὶ δροσίζουσαν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῆς ματαιοδοξίας τὰς ψυχὰς τῶν ἐκκλησιαζομένων.

Τὴν Φιλανθρωπίαν ὁ Ἀλτρουϊστὴς Ἱεράρχης εἰς δόγμα θρησκείας ἀνήγαγε, νυχθημέρως θύων εἰς τὸν πανύψηλον καὶ ἱερὸν τῆς εὐποιΐας βωμὸν καίπερ τὰ οἰκονομικά του πόρρω ἀφίστανται τῆς ἀνθηρότητος. Ἡ συμφορὰ τοῦ πλησίον οὐδέποτε τὸν εὑρίσκει ἀνάλγητον. Ἡ ψυχή του πονεῖ, αἱμάσσει ὅταν ἀντικρύζει τὴν δυστυχίαν. Ἡ εὐποιΐα διὰ τὸν Χαλκηδόνος Μάξιμον, δὲν ἔχει θρησκείαν, οὐδὲ φυλήν. Δίδει εὐαγγελικῶς πᾶσι τοῖς δεομένοις, σκορπίζει τοῖς πένησι καὶ ἐκτρέφει τοὺς πεινῶντας, μὴ θησαυρίζων θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζουσιν αὐτούς. Οὐδεὶς προστρέχων πρὸς αὐτὸν κατησχυμένος καὶ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας ἐκπορεύεται ἐξ αὐτοῦ.

Λεπτὸς τοὺς τρόπους, ἀξιοπρεπὴς τὴν ἐμφάνισιν, ἁγνὸς τὴν ψυχὴν, ἄδολος τὴν καρδίαν, οὐδέποτε τὰ ὑψηλὰ φρονῶν, γρανιτώδης τὸν χαρακτῆρα, ἄσπιλος τὸ παρελθὸν, βαθὺς γνώστης τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ πλούσιος εἰς πεῖραν διοικητικὴν, ὁ τῶν Χαλκηδονίων Ποιμενάρχης, διαγράφει ποιμαντορίαν ἔντιμον καὶ καρποφόρον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐν τῇ Θεοσώστῳ αὐτοῦ Ἐπαρχίᾳ, ἀναδειχθεὶς ἀντάξιος διάδοχος τῶν ἀειμνήστων αὐτοῦ μεγάλων προκατόχων, οἱ ὁποῖοι ἐλάμπρυναν τὴν περίδοξον τῆς Χαλκηδόνος Μητρόπολιν καὶ ὧν τινὲς ἐκλέϊσαν καὶ τὸν τῆς Οἰκουμένης Πατριαρχικὸν Θρόνον.

Ὡς Ἱεράρχης τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας καὶ ὡς μέλος ἐπίλεκτον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Χαλκηδόνος Μάξιμος, παρέχει τὴν πολύτιμον συμβολήν του εἰς τὰ μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα ἐφ' ὧν διατυπώνει πάντοτε τὴν ὑγιεστέραν γνώμην, ἐνισχύων τὰς λυσιτελεστέρας ἐπ' αὐτῶν κατευθύνσεις. Διὰ θελήσεως ἰσχυρᾶς πεπροικισμένος διετήρησεν ἀπαρέγκλητον ἀτομικότητα ἀναδειχθεὶς ἀκλόνητον στήριγμα καὶ παραστάτης πολύτιμος τοῦ ἀειμνήστου καὶ μεγακλεοῦς Πατριάρχου Φωτίου τοῦ Β'. μεγάλως ὡσαύτως τιμώμενος καὶ δι' ἰδιαιτέρας ὅλως ἐκτιμήσεως καὶ εὐνοίας περιβαλλόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ νῦν κλείζοντος τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον Βενιαμὶν τοῦ Α'., Οὗτινος θερμὸς παραστάτης καὶ εἷς τῶν κυριωτέρων Αὐτοῦ συμβούλων εἰς τὰ μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τυγχάνει.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Μάξιμος εἶναι ἐξέχουσα φυσιογνωμία τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκ. Θρόνου, εἶναι Ἱεράρχης ζηλωτὴς καὶ βαθύνους, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου εὐρὺ διανοίγεται μέλλον πρὸς δόξαν τῆς τε γαλουχησάσης αὐτὸν Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον πολλὰ τὰ

Ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιδιάκονος καὶ Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος.
κ. ΜΕΛΙΤΩΝ ΧΑΤΖΗΣ

καλὰ ἀναμένει παρ' αὐτοῦ διότι πολλὰ τῷ ἐχάρισεν ὁ Κύριος.

Εἰς τὸ βαρύ καὶ ἐπίμοχθον τῆς διοικήσεως τῆς Ἐπαρχίας του ἔργον ὑποβοηθεῖται ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιδιακόνου τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μητροπόλεως Πανοσιολ. κ. Μελίτωνος Χατζῆ, κληρικοῦ ἐκ τῶν ἀριστούχων ἀποφοίτων τῆς Χαλκίτιδος Θεολ. Σχολῆς καὶ διακρινομένου διὰ τὴν φιλεργίαν, τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσίν του καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν μελετηρότητά του καὶ τὴν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου ἱεράν του ἐνασχόλησιν ὡς καὶ ἀνωτέρω ἔφθημεν εἰπόντες.

Ὁ Μητροπολιτικὸς Θρόνος τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Χαλκηδόνος περικοσμεῖται καὶ δι' ἐκλεκτῆς χορείας Ὀφφικιάλων, οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν στοργὴν καὶ ἀφοσίωσίν των καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὰς πρὸς τὰς Κοινότητάς των ὑπηρεσίας των, ἐπεσπάσαντο τὴν ἐκτίμησιν καὶ εὔνοιαν τῶν ἑκάστοτε Σεβ. Μητροπολιτῶν οἵτινες καὶ ἐτίμησαν αὐτοὺς δι' ἐκκλησιαστικῶν βαθμῶν καὶ Ὀφφικίων.

Ὀφφικιάλοι τῆς Ἐπαρχίας εἰσίν:

Ἄρχων Λογοθέτης: ὁ κ. Σωτήριος Σωτηριάδης, φαρμακοποιὸς καὶ κοινοτικὸς παράγων πολύτιμος Καδή-Κιοϊ.

Ἄρχων Δικαιοφύλαξ: ὁ κ. Μιλτιάδης Μαγίδης, δικηγόρος πολλὰ μοχθήσας καὶ εὖ ποιήσας ὑπὲρ τῆς Κοινότητος Τσεγκέλκιοϊ, ἧς καὶ προεδρεύει.

Ἄρχων Ρεφερενδάριος: ὁ κ. Νικόλαος Ροδόπουλος, Ἐφοροεπίτροπος Σκυτάρεως καὶ ἱδρυτὴς Σχολῆς Τσεγκέλκιοϊ.

Ἄρχων Πρωτονοτάριος: ὁ κ. Εὐστράτιος Ἀλεξανδρίδης, Ἐφοροεπίτροπος Τσεγκέλκιοϊ.

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ--ΕΝΟΡΙΑΙ

Ναοὶ—Ναΐδια—Ἁγιάσματα—Κλῆρος—Ἐφοροεπιτροπαὶ—Σχολαὶ—Διδάσκον προσωπικὸν—Μαθηταὶ καὶ Μαθήτριαι.

Ἡ Ἐπαρχία Χαλκηδόνος ἀποτελεῖται σήμερον ἀπὸ ἑπτὰ Ὀρθοδόξους Κοινότητας ἐξ ὧν ἡ μία, τὸ Καδήκιοϊ μετὰ τῶν ἐνοριῶν Γελ Δεγιρμὲν καὶ Καλαμησίων κεῖται ἐπὶ τῆς Προποντίδος, αἱ δὲ λοιπαὶ ἔξ ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου.

ΚΑΔΗΚΙΟΪ
(ΧΑΛΚΗΔΩΝ)

Ἕδρα τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος. Τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον ἐν εὐηλίφ καὶ μαγευτικῇ τοποθεσίᾳ καὶ ἐν μέσῳ μεγάλου ἀνθοσπαροῦς κήπου κείμενον, ἠγοράσθη καὶ ἐδωρήθη τῇ Ἐπαρχίᾳ Χαλκηδόνος πρὸς διαμονὴν τῶν ἑκάστοτε αὐτῆς Μητροπολιτῶν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Χαλκηδόνος Γερμανοῦ, τοῦ μετέπειτα τὸν Οἰκουμ. Θρόνον ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς εὐθαρσῶς καὶ ἐπαξίως διακυβερνήσαντος.

Εἶναι ἡ μεγαλειτέρα καὶ πολυπληθεστέρα Κοινότης τῆς Ἐπαρχίας συμπεριλαμβάνουσα καὶ τὰς δύο πλησιοχώρους ἐνορίας Γὲλ-Δεγιρμὲν καὶ Καλαμησίων.

Τὰ εὐαγῆ τῆς Κοινότητος καθι-

δρύματα Ναοὶ καὶ Σχολαὶ διοικοῦνται ὑπὸ Κεντρικῆς Ἐφορείας ἀποτελουμένης ἐκ τῶν κ.κ. Χαραλ. Παπαδοπούλου προέδρου, Ἰωαν. Χατζησταυρίδου ταμίου, Δημ. Ἰωαννίδου, Χαρσλάμπους Ἀϊμέλογλου καὶ Κων. Δημητριάδου ἐφόρου καὶ γραμματέως.

Τὸ Γραφεῖον τῆς Κεν. Ἐφορείας διευθύνεται ὑπὸ τοῦ γραμματέως κ. Ἀλεξ. Ἀρσενίου.

ΝΑΟΙ : 1) **Ἁγίας Εὐφημίας** (Μητροπολιτικὸς) ἐπανιδρυθεὶς ἐκ θεμελίων ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἀρχαίου καὶ ἱστορικοῦ Ναοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ κατὰ τὸ 451 συνῆλθεν ἡ Δ΄. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Ἔτος τελευταίας ἀνεγέρσεως 1832. Ἱερεὺς, Οἰκονόμος Ἰάκωβος Εὐσταθιάδης.

Ἐπιτροπή: Νικ. Νικολαΐδης, Σωτήρ. Μαυρίδης, Ἀποστολ. Θεοφιλίδης.

2) **Ἁγίας Τριάδος.** Ναὸς καλλίδμητος καὶ καλλιμάρμαρος θεμελιωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Χαλκηδόνος Καλλινίκου τῷ 1887 καὶ ἐγκαινιασθεὶς τὴν 10ην Ἀπριλίου τοῦ 1905 ὑπὸ τοῦ Χαλκηδόνος Γερμανοῦ, τοῦ μετέπειτα Οἰκουμ. Πατριάρχου, Οὗτινος ὁ τάφος εὕρηται ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ. Ὁ ναὸς οὗτος ἔργον τοῦ ἀρχιτέκτονος Βελισσαρίου Μακροπούλου εἶναι βυζαντινοῦ ρυθμοῦ καὶ εἷς τῶν μεγαλειτέρων καὶ ὡραιοτέρων Ναῶν τῆς πόλεώς μας, κτισθεὶς ἐκ λίθων τοῦ Χάρακος καὶ ἐκ μαρμάρου τοῦ Μαρμαρᾶ, ἐκτὸς τοῦ Εἰκονοστασίου (Τέμπλου), τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Ἄμβωνος, οἵτινες ἐκ μαρμάρου Πεντέλης κατεσκευάσθησαν ἐν Ἀθήναις. Ἱερεὺς Οἰκονόμος Ἀνδρέας Ζορμπᾶς, διάκονος Γαλακτίων Ζορμπᾶς.

Ἐπιτροπή: Σταῦρος Καλτσᾶς, Προδρ. Ἰωσηφίδης, Παντελ. Ἀϊμέλογλους.

3) **Ἁγίου Γεωργίου** (Γὲλ Δεγιρμὲν) ἀνεγερθεὶς τῷ 1919. Ἱερεὺς, Οἰκονόμος Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος.

Ἐπιτροπή: Ἀνδρέας Τριανταφυλλίδης, Γεωργ. Ραζάκης, Κων. Γεωργιάδης.

4) **Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου** (Καλλαμησίων) μεθ' ἱεροῦ Ἁγιάσματος τοῦ **Τιμίου Προδρόμου** ἐντὸς τοῦ Ναοῦ καὶ ὄπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ χοροῦ. Ὁ ἱερὸς οὗτος ναὸς εἶναι ἱστορικὸς κεῖται δὲ εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ ὅρμου τῶν Καλλαμησίων, ἐν μαγευτικῇ καὶ πολυσκίφ τοποθεσία. Ἱερεὺς, Πρεσβύτερος Βλάσιος Διακάκης.

Ἐπιτροπή: Προδρ. Ἀμασλίδης, Σταῦρ. Θεοδωρίδης, Χρῆστ. Λάτσης.

5) **Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου** ναΐδιον ἐν τῷ Κοινοτικῷ Νεκροταφείῳ.

Ἐπιτροπή: Νικ. Κάμβετζης, Δημ. Βακαλόπουλος, Κοσμ. Κεραμέως.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἁγ. Εὐφημίας ὑπάρχει καὶ τὸ **Ἁγίασμα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Παρασκευῆς.**

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ: Ἐν Καδήκιοϊ λειτουργεῖ:

1) **Ἀρρεναγωγεῖον.** ἀνεγερθὲν τῷ 1877 μὲ 7 τάξεις, 12 διδασκάλους καὶ 118 μαθητάς. Διευθυτής, Χ. Τουργούτης.

2) **Παρθεναγωγεῖον.** Ἔτος ἱδρύσεως 1910. Ὑπεύθυνος Διευθυντής, Ἰωσὴφ Καμπούρογλους, Ἐσωτερ. Διευθύντρια, Παρθενόπη Λαγουδάκη, διδάσκαλοι 13, τάξεις 7, μαθήτριαι 183.

3) **Μικτὴ Σχολὴ Γὲλ Δεγιρμέν:** Ἱδρύθη τῷ 1918. Διευθύντρια Θεανὼ Μιλαράκη, διδασκάλισσαι 4, τάξεις 3, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 35.

4) **Μικτὴ Σχολὴ Καλλαμησίων:** Διευθύντρια, Βενετία Στογιανίδου, διδασκάλισσαι 4, τάξεις 3, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 22.

ΣΩΜΑΤΕΙΑ: Ἀπὸ ἐτῶν ἐν Καδήκιοϊ ὑφίσταται **Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν** ἡ ὁποία ἐργάζεται λίαν φιλοτίμως καὶ εὐεργετικῶς, μεγάλως ἀνακουφίζουσα τὰς ἀπόρους τάξεις τῆς μεγαλωνύμου Κοινότητος ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκεύματος. Τὸ Προεδρεῖον τῆς Ἀδελφότητος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς κ. κ. Καλλιόπην Τριανταφυλλίδου πρόεδρον, Ἐλεοῦσαν Ἐλευθεροπούλου ἀντιπρόεδρον, Εὐαγγελίαν Κονταξῆ, Βιργινίαν Παυλάντου, Δόμναν Παπαδοπούδου ταμίαν, Δίκατερ. Σοφιάδου, Θεοπίστην Ἰωαννίδου γραμματέα.

Συσσίτιον: Τὸ προεδρεῖον τοῦ Συσσιτίου τὸ ὁποῖον παρέχει καθ' ἑκάστην θερμὴν τροφὴν εἰς ἀπόρους μαθητὰς καὶ πτωχὰς καὶ ἀναξιοπαθούσας οἰκογενείας σύγκειται ἐκ τῶν κ. κ. Π. Τσαγατοπούλου, Μ. Ἀϊμέλογλου, Κλ. Λεοντιάδου, Μ. Δράσσου, Ὁμουρλόγλου καὶ Τ. Μάρδα.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ: Εἰς τὴν Κοινότητα Καδῆκιοϊ ἀπὸ τριετίας ὑπάρχει καὶ κατηχητικὸν κήρυγμα τὸ ὁποῖον παρακολουθοῦν περὶ τὰ 250 παιδιά

ΣΚΟΥΤΑΡΙ
(ΧΡΥΣΟΥΠΟΛΙΣ)

Ἡ Ὀρθόδοξος Κοινότης τοῦ Σκουτάρεως εἶναι ἡ δευτέρα Κοινότης τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος εἰς ὀρθόδοξον πληθυσμόν.

ΝΑΟΣ: **Τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ** μεθ' ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ἁγιάσματος ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ. Ὁ Λαὸς οὗτος ἀνηγέρθη τὸ πρῶτον τῷ 1585 εἶναι δὲ εἷς τῶν μεγαλειτέρων ναῶν τῆς πόλεώς μας. Ἱερεὺς Οἰκονόμος Ἀναστάσιος Σπανίδης.

Ἐφοροεπιτροπή: Ἀναστ. Ἰωαννίδης, Ἀνδρέας Φωκίδης, Νικ. Ροδόπουλος, Στέφ. Παπαδόπουλος, Σταῦρ. Μεταξόπουλος, Σεραφεὶμ Πετρίδης, Τριανταφ. Παπαδόπουλος.

Μικτὴ Ἀστικὴ Σχολή: Διευθυντὴς Δημ. Ἰωαννίδης, τάξεις 6, Διδάσκαλοι 9, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 91.

ΚΟΥΣΚΟΥΝΤΖΟΥΚΙΟΝ
(ΧΡΥΣΟΚΕΡΑΜΟΣ)

Ἡ Κοινότης Κουσκουντζουκίου ἡ ὁποία ἐν προσεχεῖ πορελθόντι ἤκμαζεν, ἔχει δύο Ναούς, τὸν τοῦ **Ἁγίου Παντελεήμονος**, μεθ' ὁμωνύμου ἱεροῦ ἁγιάσματος ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ναοῦ, κατὰ τὴν μνή-

μην τοῦ ὁποίου συρρέει πλῆθος πυκνὸν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς πόλεώς μας καὶ τὸν ἀρχαῖον τοῦ **Ἁγίου Γεωργίου** ὅστις παραμένει ἀπὸ ἐτῶν κλειστός. Ἱερεύς, Οἰκονόμος Ἀνδρέας Κεφαλόπουλος.

Ἐφοροεπιτροπή: Ν. Θεοδοσιάδης, Γ. Εὐγραίμογλους. Π. Γεμενιτζόγλους, Μ. Λεϊλεμίδης, Γ. Σκουλαρόπουλος, Ἀ. Ἰωαννίδης, Κ. Ραφτόπουλος, Κ. Ρῆκας, Γρ. Χατζάτογλους, Ἰ. Βαμβακίδης, Βλ Ζαρίφης.

Μικτὴ Ἀστικὴ Σχολή: ἱδρυθεῖσα τῷ 1887. Διευθύντρια, Σωτηρία Παπαθεοδώρου, τάξεις 5, διδάσκαλοι **5**, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 66.

ΤΣΕΓΚΕΛΚΙΟΪ

Ὁ Ναὸς τῆς Κοινότητος ἱδρυθεὶς τῷ 1838 τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ **Ἁγίου Γεωργίου** (Χρυσοκεράμου). Ἱερεύς, Πρωτοπρεσβύτερος Ἀναστάσιος Καραγιανίδης.

Ἐφοροεπιτροπή: Μιλτ. Μαγίδης, Ἠλ. Κόλιας, Ἀβραὰμ Καρακάσογλους, Ἀθ. Κώτσογλους, Εὐστρ. Ἀλεξανδρίδης, Ἀθαν. Παπαϊωάννου, Πρόδρ. Παπαδόπουλος, Λ. Λαυρεντιάδης. Κ. Χρηστίδης, Κ. Κοσμίδης.

Μικτὴ Ἀστικὴ Σχολή: ἱδρυθεῖσα τῷ 1875. Διευθύντρια, Ε. Καμαλακίδου, διδασκάλισσαι 4, τάξεις 4, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 37.

Ἐν τῇ Κοινότητι Τσεγκέλκιοϊ ὑπάρχει καὶ **ἁγίασμα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος** ἐν ὡραιοτάτῃ καὶ μαγευτικῇ τοποθεσίᾳ ἔνθα κατὰ τὴν πανήγυριν συρρέουσι πλήθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

ΚΑΝΔΥΛΛΙ

Ἡ Κοινότης αὕτη ἤτις ἄλλοτε ἠρίθμει περὶ τὰς 150 ὁμογενεῖς οἰκογενείας καὶ σήμερον μόλις παρέμειναν 45 ἐν αὐτῇ, ἔχει Ναὸν τῆς **Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος** ἀνεγερθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1850, ὅστις ἀποτεφρωθεὶς κατὰ τὸ 1905 ἀνηγέρθη ἐκ νέου τῷ 1909 Εἰς τὸν αὐλόγυρον τοῦ Ναοῦ εὑρίσκεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Στ'. Ἱερεὺς, Σύγκελλος Κωνστάντιος Σγούτας.

Ἐφοροεπιτροπή: Γεώργ. Ἰωαννίδης, Κ. Μοσχόπουλος, Σωτ. Χρηστίδης, Μενέλ. Διγενῆς.

Μικτὴ Ἀστικὴ Σχολή: ἱδρυθεῖσα πρὸ 100ετίας ἀπετεφρώθη ὁμοῦ μετὰ τοῦ Ναοῦ τῷ 1905 καὶ ἀνηγέρθη δαπάναις τοῦ Εὐστ. Εὐγενίδου τῷ 1911. Διευθύντρια, Ἀθηνᾶ Γαλανοπούλου. διδασκάλισσαι 2, τάξεις 4, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι 23.

Εἰς τὴν Κοινότητα Κανδυλλὶ ὑπάγεται καὶ τὸ **Ἱερὸν Ἁγίασμα τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου** ἐν Γκιὸκ Σουγίου (Ἀνατὸλ Χισὰρ) ἀνακαλυφθὲν τῷ **1874.**

Τὸ Ἁγίασμα τοῦτο κείμενον ἐντὸς λειμώνων καὶ εἰς μαγευτικωτάτην τοποθεσίαν συγκεντρώνει κατὰ τὴν πανήγυριν τελουμένην τὴν 8ην Σεπτεμβρίου πυκνὰ πλήθη εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι κάτωθεν τῶν πέριξ βαθυσκίων δένδρων διασκεδάζουσι ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτός.

Ἡ συρροὴ τῶν προσκυνητῶν διαρκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἡ πανήγυρις δ' αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρα διασωθεῖσα λαϊκὴ πανήγυρις μετὰ τὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Αἱ πρόσοδοι τοῦ ἁγιάσματος τούτου ἀποτελοῦσι τὸν κυριώτερον πόρον τῆς Σχολῆς τῆς Κοινότητος Κανδυλλί.

Ἕτερον ἁγίασμα ἐν Κανδυλλὶ τὸ τῆς **Ἁγίας Παρασκευῆς**.

ΠΑΣΑ-ΒΑΞΕ

Ἔχει Ναὸν τῶν **Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης** ἱδρυθέντα τῷ 1894. Ἱερεύς, Ἀρχιμ Δωρόθεος Λαμπρινίδης,

Ἐπιτροπή: Ἀ Ζηκόπουλος, Γ. Βαφείδης Θρ. Κουμενίδης.

Ἁγίασμα ἔχει ἕνα τὸ τῆς **ἁγίας Κυριακῆς** ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου.

Σχολὴν ἡ Κοινότης ἐλλείψει πόρων δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ, οἱ δὲ μαθηταί της φοιτοῦν εἰς τὴν Σχολὴν Κανδυλλί.

ΒΕΪΚΟΣ

Ἡ τελευταία Κοινότης τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος ἐν τῷ Ἄνω Βοσπόρῳ ἀριθμεῖ σήμερον μόλις περὶ τὰς 30 ὁμογενεῖς οἰκογενείας ἐκ τῶν 150 τὰς ὁποίας ἠρίθμει ἄλλοτε.

Ἔχει Ναὸν τιμώμενον ἐπ ὀνόματι τῆς **Ἁγίας Παρασκευῆς** ἀνεγερθέντα τῷ 1852 μετὰ λιθίνου κωδωνοστασίου καὶ ἐπισκευασθέντα τῷ 1931.

Ἁγιάσματα: τὸ τῆς **Ἁγ. Παρασκευῆς** ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βέϊκος-Πασᾶ Βαξὲ καὶ εἰς τὴν τοποθεσίαν Σουλτανὶ, τὸ ὁποῖον κατεχώσθη κατὰ τὴν ρυμοτομίαν τοῦ 1925. Τὸ τοῦ **Ἁγίου Νικολάου** πλησίον τοῦ Πάρκου τοῦ Ἀβραὰμ Πασᾶ καὶ τὸ τῶν **Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης** ἐντὸς δασώδους ἐκτάσεως ἄνωθεν τοῦ Σουλτανὶ καὶ παρὰ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος «Γκιουμοὺς Σουγίου».

Ἡ Σχολὴ ἐλειτούργει Μικτὴ πεντατάξιος ἐν ἰδιαιτέρῳ κτιρίῳ μέχρι τοῦ 1922 ὅτε ἐλλείψει πόρων ἔκλεισε τὰς πύλας της. Οἱ ὀλίγοι μαθηταὶ φοιτοῦν εἰς τὴν Σχολὴν Νεοχωρίου καὶ ἄλλοι εἰς τὴν τοῦ Κανδυλλί. Ἱερεύς, Σακελλάριος Ἰωάννης Λεωνῆς.

Ἐπιτροπή: Γ. Στεργιόπουλος, Γ. Μανόπουλος, Σταῦρ. Μελόπουλος, Παν. Σαββόπουλος, Ἰωάν. Ξάνθογλους.

Ὁ Ἐπιτροπὴ ὑποβοηθεῖται εἰς τὸ ἔργον της ὑπὸ τοῦ κ. Νικολ. Ζουμπούλη τοῦ καλοῦ τούτου κοινοτικοῦ παράγοντος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἔτη πολλὰ διετέλεσε καὶ πρόεδρος τῆς Κοινότητος καὶ ἐπὶ τῆς προεδρείας τοῦ ὁποίου ἐγένετο καὶ ἡ κατὰ τὸ 1931 ἐπισκευὴ καὶ ὁ ἐξωραϊσμὸς τοῦ Κοινοτικοῦ ναοῦ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΝΑ ΑΝΘΟΣ

Μέσ' 'ς τῆς 'Ανοιξης τὰ κάλλη,
μέσ' 'ς τῆς νειότης τὸν καιρὸ
'μπρὲς 'στὸ στῆθος εἶχα βαλη
ἕνα ἄνθι δροσερὸ!..

Κι' ἔτρεξα νὰ χαιρετίσω
τὴν κοπέλλα, π' ἀγαπῶ,
καὶ γλυκὰ νὰ τὴ φιλήσω
μὲ μαργιόλικο σκοπό.

Μόλις τ' ἄνθος εἶδ' ἐκείνη
μὲ 'ματάκια φλογερὰ,
'μπρὲς 'ς τὸ στῆθος μοὖχεκλίνη
τὸ κεφάλι μὲ χαρά.

Τὸ 'μυρίστηκ' ἡ καϋμένη
μὲ λαχτάρα 'σὰν τρελλὴ,
καὶ 'ςἐ ὥρα 'βλογημένη
εἶχα κλέψη τό φιλί!..

ΜΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μιὰ Μαργαρίτα μέ χαρὰ
'μάδησα 'ςἐ μιὰ κώχη,
γιὰ νὰ μαντέψω καθαρὰ,
ἂν «μ' ἀγαπᾷς» ἢ «ὄχι!.»

Καθένα φύλλο μυστικὰ
κι' ἀσύμφων' ἀπαντοῦσε,
καὶ μέσ' 'ς τ' ἀθῶα 'σωθικὰ
ἡ ἀγάπη μ' ἐκεντοῦσε.

Μ' ἀπὸ τὸ φύλλο τὸ 'στερνὸ
ἐμάντεψα, καϋμένη,
πῶς «μ'ἀγαπᾷς» μ'αἴσθημ' ἀγνὸ
μ' ἀγάπη 'μπιστε'μένη!..

'Αγάπα με, νὰ σ'ἀγαπῶ,
κοπέλλ' ἀγαπημένη,
κι' ἀπόψε θἄρθω, νὰ σέ 'πῶ'
ποιὰ τύχη 'μᾶς προσμένει!.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

'Ανάστασις! Λαμπρὴ Γιορτὴ
δαφνοστεφανωμένη,
'ς ὅλα τὰ ἔθνη ποθητὴ
καὶ κοσμαγαπημένη!..

'Αντάμα οὐρανὲς καὶ γῆ
Χριστὸν δοξολογοῦνε,
τῆς Πίστης 'μας τὴ χαραυγὴ
τιμοῦν καὶ προσκυνοῦνε.

Οἱ 'Αγγελοι μὲ γλυκειὰ φωνὴ
'Ανάστασιν ὑμνοῦνε,
κι' ὅλου τοῦ κόσμου οἱ Χριστιανοὶ
τὸν ὕμνο μελωδοῦνε.

'Ω!. 'Η εὐράνια μελῳδιά,
ποὺ ψάλλ' ἡ εἰκουμένη,
λές, κι' ἀναστήνει τὴν καρδιὰ
τὴν πονοσπαραγμένη!..

ΝΥΧΤΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Μέσ' 'ς τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
νυχτοπουλι κελαϊδῶ,
κάθε νύχτα, κάθε βράδυ
τὴν ἀγάπη τραγουδῶ.

Τὴν ἀγάπη, ποὺ μὲ σφάζει
κα μοῦ καίει τὰ 'σωθικὰ,
κι' ἡ καρδιὰ μ' ἀναστενάζει
μὲ τραγούδια νυχτικά.

'Αχ κοπέλλα' ἀγαπημένη!
"ΑΧ!., Γιὰ σένα τραγουδῶ!
Σ' ἀποθύμησα, καϋμένη,
κι' ἦρθ' ἀπόψε, νὰ σὲ ἰδῶ...

"Α!.. Νὰ ἰδῶ τὴν ὠμορφιά σου,
τὴ γλυκειὰ σου τὴ 'ματιὰ,
γιὰ νὰ σβύσ' ἡ συντροφιὰ σου
τῆς καρδιᾶς μου τὴ φωτιὰ!..

Μ. Θ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΥΠΟ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΑΛΑΧΑ
Ὑπεφημερίου Καθιδρικοῦ Ναοῦ Ἁγ. Πνεύματος

Γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Σαλάχα, ἐγεννήθη ἐν Σύρῳ τῷ 1897 ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθε, συνεχίσας τὰς σπουδάς του ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἶτα μεταβὰς εἰς Ρώμην ἀπεφοίτησε τοῦ ἐκεῖσε Πανεπιστημίου. Τῷ 1920 χειροτονηθεὶς ἱερεὺς, ἱεράτευσεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Σύρου, Πειραιῶς, Ναυπλίου, Καλαμῶν, Πατρῶν, Ἀθηνῶν καὶ πρὸ πενταετίας διωρίσθη ὑπεφημέριος τοῦ ἐν Πέραν (Παγκάλτι) Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Πατὴρ Νικόλαος Σαλάχας εἰργάσθη μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ὅπου καὶ ἂν τὸν ἔταξεν ἡ προϊσταμένη του Ἀρχή. Μελετηρότατος καὶ εὐρείας ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως κάτοχος, ρήτωρ ἀπαράμιλλος καὶ στωμύλος γλωσσομαθέστατος δὲ ὁμιλεῖ καὶ γράφει πέντε γλώσσας τὴν Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν, Λατινικὴν καὶ Ἀγγλικὴν, ἀπολαύει τῆς εὐνοίας καὶ ἐκτιμήσεως τῶν ἀνωτέρων του καὶ τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τῆς ἐνταῦθα παροικίας τῶν Καθολικῶν ὡς καὶ ἐν γένει τῆς διεθνοῦς κοινωνίας τῆς πόλεώς μας.

Ἡ συνεργασία τοῦ σεβαστοῦ φίλου Πατρὸς Νικολάου Σαλάχα, τοῦ μορφωμένου τούτου κληρικοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τιμᾷ ὄντας τὸν παρόντα Τόμον τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ τούτου Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον μετ' ἐγκαυχήσεως πραγματικῆς σεμνύνεται διὰ τὸν κατ' ἔτος πλουτισμὸν τῆς φάλαγγος τῶν συνεργατῶν του διὰ νέων πολυτίμων στελεχῶν.

ΣΥΝΕΧΩΣ ἀκούομεν πολλαχόθεν ἀνακηρυττόμενον τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας διά τε τὸ ἄτομον καὶ τὰς ὁμάδας τῶν ἀτόμων ὡς καὶ διὰ τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Πολλάκις λέγονται καὶ γράφονται πολλὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδανικοῦ τῆς ἐλευθερίας, χωρὶς ὅμως πάντοτε οἱ λέγοντες καὶ γράφοντες νὰ εἶναι συνεπεῖς πρὸς τὰς

ἀνακηρύξεις αὐτῶν, διότι συνεχῶς οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν σκέψεις ποιοῦνται χρῆσιν δύο μέτρων καὶ δύο σταθμῶν. Τὸ ἐγὼ πολλάκις ἐπικρατεῖ εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐνεργείας τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ πάντοτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ δίκαιον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἄλλους, τοὐναντίον ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ποδοπατοῦνται συνεχῶς τὰ ἱερώτερα τῶν δικαιωμάτων καὶ δίκαια ἀπαράγραπτα, οἱ δὲ φαινόμενοι στηρικταὶ τῆς ἐλευθερίας καταφαίνονται πολλαχοῦ, ὡς οἱ μᾶλλον αὐτῆς ἄγριοι διῶκται ποιούμενοι χρῆσιν βίας καὶ σφετερισμοῦ καὶ πραγματικῆς τυραννίας, ὁσάκις ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων φέρει εἰς χεῖρας αὐτῶν τὴν δύναμιν, οὕτως ὥστε οἱ τυραννίσκοι οὗτοι καθίστανται τυραννικώτεροι τῶν τυράννων. Οὐδεὶς βεβαίως δύναται ν' ἀντείπῃ ὅτι ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ μᾶλλον βαρυσήμαντον προσὸν τοῦ ἀτόμου, αὐτὸ ἐκεῖνο δι' οὗ ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος ἐπροίκισε τὸν ἄνθρωπον, δωρησάμενος τὸ αὐτεξούσιον ἵνα ἐκλέξῃ κατὰ βούλησιν ἐν τῇ δράσει αὐτοῦ διαρκοῦντος τοῦ βίου τὸ καλὸν ἢ τὸ κακόν.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει κοινωνικός, δὲν δύναται νὰ διαβιώσῃ ξένος καὶ ἄσχετος πρὸς τοὺς ὁμοίους του, διὰ τοῦτο καθῆκον ἔχει εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὡς ἐλεύθερος ἄνθρωπος, διὰ τοῦ δώρου τῆς ἐλευθερίας προικισθεὶς ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ του, κέκτηται περὶ αὐτὸν καὶ ἕτερα ὄντα φέροντα μορφὴν ἀνθρώπου, καὶ ἅτινα ἐξ ἴσου πρὸς αὐτὸν κέκτηνται τὰ αὐτὰ προσόντα καὶ προσεκτήσαντο τὸ αὐτὸ τῆς ἐλευθερίας δώρημα. Ἵνα λοιπὸν ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου ἐξασκηθῇ προσηκόντως δέον νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων ἀτόμων, διότι ἄλλως παραγνωρίζεται δικαίωμα ἔνηκον εἰς ἕκαστον ἄτομον, ἰδιαιτέρως καὶ συνεπῶς παρεμποδίζεται διὰ τοὺς ἄλλους τὸ δώρημα τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὅμως ἡ τελευταία αὕτη συμπεριφορὰ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ μᾶλλον συνήθης, διότι ἕκαστον ἄτομον σκεπτόμενον περὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐλευθερίας, σπανίως σκέπτεται ὅτι ἡ συμβίωσις μετ' ἄλλων ὁμοίων του ἀπαιτεῖ θυσίαν, μερίδος ἔστω καὶ ἐλαχίστης τῆς ἀτομικῆς του ἐλευθερίας, ἡ δὲ πραγματικὴ ἐλευθερία ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ εἶναι ἐκείνη ἥτις δὲν παραβλάπτει οὐδὲ παρεμποδίζει τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων. Δυστυχῶς ἡ ὑγιὴς αὕτη ἀρχὴ συνεχῶς παραγνωρίζεται καὶ παριστάμεθα αὐτόπται βίας καὶ ἀδικημάτων, ἅτινα ἐπιτελοῦνται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἅτινα πάσης ἄλλης δικαιοῦνται προσωνυμίας ἢ τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου ὀνόματος. Ἐὰν ἀνασκοπήσωμεν τὰς πράξεις καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἑνὸς ἑκάστου ἀτόμου, πλειστάκις φεῦ θὰ εὑρεθῶμεν ἀντιμέτωποι τῆς παρατύπου ταύτης συμπεριφορᾶς τῶν ἀνθρώπων. Ἐν δὲ τῷ κοινωνικῷ βίῳ

συνεχῶς θὰ ἴδωμεν ὅτι ἰθύνοντες καὶ ἰθυνόμενοι ἀπομακρύνονται πολὺ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ ἐγὼ πρυτανεύει εἰς τὰς σκέψεις καὶ πράξεις αὐτῶν, οὕτως ὥστε ἀντὶ νὰ ἀναγνωρίζηται καὶ καθίσταται σεβαστὸν τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν ἄλλων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τοῦτο μόνον ὁπόταν ἡ ἐλευθερία τῶν ἄλλων ἀτόμων ἢ λαῶν συνάδῃ καὶ ἐξυπηρετῇ τὰς ἰδίας ἡμῶν βλέψεις καὶ τὰ ἴδια ἡμῶν ἀτομικὰ συμφέροντα.

Ἐὰν ἐταστικὸν βλέμμα ρίψωμεν ἐπὶ τὴν κοινωνικὴν διαβίωσιν τῶν λαῶν θὰ ἴδωμεν δυστυχῶς ἀνὰ πᾶν βῆμα πραγματοποιουμένην τὴν οἰκτρὰν ταύτην ἀλήθειαν· καὶ ὄντως τὸ ἄτομον θεωρεῖ περὶ αὐτῷ καὶ σκέπτεται ὅτι ἡ οἰκία του θὰ ἦτο μᾶλλον εὐάρεστος ἐὰν ἐκέκτητο θέαν πρὸς τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην ἣν παρεμποδίζει μερὶς τῆς οἰκίας τοῦ γείτονός του. Χρᾶται λοιπὸν παντὸς μέσου ἵνα παύσῃ ὑπάρχον τὸ ἐμπόδιον ἐκεῖνο τὰ μέσα ὅμως ὧν ποιεῖται χρῆσιν δὲν συνάδουσι πάντοτε πρὸς τὸν σεβασμὸν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ ἀληθὲς δίκαιον. Ἐνίοτε γίνεται χρῆσις ἐκβιασμοῦ τῆς θελήσεως τοῦ γείτονος δι' ἀπειλῶν ἢ χρήσεως βιαίων μέτρων. Πολλάκις γίνεται χρῆσις σφετερισμοῦ παρὰ τὴν συναίνεσιν τοῦ κτήτορος, τοῦτο δὲ ἐν γνώσει ἢ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ. Σκέπτεται ἕτερος ὅτι ἡ ἐργασία ἐκείνη ἣν κατέχει ἕτερον ἄτομον εἶναι προσοδοφόρος καὶ ἐπικερδὴς, ἀλλὰ τὴν κατέχει ἄλλος καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην πρὸς ὄφελος τοῦ φθονοῦντος αὐτήν· τότε γίνεται χρῆσις πλαγίων μέσων δι' ἀπειλῶν, δι' ἐκβιασμοῦ ἢ δι' ἐκφοβισμοῦ ὅπως ἐκβιασθῇ ἡ θέλησίς του, ἐνῷ πράγματι μακρὰν τυγχάνει τοῦ νὰ συμμερίζεται τὴν γνώμην τοῦ φθονοῦντος τὴν ἐργασίαν του.

Ἐν τούτοις ὁ ἄλλως σκεπτόμενος ἔχει τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τῶν σκέψεων αὐτοῦ καὶ ὅμως ὁ ἀντιφρονῶν ἐπιμένει καὶ παραβιάζει οὕτω τὴν ἐλευθερίαν τῶν σκέψεών του. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ πρυκειμένου περὶ ὁμάδος ἀνθρώπων, Κρατῶν καὶ λαῶν. Ὅπως τὰ ἄτομα οὕτω καὶ οἱ ἰθύνοντες τὰ κράτη σκέπτονται ἐπιβούλως χάριν ἰδίων συμφεροντολογικῶν βλέψεων· ἡ χώρα ἐκείνη εἶνε προσοδοφόρος, δύναται νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὑπὸ τῶν φθονούντων αὐτὴν διὰ τρόπου ἐξασφαλίζοντος μείζονα δι' αὐτοὺς πρόσοδον. Δύναται νὰ ἐξασφαλίσῃ μείζονα ἰσχὺν εἰς τὸ Κράτος καὶ συνεπῶς νά καταστήσῃ αὐτὸ πλέον σεβαστὸν εἰς γείτονας λαούς, ἀδιάφορον ἐὰν ἡ χώρα ἐκείνη κατοικῆται ὑπὸ λαῶν ἄλλης φυλῆς, οἵτινες τυγχάνουσι ὅλως ἀλλότριοι τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὸ θρήσκευμα, καὶ ἐν γένει πάντα τὰ χαρακτηρίζοντα λαὸν ἀλλότριον, ὅστις κέκτηται φυσικῶς, τὸ δικαίωμα τῶν φυλετικῶν αὐτοῦ βλέψεων καὶ πόθων. Ἐν τούτοις ποδοπατοῦνται τὰ δίκαια ταῦτα, παραγνωρίζονται τὰ ἐθνικὰ δίκαια τῶν λαῶν καὶ δη-

μιουργοῦνται τραγελαφικαὶ ὑποστάσεις βίᾳ ὑποδουλομένων λαῶν ξένων εἰς λαοὺς ἰσχυροὺς μὲν ἀλλ' ἀλλοτρίους. Οὕτω δὲ ποδοπατεῖται καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων ἀντικαθιστᾷ τὸ δικαστήριον καὶ θυσιάζονται ἀνθρώπιναι ὑπάρξεις πολλαί, ἵνα δημιουργηθῇ ὁ σφετερισμὸς τῆς ἐλευθερίας τῶν ἄλλων καὶ ἡ παραγνώρισις τῶν δικαίων λαῶν οὓς δὲν ηὐνόησεν ὁ ὄγκος τῆς ζωώδους ἰσχύος. Οὕτω λοιπὸν θεωροῦμεν ὅτι ἔστω καὶ ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ δημιουργοῦνται καθεστῶτα ἀντιβαίνοντα πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου, ἣν ἐδωρήσατο ὁ Δημιουργὸς εἰς τὸ ἀριστοτέχνημα τῶν χειρῶν του καὶ ὅπερ δῶρημα ἀνήκει φυσικῶς εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἀνθρώπων ἥτις ἀπαρτίζει τοὺς λαοὺς καὶ τὰ ἔθνη. Εἶνε λοιπὸν φυσικὴ συνέπεια ὅτι οὕτω πράττοντες παραγνωρίζουσι τὴν ἐντολὴν τοῦ Δημιουργοῦ τῆς φύσεως, ὅστις ὡς ἀπόλυτος αὐτῆς κτήτωρ ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὰς δωρεὰς αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ δημιουργήματος τῶν χειρῶν του.

Οὕτω λοιπὸν θεωροῦμεν ὅτι μόνον οἱ συμμορφούμενοι πρὸς τὰς βουλὰς καὶ ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ἀπομακρύνονται τῶν βλέψεων ἐκείνων, αἵτινες παραβλάπτουσι τὸ δίκαιον τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, συνεπῶς καὶ ὡς ἀποτέλεσμα λογικὸν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν λαῶν. Μόνον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ βασιζομένη ἐπὶ τῆς πλήρους ἐπιτελέσεως τῶν βουλῶν τοῦ Κυρίου, δὲν δύναται νὰ κακισθῇ ὡς συμμερισθεῖσα καὶ ἐπιδιώξασα τὸν περιορισμὸν τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, καὶ συνεπῶς ὡς παραβλάψασα ἰδίᾳ βουλήσει τὰ δίκαια ἀμφοτέρων. Θὰ ἦτο μακρὸν ἐὰν ἐπεχειροῦμεν ἐνταῦθα ἵνα ἀναγράψωμεν τὰς ἱστορικὰς σελίδας, αἵτινες τρανῶς δεικνύουσι τὰ ὅσα ἡ Ἐκκλησία εἰργάσατο ὑπὲρ τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν.

Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀντείπῃ εἰλικρινῶς ἐκφραζόμενος ὅτι ἡ δουλεία ἔλαβε καίρια τραύματα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι αἱ πιέσεις τῶν τυράννων, αἱ καταδυναστεύσεις ἀτόμων καὶ λαῶν εὗρον πάντοτε στήριγμα καὶ προστασίαν ἐν ταῖς ἐνεργείαις τῆς Ἐκκλησίας ὁσάκις δὲ λαοὶ ἀσθενεῖς ἐπιέζοντο ὑπὸ ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἡ Ἐκκλησία πάντοτε ἐπεβάλετο εἰς τοὺς δυνάστας δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τοῦ ἠθικοῦ αὐτῆς γοήτρου, καὶ τὰ ἔθνη ἐθεώρουν τὴν τύχην αὐτῶν βελτιουμένην καὶ τὰ δίκαια αὐτῶν ἀναγνωριζόμενα, τὸ δὲ πολύτιμον τῆς ἐλευθερίας δῶρον ἐπεφαίνετο καὶ πάλιν ἐν μέσῳ αὐτῶν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τὴν σεβαστὴν καὶ λυσιτελῆ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Διερχόμεθα ὅμως χρόνους καθ' οὓς οἱ δρᾶσται τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν καὶ τὰ διαλυτικὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνίας ἔστησαν πόλεμον ἀμείλικτον, ἔστω καὶ ἄγονον ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ τοιοῦτοι περιφρονοῦντες τὴν ἱστορίαν καὶ στρεβλῶντες τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ζητοῦσι πάντοτε νὰ παραστήσωσι τὴν Ἐκκλησίαν ὅλως διάφορον ἐκείνου ὅπερ ἀνομολογεῖ αὐτὴν ἡ ἱστορία τῶν αἰώνων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΧΑΣ ἱερεὺς

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

ΚΥΡΙΟΥ **BENIAMIN** ΤΟΥ **Α΄** (*)

Ὦ Πατριάρχη πάνσεπτε καὶ κοσμαγαπημένε,
Πατέρα γλυκομίλητε καὶ κοσμοδοξασμένε !
«Καλῶς» μᾶς «ἦρθες» σήμερα μ' εὐχὴ καὶ μ' εὐλογία,
κι' ὁλόψυχα λειτούργησες τὴν «πρώτη Λειτουργία»!
Καὶ μὲ πολλὴ ψυχοπονιὰ καὶ μ' ὅλη τὴν καρδιά Σου
εὐλόγησες κι' εὐχήθηκες τὰ ψυχικὰ παιδιὰ Σου.

Κι' ἐπάνω 'ς τὸ «Μνημόσυνο» μὲ 'μάτια δακρυσμένα
'μνημόνεψες ὀνόματα ψυχομνημονευμένα,
ὀνόματα Πατριαρχῶν ὁμοῦ καὶ Δεσποτάδων,
Ἐμφόρων καὶ Συνδρομητῶν, Μαστόρων καὶ Καλφάδων,
καὶ συγκινήθηκαν ψυχαὶς καὶ τάφοι προπατόρων,
Εὐεργετῶν καὶ Δωρητῶν καὶ Ἱδρυτῶν-Κτιτόρων.

Ὦ!.. Δόξα νἄχ' ἡ Παναγιὰ ς' αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
ποὺ 'μᾶς ἀδελφομάζεψε μέσ' 'ςτ' ἅγιο Μοναστῆρι,
καὶ μὲ τοῦ Πλάστου τὴ βουλὴ Σ' ἀξίωσε καὶ Σένα,
'σὰν ἕνα πολυκάντηλο μὲ φῶτα φανταγμένα,
νὰ ἐγκαινιάσῃς καὶ αὐτὸ τὸ νειόχτιστο σαλόνι,
ποὺ 'σὰν παλάτι ὁλόλαμπρο ἡ Δόξα στεφανώνει!..
Ἦτο 'δικό Σου εὐτύχημα, ἡ δόξα ἡ ζηλε'μένη,
ἡ δόξα, ποὺ φημίζεται 'στὴ γῆ τὴν Οἰκουμένη!..

Χαῖρ' Εὐεργέτη τῶν φτωχῶν καὶ τῶν Μουσῶν Προστάτη,
ὁποὺ τιμᾷς Πατριαρχῶν τὸ πάνσεπτο παλάτι!.
'Στὸν Θρόνο τῶν Πατριαρχῶν, 'ςἐ χρόνια δοξασμένα

(*) *Τὸ παρὸν ποίημα ἀπηγγέλθη ἐνώπιον τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὑπὸ τοῦ στειχουργήσαντος αὐτὸ Ἱερολ. Διακόνου κ. Δωροθέου Μελπίδου κατὰ τὴν ἐν τῇ νεοδμήτῳ αἰθούσῃ τῆς Ἱ. Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐπακολουθήσασαν ὑποδοχὴν, τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ μετὰ τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Λειτουργίαν (17 Μαΐου 1936).*

ὁ Πλάστης, Πατριάρχη 'μας ἐθρόνιασεν 'Εσένα!..
Νὰ ζήσῃς, Πατριάρχη μου, γιὰ πάντα δοξασμένος,
νὰ Σὲ δοξάζ' ἡ 'Εκκλησιὰ κι' ὁλόκληρο τὸ Γένος,
νὰ κουμαντάρῃς, νὰ κρατῇς τῆς Πίστης τὸ τιμόνι,
κι' ὅλη ἡ 'Ορθόδοξη Φυλὴ, γιὰ Σὲ νὰ κομαρώνῃ!..

Νὰ ζοῦνε κι' οἱ Συλλειτουργοὶ μαζύ Σου Δεσποτᾶδες,
Σεβάσμιοι Συνοδικοὶ, Πνευματικοὶ Κριτᾶδες,
καὶ ὅσοι μέσ' 'στὴν 'Εκκλησία 'λειτούργησαν μαζύ Σου,
καὶ τ' ὄνομά Σου 'ψάλανε γιὰ δόξα καὶ τιμή Σου!..
Ὤ!.. Χίλια-μύρια στόματα τὴ δόξα Σου λαλοῦνε,
καὶ τὸ χρυσό Σου τ' ὄνομα φημίζουν κι' ἐπαινοῦνε!
Ὤ!.. Τώρα μὲ τὴν Ἄνοιξι τ'ἀηδόνια κελαϊδοῦνε,
κι' ἡ Μούσαις ὕμνο ψάλλουνε, καὶ γλυκοτραγουδοῦνε:

« 'Αγαπημένοι Χριστιανοὶ! 'Στὴν πίστη, ποὺ κρατεῖτε,
» 'μέρα καί νύχτα τὸν Θεὸ θερμοπαρακαλεῖτε,
» νὰ ζοῦν οἱ δοξασμένοι 'μας μεγάλοι Κυβερνῆται,
» καὶ νὰ εὐτυχοῦν'στὸ Κράτος Των οἱ ξένοι κι'οἱ πολῖται!.
» Νὰ ζῇ καὶ ὁ ΒΕΝΙΑΜΙΝ, ὁ νέος Πατριάρχης,
» τῶν 'Ορθοδόξων 'Αρχηγὸς καὶ 'Αρχιτελετάρχης,
» νὰ ζοῦν κι' οἱ Δεσποτᾶδες 'μας ποὺ ἤρθανε μαζύ Του
» κι' ἀντάμα 'λειτουργήσανε γιὰ δόξα καὶ τιμή Του!..

» Νὰ ζοῦνε κι' οἱ Διευθυνταὶ μὲ ἔργα 'παινεμένα,
» νὰ κουμαντάρουν τῶν 'Ρωμηῶν Σπητάλια φημισμένα,
» νὰ ζοῦνε κι' ὅλοι οἱ Γιατροὶ μὲ δοξασμένη φήμη,
» ποὺ μ' ὁλοπρόθυμη καρδιὰ τιμοῦν τὴν ἐπιστήμη,
» καὶ πάντα ἀγωνίζονται μὲ γνῶσι καὶ σοφία,
» γιὰ τοὺς ἀρρώστους ἀδελφοὺς, νὰ 'βροῦνε σωτηρία!

» Νὰ ζοῦνε καὶ οἱ Ἔμφοροι οἱ κοσμοφημισμένοι,
» νὰ ζοῦνε κι' οἱ 'Επίτροποι οἱ κοσμοπαινεμένοι!
» Νὰ ζοῦνε κι' ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἀντάμα 'ἀδελφωμένοι,
» κι' ὅσοι 'τιμῆσαν τὴ Γιορτὴ τὴ θεοδοξασμένη!..

» Ἄμποτ' 'Εκεῖνος, π' ἄλλοτε 'ζὲ χρόνια περασμένα,
» εἶχεν ἀνοίξῃ τοῦ τυφλοῦ τὰ 'μάτια τὰ κλεισμένα,
» μὲ τῆς ἀγάπης τ' ἅγιο Φῶς τὸν κόσμο νὰ φωτίσῃ,
» καὶ μ' εὐτυχία καὶ χαρὰ τὴν πλάσι νὰ πλουτίσῃ!..
» Νὰ πάψουνε οἱ πόλεμοι, νὰ γλυκοφέγγῃ «εἰρήνη»
» κι' ἀπ'ἄκρη 'ς ἄκρη, πάμφωτη νὰ λάμπῃ «Δικῃοσύνη»!.

» Ἄμποτες ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ, ὁπόταν εὐτυχοῦνε,
» ὅσοι τὴ μεγαλόχαρη τιμοῦν καὶ προσκυνοῦνε,
» ς' τὸ Μοναστῆρι τὸ σεπτὸ βοήθεια νὰ σκορποῦνε,
» καὶ τὰ Σπητάλια, «τ' Ἄσυλα τοῦ Πόνου» νὰ βοηθοῦνε,
» κι' ὁ Πλάστης ἀπ' τὸν οὐρανὸ μ' εὐχὴ καὶ μ' εὐλογία
» νὰ ραίνῃ μέσ' 'στὰ σπήτια των χαρὰ καὶ εὐτυχία!..

» Ἄμποτ' ὁ πλάστης ὁ Σοφὸς, ποὺ κυβερνᾷ τὴ χτίσι,
» καὶ μ' ἄνθη τὴν πανθαύμαστη λαμπροστολίζει φύσι,
» νὰ 'μᾶς ἀξιώσῃ ὅλους 'μας, πάλιν ἐδῶ νἀρθοῦμε,
» 'ς τὸ πάντιμο Προσκύνημα νὰ 'ξανανταμωθοῦμε,
» νὰ γίνῃ κι' ἄλλη μιὰ Γιορτὴ καὶ ἄλλο πανηγύρι,
» νὰ δοξαστῇ τῆς Παναγιᾶς τὸ ἅγιο Μοναστῆρι,
» κι' ἡ Πίστις ἡ 'Ορθόδοξη, ποὺ καίει ἀγνὸ λιβάνι,
» ν' ἀνθοβολάῃ ἀμάραντη μ' ὁλόχρυσο στεφάνι!..

Ὤ!. Ναὶ!. Ἡ Πίστις τοῦ Χριστοῦ 'μοιάζει μεγάλο κλῆμα,
ποὺ δὲν τὸ νεκροσκέπασε τῆς λησμονιᾶς τὸ μνῆμα,
κι' ὅσῳ σπαθοκλαδεύεται κι' ὅσῳ αἱματοσταλάζει,
'ς ὅλο τὸν κόσμο ἁπλώνεται κι' ὁ κόσμος τὴ θαυμάζει,
κι' ἀστράφτει καὶ φεγγοβολᾷ κι' λάμπει 'στὸ σκοτάδι,
καὶ νὰ τὴ σβύσουν δὲν 'μποροῦν Δυνάμεις ἀπ'τὸν Ἄδη!..
Κι' ὁ Χρόνος ὁ γοργόφτερος, ποὺ συγκλονεῖ τὴ χτίσι,
τὴν Πίστη καὶ τὸ αἴσθημα δὲν εἰμπορεῖ, νὰ σβύσῃ!..
Χαρὰ 'ς ἐκείνους, ποὺ κρατοῦν τῆς Πίστης τὸ λυχνάρι
κι' ἔχουν εἰρήνη καὶ χαρὰ καὶ μυρωμένη χάρι!..

1936 **Δ. Κ. ΜΕΛΠΙΔΗΣ**

ΑΝΩΤΕΡΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

ΙΩΑΚΕΙΜΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

ΕΠΙ λόφου ὑψηλοῦ, δεσπόζοντος τοῦ Φαναρίου ἀνηγέρθη ἐνδελεχεῖ μερίμνῃ τοῦ ἀειμνήστου καὶ φιλομούσου Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Β'. τοῦ ἀπὸ Κυζίκου τῷ 1876 οὕτινος καὶ τὸ ὄνομα ἄχρι τοῦ νῦν φέρει ἀνώτερον τῆς θηλείας μορφώσεως Τέμενος, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του ἐγαλούχησε μὲ τῆς παιδείας τὰ νάματα χιλάδας ὁλοκλήρους κόρας πρὸ παντὸς τοῦ λαοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι ἔσπευσαν νὰ μεταλαμπαδεύσουν τὸ φῶς τῆς παιδείας διὰ τοῦ ὁποίου ἐφωτίσθησαν αὐταί, εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ ἄλλαι ἐγένοντο μητέρες ἀναδείξασαι εἰς τὴν κοινωνίαν χρησίμους πολίτας. Τὸ Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον, τὸ κατὰ τὸ 1883 δι' ἀποφάσεως τῶν Δύο Σωμάτων τοῦ Πατριαρχείου ἀναγορευθὲν εἰς «Ἐθνικὸν» πορεῖχε τὴν γυμνασιακὴν παίδευσιν εἰς ἐννέα ἔτη, ἐνῷ κατὰ τὸ σημερινὸν πρόγραμμα τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐν τῇ ἀναγεννωμένῃ Χώρᾳ μας, ἐν ᾗ τὰ γράμματα κατέλαβον τὴν πρώτην καὶ ἐξέχουσαν θέσιν τὸ καὶ τελειότερον, παρέχει αὐτὴν εἰς ἕνδεκα ἔτη, ἐφοδιάζουσα συνάμα τὰς τελειοδιδάκτους αὐτοῦ δι' ἀπολυτηρίου παρέχοντος αὐταῖς τοῦ διδάσκειν καὶ διευθύνειν ἀστικὰς Σχολὰς τὸ δικαίωμα.

Τὸ Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον εἶναι πλῆρες Λύκειον. Ἕνεκα τῆς γειτνιάσεως ὅμως ἄλλων Κοινοτικῶν Σχολῶν πρώτης παιδεύσεως διὰ

Ὁ Πρόεδρος καὶ ἱδρυτὴς τοῦ Ἰωακειμίου κ. ΓΕΩΡΓ. ΜΕ·Ι·ΜΑΡΙΔΗΣ

λόγους οἰκονομίας κατήργησε τὰς δύο κατωτέρας τάξεις τῆς πρώτης παιδεύσεως καὶ γίνονται ἐν αὐτῷ μαθήτριαι δεκταὶ ἀπὸ τῆς Γ'. τάξεως.

Εἰς τὸ ἀνώτερον τοῦτο Μορφωτικὸν Τέμενος, φοιτῶσι κατὰ τὸ παρὸν σχολικὸν ἔτος 1936-1937 ἐν ὅλῳ 198 μαθήτριαι, διδάσκουσι δὲ ἐν αὐτῷ ἑπτὰ (7) καθηγηταί, ἑπτὰ (7) Τοῦρκοι καθηγηταί, ἑπτὰ (7) διδασκάλισσαι καὶ τρεῖς (3) Τουρκοδιδασκάλισσαι, ἤτοι ἐν ὅλῳ 24 καθηγηταὶ καὶ διδασκάλισσαι. Τὴν διεύθυνσιν τούτου λίαν ἐπαξίως κατέχει ὁ εὐρείας μορφώσεως καὶ ἀριστοκράτης τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἐμφάνισιν Ἐντιμολογιώτατος κ. Γρηγόριος Βεγλερῆς, γόνυς τῆς μεγάλης τῶν Βεγλερήδων οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ βαρὺ τῆς διευθύνσεως ἔργον ὑποβοηθεῖται ὑπὸ τῆς Ἐλλογίμου κ. Σοφίας Ἀργυρίου, διδασκαλίσσης ἐχούσης ἐπίγνωσιν τῆς ἀποστολῆς της.

Τὰ οἰκονομικὰ καὶ τῆς Σχολῆς ταύτης οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἀνθηρὰ καὶ μετὰ δυσκολίας μέχρι σήμερον ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τοῦ μεγάλου προϋπολογισμοῦ της, καθ' ὅσον ἐλάχιστα εἰσπράττει ἐξ εἰσιτηρίων καὶ διδάκτρων, τῶν περισσοτέρων τῶν ἐν αὐτῇ φοιτωσῶν μαθητριῶν προσλαμβανομένων ὅλως δωρεὰν ὡς ἀπόρων καὶ πτωχῶν.

Ἡ νῦν ὅμως ἀριζήλως κυβερνῶ-

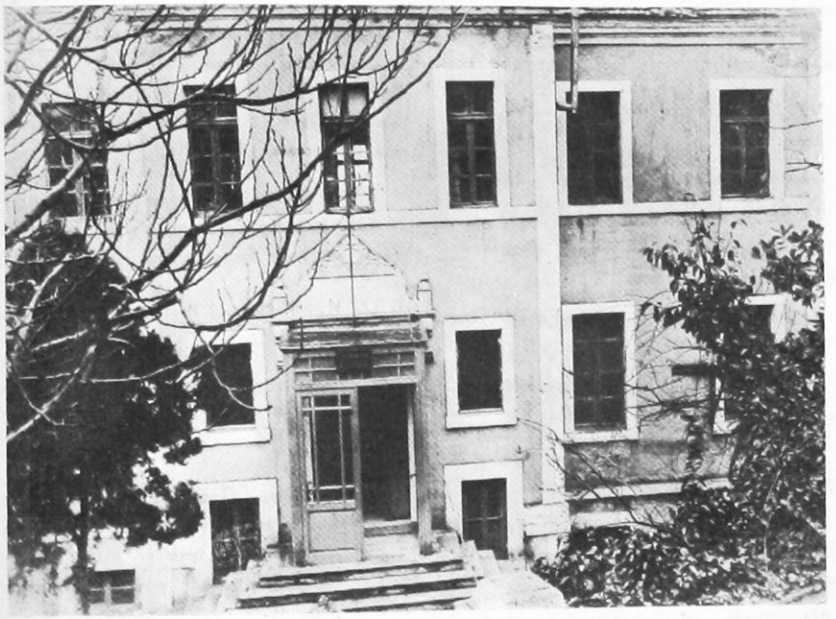

ΤΟ ΠΡΕΣΒΥΓΕΝΕΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

σα τὸ Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον Ἐφορεία, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν φιλομούσων καὶ φιλογενῶν κ. κ. Ἰωάννου Χεζεντόγλου, Δημητρίου Ἠλιάδου, Ἰωάννου Μαλλινοπούλου καὶ προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ ρέκτου καὶ ἀκαμάτου κ. Γεωργίου Μεϊμαρίδου, τοῦ καλοῦ τούτου κοινοτικοῦ παράγοντος, τὸν ὁποῖον διακρίνει ζῆλος πολὺς καὶ προθυμία μεγάλη διὰ πᾶν κοινωφελὲς

ἔργον, κατώρθωσε λίαν ἀξιεπαίνως διὰ τῆς δραστηριότητός της καὶ τῆς δημιουργίας ἐκτάκτων πόρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπιβολῆς οἰκονομιῶν νὰ ἰσοσκελίσῃ τὸν μηδέποτε μέχρι τοῦδε ἰσοσκελισθέντα προϋπολογισμὸν τῆς Σχολῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σήμερον μοναδικὸν φαινόμενον εἰς τὰ χρονικὰ οὐχὶ μόνον τοῦ Ἰωακειμίου ἀλλὰ καὶ τῶν πλείστων ὁμογενῶν σχολῶν τῆς πόλεώς μας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ἱστορία ἀναφέρει πὼς κουτσοὶ ἦσαν οἱ κάτωθι μεγάλοι ἄνδρες :

Ὁ Γεζερῖχος, ὁ ἡγεμὼν τῶν Βανδάλων.

Ὁ Τυρταῖος, ὁ μέγας ἀρχαῖος ποιητής.

Ὁ Ἀγησίλαος ὁ μέγας Βασιλεὺς τῆς ἀρχαίας Σπάρτης.

Ὁ Αὔγουστος ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ὁ Ταμερλάνος, ὁ φοβερὸς Μογγόλος κατακτητής.

Ὁ Κάρολος Β' ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀνδηγαυΐας.

Ὁ Ριχάρδος Γ', Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ πλέον καὶ καμπούρης.

Ὁ Βιρόν, ὁ περίφημος Γάλλος στρατάρχης τοῦ Καρόλου Θ'.

Ὁ Ταλλεϋράνδος, ὁ περίφημος Γάλλος Διπλωμάτης.

Ὁ Βύρων, ὁ φιλέλλην Ἄγγλος ποιητής.

Ὁ Μπενζαμὲν Κονστάν, ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεύς.

Ὁ Βάλτερ Σκώτ, ὁ περίφημος Ἄγγλος μυθιστοριογράφος.

Ἡ κ. Δεβαλιέρ, ἡ περίφημος ἐρωμένη τοῦ Δουδοβίκου 14ου, ἡ ὁποία κούτσαινε μόνον ἐλαφρά.

Πολλοὶ μονόφθαλμοι διεκρίθησαν ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀνδρείᾳ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἐξ ὧν ἡ ἱστορία ἀναφέρει τοὺς διασημοτέρους. Μονόφθαλμοι ἦσαν καὶ οἱ κατωτέρω :

Ὁ Ἀννίβας, ὁ περίφημος Καρχηδόνιος στρατηγός, ποὺ ἔχασε τὸ ἕνα μάτι του ἀπὸ ἀρρώστεια.

Ὁ Λυκοῦργος, ὁ μέγας Σπαρτιάτης νομικός.

Ὁ Φίλιππος, ὁ μέγας Μακεδὼν Βασιλεὺς καὶ πατὴρ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Πούλβιος Ὁράτιος Κόκλας, ἕνας ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους Ρωμαίους στρατηγούς, ποὺ ἔχασε τὸ μάτι του ὑπερασπιζόμενος μόνος του μιὰ γέφυρα τοῦ Τιβέρεως.

Ὁ Σερτώριος, διάσημος Ρωμαῖος στρατηγός, ποὺ ἔχασε τὸ μάτι του σὲ μιὰ μάχη.

Ὁ Βαγιαζήτ, ὁ περίφημος Σουλτᾶνος.

Ὁ Καμόενς, ὁ διάσημος Πορτογάλος ποιητής. Ἔχασε τὸ μάτι του ἀπὸ σφαῖρα στὴ μάχη τῆς Κεσόντα.

Ὁ Γαμβέτας, ὁ μέγας Γάλλος πολιτικός. Ἔχασε τὸ μάτι του ἀπὸ μιὰ σπιθα φωτιᾶς μίαν ἡμέραν, ποὺ βρισκόταν μέσα σ' ἕνα γύφτικο.

ΟΙ ΗΤΤΗΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΥΠΟ Ι. Ν. ΚΑΡΑΒΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Ἡ ΖΩΗ παρουσιάζει ποικιλίαν ἐκφάνσεων καὶ διαρκῶν μεταπτώσεων ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου εἰς τὸ ἀντίθετον, συχνότατα δὲ κοινωνικὰ φαινόμενα ἐπιτείνουν τὸν ἀγωνιώδη σκεπτικισμόν. Ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται εἰς τὸν στῖβον τῆς ζωῆς ὡπλισμένος μὲ περίσσειαν πνευματικῶν ἐφοδίων καὶ γνώσεων ποικίλων, καὶ προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ τὴν θέσιν του ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἡ θέσις αὐτὴ διεκδικεῖται βῆμα πρὸς βῆμα διὰ τοῦ ἀπηνεστέρου πολλάκις συναγωνισμοῦ, ὁ δὲ ἀντιμετωπιζόμενος δρόμος τῆς ζωῆς παρουσιάζει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐμπόδια σκληρά. Εἰς τὴν παροῦσαν ἐν τούτοις γενεὰν ἔλαχεν ὁ κλῆρος τῆς διασκελίσεως τῶν ἄγαν ἀνυπερβλήτων κωλυμμάτων ἐν μέσῳ αὔξοντος συναγωνισμοῦ ἐν παντὶ κλάδῳ τοῦ βιωτικοῦ ἐπιπέδου καὶ γιγαντώσεως τοῦ ἀηδεστέρου ἀτομισμοῦ. Ἡ κατάστασις αὕτη βαίνει ἐπὶ τὰ χείρω λόγῳ τῶν μεταπολεμικῶν συνθηκῶν, ἐδημιούργησε δὲ ὑπερέντασιν τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων ὄχι πλέον διὰ τὴν δημιουργίαν εἰρηνικοῦ καὶ ἀσφαλοῦς μέλλοντος, ἀλλ' αὐτόχρημα διὰ τὸν πρόσκαιρον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀγῶνα.

Ἀναντιρρήτως ἡ σημερινὴ μόρφωσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀρτιωτέρα ἢ ἄλλοτε, καὶ τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ προσόντα πλουσιώτερα καὶ λίαν συγχρονισμένα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ αἰῶνος. Ἐν τούτοις τὰ ἐφόδια ταῦτα παρὰ τὸν δαψιλῆ χαρακτῆρα καὶ τὴν ἐπιφανειακὴν αὐτῶν αὐτάρκειαν, δὲν εἶναι συντελεστικὰ οὔτε ἐξασφαλίσεως ἑδραίου μέλλοντος, οὔτε τελεσφόρου πάλης ἢ ἀμύνης ἐν τῷ κοινωνικῷ στίβῳ διότι καταρτιζόμεθα ἀσφυρηλάτητοι ὡς χαρακτῆρες καὶ ἀμοιρῶμεν αὐτοπεποιθήσεως, θάρρους καὶ πίστεως. Ἂν παρακολουθήσωμεν τὸν κεκμηκότα ὁδοιπόρον τῆς ζωῆς καὶ εἰσδύσωμεν εἰς τοὺς ἀνιαροὺς συλλογισμούς του κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἀντιξοοτήτων, ἐξ ὧν οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι ἀπηλλαγμένος, θὰ διαγνώσωμεν εὐθὺς ἀμέσως ἠθικὸν κάματον, ἔλλειψιν πίστεως καὶ θάρρους καὶ πεπλανημένην διέξοδον τῶν σκέψεων αὐτοῦ, τὸ πόρισμα πολλάκις τῶν ὁποίων δὲν εἶναι τὸ ἔσχατον συμπέρασμα τῆς λογικῆς. Ὁ χαρακτὴρ τῆς δειλίας παρουσιάζεται ἐνωρίτατα ἀπὸ τῶν σχολικῶν ἐδωλίων, ὁ δὲ διδάσκαλος ἢ ἡ διδασκάλισσα συχνότατα διαπιστοῦν τοῦτο καὶ διαρκούσης τῆς μαθητικῆς ἡλικίας καὶ

κατὰ τὰς ἐξετάσεις, καθ' ἃς πολλάκις ἐπιμελέστατοι καὶ ὀξυνούστατοι μαθηταὶ ἀποτυγχάνουν ἕνεκα τῆς δειλίας καὶ τοῦ περιφόβου τοῦ ἤθους, ἐνῷ τοὐναντίον ἄλλοι καθ' ὅλον τὸ σχολικὸν ἔτος ἀμελέστατοι ἐπιτυγχάνουν ἕνεκα τοῦ θάρρους καὶ τῆς εὐτολμίας ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τοῦ θράσους αὐτῶν. Ἡ παιδαγωγικὴ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν διδαγμάτων τούτων διὰ τὴν μεθοδικὴν σφυρηλάτησιν εὐτόλμων χαρακτήρων, πλεῖστα δὲ κοινωνικὰ ἀτυχήματα καὶ ἀποτυχίαι θ' ἀπεφεύγοντο καὶ πολλὰ ναυάγια τῆς βιοπάλης δὲν θὰ ἐτάραττον τὴν ἀρκούντως ταραχώδη ἐπιφάνειαν τῆς ἀνθρωπίνης θαλάσσης. Τῆς μορφώσεως χαρακτῆρος μὴ ἀποτελούσης λοιπὸν κύριον στόχον τῆς παιδεύσεως ἡμῶν, ἐπαφιέμεθα κατ' ἀνάγκην εἰς τὸν φυσικόν μας χαρακτῆρα, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ὁ ρυθμιστὴς τῆς κοινωνικῆς σταδιοδρομίας μας καὶ εἰς ὃν κατὰ γενικὸν κανόνα θὰ ὀφείλωμεν τὴν ἐπιτυχίαν ἢ τὴν ἀποτυχίαν μας. Ἐντελῶς τυχαῖαι συμπτώσεις παρέχουν πολλάκις εἰς δειλοὺς χαρακτῆρας μακρὰν καὶ ἀδιατάρακτον σταδιοδρομίαν, ὡς καὶ τανάπαλιν εἰς εὐτόλμους ἄλλους διακεκομμένον στάδιον καὶ πλεῖστα ἀτυχήματα.

Κατὰ γενικὸν ὅμως κανόνα, ὁ πλήρης αὐτοπεποιθήσεως ἄνθρωπος δὲν ἀποτυγχάνει, διασκελίζει ρυθμικώτατα τὰ ἐπιπροσθοῦντα ἐμπόδια εἰς τὸν δρόμον του, καὶ σπανιώτατα μένει ἀργός. Ὁ εὐμοιρῶν πίστεως καὶ θάρρους δὲν κάμπτεται μὲ τὸ πρῶτον ἐμπόδιον καὶ δὲν ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ἡττημένον οὔτε εἰς τὴν πολλοστὴν ἀποτυχίαν, ἀλλὰ πλήρης ἐλπίδος ἐξακολουθεῖ ν' ἀνέρχεται τὸν ἀνάντη τῶν ἐμποδίων δρόμον, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ἀναμφιβόλως τὸν ἀναμένει ἡ ἐπιτυχία.

Ζητεῖ, αἰτεῖ καὶ κρούει, χωρὶς νὰ ἐντρέπεται, διότι ἡ ζήτησις ἐργασίας δὲν ἔχει καὶ οὔτε πρέπει νὰ προξενῇ ἐντροπήν. Ἀλλὰ καὶ ἡ πολυμάθεια καὶ ὁ ἄρτιος κατορτισμός μας εἶναι συχνότατα ἀφορμαὶ τῆς κακοδαιμονίας μας, διότι μᾶς οἰστρηλατοῦν καὶ μᾶς ἐμπνέουν ὑπεροπτικὰ φρονήματα, ἐξ ὧν τέλεον ἀπουσιάζει τὸ πνεῦμα τῆς πρακτικότητος καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ἐποχῆς.

Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς ἄλλα ἐκτὸς τῆς περιωπῆς τῆς μορφώσεώς μας ἔργα καὶ ἀναμένομεν τὸν μεσίαν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὀνείρων μας. Ἄλλη χειρίστη συνήθεια, εἰς ἣν ἑκατομμύρια ἀτόμων ὑπόκεινται καὶ ἥτις ἀπεργάζεται τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ μειοῖ τὴν αὐτοπεποίθησιν, εἶναι ἡ τυφλὴ πίστις μας εἰς τὴν τύχην, καὶ ἡ φακιρικὴ μας κλίσις πρὸς τὴν εὔνοιαν ἢ τὴν δυσμένειαν αὐτῆς. Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν περιστάσεων ἢ ἡ εὐτυχὴς σύμπτωσις, ἡ τύχη ἀπετέλεσε καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ θ' ἀποτελέσῃ μέχρι συντελείας τὴν θεότητα, εἰς ἣν ὁ ἄνθρωπος καὶ θὰ πιστεύῃ καὶ θὰ εὑρίσκῃ διέξοδον καὶ δικαιολογίαν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν στοιχειωδεστέρων του σφαλμάτων, ἀποδίδων τυφλῶς ὅλα εἰς ἐκείνην.

Ἀπειρία πράγματι κοινωνικῶν φαινομένων ἐνισχύουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν πλέον ἢ φανατικὴν ἀντίληψίν του ταύτην, καὶ τὸν ἀφοπλίζουν πάσης πίστεως, παντὸς θάρρους, ὅπως διὰ συντόνου ἐνεργητικότητος καὶ ἐντατικῆς ἐργασίας παρακάμψῃ τὸν θρυλικὸν σκόπελον τῆς θεᾶς τύχης. Δὲν ὀφείλομεν ἐν τούτοις νὰ πιστεύωμεν εἰς ἄλλην θεότητα ἐκτὸς τῆς αὐτοπεποιθήσεως καὶ τῶν δυνάμεών μας, καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τὴν θεὰν τύχην οὔτε τὰς δυσμενείας καὶ τὴν μῆνιν της, διότι κατ' ἄλλην ἐκδοχήν, μόνον τοὺς ἐργαζομένους ἀόκνως καὶ ὡπλισμένους μὲ αὐτοπεποίθησιν αὐτὴ βοηθεῖ. Οἱ ἀληθεῖς νικηταὶ τῆς ζωῆς εἶναι οἱ μὴ καμπτόμενοι, οἱ πλήρεις πίστεως, ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅλη ἡ πλειὰς τῶν ἀτόλμων καὶ τῶν ἐντρεπομένων, ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τῆς τύχης καὶ τῆς εὐμενείας ἢ δυσμενείας αὐτῆς, εἶναι οἱ ἡττημένοι τῆς Ζωῆς.

I. N. K.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Θέλεις νὰ γείνῃς εὐτυχὴς διὰ μίαν στιγμήν; Ἐκδικήσου. Θέλεις νὰ εἶσαι πάντοτε εὐτυχής; Συγχώρησον.

(Lacordaire)

Ἡ ὀργὴ σὲ ἀπαγορεύει νὰ πιστεύῃς πᾶν ὅ,τι ἀκούεις, νὰ πράττῃς πᾶν ὅ,τι δύνασαι, νὰ λέγῃς πᾶν ὅ,τι γνωρίζεις καὶ νὰ δαπανᾷς πᾶν ὅ,τι ἔχεις.

(Oxenstiern)

Ὁ ἔρως τῆς ἀληθείας, ἡ δίψα τῆς ἀληθείας, ἡ στερρὰ ἀπόφασις τοῦ νὰ τηρῇ τις πιστῶς αὐτήν, ἰδοὺ ἡ βάσις τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας.

(Channing)

Ἀληθὴς πλοῦτος τῆς ζωῆς εἶνε ἡ ἀγάπη, πραγματικὴ δὲ πτωχεια ὁ ἐγωϊσμός.

Ἡ ζωὴ ἓν μόνον συνώνυμον ἔχει, τὴν λέξιν: θυσία.

(Πριγκήπ. Στεφανία)

Ὑπάρχουσι μειδιάματα πληγώνοντα ὡς ἐγχειρίδια.

Ἡ κολακεία εἶνε ὡς ἡ σκιά. οὔτε μεγαλυτέρους μᾶς κάμνει οὔτε μικροτέρους.

Ὑπάρχει νόμος τις μοιραῖος, καθ' ὃν ὅλαι μας αἱ εὐτυχίαι ἔχουσι καὶ τὴν σκοτεινὴν των ὄψιν, εἰς δὲ τὰς ἀγαλλιάσεις τῆς καρδίας μας ἀναμιγνύεται πάντοτε μία σταγὼν χολῆς.

(Mme Raybaud)

Τέσσαρας ἡμέρας ζῇ ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ κάτω· εἶνε λοιπὸν τρέλλα νὰ τὰς διέλθῃ μισῶν.

(Renán)

ΕΞΕΧΟΥΣΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΑΣ

Εἰς τὸν παρόντα τόμον θὰ συνεχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τῆς πινακοθήκης τῶν ἐξεχουσῶν τῆς ἐνταῦθα ὁμογενείας φυσιογνωμιῶν, τὰς ὁποίας κατὰ σειρὰν ὡς καὶ πέρυσι ἔφθημεν εἰ πόντες θὰ γνωρίσωμεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς πόλεώς μας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. (Ἴδε Ἡμερολόγιον Σ. Ν. Ζερβοπούλου 1936 σελ. 175.)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΡΣΑΜΗΣ. Μικροβιολόγος, ἰατρός, Εὐρυτὰν τὴν πατρίδα τὰ πρῶτα γράμματα ἤκουσεν ἐν τῇ πατρίδι του παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ διδασκάλῳ Λάμπρῳ Παπαντωνίου, πατρὶ τοῦ διασήμου Ἕλληνος λογογράφου κ. Ζαχαρίου Παπαντωνίου. Διανύσας τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ Μ. τοῦ Γ. Σχολῇ ἐνεγράφη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς καὶ εἶτα μεταβὰς εἰς Παρισίους εἰδικεύθη εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον «Pasteur» εἰς τὴν μικροβιολογίαν καὶ χημείαν. Ἐπανακάμψας καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν πόλιν μας τῷ 1905, διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ Μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Γερμανικοῦ Νοσοκομείου διατελέσας ὡς τοιοῦτος μέχρι τοῦ 1910, ἐπιδειξάμενος ἐπιμέλειαν καὶ ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν καθηκόντων του ἀξιέπαινον.

Ὁ κ. Δημ. Βαρσάμης νεαρὸς ἔτι καταλαμβάνει ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἀνεγνωρισμένης φήμης μικροβιολόγων τῆς πόλεώς μας καὶ τῷ 1914 διορίζεται διευθυντὴς τοῦ Μικροβιολογικοῦ καὶ Χημειοεξεταστικοῦ Ἐργαστηρίου τῶν Ἐθνικῶν

Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων Βαλουκλῆ, εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάσθη μετ' ἀφοσιώσεως καὶ παραδειγματικοῦ ἁλτρουϊσμοῦ ἐπὶ 22 συναπτὰ ἔτη ἤτοι μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ παρελθόντος ἔτους 1936, ὅτε παραιτηθεὶς τῆς ὑπηρεσίας ἀπεχώρησεν.

Αἱ εὐσυνείδητοι καὶ πολύτιμοι ὑπηρεσίαι τοῦ διακεκριμένου μικροβιολόγου κ. Δημ. Βαρσάμη εἰς τὰ Νοσοκομεῖα Βαλουκλῆ θὰ μείνωσι ἀνεξάλειπτοι εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας αὐτῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1905 ὁ κ. Δ. Βαρσάμης διευθύνει ἄχρι τοῦ νῦν καὶ τὰ μικροβιολογικὰ ἐργαστήρια τῶν ἐν τῇ πόλει μας Νοσοκομείων «Σὰν Ζὼρζ» καὶ «Ἱερεμία».

Ὁ κ. Δ. Βαρσάμης δὲν ἀφοσιώθη μόνον εἰς τὸ ξηρὸν ἐπαγγελματικὸν γράμμα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ὑπηρέτησε καὶ τὰ Γράμματα ἀναδειχθεὶς εἷς τῶν ὀλίγων ἐν τῇ πόλει μας λογίων καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς μορφωμένων ἐπιστημόνων.

Μελετηρότατος καὶ πολυγραφώτατος συνάμα, ἐδημοσίευσε πλεῖστας ἐπιστημονικὰς ἐμβριθεῖς μελέτας ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ εἰς διάφορα ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας τῆς πόλεώς μας, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν Παρισίων. Συνέγραψε καὶ τύποις ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις γαλλιστὶ τῷ 1929 σπουδαιότατον καὶ μεγάλης ἐπιστημονικῆς ἀξίας ἐκ 500 σελίδων ἔργον «Examen du sang», τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἔργου **«Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Μικροβιολογίαν»** ἐν Ἀθήναις ἑλληνιστὶ ἐκδοθὲν τῷ 1930 καὶ τὴν μελέτην **«Ὁ Ἐξανθηματικὸς Τύφος»** ἑλληνιστὶ ἐκδοθεῖσαν ἐνταῦθα τῷ 1923.

Καὶ ὡς Κοινοτικὸς παράγων δὲν ὑστέρησεν ὁ κ. Δ. Βαρσάμης προσενεγκὼν τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἐκπαιδευτικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς μας κινήσεως. Ἐπὶ ἔτη μακρὰ διετέλεσεν ἀλληλοδιαδόχως Γεν. Γραμματεύς, Ἀντιπρόεδρος καὶ τὸ ὕστατον προεδρεύων Ἀντιπρόεδρος τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ ὁποίου οὐχὶ ἅπαξ ἠκούσθη ἡ φωνὴ αὐτοῦ κατακυλοῦσα μὲ τὴν χειμαρρώδη εὐφράδειαν καὶ τὴν καλλιέπειαν τὰ ὦτα τῶν πυκνῶν ἀκροατῶν του καὶ ἀναπτύσσουσα μὲ ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν θέματα ὑψίστης σημασίας καὶ ὠφελιμότητος διὰ τὴν ἀρρωστημένην ἀνθρωπότητα.

Αἱ διαλέξεις τοῦ κ. Δ. Βαρσάμη δὲν ἦσαν ποτὲ ξηραὶ καὶ τετριμέναι, ἀλλὰ ἐκτὸς τῶν ἐπιστημονικῶν ἀπαραιτήτων ὅρων, ἦσαν διηνθισμέναι καὶ μὲ γλῶσσαν ρέουσαν καὶ ποιητικοφιλολογικὰς ἐξάρσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καθίστα τὴν ἀγόρευσιν εὐχάριστον καὶ τὸν ἀγορητὴν ἀξιάκουστον.

Ὑπῆρξε μέλος ἐπίλεκτον τῆς ἐνταῦθα «Ἰατρικῆς Ἑταιρείας» ὑποβαλὼν πολλὰς καὶ σπουδαίας καὶ εἰς αὐτὴν μικροβιολογικὰς ἀνακοινώσεις καὶ διατελεῖ ἄχρι τοῦ νῦν μέλος τῆς ἐν τῇ πόλει μας «Τουρκικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας».

Ἡ ἐν τῇ πόλει μας «Ἑλληνικὴ Ἕνωσις» ἐκτιμῶσα τὰ σπάνια προσόντα καὶ τὴν μέχρι τοῦδε κοινωφελῆ δρᾶσιν τοῦ ἀνδρός, τὸν ἀνέδειξε παμψηφεὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος Πρόεδρον αὐτῆς. Ἡ προεδρεία του ὑπῆρξεν εὐεργετικὴ διὰ τὸ Σωματεῖον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐν τῷ

προσώπῳ τοῦ κ. Δ. Βαρσάμη εὗρε τὸν ἐνδεδειγμένον Πρόεδρον καὶ ἀρχηγόν, ὅστις ἐν σμικρῷ χρονικῷ διαστήματι ἀνήγαγε τοῦτο εἰς περιωπὴν ἵνα ἀπροσκόπτως ἐπιτελεῖ τὸν ἱερὸν σκοπὸν δι' ὃν ἱδρύθη.

Ὁ κ. Δημ. Βαρσάμης μειλίχιος, λεπτὸς τοὺς τρόπους καὶ εὐπροσήγορος τοῖς πᾶσι, ἀπολαύει γενικῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἀγάπης παρὰ τῆς διεθνοῦς κοινωνίας καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς πόλεώς μας, τυγχάνει δὲ τετιμημένος δι' ἀνωτέρων Ἑλληνικῶν παρασήμων ὡς καὶ τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΑΝΘΟΜΕΛΙΔΗΣ. Γόνος τῆς πολυκλάδου καὶ ἀρχαιοτάτης οἰκογενείας τῶν Ἀνθομελιδῶν (Γκιουλμπαλόγλου) τοῦ Νὲβ Σεχὴρ (Νεαπόλεως) τῆς Καππαδοκίας.

Τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ γράμματα διήκουσεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς πατρίδος του, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀργότερον ἐκαλλιέργησε μόνος του.

Ἀναχωρήσας εἰς Δράμαν ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐκεῖ τουρκικὴν ἀστικὴν σχολὴν («Ρουστιὲ»), εἶτα εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ τουρκικὸν ἡμιγυμνάσιον «Νὶμ ἰδαδιὲ» καὶ ἀπεφοίτησε τοῦ ἐν Ἰκονίῳ τουρκικοῦ Γυμνασίου «Τὰμ ἰδαδιέ».

Ἐπανακάμψας εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ὀρεγόμενος τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἀραβικῆς φιλολογίας ἐφοίτησεν ἐπὶ τριετίαν εἰς τὸν Μεδρεσὲ τοῦ Νὲβ Σεχὴρ ὅπου ἐσπούδασεν τὴν ἀραβικὴν γραμματικὴν καὶ τὰ περσικά.

Μεταβὰς εἰς Αἴγυπτον ἐσυνέχισε τὰς σπουδάς του εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μεδρεσὲν «Τζορμπατζῆ Τζαμισῆ» ὅπου ἐσπούδασε τὴν ἀραβικὴν σύνταξιν καὶ εἰς τὸ ἐν Καΐρῳ «Τζαμὶῖ Ἐζχὲρ» ὅπου ἐσπούδασε τὴν ἀραβικὴν φιλολογίαν.

Ἐγκατασταθεὶς ἐνταῦθα ὁ κ. Θεολ. Ἀνθομελίδης ἐφοίτησεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς πόλεώς μας, παρακολουθήσας ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη

εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ σχολὰς μαθήματα φιλολογίας, θεολογίας, πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ Νομικῶν, ἀνακηρυχθεὶς Διδάκτωρ τῆς Νομικῆς κατὰ τὸ 1929. Ἅμα τῇ ἀποφοιτήσει του ἐνεγράφη εἰς τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον (Μπαρὸ), ἔκτοτε δὲ ἐξασκεῖ λίαν δοκίμως τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα εἰς τὰ Δικαστήρια τῆς πόλεώς μας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὅλως ἀφιλοκερδῶς ὑποστηρίζει τὰ δίκαια πρὸ παντὸς ἀπόρων καὶ πτωχῶν βιοπαλαιστῶν.

Κατὰ τὸ μακρὸν στάδιον τῶν σπουδῶν του διετέλεσε συνάμα καὶ Διευθυντὴς τῆς ἐν τῇ πόλει μας ἐκδιδομένης κατὰ τὸ 1910-1911 ἐφημερίδος «Σεδὰϊ Μιλλὲτ» καὶ ἐδημοσίευσε καὶ πολλὰ βαρυσήμαντα ἄρθρα εἰς αὐτήν τε καὶ τὸν λοιπὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τουρκικὸν τύπον.

Ἀνέκαθεν ὀπαδὸς καὶ ὑπέρμαχος τῆς Τουρκοελληνικῆς προσεγγίσεως καὶ φιλίας τυγχάνων, αὐτὸς πρῶτος ἔρριψε τὴν ἰδέαν ταύτην δημοσιεύσας κατὰ τὸ 1912 σειρὰν ἄρθρων εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐκδιδομένην ἐφημερίδα «Χὰκ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Türkler ve Rumlar» ἤτοι «Τοῦρκοι καὶ Ἕλληνες» εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεδείκνυε δι' ἀκαταμαχήτων ἐπιχειρημάτων τὴν ταυτότητα τῶν δύο Ἐθνῶν καὶ σθεναρῶς ὑπεστήριζε τὴν κοινὴν συνεργασίαν τῶν Τούρκων καὶ Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Σλαύων καὶ Λατίνων.

Τὰ ἄρθρα ταῦτα διὰ τὸ παράτολμον τῆς ἰδέας των, ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς ἐξάψεως τῶν φυλετικῶν παθῶν, ἐνεποίησαν βαθυτάτην αἴσθησιν καὶ ἐντύπωσιν τόσον εἰς τοὺς Τούρκους ὅσον καὶ τοὺς Ἕλληνας.

Ἡ ἰδέα τὴν ὁποίαν ὁ κ. Θ. Ἀνθομελίδης ἔσπειρε πρὸ τόσων ἐτῶν, κατενοήθη πλήρως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπὸ τῶν ἰθυνόντων τῶν δύο ὁμόρων Κρατῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐπραγματοποίησαν τὴν τόσον εὐεργετικὴν διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμ-

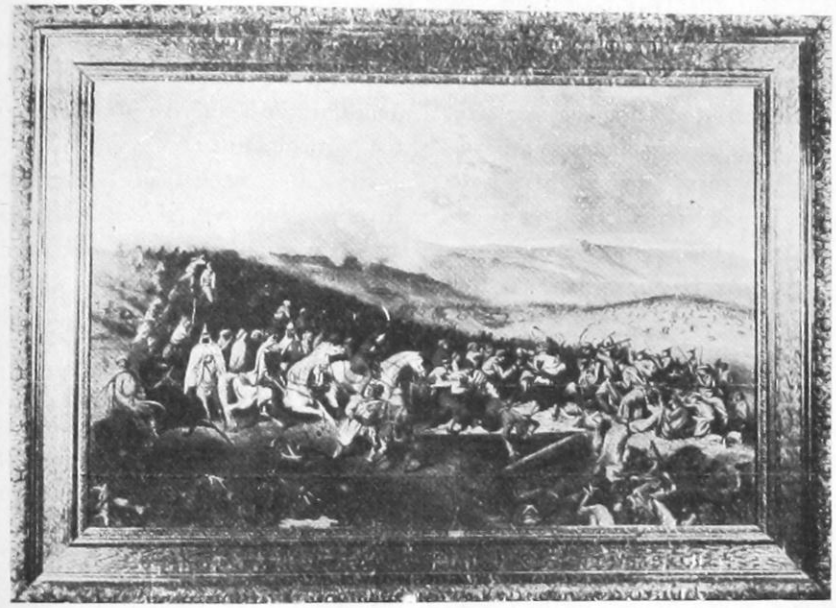

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΟΜΕΡ ΡΟΥΣΤΗ ΠΑΣΑ

παντος κόσμου, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν περιφρούρησιν καὶ προαγωγὴν τῶν συμφερόντων τῶν δύο λαῶν Τουρκοελληνικὴν φιλίαν.

Μεγάλας ὡσαύτως καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας προσέφερεν ὁ φιλογενὴς οὗτος ἀνὴρ καὶ πρὸς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὡς Καπουκετχουδᾶς τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῷ ἐν Φαναρίῳ Ἁγιοταφιτικῷ Μετοχίῳ, ὅτε μετὰ τὸ Σύνταγμα ἰδιαιτέρα Ἐπιτροπὴ τῶν ἀραβοφώνων τῆς Ἱερουσαλὴμ παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ μετέπειτα Μεγ. Βεζύρου τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας Ταλὰτ Πασᾶ, ἤγειρεν, Σλαυϊκῇ ὑποκινήσει, ὑπερφιάλους ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ τρόπου τῆς διοικήσεως Αὐτῶνὑπὸ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος.

Διὰ σειρᾶς ἄρθρων ὡς καὶ δι' ἰδιαιτέρου φυλλαδίου φέροντος τὸν τίτλον «Kudus Meselesi» ἤτοι «Τὸ Ἱεροσολυμιτικὸν ζήτημα» ἀνέλυσε τὴν ἱστορίαν τοῦ ζητήματος, ἀνέπτυξε τὰ ἀπὸ αἰώνων θέσμια τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τὰ δίκαια τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος, κατέδειξε δι' ἐπιχειρημάτων τοὺς σκοποὺς τῶν ἀραβοφώνων, κατορθώσας νὰ ἐπιτύχῃ εὐνοϊκὴν Κυβερνητικὴν ἐτυμηγορίαν ὑπὲρ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος καὶ τὴν περιχαράκωσιν τῶν δικαίων τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ διὰ νεωτέρας Κυβερνητικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ζωὴ τοῦ κ. Θεολ. Ἀνθομελίδου εἶναι συνυφασμένη μὲ ἔργα κοινωφελῆ καὶ μὲ ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Χώραν τῆς ὁποίας ἀφοσιωμένος πολίτης τυγχάνει, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ὁποίας φιλόστοργον τέκνον, πρὸς τὴν ὁμογένειαν καὶ τὸν πλησίον ἐν γένει.

Θιασώτης τοῦ Δημοκρατικοῦ πολιτεύματος καὶ θαυμαστὴς τῶν μεγάλων Κυβερνητῶν καὶ Ἀνακαινιστῶν τῆς Πατρίδος μας, δράττεται πάσης εὐκαιρίας καὶ ἐκθειάζει δημοσίᾳ τε καὶ κοινῇ τὰ μεγάλα αὐτῶν κατορθώματα.

Εἰς κάθε περίπτωσιν, εἰς κάθε ἐθνικὴν ἐορτήν, εἰς φιλολογικὰς συγκεντρώσεις ἐκφωνεῖ καλλιεπεῖς καὶ βαρυσημάντους λόγους μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν εὐφράδειαν καὶ στωμυλίαν, ἐξαίρων τὰ μεγαλουργήματα τοῦ Μεγάλου τῆς Τουρκίας Τέκνου καὶ Ἐνδόξου Ἀναμορφωτοῦ αὐτῆς Καμὰλ Ἀτατοὺρκ ὡς καὶ τῶν ἀνταξίων Αὐτοῦ συνεργατῶν.

Αὐτὸς προσεφώνησεν ἐπὶ τοῦ ρωσικοῦ ἀτμοπλοίου «Γκρούζια» ἀπὸ μέρους τῶν ὁμογενῶν τῆς πόλεώς μας τὸν ἐκ Ρωσσίας τὴν 10ην Μαΐου 1932 ἐπανακάμπτοντα Πρωθυπουργὸν Ἰσμὲτ Ἰνονου, ἐγχειρίσας μάλιστα αὐτῷ καὶ πολύτιμον ἱστορικὸν δῶρον (φωτογραφίαν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐντὸς καλλιτεχνικωτάτου πλαισίου ἐκ φύλλων καὶ καρπῶν δάφνης ἀπὸ παλαιὸν ἤλεκτρον διαφόρων ἀποχρώσεων, ἔργον λεπτοτάτης τέχνης καὶ ἀρχαιολογικῆς ἀξίας ἀναγομένου εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος.)

Ὁ κ. Θεολ. Ἀνθομελίδης προσ-

κληθεὶς ἐπὶ τούτῳ ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ ἐν Πέραν ξενοδοχείῳ Τοκατλιὰν δύο συσκέψεις τῶν Πανεπιστημιακῶν Ὁμίλων διὰ τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν τῶν Πανεπιστημίων Σταμπούλ καὶ Ἀθηνῶν κατ' Ἀπρίλιον τοῦ 1931 ὅτε συνέταξαν τὸν κανονισμὸν τῆς συνεργασίας καὶ πνευματικῆς ἐπικοινωνίας τῶν φοιτητῶν τῶν φίλων Κρατῶν. Εἰς τὰς συνεδρίας ταύτας ἔλαβον μέρος ἀνὰ 8 φοιτηταὶ καὶ τῶν μὲν Τούρκων ἡγεῖτο ὁ Χιβζῆ βέης τῶν δὲ Ἑλλήνων ὁ κ. Ἰωάννης Μπαλάσκας.

Τυγχάνει μέλος τακτικὸν τοῦ Μεγάλου Γλωσσολογικοῦ Συνεδρίου καὶ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ, νυχθημέρως ἐργαζόμενος διὰ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ πλουτισμὸν διὰ νέων λέξεων τῆς γνησίας τουρκικῆς γλώσσης, ἀποστείλας πρὸ διετίας εἰς τὸ ἐν Ἀγκύρᾳ Συνέδριον τῆς γλώσσης (Dil Kongresi) περὶ τὰς χιλίας νέας τουρκικὰς λέξεις.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἔχον ὑπ' ὄψιν τὴν μελετηρότητα τοῦ κ Θ. Ἀνθομελίδου διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀνέθηκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀναδίφησιν εἰς ἀρχαίους κώδικας ὡς καὶ τὴν μελέτην διαφόρων κειμένων πρὸς ἀνακάλυψιν νέων ἀντιστοίχων καθαρῶς τουρκικῶν λέξεων πρὸς τὰς ἐν χρήσει ἀραβικὰς τοιαύτας ὡς καὶ τὴν μελέτην τῶν ἐν τῷ νέῳ λεξιλογίῳ (Tarama Derkisi) περιληφθεισῶν τουρκικῶν λέξεων ἐπὶ τῶν ὁποίων νὰ ἐκφέρῃ τὰς τυχὸν παρατηρήσεις του.

Ἐκ παραλλήλου ἐργάζεται καὶ διὰ τὴν μεταγλώττισιν ἐκ τῆς ἀραβικῆς εἰς τὴν τουρκικὴν 1241 νομικῶν ὅρων (Hukuk Istilahati) τοὺς ὁποίους ἔθηκεν ὑπ' ὄψιν του τὸ ἐν τῇ πόλει μας Πανεπιστήμιον καὶ τοὺς ὁποίους θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ προσεχὲς Γλωσσολογικὸν Συνέδριον.

Τυγχάνει μέλος τοῦ τμήματος τῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Χάλκ Ἐβῆ τῆς Σταμπούλ, ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς γλώσσης τὴν 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1934 ὡμίλησε περὶ τῶν διαφόρων φάσεων τῆς γλωσσικῆς μεταρρυθμίσεως, ἐξῆρε τὰς ὑπὲρ τῆς γλώσσης προσπαθείας καὶ ἐτόνισεν ὅτι τὸ τουρκικὸν ἔθνος διὰ τῆς γλωσσικῆς ταύτης μεταρρυθμίσεως φθάνει εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης του ὑπὸ τὴν καθοδηγίαν τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ του

Κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς δεκαετηρίδος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας (29 Ὀκτωβρίου 1933) ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον ἐν Χάλκῃ, ἐξιστορήσας διὰ μακρῶν καὶ δι' ἀπαραμίλλων ρητορικῶν σχημάτων, τὰς κατὰ τὴν δεκαετίαν ταύτην ἐπιτευχθείσας μεταρρυθμίσεις καὶ κολοσσιαίας προόδους ἐν τῇ Χώρᾳ μας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς Ἐπετείου ταύτης ἐδώρησεν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μας ἕδραν τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος θαυμάσιον ἱστορικὸν πίνακα διασήμου ζωγράφου, μεγέθους τεσσάρων περίπου τετραγωνικῶν μέτρων, μετ' ἐπιχρύσου πλαισίου, παριστάνοντα μίαν μάχην τοῦ Ὁμὲρ Ρουστῆ πασᾶ, παρὰ τὴν

Σεβαστούπολιν κατὰ τὸν Κριμαϊκὸν πόλεμον. Ἡ χειρονομία αὕτη τοῦ ἐκλεκτοῦ ὁμογενοῦς καὶ ἰδιαιτέρως ἡ συμβολή του εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλωσσικῆς μεταρρυθμίσεως μεγάλως ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῶν εν Ἀγκύρᾳ τε καὶ ἐνταῦθα ἰθυνόντων τῆς ἀναγεννωμένης Πατρίδος μας.

Ἁπλοῦς τὴν ἐμφάνισιν, λεπτὸς τοὺς τρόπους, λιτὸς τὴν δίαιταν, ἀξιοπρεπὴς τὴν παράστασιν, μειλίχιος καὶ προσηνέστατος ὁ κ. Θεολ. Ἀνθομελίδης καὶ πεπροικισμένος μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ παραδόσεις τῆς περιφανοῦς οἰκογενείας τῶν Ἀνθομελιδῶν, ὧν ἀντάξιος ἀπόγονος τυγχάνει, εἰς τὸ ἄκρον δὲ μεταδοτικώτατος καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον ὑπεράνω τοῦ ἀτομικοῦ πάντοτε λογιζόμενος, ἐργάζεται μὲ αὐτοθυσίαν νυχθημέρως τὸ ἀγαθὸν, θέτων ἐν κινδύνῳ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του, εἰ δεήσῃ, πρὸς διάσωσιν μιᾶς κινδυνευούσης ψυχῆς, ὅπως τοῦτο τρανώτατα ἀπέδειξε πρὸ ἐτῶν ἐν Χάλκῃ ὅπου ἔσωσε ἐκ βεβαιοτάτου θανάτου μαθητὴν τινὰ ὀλισθήσαντα καὶ νρημνιζόμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ πανυψήλου καὶ ἀπορρῶγος βράχου καὶ τὸν ὁποῖον παρετήρουν ἀπολιθομένοι οἱ περὶ τοὺς εἴκοσι συμμαθηταί του.

Μελετηρότατος, φιλόπονος καὶ δραστήριος, ἔχων δ' ἀσυναγώνιστον μνημονικὸν καὶ ἀπαράμιλλον εὐφράδειαν, ἐμβαθύνας δὲ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τουρκικῆς ἀπαγγελίας καὶ ἐγκύψας ὅσον ὀλίγοι εἰς τὴν τουρκοαραβοπερσικὴν φιλολογίαν, ἀπαγγέλλει ἀπὸ μνήμης μυριάδας χωρίων καὶ στίχων τοῦ Κορανίου, καὶ διαφόρων μεγάλων Τούρκων, Ἀράβων καὶ Περσῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἀποτελῶν οὕτω φαινόμενον τουρκομαθείας ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Τούρκων διανυμένων.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΟΓΛΟΥΣ. Εἷς τῶν μεγαλειτέρων ἀλευρεμπόρων τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεώς μας, ἀπεριορίστου ἐμπορικῆς πίστεως καὶ ἐμπιστοσύνης, υἱὸς τοῦ μεγαλεμπόρου ξυλείας Μουράτ. Ἐγεννήθη ἐν Ταβλουσοὺν τῆς Ἐπαρχίας Καισαρείας ἔνθα καὶ τὰ πρῶτα γράμματα ἐξέμαθε, συνεχίσας τὰς σπουδάς του εἰς τὴν Μ. τοῦ Γένους Σχολήν, εἰς τὴν γερμανικὴν Σχολὴν «Σαὶν Ζὼρζ» καὶ τὴν γαλλικὴν Σχολὴν «Σαὶν Μπενουᾶ» τῆς πόλεώς μας. Ἅμα τῇ συμπληρώσει τῶν σπουδῶν του ἐπεδόθη εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ λίαν ἐνωρὶς διὰ τῆς ἐργατικότητός του καὶ τῆς ἐντιμότητος τοῦ χαρακτῆρος του κατέλαβεν ἐξέχουσαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἀλευρεμπόρων τῆς ἀγορᾶς μας. Ὁ κ. Ν. Καραμάνογλους δημιούργημα τῆς ἐμπορικῆς του ἰδιοφυΐας καὶ ἕνεκα τῆς μαθηματικῆς ἀκριβείας περὶ τὰς συναλλαγάς του, κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν ἀκτῖνα τῆς δράσεώς του καὶ πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τῆς πόλεώς μας, νὰ ἐμπνεύσῃ δὲ ἀπόλ τον ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς τοῦ Ἐξωτερικοῦ μεθ' ὧν συνηλλάσσετο, καταστήσας τὸν Ἐμπορικόν του Οἶκον

ἕνα τῶν μεγαλειτέρων τῆς Ἀνατολῆς. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς ἐμπορικάς του ἀσχολίας, διὰ τῶν γνώσεών του, τῆς πείρας του καὶ τῆς φιλοπονίας του μεγάλως συνέβαλε καὶ εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον

λειτουργίαν καὶ τὴν ἀνάδειξιν καὶ προαγωγὴν τῶν Εὐαγῶν Καθιδρυμάτων τῶν Κοινοτήτων, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς παρέμεινεν.

Διετέλεσεν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μέλος ἐξέχον καὶ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς τῆς Πριγκήπου μεγάλας ὑπηρεσίας προσενεγκὼν πρὸς ἀνόρθωσιν τῶν οἰκονομικῶν τῆς Κοινότητος ταύτης ὡς καὶ μέλος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς τῆς Κοινότητος Μουχλίου τοῦ Φαναρίου ἐν ᾗ μετὰ ζήλου ὡσαύτως εἰργάσθη.

Τῷ 1930 ἐξελέγη παμψηφεὶ μέλος τῆς Ἐφορείας τῶν Νοσοκομείων Βαλουκλῆ ἀναδειχθεὶς καὶ Ταμίας αὐτῆς, καὶ ἐργασθεὶς ἐπὶ πενταετίαν ὅλην λίαν καρποφόρως πρὸς περιφρούρησιν καὶ προαγωγὴν τῶν τιμαλφῶν συμφερόντων τῶν Ἀσύλων τούτων τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας. Ὡσαύτως διατελεῖ μέλος τῆς Ἐφορείας τῶν Ὀρφανοτροφείων μας παρέχων καὶ εἰς αὐτὰ πολυτίμους ὑπηρεσίας.

Αἱ πρὸς τὰ Εὐαγῆ Κοινοτικά μας Καθιδρύματα ὑπηρεσίαι τοῦ κ. Ν. Καραμάνογλου πρόκεινται τρανὸν τεκμήριον τῆς φιλογενείας καὶ φιλομουσίας του καὶ τῶν λοιπῶν περικοσμούντων αὐτῶν σπανίων προσόντων καὶ χριστιανικῶν ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν κατέστησαν ἐπίλεκτον μέλος τῆς κοινωνίας μας καὶ πολύτιμον ἐμπορικὸν παράγοντα, περιβαλλόμενον ὑπὸ πάντων δι' ἀμερίστου ἐκτιμήσεως καὶ πραγματικῆς ἀγάπης.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Φεῦ! μὲ πτερὰ ταχύπτερα καὶ τοῦ πουλιοῦ πετάει,

Ὁ χρόνος, ὅταν ἡ χαρὰ τὰ στήθη μας σιμώνῃ.

Κι' ἀργεῖ, ἀργεῖ πολὺ ὅταν μᾶς δέρνουν πόνοι.

ΤΟ ΞΕΡΟ ΔΕΝΔΡΟ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΒΑΞΕΚΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΔΕΜ ΚΟΥΡΟΥ

Δένδρο φτωχό, Ξεράθηκες! Γυμνό, κουρελιασμένο,
σωρειάστικες καϋμένο
στὴν λαγκαδιὰ νεκρό!
Τὰ πράσινα κλαδάκια σου πετσόκοψαν γιὰ ξύλα,
καὶ ζάρωσε τὰ φύλλα
τἀγέρι τὸ σκληρό.

Οὔτε γυρίζουν νὰ σὲ διοῦν, οἱ ἄπονοι διαβάτες
ποῦ σούφερναν αἱ στράτες
στῆς ζέστης τὸν καιρό!
Σὲ ξέχασε κι' ὁ πιστικὸς μὲ τἄξιο του κοπάδι,
ποὖρχετο στὸ λαγκάδι
γιὰ ἴσκιο καὶ νερό.

Ξεφυλλισμένο σκέλεθρο, κανεὶς δὲν σὲ θυμᾶται
κανεὶς δὲν σὲ λυπᾶται
φτωχό, στὴν λαγκαδιά.
Οὔτε ρωτοῦν τὶ ἤσουνα, Ἔλατο, Κέδρος, Πεῦκο,
Γαῦρος, Μηλιὸς ἢ Λεύκα,
Φτελιά, Βαλανιδιά.

Τὶ εἶσαι τώρα βλέπουνε! Τὸ τωρινὸ τοὺς φθάνει
δὲν βλέπουνε Πλατάνι
σὲ κούτσουρο ξερό!
Μήπως τὰ νειάτα σήμερα, τὸν γέροντα σὰν δοῦνε
τὶ ἤτανε ρωτοῦνε,
κι' αὐτὸς ἕνα καιρό;

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΑΣΥΛΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΒΑΛΟΥΚΛΗ

ΕΞΩ τῶν Τειχῶν καὶ κατέναντι τῆς Πύλης τοῦ Ρηγίου (Βελιγραδίου) μεγαλοπρεπὴς ἐγείρεται ἡ πολίχνη τῆς Φιλανθρωπίας, ἡ πολίχνη τῆς Ἱερᾶς ταύτης θεότητος εἰς τὴν ὁποίαν πιστῶς δουλεύσαντα μεγάλα τῆς ὁμογενείας Τέκνα, ἄλλα ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ ἄλλα ἐκ τοῦ ὑστερήματος τὸν ὀβολόν των προσήνεγκον πρὸς περίθαλψιν καὶ ἀνακούφισιν τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας.

Καλλιμάρμαρα καὶ καλλίδμητα ἐγείρονται ἐκεῖ κτίρια, Ἄσυλα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀρρωστείας, τρανὰ δείγματα τῆς γενναιοδωρίας τῶν μεγάλων προγόνων μας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀμερίστου αὐτῶν ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τοῦ πάσχοντος πλησίον.

Η ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΕΙΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Τῷ 1837 ἐθεμελιοῦτο εἰς τὴν ἔρημον τότε ἐκείνην γῆν, τῇ τῶν πολυταλάντων ἀρωγῇ καὶ τῷ τῆς χήρας ὀβολῷ, τὸ πρῶτον Ἄσυλον διὰ νὰ δεχθῇ τὴν 14 Φεβρουαρίου

τοῦ 1839 τὰ ἀρρωστημένα σώματα τῶν ἀπόρων, τὰ ὁποῖα ἐνοσηλεύοντο μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς πρωτόγονα καὶ ἀτελῆ νοσοκομεῖα, τὰ ὁποῖα ἡ ὁμογένεια εἶχεν ἀνεγείρει εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Μεγαλουπόλεώς μας (Γαλατᾶ, Ταξεὶμ καὶ εἰς Ἐγρῆ Καποῦ τῶν φρενοφλαβῶν).

Τὸ πρῶτον τοῦτο Ἄσυλον ἀνάρων τῆς τύχης. Καὶ βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ ἀμιλλομένην τὴν φιλοτιμίαν καὶ προσπάθειαν τῶν ἐλεημόνων καὶ φιλοπτώχων καρδιῶν εἰς κατάρριψιν τῶν παλαιῶν κτιρίων καὶ τὴν ἀνέγερσιν νέων συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ ἀνταξίων πρὸς τὰ τελειότερα ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ λειτουργοῦντα νοσο-

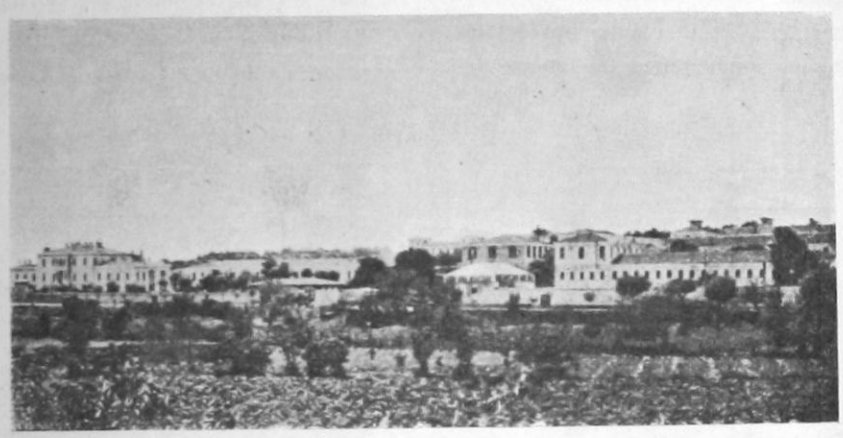

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ ΒΑΛΟΥΚΛΗ

στημα τυγχάνον τῶν προπατορικῶν κόπων, κατέστη ὁ ἱερὸς βωμὸς τῆς Φιλανθρωπίας ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔσπευσαν νὰ θύσουν γενναῖοι τῆς ὁμογενείας χορηγοὶ καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν βλέπομεν μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ἔρημον τῆς χθὲς ἐκείνην γῆν μεταβαλλομένην εἰς ἀκεσί νοσον πολίχνην καὶ τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρρωστείας καταφύγιον, δορυφορούμενον ἀπὸ πλειάδα καλλιπρεπῶν καὶ καλλιμαρμάρων μεγάρων, ἔνθα εὑρίσκουν ἀνακούφισιν καὶ λαμβάνουν τὴν ἴασιν ἀνέτως πλέον, χιλιάδες ἀποκλήκομειακὰ κτίρια.

Καὶ παρελαύνει ἀπὸ τὴν πολίχνην τῆς Φιλανθρωπίας ἡ ἱερὰ ἐκείνη χορεία τῶν Μεγάλων τῆς ὁμογενείας Εὐεργετῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν πλουσίων δωρεῶν των χρυσοῖς καὶ ἀνεξιτήλοις γράμμασι ἀνεστήλωσαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὰ καλλιμάρμορα μέγαρα τὰ ἀποτελέσαντα τὸν συνοικισμὸν τῶν πόνων καὶ τῶν στεναγμῶν, ἔνθα ἀπὸ ἡμιλίου ἑκατονταετηρίδος τὴν ἀνακούφισιν εὑρίσκει ἡ πάσχουσα ὁμογένεια.

Χαριτωνίδαι καὶ Συγγροὶ, Ζαφειρόπουλοι καὶ Μαυρογορδάτοι, Ζαρίφαι καὶ Σκυλίτσαι, Ζωγράφοι καὶ Στεφάνοβικ, Ζερβουδάκαι καὶ Σιδερίδαι, Εὐγενίδαι καὶ Σκουλοῦδαι καὶ πλῆθος ἄλλο ὁλόκληρον ἀφανῶν τῆς ἐποποιΐας ἐργατῶν, προσφέρει τὸν εὐλαβῆ φόρον εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀλληλεγγύης πρὸς ἀνέγερσιν τῶν μοναδικῶν τούτων ἐργαστηρίων, τῶν περιπύστων Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ἵνα ἐκτρεπῶς ἐνασκεῖται ἐν αὐτοῖς ἡ κορωνὶς τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν.

Ἀμέριστον ὅμως κατεδείχθη ἀείποτε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ὁμογενείας καὶ ἡ προθυμία αὐτῆς καὶ διὰ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἱερῶν τούτων Τεμενῶν τῆς Φιλανθρωπίας, τῶν ὁποίων ἡ περὶ τῆς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τελειότητος αὐτῶν καὶ τοῦ ἀρτίου ἐπιστημονικοῦ καταρτισμοῦ των φήμη διεπέρασε τὰ στενὰ ὅρια τῆς πόλεώς μας καὶ διέπλευσεν θαλάσσας καὶ ὠκεανούς, προσπορίζουσα πρὸς αὐτὰ οὐχὶ μόνον τὸν σεβασμὸν τῶν ἀποδήμων τέκνων τῆς ὁμογενείας, ἀλλὰ καὶ πλοῦτον ἱκανὸν πρὸς συντήρησιν καὶ ἀπρόσκοπτον αὐτῶν λειτουργίαν.

Ἱερὰ φάλαγξ φιλογενῶν καὶ φιλανθρώπων, προικίζει ταῦτα διὰ μεγάλων κληροδοτημάτων καὶ πλουσίων δωρεῶν, αἵτινες ὁμοῦ μετὰ τοῦ τῆς χήρας καὶ τοῦ χειρώνακτος ὀβολοῦ καὶ πρὸ παντὸς μετὰ τοῦ ὀβολοῦ ἐκείνου τοῦ ἀφανοῦς καὶ ἀγνώστου φιλανθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν βίον ὅλον τρώγων σκόρδον καὶ ψωμὶ διήγαγεν ἵνα ἀποταμιεύσῃ μετὰ φειδοῦς τὸ ἀντιμίσθιον τοῦ ἱδρῶτος τοῦ προσώπου του καὶ διαθέσῃ αὐτὸ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν του, καὶ ὠνίσεται οὕτω τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Τάφος τοῦ Μεγ. Εὐεργέτου
ΣΠ. ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ

Πανύψηλοι πολυκατοικίαι, μεγάλα ἐργαστήρια, ἐκτάσεις ἀπεράντων γαιῶν ἀνεγερθεῖσαι ἢ κτηθεῖσαι μὲ πολυετεῖς κόπους καὶ μόχθους φιλανθρώπων ὁμογενῶν, ἀποτελοῦν ἀπὸ αἰῶνος τὰ μοναδικὰ κεφάλαια τῆς συντηρήσεως τῶν Νοσοκομείων Βαλουκλῆ.

Μακαριστὴ καὶ αἰωνία ἡ μνήμη τοιούτων μεγάλων ἀνδρῶν, ὧν τὰ ὀνόματα ζήσονται εἰς γενεὰς γενεῶν, διότι τὴν δυστυχίαν τῶν πενήτων ἀνεκούφισαν καὶ τὴν θεραπείαν τοῦ

πόνου τοῦ πλησίον ἔθεντο ὡς γνώμονα τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα ἢ Νοσοκομεῖα Βαλουκλῆ παρέσχον καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παρέχουν ἄσυλον εἰς χιλιάδας ἀναπήρων σωματικῶς καὶ πνευματικῶς.

ΤΜΗΜΑΤΑ

Σήμερον εἰς τὰ Ἄσυλα ταῦτα λειτουργοῦσι τὰ ἑξῆς τμήματα: 1) Παθολογικὴ κλινικὴ ἔχουσα 50 κλίνας, 2) Εἰδικὰ Νοσηλευτήρια (Φθισιατρεῖον) 50 κλίνας, 3) Χειρουργικὴ Κλινικὴ 50 κλίνας, 4) Μολυσματικὰ 15 κλίνας αὐξανομένας ὅμως ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν, 5) Ὀφθαλμολογικὴ Κλινικὴ 15 κλίνας, 6) Γυναικολογικὴ Κλινικὴ 15 κλίνας, 7) Μαιευτικὴ Κλινικὴ 10 κλίνας, 8) Φρενολογικὴ Κλινικὴ 265 κλίνας καὶ 9) Γηροκομεῖον 214 κλίνας. Ὡσαύτως λειτουργεῖ ἐν αὐτοῖς Ἀκτινολογικὸν Ἐργαστήριον, Μικροβιολογικὸν Ἐργαστήριον ὡς καὶ Χημικὸν τοιοῦτον.

ΑΡΧΗΓΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Τὰ ἀνωτέρω τμήματα διευθύνονται ὑπὸ εἰδικῶν ἰατρῶν, οἱ ὁποῖοι νυχθημέρως παρέχουν τὰ ἐπιστημονικά των φῶτα πρὸς περίθαλψιν τῶν ἐν αὐτοῖς νοσηλευομένων. Τοιοῦτοι δὲ εἶναι: 1) Θ. Κεσίσογλους ἀρχηγὸς ἰατρὸς τῆς Παθολογικῆς Κλινικῆς, 2) Χ. Χαϊραμπετιὰν τῶν Εἰδικῶν καὶ τοῦ Μολυσματικοῦ Τμήματος, 3) Ἀνδρ. Γιαννόπουλος, ἀρχιχειρουργὸς, 4) Β. Λεοντιάδης τῆς Μαιευτικῆς καὶ Γυναικολογικῆς Κλινικῆς, 5) Σ. Ἀλεξιάδης τῆς Ὀφθαλμολογικῆς, 6) Ἀγ. Ἀνανιάδης τοῦ Ἀκτινολογικοῦ Ἐργαστηρίου, 7) Γ. Ζηλανάκης τῆς Φρενολογικῆς Κλινικῆς.

ΒΟΗΘΟΙ ΙΑΤΡΟΙ

Οἱ ἀνωτέρω ἀρχηγοὶ τῶν Κλινικῶν ὑποβοηθοῦνται εἰς τὸ ἔργον τῆς περιθάλψεως τῶν ἀσθενῶν καὶ

Ὁ Τάφος τοῦ Μεγ. Εὐεργέτου
ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ὑπὸ τῶν κατωτέρω ἰατρῶν: 1) Στεφ. Στεφανόπουλος χειρουργὸς, 2) Κ. Λιμιλιάδης καὶ 3) Σ. Ἀρχέλαος ἐπιμεληταὶ τῆς χειρουργικῆς Κλινικῆς, 4) Ἠλ. Ηλιάδης ἐπιμελητὴς τῆς Παθολογικῆς Κλινικῆς, 5) Ν. Τριανταφυλλίδης βοηθὸς τῆς Φρενολογικῆς Κλινικῆς καὶ ἰατρὸς τοῦ Ἐξεταστικοῦ Σταθμοῦ καὶ 6) Γ. Μαυρομμάτης βοηθὸς ἰατρὸς διανυκτερεύων.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

1) Ι. Ἰακωβίδης βακτηριολόγος ἀρχηγὸς τοῦ Μικροβιολογικοῦ Ἐργαστηρίου, 2) Ι. Ἐξαπηχείδης ἀρχιφαρμακοποιὸς καὶ χημικὸς, 3) Ζαχαρίας Πετσογιάννης καὶ 4) Κ. Φύτος φαρμακοποιοί.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς τὰ Νοσοκομεῖα ἑδρεύει Γραφεῖον ὑπευθύνου Διευθύνσεως τὸ ὁποῖον ἐπιστατεῖ εἰς τὴν ἀνελλιπῆ διεξαγωγὴν τῶν διαφόρων ἐν αὐτοῖς ὑπηρεσιῶν. 1) Γιουσούφ Πετράκης ἰατρὸς ὑπεύθυνος διευθυντὴς, 2) Θεοφ. Θεοφυλακτίδης α'. γραμματεὺς καὶ οἰκονόμος, 3) Δημ. Ἀγγελίδης Ταμίας, 4) Ἐλισάβετ Κωνσταντινίδου γραμματεὺς, 5) Μαρίρίκα Φωτίου γραμματεύς.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Ἡ ὅλη ἐσωτερικὴ ὑπηρεσία τῶν Νοσοκομείων διεξάγεται ὑπὸ πολυπληθοῦς προσωπικοῦ νοσοκόμων καὶ ὑπαλλήλων κατανεμομένων ὡς ἑξῆς: Τὸ κυρίως Νοσοκομειακὸν προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐκ 57 προσώπων, τὸ διοικητικὸν καὶ ἐργατικὸν ἐξ 80, τοῦ Φρενοκομείου ἐξ 27, τοῦ Γηροκομείου ἐκ 14, τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐκ 15, ἐνδιαιτωμένων 6 καὶ τοῦ Γραφείου τῆς Ἐφορείας καὶ τῶν χανίων ἐκ 18 ἤτοι ἐν ὅλῳ ἐκ 217 προσώπων.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Ἡ ὅλη Ἐποπτεία, διαχείρισις καὶ διοίκησις τῶν Νοσοκομείων Βαλουκλῆ ὡς καὶ τῶν κτημάτων αὐτῶν διεξάγεται ὑπὸ Ἐφορείας τὴν ὁποίαν ἐκλέγουσιν κατὰ διετίαν ἐν ἐπὶ τούτῳ συνεδριάσει οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ὁμογενῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν Χαλκηδόνος, Δέρκων καὶ Πριγκηπονήσων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σχετικῶν ἄρθρων τοῦ διέποντος ταῦτα Κανσνισμοῦ.

Ἡ νῦν Ἐφορεία ἐκλεγεῖσα κατὰ τὸ 1930 καὶ ἀνακαταρτισθεῖσα κατ'

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας
κ. Λ. ΚΙΟΥΡΚΤΣΟΓΛΟΥΣ

Αὔγουστον τοῦ 1935 ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Λαζ. Κιουρκτσόγλου δικηγόρου (Προέδρου), Στυμ Ὀζδαμὰρ Βουλευτοῦ (Α' Ἀντιπροέδρου) Γ. Μουμπαγιατζόγλου (Β'. Ἀντιπροέδρου), Λ. Γεωργιάδου (Γ'. Ἀντιπροέδρου), Ἰωαν. Παπανικήτα (Ταμίου), Ἀντ. Παπαδοπούλου (Προέδρου τοῦ Ἐφορ. Οἰκονομικοῦ Τμήματος), Χαρ. Ἀγνιάδου δικηγόρου (Ἐφόρου Γραμματέως), Β. Παπαθεοδώρου δικηγόρου, Ἐλ. Ταπεινοῦ ἰατροῦ, Στ. Σταυρίδου, Μιχ. Ἀλεξανδρίδου καὶ Σωτ. Δημητριάδου.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΦΟΡΕΙΑΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐφορείας τῶν

Νοσοκομείων λειτουργοῦσιν ἐν τῷ ἐν Γαλατᾷ Μεγάλῳ Χανίῳ Βαλουκλῆ (Μέγα Ἐθνικὸν Χάνιον), τὸ δὲ προσωπικὸν αὐτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀλεξ. Τσάνη διατελοῦν ἀποτελοῦσιν: οἱ κ.κ. Ἀθαν. Τυαούσης Γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας καὶ τοῦ Οἰκον. Τμήματος, Ι. Πετρίδης Γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας καὶ τῆς Νομικῆς Ἐπιτροπῆς, Δ. Θεραπειανὸς Λογιστὴς, Β. Καρίπογλους Νομικὸς Σύμβουλος, Β. Βεηζαδὲς Γραμματεὺς τοῦ Κτηματικοῦ Τμήματος, Κ. Κυραμαλῆς Εἰσπράκτωρ, Εὐσεβ. Μπουσάκας Εἰσπράκτωρ, Ε. Μουτσόπουλος Εἰσπράκτωρ Τμήτατος Ἐλεῶν, Ε. Κοντογιάννης φροντιστὴς, Δ)νὶς Εὐθαλία Θεραπειανοῦ πρωτοκολλήτρια καὶ δακτυλογράφος, Β. Μαμμόπουλος βοηθὸς λογιστὴς, Ν. Βαλαβάνης διεκπεραιωτὴς, Θ. Ἀνδρεάδης ἐπιστάτης τοῦ Μεγ. Χανίου Βαλουκλῆ καὶ Ἀρ. Ψωμιάδης ἐπιστάτης τοῦ Μικρ. Χανίου Βαλουκλῆ.

ΝΑΟΙ

Δύο Ναοὶ πρὸς ἐξάσκησιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων τοῦ προσωπικοῦ καὶ τῶν ἀρρώστων τοὺς ὁποίους δὲν κρατεῖ ἡ νόσος προσπεπασσαλευμένους ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις.

Ὁ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους ἀνεγερθεὶς διὰ συνδρομῶν τῷ 1838 καὶ ὁ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Γηροκομείου (παλαιὸν Ὀρφανοτροφεῖον), ἀνεγερθεὶς τῷ 1852 ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου Γερμανοῦ τοῦ Δ'. Αἱ ἀκολουθίαι ἐν αὐτοῖς ἔχουσιν ὅλως ἰδιαιτέραν ἐπιβλητικότητα καὶ μυστικοπάθειαν καὶ ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις διαιτωμένων προσελκύουσιν ἐκκλησίασμα καὶ ἐκ τῶν πέριξ ἐνοριῶν, πρὸ παντὸς κατὰ τὰς ἐπετείους αὐτῶν πανηγύρεις, ὅτε τελεῖται Ἀρχιερατικὴ λειτουργία εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων ψάλλεται γε-

Ὁ Ταμίας τῆς Ἐφορείας καὶ πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἁγ. Νικολάου Γαλατᾶ κ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΑΣ

νικὸν τρισάγιον μετὰ κολλύβων ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς Νοσοκομείοις ἀποθανόντων ἀδελφῶν ἡμῶν, ὧν Κύριος οἶδε τὰ ὀνόματα. Εἰς τοὺς Ναοὺς τούτους ἱερατεύει ὁ Ἀρχιμανδρίτης Προκόπιος Καραγιάννης, χρέη δὲ ψαλτῶν καὶ νεωκόρων ἐκτελοῦσιν ἐναλλὰξ οἱ γηροκομούμενοι.

ΜΟΝΗ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ

Εἰς δεκάλεπτον πρὸς Βορρᾶν τῶν Νοσοκομείων ἀπόστασιν κεῖται ἡ Ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Βαλουκλῆ)(*)τὸ ἱερὸν τοῦτο Προσκύνημα αἰώνων ὁλοκλήρων, ἀνεγερθεῖσα τὸ ὕστατον κατὰ τὸ 1834 ἐπὶ Πατρισρχείας Κωνσταντίου τοῦ Α' τοῦ ἀπὸ Σιναίου καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετηρίδος τελετὴ μεγαλοπρεπῶς διὰ Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Λειτουργίας ἐπανηγυρίσθη τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1936.

(*) Ἴδε Ἡμερολ. Σ Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1936 σελ. 137

Ἡγουμενεύει τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, εἰς τὸν περίβολον τῆς ὁποίας καλλιμάρμαρον ἐγείρονται οἱ Τάφοι τῶν Ἀειμνήστων Πατριαρχῶν ὡς καὶ τῶν Μεγάλων Εὐεργετῶν τῶν Νοσοκομείων, ὁ ἀπὸ Ἐπίσκοπος Ἀβύδου τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1936 προαχθεὶς εἰς Μητροπολίτην Αἴνου κ. Γερμανός, (*) Ἱεράρχης ὀξύνους, δραστήριος, εὐρείας ἀντιλήψεως καὶ κάτοχος λιπαρᾶς ἐκκλησιαστικῆς πείρας καὶ μορφώσεως, μεγάλας καὶ ἀξιοζήλους ὑπηρεσίας παρέχων τόσον εἰς τὴν Μονὴν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἧς μέλος ἀπὸ τῆς προαγωγῆς του τυγχάνει. Ἱερατεύουσι δ' ἐν αὐτῇ οἱ Πανοσιώτ Ἀρχιμανδρῖται κ.κ. Χρύσανθος Μαντᾶς καὶ Κύριλλος Ἀγαπίου. Διάκονος τῆς Μονῆς, ὁ Ἱερολ. κ. Μηνᾶς Ἀνδρεάδης. Πρωτοψάλτης ὁ ἐπὶ μουσικῇ τέχνῃ διακρινόμενος Μουσικολ. κ Μιχαλάκης Χ' Ἀθανασίου ὅστις διδάσκει τὴν πατρώαν μουσικὴν εἰς τὴν Χαλκίτιδα Θεολ. Σχολήν. Τὴν διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διευθύνει Ἐπιτροπὴ διοριζομένη ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῶν Νοσοκομείων καὶ ἡ ὁποία προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ ἀκαμάτου καὶ φιλογενοῦς κ. Γεωργίου Τζαζοπούλου ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κ. κ. Ι. Κεσίσογλου, Β. Γεωργιάδου, Μην. Μαξιμιάδου, Χαρ. Καραγιανοπούλου, καὶ Ἡρακλ. Ζάμπογλου. Γραμματεὺς τῆς Μονῆς κ. Θωμ. Ἰωαννίδης.

Αἱ πρόσοδοι τοῦ Ἱεροῦ τούτου Προσκυνήματος, πρὸ τοῦ ὁποίου εὐλαβῶς ἔκλιναν τὸ γόνυ καὶ λουσθέντες ἐν αὐτῷ τὴν ἴασιν ἔλαβον Αὐκράτορες καὶ Βασιλεῖς, Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς, Μεγιστάνες καὶ Λογάδες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες πάσης ἐποχῆς ὡς καὶ τῆς παρακειμένης Νεκροπόλεως, διατίθενται ὑπὲρ τῶν Ἀσύλων τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, τοῦ μοναδικοῦ καταφυγίου τῶν ἐνδεῶν καὶ ἀποκλήρων τῆς τύχης, τῶν Ἱερῶν τούτων Κειμηλείων τὰ ὁποῖα ἀνήγειρεν, διέσωσεν καὶ διετήρησεν ἡ πίστις τῶν προγόνων καὶ πατέρων μας καὶ τὰ ὁποῖα ὡς ἱερὰν Παρακαταθήκην ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιγιγνομένους πρὸς φύλαξιν καὶ ἀπρόσκοπτον συνέχισιν τοῦ ἱεροῦ δι' ὃν ταῦτα ἀνηγέρθησαν σκοποῦ.

(*) Ἴδε Βιογραφ.σημείωμα αὐτοῦ Ἡμερολ. Σ. Ν. Ζερβοπούλου τοῦ 1934 σελ. 185 186.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΤΗΝ 26ην Δεκεμβρίου τοῦ 1934 ἤρεμος καὶ γαλήνιος παρέδιδε τὸ πνεῦμά του στὸν Πλάστη ὁ ἀείμνηστος λαϊκὸς ποιητὴς τῆς πόλεώς μας Θανάσης Κατραπάνης. Τον πῆρε ὁ Χάρος κι' ἔφυγε στὸ μακρυνὸ κι' ἀγύριστο ταξεῖδι χωρὶς βογγυτὰ καὶ δάκρυα χωρὶς πόνους καὶ βάσανα. Ἀφῆκε ἤρεμος τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν αὐτὴν ποὺ ἤξευρε αὐτὸς νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τ' ἀγαθά της, ψάλλοντας τὰ κάλλη της σὲ στίχους μελιστάλακτους, ἀλλὰ καὶ βοηθῶντας τὸν φτωχὸ, τὸν ἄπορο καὶ πένη. Τὸ σπίτι τοῦ Θανάση Κατραπάνη δὲν ἦταν μόνον τὸ κέντρον γιὰ ὅσους ἀγαποῦσαν τὴν πνευματικὴ ζωὴ, δὲν ἦταν μόνον συγκέντρωσις τῆς τέχνης καὶ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ παυσίπονον καὶ παυσίλυπον κάθε πτωχοῦ ποὺ μέσα ἐκεῖ εὕρισκε τὴν παρηγορία καὶ τὴν ἀνακούφισι. Ἦταν τὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ μία κυψέλη πνευματικῆς ἐργασίας, ἐργασίας ἐμπορικῆς ἀλλὰ καὶ ἐργασίας ἀθορύβου φιλανθρωπικῆς.

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης γεννήθηκε στὴν Στράντζα (Σερέντιον) Ἐπαρχίας Τυρολόης τῆς Θράκης στὰ 1876. Ἠκολούθησε ἐλάχιστες σπουδὲς στὴν πατρίδα του καὶ ἐμορφώθηκε κατόπι γερὰ καὶ καλὰ στὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ κόσμου. Ἐμελέτησε νύχτα καὶ μέρα τοὺς Ἕλληνα, λογοτέχνας καὶ ἐσπούδασε τὴν Μυθολογία καὶ Ἱστορία τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὰ Γραμματικὰ ἐδώλια τοῦ Σχολείου τῆς Στράντζας ἄρχισε νὰ γράφῃ καὶ ν' ἀπαγγέλῃ στίχους. Ἦταν γεννημένος γιὰ ποιητὴς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄργησε ν' ἀναδειχθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς συμπαθεστέρους λαϊκοὺς ποιητὰς καὶ νὰ γίνῃ τόσον εὔφημα γνωστὸς ὄχι μόνον στοὺς φιλολογικοὺς κύκλους τῆς πόλις μας καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε γωνιὰ τῆς ὑφηλίου, ὅπου ὑπάρχει ἑστία ὁμογενής. Ἦταν ὁ ποιητὴς τοῦ λαοῦ καὶ ὁ μόνος πόθος του ἦταν νὰ πλησιάσῃ τὸν λαό, νὰ τὸν μελετήσῃ καὶ νὰ ζωγραφίσῃ τὰ αἰσθηματά του σὲ στίχους ζωντανούς. Ἐλάτρευε τὴν φύσι φανατικὰ καὶ γι' αὐτὸ τὶς ὧρες τὶς ἀναπαύσεώς του τῆς περνοῦσε στὴν ἐξοχή, ὅπου στὸ ἄκουσμα τοῦ ἀηδονιοῦ ἔγραφε καὶ ἀπήγγελε στίχους.

Λάτρης τῆς δημοτικῆς γλώσσης, φανατικὸς ἐργάτης τῆς ἰδέας, κρατοῦσε ἀλληλογραφία μὲ τοὺς μεγάλους τῆς γλώσσης μεταρρυθμιστὰς τὸν Ἀλεξ. Πάλλη καὶ τὸν Ι.Ψυχάρη, οἱ ὁποῖοι πολὺ ἐκτιμοῦσαν τὸ ποιητικό του τάλαντο καὶ τῆς προσπάθιές του γιὰ τὴν μεταρρύθμιση τῆς γλώσσης. Κι' ἐμεῖς σεβόμενοι τὰς ἰδέας του καὶ γιὰ νὰ μὴ ταράξουμε τὴν γαλήνη τῆς ψυχῆς του τὶς ὀλίγες αὐτὲς λέξεις τὶς γράφουμε στὴν γλῶσσα ποὺ ἀγάπησε καὶ ἐκαλλιέργησε στὴν ζωήν του.

Ἀλλὰ καὶ μεγάλοι ποιηταὶ καὶ λογογράφοι ὡς ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς, Ἰ. Πολέμης καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρατοῦσαν μαζῆ του ἀλληλογραφία καὶ ἔγραψαν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὸ ἔργον του ἐπαινετικά, διότι ἀνεγνώρισαν τὴν ποιητικήν του ἀξία καὶ τὸ ποιητικό του ἔργο ποῦ ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο καὶ πολυποίκιλο.

Κριτικὲς γιὰ τὸ πλούσιο ποιητικὸ ἔργο τοῦ Θανάση Κατραπάνη ἐγράφηκαν ἕνα σωρὸ καὶ μάλιστα ἀπὸ εἰδικοὺς καὶ καλοὺς τῆς πέννας λατρευτὰς, οἱ ὁποῖοι ἀνέλυσαν τὸ ἔργο καὶ τὸν κατέταξαν στὴν θέσι ποῦ ἁρμόζει γι' αὐτὸν μέσα στὸ Πάνθεον τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιχειρήσουμε ν' ἀναλύσουμε τὸ ἔργο τοῦ ποιητοῦ πρῶτον ὡς ἀναρμόδιοι καὶ δεύτερον διότι δὲν μᾶς ἐπιτρέπει ὁ στενὸς τοῦ Ἡμερολογίου τούτου χῶρος.

Ὁ Θανάσης Κατραπάνης ἔγραψε ἄπειρα ποιήματα ποὺ ἀποτελοῦν πλούσιες συλλογὲς ἐκ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν : «Τὰ Χρυσόλογα», «Τὰ Τραγούδια τοῦ Στρατιώτη» ποὺ εἶχαν καταπληκτικὴν κυκλοφορία μὲ δύο ἀνατυπώσεις, «Τὰ Τραγούδια τῆς Ἀγάπης», «Τὰ Ἀνθοτράγουδα», «Τὰ Ἀνοιξιάτικα», «Τὰ Φθινοπωρινὰ», «Τὰ Χειμωνιάτικα», «Τὰ Λουλούδια τῆς Θράκης», «Τὰ Βακχικὰ Κρασοτράγουδα», καὶ «Χίλιες καὶ μία Παροιμίες». Πολλὰ ποιήματά του ἐδημοσιεύθηκαν εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ τῆς πόλεώς μας, τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐμ. Καλομοίρη, τοῦ ἀειμνήστου Γ. Παχτίκου καί τοῦ κ. Κίμ. Μπέλλα

Ἀλλὰ τὰ καλλίτερα ποιήματά του, ἐκεῖνα ποὺ θὰ τοῦ χάριζαν μιὰ ἰδιαίτερη ποιητικὴ δόξα μένον δυστυχῶς ἀνέκδοτα καὶ ἄγνωστα τελείως στὸν φιλολογικὸν κόσμον καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ὅλος αὐτὸς ὁ ποιητικὸς πλοῦτος ἐξεδίδετο σ' ἕνα τόμον ὁ ὁποῖος ν' ἀπετέλει εὐλαβὲς μνημόσυνον τῆς μακαρίας μνήμης τοῦ ποιητοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Θανάσης Κατραπάνης δὲν ἦταν μόνον ποιητής. Ἦταν πρὸ παντὸς ἄνθρωπος καλόκαρδος, ἀγαθὸς, ἄδολος, ἀνοιχτόκαρδος, πρό-

τυπον καλοῦ συζύγου, φιλόστοργου πατέρα, ἀλλὰ καὶ κοινωνικοῦ παράγοντος, ὁ ὁποῖος ὠφέλησε τὴν πατρίδα του, ὠφέλησε τὴν κοινωνίαν, εὐηργέτησε ἀθόρυβα τὸν πλησίον καὶ ἀπάλειψε τὸ δάκρυ τοῦ ὀρφανοῦ, κάμνοντας αὐτὸ νὰ ξεχάσῃ τὴν ὀρφάνια του καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἀνέθρεψε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια καὶ ἐνεφύσησε στὴν ψυχὴν τῶν δυὸ καλῶν υἱῶν του, τοῦ κ. Κώστα καὶ τοῦ κ. Χριστοφόρου, ὅλας τὰς ἀρετὰς ποῦ τὸν διέκριναν καὶ γι' αὐτὸ κι' αὐτοὶ σήμερον συνεχίζουν πολὺ ἀξιέπαινα τὸ ἐμπορικὸν καὶ φιλανθρωπικὸν τοῦ πατέρα των ἔργον εἰς τὴν ἐμπορικὴν καὶ κοινωνικὴ κονίστρα, συγκεντρώνοντας τὴν ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι ὅλης τῆς κοινωνίας μας καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ κόσμου μεθ' οὗ τόσον ἀξιοπίστως συναλλάσσονται.

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ποιητοῦ χαράσσομεν τὶς ἀπέριττες αὐτὲς γραμμὲς σκορπίζοντες μερικὰ χλωμὰ ἀγριολούλουδα ποῦ τόσον τὰ ἀγάπησε καὶ τὰ ἐξύμνησεν εἰς τὴν ζωήν του ἐπὶ τοῦ τριετοῦς του, τάφου ραίνοντες τὴν μνήμην του μὲ τὰ ὡραιότερα μύρα τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ ποιητικόν του ἔργον καὶ γιὰ τὸ ποιητικό του μνημόσυνο, δημοσιεύομε κατωτέρω μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἐσταχυολογήσαμε ἀπὸ τὸν μέγαλο του ποιητικὸ καὶ ἀνθοσπαρμένο ἀγρό, ποὺ θὰ μείνῃ αἰώνια ἀειθαλὴς ὅπως αἰώνια θὰ παραμείνῃ καὶ ἡ μνήμη τοῦ λαϊκοῦ ποιητοῦ ΘΑΝΑΣΗ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗ.

ΠΑΡΙΜΟΙΕΣ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ 1001 ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ)

Βουβὸς, κουφὸς κι' ἀμίλητος
Δίχως νὰ εἶσαι, νά 'σαι,
Τότες μόνον στὸν βίον σου
Ἥσυχα θὰ κοιμᾶσαι.

Τὸ πεῖσμα κάμει τον φονηὰ
Κι' ἡ ἀνέχεια τὸν κλέφτη.
Κι' ὁ φλύαρος σιὴν φυλακὴ
Ὡσὰν τὴν μυῖγα πέφτει.

Στῆς εὐτυχίας τὸ βουνὸ
Βρίσκεις λαγοὺς, περδίκια
Στῆς δυστυχίας δὲν θὰ βρῆς.
Μήτε καὶ τὰ ραδίκια

Σὰν ἔχῃς φίλε μου, λεφτὰ
Ὁ κόσμος σ' ἐκτιμάη
Καὶ σᾶν γλυστρίσῃς μιὰ φορὰ
τὴν ράχι σοῦ γυρνάη.

Κυβερνήτης ὅταν γίνης
Νὰ προσέχῃς πειὸ πολὺ
Τοὺς κόλακας ὅπου δίνουν
Τοῦ Σκριώτη τὸ φιλί.

Στοῦ ἔρωτος μὴ κοιμηθῇς
Ποτὲ το περιβόλι
Γιατὶ οἱ ἀγγέλοι γίνονται
Πολλὲς φορὲς διαβόλοι.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ

Ἀγάπη μου, γλυκυτάτη ἀγάπη
Παντοῦ αὐτὸ τ' ἀχεῖλι διαλαλεῖ,
Αὐτὴν ζητᾶ παντοῦ ἡ ἀνθρωπότης
Τ' ὁλογλυκύτατό της τὸ φιλί.

Καιεὶς δὲν ζεῖ δίχως ἐσέν' ἀγάπη,
Καὶ μῆτε θὰ εἶχε ἡ μάνα τὸ παιδί
Καὶ μῆτε σπῆτι μῆτε Ἐκκλησία,
Φωλιὰ δὲν θὰ βρῇς πάνου σὲ κλαδί.

Κι' αὐτὴ ἡ Γῆ, θὲ ν' ἄλλαζε τὸν τόπο,
Θὰ πήγαινε ἀλλοῦ πειὸ μακρυά
Κι' αὐτή, ἔχει ἀγάπη μὲ τὸν Ἥλιο
Κι' αὐτὸς τῆς ἔχει δόσει τὴν καρδιά.

Ἀγάπη, Σὺ βασίλισσα τοῦ κόσμου
Ἐσὺ κι' αὐτὴν τὴν Γῆ μας κυβερνᾶς,
Ἀγκάλιασε μὲ πόνο αὐτὸν τὸν κόσμο,
Τὴν πλάτη σου σ' αὐτὸν μὴν τὴν γυρνᾶς.

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ἀπ' τὰ φτερά σου σ' ἔχω πιάσει τώρα
Τσαχπίνη τὴ σαῖτα σου κρατῶ
Μ' αὐτήνα Σύ, τὸν κόσμο τὸν πληγώνεις
Κι' ἄκουγε τὸν καϋμό του τὸν ψιχτό.

Μά, δὲν μὲ λὲς τί ἔφταιξε ἡ νεότης;
Γιατὶ μὲ πάθος τήνε πολεμᾶς;
Σ' ἄλλονα τὸ ποθούμενο τὸν δίνεις
Κ' ἄλλονα ἄγρια τὸν πολεμᾶς.

Πές μου γιατὶ σοῦ σπάνω τὰ φτερά σου
Καὶ τὴν σαῖτα τὴν φαρμακερή;
Ἐδῶ μέσ' στὸ κριτήριο σοῦ λέγω,
Καμμιὰ ψευτιὰ νὰ ξέρῃς δὲν χωρεῖ.

Ἐμπρός! Ἀχ! τὰ φτερά μου μὲ πονοῦνε
Θὰ σὲ τὰ πῶ, ἂν εἶσαι μοναχός,
Ἐγὼ ἂν ἔβλεπα ἀπὸ τὸν κόσμο
Καὶ σύ, δὲν θά 'σουν τώρα ὁ φτωχός.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΨΕΥΤΙΑ

Ἐκεῖ ποὺ δγεῖς νὰ τρίβουνε τὰ χέρια
Νὰ χάνουνε τὰ λόγια τὴ σειρὰ
Κι' ὅταν θὰ δγεῖς νὸ ξεροκαταπίνουν
Ἐκεῖ 'νε καὶ ἡ Ψεύτρα ἡ κυρά!

Τὸ ψέμμα, μάθε, εἶναι πάντα ψέμμα
Γι' αὐτὸ μὴν κατρεᾶς ποτὲ καλό,
Σάνι ζητᾶς στὰ τρίσβαθα τὰ βάθη
Βελόνι πού ἤπεσε μεσ' στὸ γυαλό.

Συντρόφισα ποτέ σου μὴν τὴν κάνεις
Τὰ χάδιά της ποτέ σου μὴν ποθεῖς,
Τὰ δόλια τὰ φιλιά της πέτα, φεῦγα
Σὰν θέλεις ἀπ' αὐτήνα νὰ σωθῇς.

Αὐτὴ 'νε ποὺ γυρίζει κάθε μέρα
Μ' ἐκείνην ποὺ τὴν λέγουνε κλεψιά
Ἡ μιὰ κρατεῖ τὴν πυροστιὰ στὸ χέρι
Κι' ἡ ἄλλη τῆς κλεψιάς της τὴν μασιά.

Η ΑΠΑΤΗ

Δειλή, ποῦ μὲ τὸ δόλο ζεῖ στὸν κόσμο,
Κι' ἄλλη καμμιὰ δὲν ἔχει συλλογή,
Μὰ τῆς ἀπάτης ὁ φαιὸς δὲν καίει,
Πολὺ καιρὸ πάνου σ' αὐτὴ τὴ Γῆ.

Στὸ πρῶτο φύσημα τ' ἀγέρα σβύνει,
Τὸ αἴσχος μήσκει πάντα συντροφιά,
Τῆς συμβουλὲς αὐτὸν τὸν δρόμ' ἂς πάρῃ
Κάθε καινουργιοτάξειδη καρδιά.

Κι' ἂς μὴ χαρῇ τὸ μάτι της στὸ γέλοιο
Τὰ χάδια της ποτὲ νά μὴν χαρῇ
Γιατὶ αὐτὴ 'τὸν δρόμο της ἂν πάρῃ
Δυὸ ροῦχα πᾶν στὴν πλάτη της φορεῖ.

Κακιὰ συντρόφισα στὸ νειὸ ταξεῖδι
Μὲ τ' ἄνθια σου στρώνεις τὸν πηγαιμό,
Μὲ τὸ φαρμάκι σου τονὲ ποτίζεις
Τὸν διψασμένο σου τὸν γυρισμό.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

Η ΤΥΧΗ

Ὡραία κόρη, πέσμε μου ποῦ νὰ σ' εὕρω,
Ἀόρατη, ποῦ τρέχεις πάν' στὴ Γῆς,
Προσκύνημα εἶσαι σὺ ὅλου τοῦ κόσμου
Κι' ἐλπιδοφόρα εἶσαι τῆς Ζωῆς.

Δυσεύρετο διαμάντι δουλεμένο,
Μὲ τῆς λαχτάρας τὸ χρυσὸ σφυρὶ
Ἡ σκέψη μου τὰ θάμιατά σου βλέπει
Στὴν ἄκακη καρδιά σου ἀπορεῖ.

Σὰν τὴ στραβὴ ποῦ πέφτει ὅπου λάχει
Καὶ δὲν διαλέγεις μήτε ὠμορφιὰ
Μήτε τὰ νειάτ' αὐτὰ σὲ γαργαλίζουν
Μῆτε μισεῖς κι' αὐτὸ τὰ γιερατειὰ.

Τύχη στραβὴ γυριζεις μεσ' στὸν κόσμο,
Κι' αὐτή, θαρρῶ σοῦ λείπ' ἡ ἀκοὴ
Γιατὶ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιὰ σὰν εἶχες
Θὰ ἄκουες τὸ κλᾶμα 'παν ' στὴ Γῆ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὅλα τὰ πράμματα μὲ τὸν καιρό τους
Καὶ σὺ μὲ τὸν καιρό πρέπει νὰ 'ρθῇς
Γιατ' ἀλογάριαστα βλέπω ἁρπάζεις
Τὸ ἄδικο δίχως νὰ θυμηθῇς.

Μὲ μοιάζεις σὺ σὰν τὸ γεράκι ἐκεῖνο
Τὸ καρδιοάρπαγο σκληρὸ πουλὶ
Στὸ διάβα του ὁ κάμπος νὰ ρημάζῃ
Πουλάκι νὰ μὴ βλέπει στὸ τσαλί.

Βλέπω τὰ κλάματα τὰ 'χεις τραγοῦδι
Τὰ κυπαρισσια ἐκεῖνα γιὰ βιολιὰ
Καὶ ἡ ζωή νὰ σπαρταρᾶ τὴ βλέπω
Στὴ ραχνιασμένη σου τὴν ἀγκαλιά.

Ἄκου τὰ κλάμματα, τοὺς θρήνους ἄκου
– Τὸ μυρολόγι κεῖνο τῆς ζωῆς
Τὰ κούφταλα νὰ χαίρουνται τὸν Ἥλιο
Κι' ἡ νιότης νὰ κοιμᾶται μεσ' στὴ Γῆς.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Καθ' ἑκάστην, ἑσπέραν πρὶν ἢ κοιμηθῇς ἐξέταζε τὴν συνείδησίν σου καὶ μεταμελοῦ μὲν δι' ὅσα σφάλματα διέπραξες, χαῖρε δὲ διὰ τὰς καλὰς σου πράξεις. **(Πυθαγόρας)**

Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει ἀξίαν εἰμὴ ἐφ' ὅσον ἀφοσιοῦται εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὸ ἀγαθόν.

(Renan)

Δὲν εἶναι πάντοτε καλὸν νὰ λέγωμεν πᾶν, ὅ,τι ἔχομεν κατὰ νοῦν, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσπαθῶμεν ὥστε νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ νοῦν μας μόνον ὅσα δυνάμεθα πάντοτε νὰ λέγωμεν.

(Paul Janet)

Ἡ εὐτυχία εἶνε ὅπως τὰ ὡρολόγια. ὅσῳ πολυπλοκώτερα εἶναι τόσον εὐκολώτερον χαλοῦν.

(Chamfort)

Ὅστις λέγει ὅτι δὲν εἶνε εὐτυχὴς θὰ ἠδύνατο νὰ γείνῃ τοιοῦτος διὰ τῆς εὐτυχίας τῶν φίλων ἢ τῶν οἰκείων του. Μόνον ὁ φθόνος τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν εὐτυχίαν ταύτην.

(La Bruyere)

Ὁ σοφὸς οὔτινος τὰ ἤθη εἶναι ἐπιλήψιμα, ὁμοιάζει τυφλὸν κρατοῦντα πυρσόν, δι' οὗ φωτίζει μὲν τοὺς ἄλλους ἀλλ' ὁ ἴδιος δὲν βλέπει.

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

(ΚΟΥΔΟΥΝΑ)

Ἀ ΙΩΝΩΝ ὁλοκλήρων ἱστορίαν περικλείει ἡ Ἱερὰ καὶ παλαίφατος Μονὴ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου (Κουδουνᾶ), ἡ ὁποία ὡς Φάρος τηλαυγὴς ὑψούμενος ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν βράχων τῆς νοτιανατολικῆς πλευρᾶς τῆς τῶν Πριγκήπων Μεγαλονήσου, διαχέει τὸ ἄπλετον φῶς τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας τοῦ Γλυκυτάτου Ἰησοῦ, εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ Προποντιδικοῦ ὁρίζοντος.

Θεμελιωθεῖσα ὑπὸ Αὐτοκρατόρων εὐσεβῶν, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἡ Ἱερὰ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Εἰκὼν ἐκ τοῦ ἤχου τῶν ἐπ' αὐτῆς κροτούντων κωδωνίσκων ἀνεκαλύφθη ὑπὸ ποιμένων εὐλαβῶν βοσκόντων τὰ ποίμνια αὐτῶν, ἀνεκαινίσθη κατὰ διαφόρους ἐποχὰς μετὰ τὰς ὑπὸ τοῦ πανδαμάτορος χρόνου κατενεχθείσας αὐτῇ καταστροφάς. Μακρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, ἐν ᾗ Αὐτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς, Αὐτοκράτειραι καὶ Βασίλισσαι τοῦ πολυδαιδάλου Βυζαντίου τὰς διατριβὰς πρὸς ἀναψυχὴν ἐποιήσαντο καὶ ἄλλοι γεγυμνωμένοι τῆς Αὐτοκρατορικῆς πορφύρας καὶ ἐγκλεισθέντες ἐν αὐτῇ εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως μακρὰν τοῦ πολυταράχου βίου τὸ ζῆν ἐξεμέτρησαν. Ἂν ἀναδιφήσωμεν τὰς ἱστορικὰς τῆς Μονῆς ταύτης δέλτους ἀπὸ τῆς θεμελιώσεώς της, θὰ ἴδωμεν πλείστους ὅσους ἐκ τῶν ἐγκαταβιω-

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΚΟΥΔΟΥΝΑ)

σάντων ἐν αὐτῇ οἱ ὁποῖοι τὴν πορφύραν, τὴν βύσσον καὶ τὴν λαμπρὰν τῆς Ὑπατείας περιβολὴν ἀντήλλαξαν μὲ τὸ ταπεινὸν ἀλλὰ παρήγορον τοῦ μοναχικοῦ βίου ράσσον, ἀναδειχθέντες διαπρύσιοι τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας κήρυκες, μεγάλως καὶ τὴν Μονὴν διὰ τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν πλούτου ὠφελήσαντες.

Ὁ ἀρχαῖος Ναὸς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου μετὰ τοῦ ὁμωνύμου ἁγιάσματος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ λόφου καὶ ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ σημερινοῦ Ἡγουμενείου, συνεχόμενος μετὰ τῶν παρακειμένων προσκυνημάτων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους καὶ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ θεία λειτουργία τελεῖται κατὰ διαφόρους ἑορτὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ.

Τὰ ὑπόγεια ταῦτα ναΐδια καὶ πρὸ παντὸς ὁ καθεδρικὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ναός, κατέρρευσαν κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς 29 Ἰουνίου 1894 ὅστις μεγάλας καταστροφὰς ἐπέφερεν ἐν γένει εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς νήσους καὶ ἀργότερον ἀνηγέρθησαν διὰ συνδρομῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν τῇ φροντίδι καὶ ἐπιστασίᾳ τοῦ Ἡγουμένου Διονυσίου Παϊκοπούλου.

Ὁ νῦν δὲ σωζόμενος περικαλλὴς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς λιθόκτιστος Ναός, δὲν ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ καταστραφέντος ἀρχαίου Ναοῦ, ἀλλ' ὀλίγον ἀνωτέρω εἰς περίβλεπτον θέσιν καὶ ὠκοδομήθη καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς Ἡγουμενείας τοῦ ἀειμνήστου Ἡγουμένου Διονυσίου Παϊκοπούλου τῷ 1906, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἐπὶ τῆς βορείας πλευρᾶς τοῦ ναοῦ ἐπιγραφὴ τῆς ἐξωτερικῆς πύλης τοῦ ἱεροῦ Βήματος ἡ λέγουσα: **«Ὁ Ἱερὸς οὗτος Ναὸς ὠκοδόμηται ἐπὶ Ἡγουμενείας τῆς Μονῆς ταύτης Διονυσίου Παϊκοπούλου τῷ 1906»**, τὸ δὲ σωζόμενον καλλιμάρμαρον κωδωνοστάσιον φέρει τὴν ἐπιγραφήν: **«Ἐγένετο δαπάνῃ Ἡγουμένου Διονυσίου καὶ διὰ συνδρομῶν. 1909.— Ἔργον Καπετανάκη.»**

Ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ πολλὰς ὑπέστη ἀπὸ τῆς θεμελιώσεώς της καταστροφὰς καὶ πλειστάκις ἐκ θεμελίων κατερειπωθεῖσα ὑπὸ τοῦ παμφάγου πυρὸς ἢ ὑπὸ φοβερῶν ὑποχθονίων δονήσεων διὰ νὰ ἀναστηλωθῇ καὶ πάλιν μεγαλοπρεπεστέρα πρὸς αἶνον καὶ δόξαν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ καὶ τοῦ ὑπὲρ τῆς πίστεως Αὐτοῦ ἀθλήσαντος Τροπαιοφόρου Ἁγίου.

Τὴν δόξαν τῆς Μονῆς ταύτης εἰς περιωπὴν ἤγαγον πολλοὶ τῶν Ἡγουμένων αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως ἐργασθέντες ὑπὲρ τῶν τιμαλφῶν αὐτῆς συμφερόντων, ἀνεξιτήλοις γράμμασι ἐχάραξαν τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὰς ἱστορικὰς τῆς Μονῆς δέλτους, ἐπισπασάμενοι τὸν δίκαιον ἔπαινον καὶ τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Τροφοῦ καὶ Μετανοίας αὐτῶν Μεγάλης καὶ Ἱστορικῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Λαύρας, ἧς Μετόχιον τυγχάνει ἡ Ἱερὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Κουδουνᾶ) Μονή.

Διαπρεπέστερος ὅλων τῶν Ἡγουμένων κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἐγένετο ὁ ἀείμνηστος Ἡγούμενος Διονύσιος Παϊκόπουλος ὁ ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὅλην Ἡγουμενεύσας ἐν αὐτῇ καὶ πολλὰ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῆς μοχθήσας.

Τὰς μεγάλας καὶ πολυτίμους ὑπηρεσίας τοῦ ἀοιδίμου τούτου Ἡγουμένου πρὸς τὴν Ἱερὰν ταύτην Μονὴν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἱεράν του μνήμην χαράσσομεν ὀλίγας περὶ αὐτοῦ γραμμάς, ἵνα πετῶντι καλάμῳ σκιαγραφήσωμεν τὴν πλουσίαν εἰς ἔργα μακράν του ἐν τῇ Μονῇ σταδιοδρομίαν, ἥτις ἐν λεπτομερείαις ἱστορουμένη τόμους ὁλοκλήρους δύναται νὰ πληρώσῃ.

Ὁ Διονύσιος Παϊκόπουλος εἶδεν τὸ φῶς εἰς τὴν παρὰ τὰ Καλάβρυτα πολίχνην Δάφνην (Στρέζοβα) κατὰ τὸ 1838, εἰς τὴν σχολὴν τῆς ὁποίας καὶ τὰ πρῶτα ἐξέμαθε γράμματα. Ἔφηβος γενόμενος καὶ ἄσβεστον πόθον αἰσθανόμενος ὅπως ὑπηρετήσῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, εἰσάγεται ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων του εἰς τὴν ἱστορικὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Λαύρας, ἐν ᾗ ἔσχε πνευματικὸν πατέρα τὸν Ἀρχιμ. Καλλίνικον Γερακόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐμόρφωσε τοῦτον εἰς τὴν σχολὴν Καλαβρύτων, εἶτα εἰς τὸ Γυμνάσιον Πατρῶν καὶ ἐπὶ διετίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἀφοῦ ἐπί ἔτη ἐδίδαξεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς γενετείρας του ὡς καὶ εἰς ἄλλας σχολὰς παρακειμένων Κοινοτήτων, τῷ 1868 προχειρίζεται διάκονος καὶ μετ' οὐ πολὺ χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ἐν τῇ Ἱερᾷ τῆς Λαύρας Μονῇ.

Τῷ 1895 ἡ εὐαγὴς τῆς Ἁγίας Λαύρας Μονὴ ἀποσιέλλει τοῦτον Ἡγούμενον εἰς τὴν ἐν Πριγκήπῳ ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ δοκιμασθεῖσαν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Κουδουνᾶ, καθ' ὅσον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ διεῖδον οἱ συμμοναστάι του

Ὁ ἀείμνηστος Ἡγούμενος
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΑ·Ι·ΚΟΠΟΥΛΟΣ

πατέρες τῆς Μονῆς, τὸν κατάλληλον ἄνδρα καὶ τὸν μόνον ἐνδεδειγμένον Λευΐτην, ἵνα τὴν καταστραφεῖσαν Μονὴν ἀνεγείρῃ καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς περιφρουρήσῃ.

Εὐθυτενὴς καὶ ἄκαμπτος ἀναβιαίνει ὁ Ἡγούμενος Διονύσιος τὸν λόφον τοῦ Κουδουνᾶ. Ἀναβαίνει μετὰ θάρρους καὶ πεποιθήσεως ὅτι θὰ ἄρῃ τὸ βαρὺ φορτίον ὅπερ ἐπὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ ἔθηκεν ἡ Μετάνοια του. Ἀναβαίνει τὸν λόφον τὸν ὑ-

ψηλὸν καὶ εὑρίσκεται ἐν μέσῳ ἐρειπίων.

Δὲν ἀποκαρδιοῦται ὅμως δὲν τὸν φοβίζουν τὰ ἐρείπια. Ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ταύτης εὑρεθεὶς, ρίπτει ἓν βλέμμα περίλυπον εἰς τὰ πέριξ, ἐπισκοπεῖ τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ στὰς πρὸς ἀνατολὰς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων τρὶς ποιεῖται τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ὑψῶν δὲ τὰς χεῖρας ἐπικαλεῖται τὴν ἄνωθεν ἐνίσχυσιν καὶ συναντίληψιν διὰ τὸ ἐπίμοχθον καὶ τοῦτ' αὐτὸ γιγαντιῶδες ἔργον του. Ἡ ἀνατολὴ τὸν εὑρίσκει ἄγρυπνον. Τὸ σχέδιον ὅμως κατεστρώθη, αἱ βάσεις τῆς πορείας ἐτέθησαν καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον προχωρεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω.

Ὁ Ἐρημίτης τοῦ Κουδουνᾶ περιέρχεται τὴν μεγάλην πόλιν καὶ κρούων τὰς θύρας τῶν φιλανθρώπων ὁμογενῶν συλλέγει, ὡς ἡ μέλισσα τὴν γῦριν τῶν ἀνθέων, τὰς δωρεὰς τῶν πολυταλάντων καὶ τὸ πενιχρὸν τοῦ πτωχοῦ δώρημα διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς κατερειπωθείσης Μονῆς.

Ἡ φήμη τοῦ νέου Ἡγουμένου ἔχει διαδοθῆ μακρὰν καὶ πλήθη ὁλόκληρα εὐλαβῶν προσκυνητῶν συρρέουσι πανταχόθεν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο προσκύνημα τῆς πίστεως διὰ νὰ καταθέσωσι τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ ἐνισχύσωσιν αὐτὸν εἰς τὸ βαρύ του ἔργον.

Ἡ κατερειπωθεῖσα ἀρχαία Μονὴ ἀναστηλοῦται, τὰ παρακείμενα ναΐδια ὡσαύτως καὶ καλλιπρεπὴς νεόδμητος ἐκ γρανίτου καθεδρικὸς ναὸς ἀνεγείρεται πρὸς δοξολογίαν καὶ αἶνον τοῦ θείου Δομήτορος. Ὁ Ἡγούμενος διὰ τῶν ἀρετῶν του, τὴν ἀκτημοσύνην του τὴν μεγάλην, τὴν εὐλάβειάν του, τὴν καὶ χιόνος λευκοτέραν καθαρότητα τῶν ἠθῶν του, τὴν ἐγκράτειαν καὶ πρὸ παντὸς τὸ αὐστηρότατον καὶ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρός του καταλαμβάνει ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀθρόοι σπεύδουν νὰ ἑνωτισθῶσι τῶν θείων αὐτοῦ διδαχῶν καὶ συνάμα νὰ συμβάλλωσιν εἰς τὸ ἐπίμοχθον καὶ βαρύ τῆς ἀνακαινίσεως ἔργον.

Ὁ ζῆλός του δὲν ἀμβλύνεται. Ἐγείρει Ἡγουμενεῖον εὐπαρουσίαστον καὶ πλουτίζει τὴν Μονὴν μὲ ἰδιαιτέρους ξενῶνας διὰ τὴν παραμονὴν τῶν προσκυνητῶν καὶ συνάμα πρὸς διαθερισμὸν πλείστων αἰσθανομένων τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσωσι τὴν ζείδωρον προποντικὴν αὔραν.

Ἀεικίνητος, ἄκαμπτος, ἀκατάπονητος περιτρέχει τὴν πόλιν πρὸς πλουτισμὸν τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία ἐντὸς ὀλίγου καθίσταται τὸ ἐνδιαίτημα Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, πρεσβευτῶν, ὑπουργῶν καὶ πλείστων ὅσων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ἡμετέρων τε καὶ ξένων, οἱ ὁποῖοι μεγάλως ἐτίμησαν τὸν Ἡγούμενον Διονύσιον διὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς εὐαγγελικάς του πράξεις.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ἀνακαινιστικόν του ἔργον ὁ Ἡγούμενος Διονύσιος κατώρθωσε δι' ἀτρύτων κόπων καὶ οὐκ εὐκαταφρονήτων ὑλικῶν θυσιῶν, τῇ συμπράξει ὁμογενῶν δικηγόρων νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ

κτήματα τῆς Μονῆς καὶ νὰ κατοχυρώσῃ ταῦτα δι' ἐπισήμων τίτλων, ὧν πολλὰ ἐστεροῦντο τοιούτων.

Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνιζόμενος ἐπὶ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης τῆς πίστεως σκοπιᾶς συκοφαντηθεὶς ἐκακοπάθησε, ὑπέφερε καὶ ἐταπεινώθη σφόδρα ἀχθεὶς καὶ μέχρι τοῦ χείλους τοῦ τάφου κατὰ τῷ 1913, ἀλλὰ [καθ' ἣν στιγμὴν ὑπὸ πάντων ἐνομίζετο ὅτι ὁ γέρων Ἐρημίτης ἀπώλετο, ἐξαίφνης τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀνέλαμψε καὶ ὁ Διονύσιος αἰνῶν τὸν Κύριον εἰς ὃν καὶ μόνον πέποιθε ἐπιστρέφει εἰς τὴν Μονήν του, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ θεάρεστον ἔργον του μέχρι τῆς 4ης Νοεμβρίου τοῦ 1936 ὅτε γαλήνιος ἐν γήρατι λιπαρῷ μετέστη εἰς τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ κατοικίαν, ἣν διὰ τῶν εὐαγγελικῶν του πράξεων κατὰ τὴν ἐπὶ γῆς πρόσκαιρον παρουσίαν του προητοίμασε.

Καίπερ αἰῶνα [ἐτῶν δυσβάστακτον ἐπὶ τῶν ὤμων φέρων, δὲν ἔπαυσε μέχρι τῆς τελευταίας του πνοῆς ὁ θαλερὸς πρεσβύτης νὰ διδάσκῃ, νὰ νουθετῇ νὰ τρέφῃ πεινῶντας, νὰ ἐνδύῃ γυμνοὺς, ριγοῦντας νὰ θερμαίνῃ, ἐνδεεῖς νὰ συντρέχῃ, κόρας ὀρφανὰς νὰ προικίζῃ καὶ τοὺς οἰκονομικῶς παραπαίοντας νὰ στηρίζῃ. Πόσων ἀνθρώπων τὸ ταλαντευόμενον πνεῦμα, ἡ λιποψυχοῦσα καρδία, ἡ προτεινομένη χεὶρ δὲν εὗρισκε τὸν σεβάσμιον Ἐρημίτην τοῦ Κουδουνᾶ στήριγμα καὶ καταφύγιον καὶ ἀγαθοδότην ;

Τὶς ἀνῆλθε τὸν βραχώδη ἀνήφορον τοῦ Κουδουνᾶ – τὸν συμβολίζοντα τὸν ἀπάτητον τῆς ἀρετῆς δρόμον – παραπαίων καὶ κλονιζόμενος, ῥάκος καταπτώσεως καὶ ἀπελπισίας, καὶ δὲν κατῆλθεν αὐτὸν ἐστηριγμένος καὶ πλήρης θάρρους καὶ δυνάμεως διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ ἀκανθώδους δρόμου τῆς ζωῆς ;

Ὅσοι ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Ἐμψυχωτὴν τοῦ Κουδουνᾶ Ἐρημίτην, τὸν Ἀσκητὴν καὶ ἀλτρουϊστὴν Καλόγηρον, τὸν πανταχοῦ προφθάνοντα Λευΐτην, τὸν ἀκατάβλητον στρατιώτην τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ θρησκείας, τὸν ἀκατάπονητον ἐργάτην τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου, μόνον οὗτοι δύνανται νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀπώλειαν τὴν μεγάλην, ἡ ὁποία διὰ τοῦ θανάτου του ἐσημειώθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου τῆς πόλεώς μας καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν Ἱερὰν τοῦ Κουδουνᾶ Μονὴν, ἥτις ἀπώλεσεν Ἡγούμενον μέγαν, ὅστις κατέστησε ταύτην ἄσυλον φιλανθρωπίας, ἄσυλον πασχόντων καὶ ἀποκλήρων τῆς τύχης ὁμογενῶν καὶ ἀλλογενῶν, ὁμοθρήσκων τε καὶ ἀλλοθρήσκων.

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἡ παρήγορος ἡ ὁδηγοῦσα ἐπὶ τόσα ἔτη τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας ἐσίγησε.

Ἡ ἔπαλξις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν ὁλόκληρον ἠγωνίζετο ἐναντίον τῶν συμβολικῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐχθρῶν παραμένει κενή.

Ἡ Ἱερὰ καὶ ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Μετανοίας του, ἡ παλαίφατος Ἁγία Λαύρα ἐστερήθη τοῦ ἀποδήμου τέκνου της, τὸ ὁποῖον ἐπαξίως ἀν-

τεπροσώπευσε καὶ ὑπὲρ τῶν συμφερόντων αὐτῆς εὐθαρσῶς ἠγωνίσθη

Ἡ Γενέτειρά του θρηνεῖ τὸ ἐπίλεκτον τέκνον της τὸ ὁποῖον καὶ ἐκ τῆς ξένης τοὺς ναοὺς της ἐξωράϊσε καὶ ηὐτρέπησε, τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀπόρους της ἐστήριξε.

Ὁ Ἐρημίτης τοῦ ἱστορικοῦ τούτου λόφου, ὁ σεβαστὸς αἰωνόβιος Πρεσβύτης, ὁ ἐν νηστείαις καὶ προσευχαῖς, ὁ ἐν ἐλεημοσύναις καὶ ἀγάπῃ πρὸς ὅλους διανύσας τὸν μακρὸν δόλιχον τοῦ ἀσκητικοῦ του βίου δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς ζῶσι.

«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.»

Ἕνας τάφος ὑπὸ τοὺς εὐώδεις κλώνους τῆς ρητινώδους πεύκης φιλοξενεῖ τὸν καλῶς τὸν ἀγῶνα ἀθλήσαντα, τὸν φιλογενῆ καὶ φιλάνθρωπον, τὸν δαπρύσιον κήρυκα τοῦ θείου λόγου Ἐρημίτην καὶ χορὸς ἀφοσιωμένων τῆς Ἐκκλησίας τέκνων καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ὑπ' αὐτοῦ πολλαπλῶς εὐεργετηθέντων κύκλῳ τοῦ τάφου γονυκλινῶς ἱστάμενος ἐν εὐλαβείᾳ ἀναμέλπει:

«Αἰωνία καὶ ἀγήρως ἡ μνήμη τοῦ ἀοιδίμου Ἡγουμένου ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΑΪΚΟΠΟΥΛΟΥ».

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΝΟΣ

(Στὸν φίλο μου ΕΡ. ΧΑΤΖΗΑΝΕΣΤΗ)

Ποὺ νὰ σὲ σέρν' ἡ Χίμαιρα τὴν ὥρα ποὺ μιλᾶς
κι' ἔχεις στὰ χάη τ' ἄπειρου τὰ μάτια καρφωμένα,
κι' ὅταν τὸ γέλοιο τ' ἄρρωστο, πικρότατα γελᾷς,
Πόσο νὰ κλαῖν τὰ στήθη σου τ' ἁγνὰ καὶ ματωμένα;

Μὲ τρυφερὴ συμπάθεια μᾶς φέρνεσαι γλυκά,
κι' ὅμως ἡ κάθε κίνηση ἁπλώνει τὴν ὀδύνη
ποὺ σὲ σπαράζ' ἀνήλεα, καθὼς σαδιστικά
τὴν νιύνεις μὲ λεπτόταιη, ζεστὴ ἁβροφροσύνη.

Κι' ἐμὲ ποὺ τόσο σ' ἔννοιωσα, μὲ πνίγ' ἡ σιωπή,
γιατὶ τὰ λόγια τίποτε στὰ δράματα δὲ λένε,
κι' εἶν' ἡ ψυχή μου, φίλε μου, θλιμμένη, σκυθρωπή·

κι' ὅταν τὸν οἶχτο τῶν πολλῶν βαθειὰ καταφρονῇς,
τὰ μάτια τὰ ἐσώτατα μαζὶ μ' ἐσένα κλαῖνε,
γιατὶ βαθειά, κι' ἀνθρώπινα, κι' ἀγέρωχα πονεῖς.

16)11)36 **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ**

ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΔΕΥΡΙΔΗΣ *δημιούργημα τῆς προσωπικῆς του ἱκανότητος ἀνεδείχθη εἷς τῶν κορυφέων φωτογράφων τῆς Τουρκίας. Γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1881 καὶ μόλις δεκαεξαετὴς διακόψας τὰς σπουδάς του ἐκ τῶν πρώτων τάξεων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ἐπεδόθη μετ' ἐνθέρμου ζήλου εἰς τὴν φωτογραφικὴν τέχνην, ἐργαζόμενος καὶ μελετῶν νυχθημερὸν διέπρεψεν ὡς Operateur des poses εἰς τὰ μεγαλείτερα φωτογραφεῖα τῆς πόλεώς μας ἐπισπασάμενος τὸν ἔπαινον τῶν προϊσταμένων του καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν πελατῶν.*

Ἀπὸ τοῦ 1911 ὁ κ. Ἰ. Ἀλευρίδης διευθύνει ἴδιον φωτογραφεῖον καὶ ὡς μόνον αὐτοῦ σκοπὸν ἔταξε τὴν προαγωγὴν καὶ τελειοποίησιν τῆς φωτογραφικῆς τέχνης τὴν ὁποίαν πράγματι ἠγάπησε καὶ ἐτελειοποίησε. Κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῆς τεσσαρακονταετοῦς σταδιοδρομίας του παρήλασαν πρὸ τοῦ φωτογραφικοῦ του φακοῦ Βασιλεῖς καὶ ξένοι ὑψηλοὶ ἐπισκέπται, ὅλοι οἱ Πατριάρχαι τῶν τελευταίων χρόνων, σύμπασα σχεδὸν ἡ Ἱεραρχία τοῦ Θρόνου ὡς καὶ τὸ ἄνθος τῆς διεθνοῦς ἀριστοκρατίας καὶ κοινωνίας τῆς πόλεώς μας, ἐκφρασθείσης αὐτῷ διὰ Διττακίου ὑπὸ ἡμερ. 21 Μαρτίου 1920 τῆς εὐαρεσκείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὀνομασθέντος συνάμα Φωτογράφου τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς. Προσφέρει πολυτίμους ὑπηρεσίας καὶ εἰργάσθη μετ' ἀπαραμίλλου ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὰ κοινὰ συμφέροντα τῆς ὁμογενείας κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Ἀνέδειξε πλείστους ὅσους μαθητὰς ἐπιζήλους νῦν κατέχοντας θέσεις ἐν Τουρκίᾳ τε καὶ Ἑλλάδι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξέχουσαν θέσιν κατέχουν οἱ δύο υἱοί του, οἱ ὁποῖοι σήμερον τυγχάνουν ἰδιοκτῆται καλλιτεχνικῶν φωτογραφείων ἐν Ἀθήναις τοῦ Foto Radio καὶ τοῦ Foto Record. Ὁ κ. Ἰ. Ἀλευρίδης ὁ ὁποῖος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζηται ἀθορύβως εἰς τὸ ἐν Σιρκετζῇ καλλιτεχνικὸν ἀτελιέ του, λόγῳ ἀρχαιότητος, ἐμπειρίας ἀλλὰ καὶ τέ

χνης δύναται νὰ θεωρηθῇ ὁ πρύτανις τῶν ἐν τῇ πόλει μας ὁμογενῶν φωτογράφων.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν φωτογραφικήν του τέχνην ὁ κ. Ἰ. Ἀλευρίδης ἔμφυτον ἔχων τὴν ποίησιν ἔγραψε καὶ ἐδημοσίευσε καὶ πολλὰ ποιήματα ἔχων συνάμα καὶ ὁλόκληρον συλλογὴν ἀνέκδοτον, ἐξ ἧς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας καταχωροῦμεν μερικὰ κατωτέρω.

ΘΡΗΝΟΣ Θ. ΣΓΟΥΡΔΑΙΟΥ*

[ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ]

Μιὰ Πέμπτη ξημερώματα
δώδεκα Δεκεμβρίου
τ' ἀρχάγγελου τὸ δρέπανον
σ' ἐστέρησε τοῦ βίου.

Ὀδύνην καὶ κατάπληξιν
γέμισ' ἡ ἀτμοσφαῖρα
κι' ὁ πόνος διαδόθηκε
καὶ σ' ἄλλες χῶρες πέρα.

Μεγάλη εἶν' ἡ συμφορὰ
ποὺ βούτυξε σὲ πένθος
φίλους γνωστοὺς καὶ συγγενεῖς
κι' ὁλόκληρον τὸ ἔθνος.

Τὰ χείλη τῶν ὁμογενῶν
ψιθύριζον μὲ δέος
μὲ σεβασμὸν δὲ πρόφεραν
πῶς πέθαν' ὁ Σγουρδαῖος.

Γιὰ στοχασθῆτε μιὰ φορὰ
τί πᾶ νὰ πῇ Σγουρδαῖος!...
ἐκεῖνον ὅπου λάτρευε
Τοῦρκος, Ρωμηός, κι' Ἑβραῖος.

Ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα
θρηνεῖ γιὰ τὴν θανήν σου
φρικτὴ δέ ἡ ἀπώλεια
Εἶν' γιὰ τοὺς συγγενεῖς σου.

Σὲ κείνους δ' ὅπου ἔτυχον
ν' ἀκούσουν τὴν φωνήν σου
καὶ γνώρισαν ἀπό κοντὰ
τὸ κάλλος τῆς μορφῆς σου.

Οὐδέποτε θὰ λησμονοῦν
τὴν θείαν ὀπτασίαν
θὰ εἶσαι πάντα δι' αὐτοὺς
ὡς ἐν ἀθανασίᾳ.

Χίλιους ἀρρώστους γιάτρευε
κάθε χαμόγελόν σου
γι' αὐτὸ κι' ὁ χάρος ζήλεψε
καὶ γένηκεν ἐχθρός σου.

Σ' ἐκεῖνον ὅπου ἔταξε
ἡ ἐπιστήμη φάρο
ποὺ μέρα νύχτα ἔπαιζε
παιγνίδια μὲ τὸ χάρο.

Ἐκείνον ὅπου ἔκυπτε
στοὺς ἀσθενεῖς αὐχένα
στοὺς ἑκατὸ δὲ ἔχανε
τοὺς δυὸ ἢ καὶ κανένα.

Ἐκεῖνος ὅπου κτύπαγε
τὸν χάρο εἰς τὸν ὦμο
ἐξαφνικὰ ὑπέκυψεν
εἰς τὸν θνητῶν τὸν νόμο.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀτρόμητα
ἐπάλευε τὸν χάρο
ταξῖδι κάμει σήμερα
σὲ νεκροφόρο κάρρο.

Ποίων σοφῶν δὲ κάλαμος
καὶ ποιὰ ρητόρων γλῶσσα
θὰ ἐξυμνήσουν ἐπαρκῶς
προσόντα σόυ τὰ τόσα;

Θαυμάζει τις τὴν ἔκφρασι
τοῦ θείου σου μετώπου
μὲ ἄλγος πλην παρατηρεῖ
τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου

(*) *Ἐστιχουργήθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνήστου χειρουργοῦ Θ. Σγουρδαίου τῇ 12 Δεκεμβρίου 1935.*

ὅτι ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε
νὰ εἶν' αἰωνιότης
ἔδρευεν ἡ θνητότης.

Ἀγγέλου τύπον ἄν εἰπῷ
πῶς ἔφερεν ἡ ψυχή σου
νομίζω πῶς δὲν ψεύδομαι
γιατὶ καὶ ἡ μορφή σου
προσόμοιαζε σὰν τοῦ Χριστοῦ
τὸ φωτοβόλον κάλλος
γι' αὐτὸ δὲ καὶ στὴν πόλιν μας
γιατρος δὲν ἦτο ἄλλος
ὑπέρτερος ἀπὸ ἐσὲ
τὸ λέγω ὄχι μὲ δέος
σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος
ὑπῆρξεν ὁ Σγουρδαῖος.

Ἀσύγκρητος ὑπερτερῶν
τῶν ἰατρῶν τὸ πλῆθος
σὰν ἔνοβτς μὲ μπιστουρὶ
σκληραίνεσο σὰν λίθος.

Στοὺς θρήνους καὶ στὰς οἰμωγὰς
τῶν ἀσθενῶν ὑπήκων
ὡς στρατιώτης ἔπεσες
ἐπάνω στὸ καθῆκον
γι' αὐτὸ ἡ ὁμογένεια
πρὸ τῆς ὑστάτης κλίνης
να σ' ἀποτίσῃ ἔσπευσε
φόρον εὐγνωμοσύνης
καὶ τ' ὄνομά σου σήμερα
προφέρουσι μὲ δέος
γιατ στοχασθῆτε μιὰ φορὰ
τί ἦταν ὁ Σγουρδαῖος

Οἰκτίρμων ἦσο καὶ καλὸς
ἐκ τῆς γεννήσεώς σου
οἰκτίρμων δὲ καὶ εἰς ἐσὲ
θὰ εἶνε ὁ Θεός σου.

Ἀτέρμων ἀγαθότητος
ὁ βίος σου ὑπῆρξε
γι' αὐτὸ διαβάτα κλαῦσε τον
καὶ σὺ μαζύ μου φρῖξε.

Ι. ΑΛΕΥΡΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ*

Ἡ ψυχή μου ἀπέπτη σιὰ ὕψη
στ' οὐρανοῦ τὰ αἰθέρια κάλλη
κι' εἶδε πλῆθος ἀγγέλων ν' ἀρχίσῃ
τὸν οὐράνιον ὕμνον νὰ ψάλλῃ.

Σιωπῶν καὶ ριγῶν παρετήρουν
τ' οὐρανοῦ τὸν σεπτὸν λεγεῶνα
καί ζηλεύων τὰ κάλλη ἐκείνων
ἠκροώμην τον θεῖον αὐλῶνα

Εἶχε πλέον ὁ ὕμνος κοπάσει
μὲ πομπώδη γλυκειὰν ἁρμονία
καὶ προβαίν' ὁ στρατὸς νὰ περάσῃ
στ' οὐρανοῦ εἰς τὴν ἄλλην γωνία

Ἕνας ἄγγελος τότε ὡραῖος
πτερυγίζων στὰ πέριξ πλανᾶται
καὶ μὲ πάθος μὲ θάμβος μὲ δέος
ταπεινῶς ὑπ' ἐμοῦ χαιρετᾶται.

Στ' οὐρανοῦ τῶν ἀγγέλων τὰ κάλλη
τέτοιος ἄγγελος τέτοια ἁγία!
μὴ ὑπάρχει ἐδῶ πές μου κι' ἄλλη
τέτοια κόρη γλυκειὰ θεσπεσία;

Τὴν ὡραίαν σου τότε εἰκόνα
ἐξετάζουν πιστῶς οἱ ἀγγέλοι
κι' ὅλοι λέγουν μὲ μιᾶς μ' ἕνα στόμα
δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ τέτοι ἀγγέλοι.

Ὑπερτὲρ. ἀπ' τὰ κάλλη μας εἶνε
ἡ ὡραία σου αὕτη εἰκόνα
κλίνε γόνυ σ' αὐτὴν πάντα κλίνε
λάτρευσέ την θερμῶς εἰς αἰῶνα.

Τοὺς ἀγγέλους χαιρέτησα φεύγων
τὰ οὐράνια ἀφῆκα μὲ τίχος
τὴν εἰκόνα σου πάντοτε φέρων
στῆς καρδιᾶς μου τὸ πύρινον βάθος.

Σκοπὸν πάντα αὐτὴν νὰ λατρεύω
νὰ προσφέρω εὐχὰς καὶ θυσίαν
στὸν βωμὸν τῶν ἐρώτων νὰ θέσω
καὶ ψυχὴν καὶ νεφροὺς καὶ καρδίαν.

Ι. ΑΛΕΥΡΙΔΗΣ

(*) *Ἐστιχουργήθη διὰ τὴν Δ)δα Ἀσπασίαν.... μετέπειτα σύζυγον τοῦ ποιητοῦ καὶ θανοῦσαν κατὰ τὸ 1910.*

Η ΚΙΘΑΡΑ

Κιθάρα ἀπεικόνισμα
ἡδυπαθοῦς καρδίας
ἀνάκτορον τοῦ ἔρωτος
τὸ ἄστυ τῆς λατρείας.

Ἐσὺ σειρὴν ἡδυπαθὴς
καὶ κόρη θεσπεσία
ἐσὺ μ' ἀγγέλους κατοικεῖς
ὦ! μοῦσα οὐρανία.
Ἀσύγκριτος ὑπερτερεῖς
πᾶν τῶν μουσῶν τὸ πλῆθος
κι' εἶνε σειρήνων κορωνὶς
εἷς μαγικός σου ἦχος,

Ι. ΑΛΕΥΡΙΔΗΣ

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

Θάλασσα, ὅλο θάλασσα μπροστά μου...
Καὶ τὰ καράβια μόνα ταξειδεύουν,
—Κάτι τὰ λάγνα μάτια της γυρεύουν
κάτι ν' ἁρπάξουν μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά μου...

❖

Κι' ὅλο τὸ κῦμα κλαίει στ' ἀκρογιάλι
κι' ὅλο τραγούδια λέει στὸ φεγγάρι.
—Μάτια ποὺ τὴν ψυχή μου ἔχουν πάρῃ
τώρα τὰ βλέπω, νὰ δακρύζουν πάλι.

❖

Κι' ὅλο καράβια πάντα ξεκινᾶνε,
γιὰ τῆς ἀγάπης τὰ ὄμορφα νησάκια.
Καράβια ποὺ ὅλο πᾶν καὶ δὲν γυρνᾶνε..

❖

Καὶ λέει κι' ὅλο λέει τραγουδάκια
τὸ κῦμα ποὺ ὅλο δέρνεται κοντά μου.
Θάλασσα, ὅλο θάλασσα μπροστά μου!...

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΥΡΙΣΕ ΜΟΙΡΑ ΤΟΝ ΤΡΟΧΟ!...

Μοῖρα μαύρη καὶ σκληρή!..
Τὸν κόσμο ἀφ' ὅτου ἔνοιωσα δὲν γέλασα ποτέ μου.
Σὲ κάθε βῆμα ἀτυχήματα, ἀναποδιὲς καὶ λύπες.....
Μικρὸ παιδάκι ὅταν ἤμουνα, θυμοῦμαι πῶς βλεπα ὄνειρα κι' ἔχτιζα χρυσᾶ παλάτια. Ὀνειροπολοῦσα ἕνα μέλλον διάπλατα π' ἀνοίγονταν μπροστά μου.
Τὶ ὄνειρα δὲν ἔβλεπα στὰ παιδικά μου χρόνια!...
Ἤθελα νὰ πετάξω, νὰ φθάσω γρήγορα στὸν στεῖβον τῆς ζωῆς μου.
Μὲ τὰ παιδικά μου μάτια, μὲ τὰ μάτια τῆς ἀθώας μου ψυχῆς ὀνειροπολοῦσα κ' ἔχτιζα ἱσπανικὰ παλάτια!...
Νὰ μεγαλώσω ἔλεγα, νὰ γίνω πειὰ μεγάλος, νὰ γίνω χρήσιμος 'ς τὴν γέννα μου, 'ς τὸ γῦρο μου. νὰ σώσῳ ἐγὼ τὸν πλάνο.
Μὲ τέτοια ὄνειρα γλυκὰ μὲ τέτοιες χρυσόφτερες ἐλπίδες ρίχθηκα ὁρμητικὰ στὸν δρόμο τῆς ζωῆς.
Τὸ μονοπάτι ἦταν στενὸ καὶ ἄναντη καθ' ὅλα.
Εἶδα τὸν ἀνήφορο τὸν ἀγκαθοσπαρμένο, τὶς μπόρες τὶς γερές, τὶς φρίκες τὶς μεγάλες.
Ἐγνώρισα τοῦ κόσμου τὰ κακά, τὸ μέσος καὶ τὸ ψεῦδος.
Σὰν τὸ μικρὸ κι' ἀνήξερο πουλὶ δειλίασα, σταμάτησα τὸ βῆμα.
Τίποτε δὲν μὲ τρόμαξε ὅσο τοῦ κόσμου ὁ φθόνος κ' ἡ κακία.

Τὸν 'δικό, σοῦ κάνουν ὅλοι ἀπὸ 'μπρὸς καὶ τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ πίσω. Κι' αὐτοὶ ποῦ τὸν φίλον σοῦ ἐπαγγέλλονται τὸν λάκκον σοῦ ὀρύσσουν.

Σταμάτησα καὶ 'σκέφθηκα γιὰ νὰ γυρίσω πίσω. Τοῦ κάκου ὅμως· δὲν μπορῶ τὸν δρόμο νὰ γνωρίσω. Τὰ περασμένα φύγανε ἀνεπιστρεπτεὶ καὶ πᾶνε.

'Γκρεμίσθηκαν τὰ ὄνειρα· 'στὴν ἄβυσσο τὰ ἴχνη τους χαθῆκαν.

'Αντὶ παλάτια, ἐρείπια, γκρεμίσματα 'στὸ διάβα μου βρεθῆκαν.

Αντὶ πλούτη ποῦ ὀνειροπόλησα καὶ γέλοια καὶ χαρά, ὅπου καὶ ἂν ἐπάτησα χορτάρι δὲν ἐφύτρωσε, ξεράθηκεν ὁ τόπος.

Τὰ ὄνειρα 'πετάξανε, 'σβυστῆκαν ἡ ἐλπίδες. "Ο,τι καὶ ἂν ἔπιασε τ' ἁμαρτωλό μου χέρι σὲ στάχτη τὸ μετέβαλε.

Νὰ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει!..

Καταφρονημένος κι' ἔρημος γυρνῶ στὰ γκρεμισμένα, χίλιες φορὲς τὸν θάνατον ἐπόθησα καὶ ἄλλες χίλιες τόσες τὴν τύχη καταράσθηκα ποῦ μ' ἔφερε 'στὸν κόσμον.

Μοῖρα σκληρή!..

Τὰ χείλη μου τὰ στέγνωσαν οἱ πόνοι.

Κουφάρι μὲ κατήντησες, κορμὶ δίχως ζωὴ μ' ἀφῆκες· τὰ χείλη μου δὲν 'γέλασαν 'στὰ μάτια μου δὲν μ' ἄφισες πειὰ δάκρυ.

Γύρισε Μοῖρα τὸν τροχό!... ἀρκοῦν τὰ βάσανά μου.

Γύρισε νὰ γελάσω κι' ἐγὼ ὅπως γελοῦνε κι' ἄλλοι.

Τὰ χρόνια κατρακύλισαν, τα νειᾶτα μου χαθῆκαν, τὰ βάσανα κι' ἡ πίκρες μ' ἀσπρίσαν τὸ κεφάλι....

Γύρισε Μοῖρα τὸν τροχὸ μέσ' 'στὸν καινούργιο χρόνο καὶ ἀπὸ Νέμεσις καὶ 'Ερινὺς γενοῦ 'Αμάλθεια, γενοῦ γιὰ μὲ φιλόστοργη Μητέρα καὶ δῶσε πλέον καὶ εἰς ἐμὲ τῆς 'Αμαλθείας κέρας!..

Δεκέμβριος 1936 ΣΤΡΣ.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

1937

Ἡ Α. Θ. Π, ὁ Οἰκ. Πατριάρχης κ. κ. ΒΕΝΙΑΜΙΝ ὁ Α'.

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας κ. κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Ε'.

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης 'Αντιοχείας κ. κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ.

Ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος κ. κ. ΚΕΛΑΔΙΩΝ.

Ἡ Α. Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβίας κ. κ. ΒΑΡΝΑΒΑΣ.

Ἡ Α Θ. Μ. ὁ Πατριάρχης τῆς Ρουμανίας κ. κ. ΜΥΡΩΝ.

Ἡ Α. Σ. ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ 'Αρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου Κύπρου Μητροπολίτης Πάφου κ. κ. ΛΕΟΝΤΙΟΣ.

Ἡ Α Μ. ὁ 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ·

Ἡ Α. Σ. ὁ 'Αρχιεπίσκοπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ κ.κ. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ ὁ Γ'.

Ὁ Εὐγενεστ. Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος ἐν 'Αγκύρᾳ Ρ. ΡΑΦΑΗΛ.

Ὁ Εὐγενεσ. Γεν. Πρόξενος τῆς Ελλάδος ἐν Σταμπούλ κ. ΛΕΩΝΓΑΦΟΣ.

Ὁ Εὐγενέστ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Σταμπούλ κ. κ. Γ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ.

Ὁ Εὐγενέστ. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Σταμπούλ κ. κ ΘΕΟΔ. ΑΛ. ΓΡΙΒΑΣ.

Ὁ 'Αξιότ. 'Αρχειοφύλαξ τῆς ἐν 'Αγκύρᾳ Ἑλλην. Πρεσβείας κ. κ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΕΝΤΗΣ.

Ὁ Εὐγενέστ. Ὑποπρόξενος τῆς Βραζιλίας ἐν Σταμπούλ κ. κ. Κ ΓΑΖΙΑΔΗΣ

Οἱ Σεβασ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ: Προύσης κ. Πολύκαρπος, Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος, Ροδοπόλεως κ. Κύριλλος, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, Χριστουπόλεως κ. Μελέτιος, Λαοδικείας κ. Δωρόθεος (5), Αἴνου κ Γερμανός

Οἱ σεβασ. Μ)ΤΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδων, Κρήτης κ Τιμόθεος, Σερρῶν κ. Κων)τῖνος, Δρυϊνουπόλεως κ. Ἰωάννης, Μυτιλήνης κ Ἰάκωβος, Δράμας κ. Βασίλειος, Λήμνου κ. Στέφανος, Χίου κ. Ἰωακείμ, Ἐδέσσης κ. Κωνστάντιος, Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Διόδωρος, Ἐλασσῶνος κ. Καλλίνικος, Κοζάνης κ. Ἰωακείμ, Ἐλευθερουπόλεως κ. Σωφρόνιος, Πτολεμαΐδος κ. Γεώργιος, Ἱερισσοῦ καὶ Ἁγ. Ὄρους κ. Σωκράτης, Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομος.

ΦΑΝΑΡΙΟΝ

ΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ Π)ΧΕΙΟΙΣ: Ὁ Πανοσιολογ. Μέγας Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀδαμάντιος Κασαπίδης, Χαριουπόλεως κ. Γεννάδιος Ἀρχειοφύλαξ, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος, Μ. Ἀρχιδιάκονος Γρηγόριος (5), Δευτερεύων Μάξιμος, Ὑπογραμματεὺς τῆς Ι. Συνόδου Πολύευκτος, Μ. Ἐκκλησιάρχης Ἰσίδωρος, Τριτεύων Μελέτιος, Διάκονος Γεώργιος Ἀναστασιάδης βιβλιοφύλαξ, Σπυρ. Κων)τινίδης διερμηνεὺς (2), Ἀλ. Μελίδης Διευθ. Θρησκευτικῶν πράξων, Ι. Λεωνίδου Διευθ. Πρωτοκόλ., Ἀλεξ. Φωτιάδης γραμ. Ἐφορείας Θ. Σχολῆς, Ἐμ. Φωτιάδης γραμ. Α' Π)χικοῦ Γραφείου, Στυλ. Ἀντωνιάδης φροντιστής.

ΟΙ ΟΦΦΙΚΙΑΛΟΙ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: Οἱ Ἐντιμολ. κ. κ. Βλαδ. Μιρμίρογλους Μ Ρήτωρ, Γ. Παπαδόπουλος Μ. Πρωτέκδικος, Ἰ. Παπαδόπουλος Μ. Ὑπομνηματογράφος (Θεσσαλονίκη), Ἀντών. Νικολόπουλος Μ. Νομοφύλαξ, (3), Ἰάκωβος Ναυπλιώτης Μ. Πρωτοψάλτης, Κ Ψάχος Μ. Μουσικοδιδάσκαλος (Ἀθῆναι) Ἀλεξ. Σινιόσογλους Μ. Ὀρφανοτρόφος (Ἀθῆναι) Κ. Μακρίδης Μ. Πριμικήριος.

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΑΙ: Λαύρας, Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Χιλιανδαρίου, Διονυσίου, Κουτλουμουσίου, Γρηγορίου, Ξηροποτάμου, Ζωγράφου, Δοχειαρίου, Καρακάλλου, Φιλοθέου, Σίμωνος Πέτρας, Ἁγ. Παύλου, Σταυρονικήτα, Ξενοφῶντος, Παντοκράτορος, Ἐσφυγμένου, Ἁγ Παντελεήμονος, Κωνσταμονίτου.

ΑΘΩΝΙΑΣ ΣΧΟΛΗ: Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Παντοκρατορινὸς Διευθ Ἀθωνιάδος σχολῆς.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΒΛΑΤΑΔΩΝ: (Θεσσαλονίκη) ὁ Πανοσιολ. Ἡγούμενος κ. Ἰωακεὶμ Ἰβηρίτης, ὁ Παν. Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκ. Θρόνου κ. Παγκράτιος Ἰβηρίτης ἱατρός.

ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΕΝ ΤΩ ΓΕΝ. ΠΡΟΞΕΝΕΙΩ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ: κ. κ. Ν. Δάμσας διερμηνεύς, Περ. Σούρλας, Σπ. Ἀλμπέρτης, Γ. Σαρρῆς, Χρ. Μαυρόπουλος δ. ν. Στέφ. Ζανέτος.

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ: κ. κ. Ἀδελφοὶ Ἡλιάσκου, Ἀθ. Δρίτσας διευθ. Τραπ Near East, Θεμ. Ἀποστολίδης ὑποδ. Τραπ. Near East, Ἀθ. Λογοθέτης (2) Ἰωάν. Βαφείδης. Π. Ἀπόδιακος Τμηματάρχαι Ὀθ. Τραπέζης, Στεφ. Ἰβάντζος D. O. B., Παν. Πανᾶς B. C. I., Ἰωάν. Ἀλευρόπουλος (Τραπεζίτης), Ν. Τακόπουλος.

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΙΑΤΡΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ: κ. κ Στ. Μαναήλογλους. Β. Κῶνος, Δημ. Βαρσάμης (χημικὸς) Ἀθ. Κονκούλης, Αἰμ. Ταχυντζῆς, Ν. Ταπτᾶς, (Βουλευτὴς). Μιχ Κουρεμένος, Νικ. Φερμάνογλους, Ἀλ. Ἀδοσίδης, Ν. Καβάλης (ὀδοντοϊατρὸς) Χρ. Μάνθος, Ν. Φακατσέλης, Μεν. Σχοινᾶς, Ν. Λιάπης, Χαρ. Κωστόπουλος, Α Ἀνανιάδης, Στέφ. Στεφανόπουλος, Ἀνδρέας Γιανόπουλος, Γ. Μαυρομάτης, Ἰ Ἰακωβίδης (χημικὸς), Ν. Βαβάκης, Ἀλκ. Νομισματίδης, Ἀντ Νικολαΐδης, Μ. Λύγερινίδης (ὀδοντοϊατρὸς), Ἀλεξ. Ἰατρόπουλος (ὀδοντοϊατρὸς), Ι. Ξάφης, Κ. Αἱμιλιάδης, Ἡλ. Ἡλιάδης, Γ. Ζηλανάκης, Β. Λεοντιάδης, Κ. Χανόπουλος, Ἀλ. Γαληνὸς (ὀδοντοϊατρὸς, Βαλ. Κομποθέκρας, Ἀλεξ. Κεχαγιόπουλος (ὀδοντοϊατρὸς), Ἰ. Ἐξαπειχείδης (φαρμακοποιὸς.

ΟΙ ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡ. ΣΩΜΑΤΟΣ: κ. κ. Ἀχ. Μόσχος, Κυρ. Γκιώκας, Καλ. Λασκαρίδης, Μιλτ. Μαγίδης, Κωσταν. Λογοθέτης Ἀλκ. Γκετζουστάνογλους, Χαρ. Κόντος, Εὐστ. Σανταλτζόγλους, Πρόδ. Φράγκος, Χαρίλ. Παπαδημητρίου, Τέρπ. Μαρῖνος, Ἰορδ. Κοζαντζόγλους, Σοφ. Βεζυρίδης Μισαὴλ Μισαηλίδης, Γ. Εὐφημιανίδης, Πλατ. Κλιμάνογλους, Διαμ. Κετσέογλους, Θεολ. Ἀνθομελίδης, Κ Καρολίδης, Παντ. Παπαδόπουλος, Μιχαὴλ Νικολαΐδης, Ἄγγελος Δάκος.

ΕΦΟΡΕΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ Βαλουκλῆ: οἱ κκ. Λαζ. Κιουρκτσόγλους, Σταμ. Ὄζδαμαρ, Γ. Μπουμπαγιατζόγλους, Λ. Γεωργιάδης, Ἰ Παπανικήτας, Ἀντ. Παπαδόπουλος, Χαρ. Ἀγνιάδης, Β Παπαθεοδώρου, Ἐλ. Ταπεινός, Στ. Σταυρίδης, Μιχ. Ἀλεξανδρίδης Σωτ. Δημητριάδης.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΦΟΡΕΙΑΣ: οἱ κκ Ἀλέξανδρος Τσάνης, Ἀθ. Τσαούσης, Ἰ. Πετρίδης, Δ. Θεραπειανός, Β. Βεϊζαδές, Κ. Καραμαλῆς, Εὐσέβιος Μπουσάκας (3).

ΝΑΥΤΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ: Οἱ κ. κ. Γεώργ. Μαλλιόγλους Διευθ. Ρουμανικῆς Ἑταιρείας (2), Κ. Σισκίδης (Byron) Δημ. Ἀράμπολους, Στέφανος Ἐφραιμίδης, Π. Ριζόπουλος (Amerikan Ex.p Line), Ἀπ. Κανακάρης, Γεράσιμος Μακρῆς, Ν. Κωνσταντινίδης, Ν. Βουτσινᾶς, Θεοδ. Χατζόγλους, Ἀδελφοὶ Βάτη, Ἰ Ἀντώναρος.

Οἱ ἐν τῇ Ἑταιρίᾳ Βανδερζέ: κκ. Ζαφειριάδης. Ἀνδρον. Πασαδαῖος, Φώτιος Γρηγοριάδης, Β. Θεοδωρίδης, Ἀριστείδης Νικολαΐδης (Ἀδελφῶν Δώρου).

ΑΣΦΑΛΙΣΤΑΙ: Οἱ κ. κ. Α. Γεωργιάδης, Κ. Σαριδάκης, Κ. Χα-

ρισιάδης, Ι. Κοζαδῖνος, Θρ. Ἰλαρίδης, Παναγ. Μαυρίδης, Θεοδ. Σγουρδαῖος.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΣ: Ἀποστ. Πιστικᾶς. Εὐάγ. Ρᾶνος.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΙ: κ. κ. Χ. Στυλιανοῦ, Ἀναστ. Οἰκονομίδης, Ι. Σοφιανὸς (Τοῦνελ), Βασ. Καθαρόπουλος, Π. Πελτέκης.

ΕΝ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΩ

Κεντρικὴ Εφορεία:

Οἱ κ. κ. Ν. Σγουρίδης, Μιχ. Κουρεμένος, Ἀντ. Ζαχαριάδης (2), Λ. Εὐστρατιάδης, Τ. Ἀγαθόπουλος.

Διευθυντὴς γραφείων κ Ἰωάν. Σακελλαρίδης. Γραμματεὺς Στέφ. Στεφανίδης.

Ὁ κ. κ. Θεοδ. Βαφειάδης Διευθυντὴς Ζωγραφείου.

Ναὸς Εἰσοδίων: Ὁ Ἀρχιερατ. προϊστάμενος σεβ. Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως κ. Κων)τῖνος (5).

Κλῆρος: Οἰκον. Ἀργύριος, Οἰκον. Γεώργιος, Οἰκον. Ἰωάννης.

Οἱ ἐκτῶν Ἐπιτρόπων: κ. κ. Σοφ. Ντῖνος, Ἀνδρέας Καρυστινὸς γραμματεὺς (3) Β΄ Ψάλτης Ν. Μπέλλας.

Ναὸς Ἁγ. Τριάδος: Κλῆρος, Ἱερομ. Προκόπιος, Ἱερεὺς Ἀντώνιος Ρεπανέλης, Οἰκονομ. Καλλίνικος, Διάκον. Αἰμ. Πουλερόπουλος.

Ἐπιτροπή: Οἱ κ. κ. Β. Ἀφεντούλης, Ν. Πιστὼφ, Ν. Τσαγκόπουλος, Γραμματεὺς Νέστωρ Ἀριστοκλῆς.

Ναὸς Ἁγ. Κων)τίνου: Κλῆρος. Ἀρχιμ. Συμεών, Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος, Ἱερομ. Βασίλειος, Ἱερακῆρυξ διάκονος Γρηγόριος.

Οἱ ἐκτῶν Ἐπιτρόπων: κ. κ. Θωμ. Ἀγαλιάδης, Π. Μηχαηλίδης, Π. Πετρόπουλος.

ΟΙ ΕΡΙΤΙΜΟΙ κ κ. Κ. Σαπουντζάκης, Νικ. Ἰγνατιάδης, (Πετρογρὰδ), Μιχ. Σεφέρογλους (Cinè Saray), Δημ. Τζῆμος, (Bebè) Ἰωάν. Κάτανος (Νέα Ἀγορά), Σταῦρος Βελισσαρίου (Λυών), Κώστας Ἰωαννίδης (Ἀρχαιοπώλης), Ἀν. Πασχαλίδης (Bâker), Λάμπρος Σῖμος, Ι. Βασιλειάδης φαρμακέμπορος), Πέτρ. Μπάνοβιτς (Τοῦνελ), Δημ. Φουρνάρος (Dimitro-Todori) Χαρ. Ἀγγελίδης, (Χαβάνα Παζαρὶ) Κων. Μολοκότος (Coskun) Ζαφειρόπουλος καὶ Σεϊτανίδης (φαρμακοποιοὶ) Ν. Καραμβέρης, Π. Σαγγρίδος καὶ Σωτ. Σόμογλους (βιομήχανοι), Τιμολ. Μαμελετζόγλους (καθηγητής), Πέτρος Μπιμπῆς, Ἰ. Παστελᾶς, Ἠλίας Φακατσέλης. Μαργαρίτης Κύρκου (Παντοπωλεῖον «Ἄγκαρα» Ταξεὶμ) Σπυρ. Ἰωαννίδης (Λοὺβρ), Ἰωάν. Παπαγιάννης, Ἰάκωβ. Καλλιβρούσης, Φώτ. Κέντρος, Δημ. Πενιὰς, Γεώργ. Ζαμάνος, Μαζαράκης καὶ Σκουφόπουλος (Ζαχαροπλαστεῖον «Χαϊ Λάϊφ), Εὐσταθ. Τσουρούκογλους, Ἰ. Ἐμμανουηλίδης (Ἠλεκτρικὴ Ἑταιρεία) Ἀδελφοὶ Κ. καὶ Χριστ. Θ. Κατραπάνη, Σταμ. Φαλιέρος, Δημ. Βουρλάκης καὶ Λ. Μέξης (Λιμπρερῆ Μονδιάλ), Ἀχ. Λάλας, Χαρ. Τσαβίδης (μηχανικὸς).

Αἱ ἀξιότιμοι κυρίαι: Πολίνα Θ. Σγουρδαίου, Ζωὴ Καλβοκορέση, Μαρίκα Ἀγγελίδου, Εὔα Σακελλαρίδου, Δνὶς Κούλα Δρεστιλιάδου.

ΖΑΠΠΕΙΟΝ

Ἡ Ἑλλογ. κ. Ἑλένη Στρούβαλη Διευθύντρια, δνὶς Ἄννα Βασιλειάδου καθηγήτρια, δ-νὶς Ἄννα Μεϊμαρίδου διδασκάλισσα. Οἱ καθηγηταὶ κ. κ. Ἀλέξ. Κύρκου, Ἰ. Βασιλειάδης.

Οἱ ἐκ τοῦ Προεδρείου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑνώσεως Σταμπούλ:

κ. κ. Δημ. Βαρσάμης ἰατρὸς πρόεδρος, Διον. Βονόρτας ἀντιπρόεδρος, Ὀδυσ. Καρυστινὸς ταμίας. Κων. Καΐρης ἰατρός, Ἀντων. Ἰιτροῦ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἐξοχ. Ἰατροῦ κ. Στ. Παρασκευᾶ:

Οἱ κ. κ. Στ. Παρασκευᾶς ἰατρὸς (2) Σ. Λουΐζος, Κ. Κωνσταντινίδης, Κα Σμαρὼ Πρωταίου ἰατροῦ Δδες Ἑλένη καὶ Σμαρὼ Σταματιάδου ἰατροῦ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γενηδουνιά Ἐφόρου Σχολῆς Θηλέων Ἀϊναλῆ Τσεσμέ:

Οἱ κ. κ. Γ. Νεαπολιτάκης, Σαβ. Γεωργιάδης, Ν. Καραμάνογλους, Βιδάλης Μᾶρκος, Βασ Κούρτογλους, Δ. Κοσμέτος, Ν. Μαρκίδης, Β. Σταυρόπουλος, Ἰω. Γενηδουνιάς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Δημ. Ξανθοῦ.

Οἱ κ. κ. Θ. Κυριακίδης ἰατρός, Δ. Ι. Ξανθός, Ἠλ Μουστάκας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεμ. Κικριλῆ ὀδοντοϊατροῦ:

Οἱ κ. κ. Θ. Κικριλῆς, Νέλλη Κικριλῆ, Κ. Μητσάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ν. Μιχαηλίδου δημοσιογράφου:

Οἱ κ. κ. Γ. Ἐνεπέκογλους, Μ. Τσαγκόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Εὐστρ. Ἐμμανουηλίου Διευθυντοῦ Σχολῆ; θηλέων Νανέ:

Οἱ κ. κ. Ν. Μωραΐτης. Πέτρ. Παπαδόπουλος, Στ. Παρασκευᾶς, Θεοδ. Ἀγγελίδης, Εὐστ Ἐμμανουηλίδης, Πέτρ. Ἀγγελίδης.

Ἐφοροεπιτροπὴ Εὐαγγελιστρίας (προπόδων Κουρτουλούς)

Οἱ κ. κ. Π. Βαχαρόπουλος ἰατρός, Β. Ἀνδρεάδης, ὁ Γραμματεὺς κ. Κ. Χριστοφυλλίδης.

Ὁ ἀξιοτ. κ Εὐστ. Λαμπρόπουλος.

ΚΟΥΡΤΟΥΛΟΥΣ

Ὁ Ἀρχιερ. Προϊστάμενος Λεύκης κ. Παγκράτιος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ὁσιωτ. Ἱερομονάχου κ. Ἀγαθαγγέλου Ἐφημερίου Κουρτουλούς:

Οἱ κ. κ. Ἱερομ. Ἀγαθάγγελος Βουτσᾶς, Ἱερομ. Νικόλαος Κουτρουμπῆς Βασιλικὴ Τσάτη, Καίτη Ζάκα. Οὐρανία Μαυρυυδόγλου.

ΦΕΡΙΚΙΟΪ:

Ὁ Ἱερατ. Προϊστάμενος Μ. Κατηχητὴς κ. Γεράσιμος Καλοκαιρινός, Ἱερομ. κ. Χριστόδουλος. Ὁ κ. Ἀπόστ. Βερβέρογλους.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐφοροεπιτρόπων:

κ. κ. Χρ. Ἀγγελίδης δικηγόρος πρόεδρος, Χρ. Παρασκευόπουλος, Χρ. Λῖτος, Β. Πολυκαρπίδης, Β. Μέτσης. Δημ. Βουτσινᾶς πρωτοψάλτης.

ΓΑΛΑΤΑΣ

Ἅγιος Νικόλαος:

Ἀρχιερ. Προϊστάμενος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος, διάκονος καὶ Ἱεροκῆρυξ κ. Νικόδημος Χαρβαλιάς.

Ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων:

κ. κ. Ἰ. Παπανικήτας πρόεδρος

(5), Ν. Χ" Γρηγόρης, Εὐστ. Κωνσταντινίδης, Π Κλεινόπουλος, Ἰ. Παλάσης πρωτοψάλτης, Θρ. Στανίτσας β' ψάλτης.

Ἐκ τῶν Ἐφόρων:

ὁ κ. Χρυσ. Χρυσοστόμου πρόεδρος.

Οἱ Ἐρίτιμοι:

κ κ. Ἀλεξ Σαρίδης, Γ. Μαυρουδῆς, Θεοδ. Μαντζαρίδης, Δημ Πάντελος, Κωνστ Τσάρογλους, Ὄθων Ἰωαννίδης, Νικ. Πανᾶς, Ἀποστ. Ἐθνόπουλος (Royal), Κ. Ἀμπατζίδης, Ἰωάν. Παπαδόπουλος (Χαβιαρόχανον), Γεώργ. Κιλίτης, Τηλεμ. Ἀλεξανδρίδης, Ν. Τσιμπετζῆς, Χρ. Γεωργιάδης, Δημ Κατσικόπουλος (Δεμ), Ἰ. Τσίτος Γ. Χ" Δημητριάδης, (ἀλευρέμπορος), Ἀδελφοὶ Καΐνη, Α. Θεοχαρίδης, Α. Τοπούζογλους, Τηλέμαχος Πατούνας, Γεδεὼν Κουρτέσης, Ἄγγελος Ροῦσος, Μιχ. Κατραντζιώτης, Ἀλκ. Ἀνδρονίδης, Σταμ. Χρυσόπουλος, Κων. Τσόλας, Ναπολ. Στεργιανόπουλος, Ἰάκωβος Καβαδίας καὶ Φώτιος Νικολαΐδης (Τυπογ. Emel), Ἀθαν. Εὐαγγελίδης, Γεωρ. Φραντζέτης, Δημήτρ. Σανταλτζίδης καὶ Ἰωαν. Μεφαλῆς (φαρμακέμποροι), Γρηγ. Ἀλευρόπουλος (ὑφασματέμπορος), Ἀλεξ. Ποσάντζης καὶ Δημ. Τσακωνιάτης, (Δερματέμποροι), Παν. Ζαρόκωστας (βιομήχανος), Μενέλαος Σαρρῆς, Ἰωαν Θεοδωρίδης (Ἐργοστασιάρχης Κυτίων), Λεανδ. Δημητρόπουλος, Χαρ Ἀντωνιάδης (Ἀλευρέμπορος), Χρυσὸς Θεοδοσιάδης, Κ. Νῖνος (Ἀλευρέμπ), Λουκᾶς Κετσετζίογλους, Γεώργ Μαρσέλλος, Μιχ. Κακουλίδης, Ἀδελφοὶ Κόκκινοι, Ἰ. Ζωμόπουλος, Κ. Μήκας (Μεγαλοβιομήχανος), Κλεάνθης Μαυρόπουλος (Διϋλιστήριον ὑδάτων), Γ. Φωτιάδης (Ἑταιρία Μπάλια), Κωνστ Παλάσης (Ἐργοσιάσιον μακαρονίων), Σταῦρος Σαββαΐδης, Κωνστ. Μοσχόπουλος (Παραγγελιοδόχος), Κ. Μπέκος, Στέφανος Λούκας, Γ. Ρωσσόπουλος, Παντελῆς Βινιέρης (φωτογράφος), Ν. Θεοδοσιάδης (γκαζὸζ Οὐλουδὰγ), Ἀδελφοὶ Μιτακίδαι (ἠλεκτρικὰ εἴδη) Ν. Ζερβουδάκης, Τζὼν Καρδαμένης, Εὐστρ. Κωνσταντινίδης (Νεστλὲ) Γεωργ. Παντζείρης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἐξοχ. ἰατροῦ κ. Ἰωαν. Ἰωαννίδου:

Οἱ κ. κ. Ἰωαν. Ἰωαννίδης ἰατρός, Σμαράγδα Ἰωαννίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικολάου Παπαδοπούλου Τμηματάρχου τῆς Γερμανοανατελικῆς Τραπέζης.

Οἱ κ. κ. Ἀντ. Μαλέτσκος, Α. Μποσταντζόγλους, Μ. Βλαχόπουλος Β. Καμαριώτης, Β. Κουτσόπουλος, Ἰωαν. Ἀγγελίδης, Νικ. Παπαδόπουλος, Κα Εὐρυδίκη Ζ. Ἀλεξανδρίδου, Νικ Παράσχος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Πολυβίου Λουκίδου.

Οἱ κ. κ. Μιχ Ἀλεξάνδρου, Νικ. Λιαγούρης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀντωνίου Παπαντωνάτου.

Οἱ κ. κ. Ἰ. Φασιλάκης, Β. Καρδεμάτης, Καν. Βαφειάδης, Εὐστ. Θεοδωρίδης, Μιχ. Βαρασόπουλος, Τρ. Φούφας, Νικηφ. Ἐθνόπουλος, Φίλιππος Λέννας (Λοριὰν) Γεώρ. Εὐθύ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Θωμ. Πανάκη:

Οἱ κ. κ. Ἰωαν. Λυσίκατος, Φωτ. Νιώτης. Βασ. Παπουλίδης, Κων. Σταμπόρης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ν. Ζουμπούλη ἀλευρεμπόρου:

Οἱ κ. κ. Ν. Ζουμπούλης (2) Κ. Φιλιππίδης, Στ. Ἀφρογαλίδης, Βασ. Μπουμπαγιατζόγλους.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γ. Παπαδοπούλου τῆς Ὁλλανδικῆς Τραπέζης:

Οἱ κκ. Γ. Παπαδόπουλος, Φωτ. Π. Φωτιάδης, Θωμᾶς Ρέσσος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Τεκτίριδου:

Οἱ κκ. Δημ. Κ. Ἰωαννίδης, Αἰμ. Ὀρφανίδης ἰατρός, Νικ. Ζαλώνης, Δνὶς Καίτη Ἀμπελίδου ὀδοντοϊατρός, Ιωαν. Κετσετσόγλους, Ἰ. Πανάγιωτίδης (ἐμπορορράπτης) Ἀργ. Εὐγενίδης, Ιωαν. Πικιόκος, Νικ. Καλαμίδας, Ιωαν. Σαλάχας,

ΒΕΣΙΚΤΑΣ:

Ὁ Ἀρχιμ. κ. Σεραφεὶμ Κρασᾶς Ἱερατ. Προϊστάμενος Σωμ. 5.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς κ. Χαραλ. Ἀγιάνογλους.

Οἱ κκ. Β. Λαυρέντογλους (ἐργοστασιάρχης ποτῶν), Εὐδόκιμος Οὐσουλτζόγλους (Ἐργοστάσιον καρφίων), Ἀδελφοὶ Γιαδικιάρογλου «Ἄτλας», Βασίλ Καραμῆτρος ἔμπορος ἀσβέστου.

Οἱ ψάλται τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ: κκ. Κων. Κενάνογλους καὶ Βασ. Χρηστίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γ. Σαββίδου Διευθυντοῦ Σχολῆς Βασίκτας:

Γ. Σαββίδης, Ἀναστασία Ἰωαννίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Γ. Κούνη Ἐπιτρόπου Ναοῦ Πασᾶ Μαχαλέ

Σύγκελλος Σωκράτης, Γ. Κούνης, Γ. Τανταλίδης.

ΟΡΤΑΚΙΟΪ:

Ἀρχιμ. Λεόντιος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικ. Κυριακοπούλου Τμηματάρχου Ὀρόσδι Μπάκ:

Οἱ κκ. Νικ. Κυριακόπουλος, Γ. Χελιδονίδης, Ἰωακεὶμ Γραμματόπουλος, Ἰωαν Κατσικόπουλος, Μιχ. Ἀναγνωστόπουλος, Δαμιανὸς Ἀριμάνδης.

ΚΟΥΡΟΥΤΣΕΣΜΕ:

Ἱερομ. Δημήτριος Βαλλιάνος.

ΜΕΓ. ΡΕΥΜΑ:

Ἀρχιερ. Προϊστάμενος Ναζιανζοῦ κ. Φιλόθεος, Ἱερεὺς Ἰωάννης Γαλάνης.

Ἡ Ἐφοροεπιτροπή: Κ. Νεόκοσμος (πρόεδρος), Π. Μπουκμάνης, Φ. Φυτιάδης, Δ. Πανώριος, Β. Χοσχόσης. Ε. Καλαϊτζόγλους.

Οἱ κ. κ. Γ. Ζαβράκης, Μενελ. Κων)τινίδης, Ἀντων. Κουκουλομάτης ἀσφαλιστὴς.

ΒΟΓΙΑΤΖΗ-ΚΙΟΪ:

Ἱερομ. Χρύσανθος.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐφοροεπιτρόπων:

κ. κ. Δημ. Δεβετζῆς (πρόεδρος), Κ. Γιάκογλους, Ἰωακεὶμ Κων)τινίδης, Φιλ. Βαβάκος.

Ἡ κ. Ἀνδρονίκη Βαφοπούλου.

ΣΤΕΝΗ.

Ὁ κ. Νικ. Κουτούλας (ἰδιοκτήτης Ζυθεστιατορίου Bel Vü).

ΝΕΟΧΩΡΙΟΝ

Ἐνορία Παναγίας: Πρωτοπρεσβύτερος Αἰμιλιανὸς Φάκαρος.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπιτρέπων.

κ. κ. Δημ. Σιδερίδης (πρόεδρος) Πᾶνος Χ" Προδρόμου (Ταμίας).

Ἱδρυτὴς Σχολῆς.

κ. Σοφοκλῆς Ἠλιάσκος, Διευθύντρια Δνὶς Κασσάνδρα Βασιλε άδου

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Αἰδ. κ. Γεωργίου Βεζύρογλου Ἱερατ. Προϊσταμένου Ἁγ. Νικολάου.

Οἱ κ. κ. Ἱερεὺς Γεώργιος Βεζύρογλους, Ἐμ. Σακελλαρίδης, Παν. Ἰωαννίδης, Σάββας Καρᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἐξοχ. ἰατροῦ κ. Π. Παπαστράτου.

Οἱ κ. κ. Π. Παπαστράτος (5) Κορν. Χρηστίδης, Ἀρ. Χρηστίδης.

Οἱ ἐν Νεοχωρίῳ.

Δνὶς Μαρίκα Ἀγελάστου. Οἱ κ. κ. Ἰ. Ἀναστασιάδης, Γ. Κρητικὸς, Ἐμ. Ἀγγελίδης (καθηγητὴς Ροβερτείου) Στέλιος Ναστόπουλος.

ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΜΟΙ κ. κ. Στυλιανὸς Κιομουρτζόγλους, Γρηγόριος Ἀνανιάδης, Βίκτωρ Κάζηλας, (Ἐργοστ. Μακαρονίων), Β. Νεαπολιτάκης (ἀλευρέμπορος), Στυλ. Βούτας, Σαβ. Δουράτσογλους, Κυρ. Τεπερίκογλους Ζηνοβ. Κυριακίδης, Γεώργ. Κομνηνὸς, Ἀναστ. Πασχαλίδης (Κερεστετζῆς), Θεοδ. Δεϊρμεντόγλους, (Σοκ. Elit), Σπυρ. Ζωΐδης, Ἰωαν. Ἀθανασιάδης, Ἀνδρέας Ἀρζόγλους Δημ. Πολίτης, Εὐρ. Τσόλας (Φαρμακοποιὸς) Ὑψωμαθείων), Ἀνάργυρος Κατραντζῆς, Ἐλευθέριος Περιπατόπουλος, Ἰωάνης Δεβλέτογλους, Ἀντώνιος Στουγιανίδης (Φαρμακέμπορος), Ὀδυσσεὺς Σανταλτζίδης Φώτ. Γιαλαμπούκης (Ἑλμὰς Τζιζμὲς), Γ. Τζωανίδης, Ἀδελφοὶ Κενάνογλου (ἔμποροι), Ναοὺμ Παπαθεοδώρου (χρηματιστὴς), Προδ. Ἀτλαμάζογλους, Χριστοφ. Καρακώστας, Γεωρ. Τζαμπάζογλους, Δ. Ἀνδρικόπουλος (παραγγελιοδόχος), Ἰ. Χαλκούσης, Ἀδελφοὶ Καραευθύμογλου, Γρ. Τοπάλογλους Γεωρ. Μαραγκὸς (2) Βασ. Ἀρσλανίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀλεξ. Ὡραιοπούλου ἀσφαλιστοῦ:

Οἱ κ.κ. Λουκᾶς Ὡραιόπουλος, Ν. Βερβέρογλους, Νικ. Θ. Νικολαΐδης, Δημ. Μουτεβελῆς, Ἀποστ. Κερεστετζόγλους, Πετρ. Κανάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Θεοδ. Δεληγιάννη ἀσφαλιστοῦ.

Οἱ κ. κ. Wilfred La Fontaine Δημ. Πετρίδης, Μαρκ. Λαμπρίδης, Γεωργ. Λέκας, Ἰωαν. Τριανταφυλλίδης, Μιχ. Κωστομένος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Προδ. Τζελάτογλου ἐμπορορράπτου.

Οἱ κ. κ. Γεωρ. Ζάμπογλους, Παῦλ. Τρυφωνίδης. Γ. Καρακοστόπουλος, Χρ. Ἰσμιρλόγλους, Κ. Γκιουλτζόγλους, Κ. Παπαδόπουλος, Εὐστάθιος Λίβας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Ἀνδρ. Μαυρουδῆ τμηματάρχου Τραπέζης Θεσσαλονίκης.

Οἱ κ. κ. Χαραλ. Μάμμος, Ἀνδρ. Μαυρουδῆς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κων. Καπόνη Ἑταιρίας «Νέφτ-Σεντικάτ»

Οἱ κκ. Σταῦρ. Βαλσαμίδης, Ἀθ. Βελοῦκας, Μιχ. Ἀρβανιτίδης, Κ. Καπόνης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰ. Ἀλευριδου φωτογράφου.

Οἱ κκ. Ἀφροδίτη Κολέμβα, Ἀδελφοὶ Βαξεβανόπουλοι, Ἑλένη Ἀλευρίδου, Ἰ. Συμεωνίδης, Σπῦρος Γκιόκας, Παναγιώτης Εὐαγγελίδης, Ζαχαρίας Πετσογιάννης. Ἑλένη Παλαβιτσίνη, Ἀθηνᾶ Γεωργιάδου, Νικόλαος Βαλάκας, Θεόδωρος Κιουπίδης, Ἀμβρόσιος Συμεωνίδης, Νικόλαος Ἀγνίδης, Γεώργιος Σκαρλᾶτος, Χρῆστ. Θυμιονάτσης, Σπῦρ. Λιάλης, Περικλ, Κωνσταντινίδης, Βεχπῆ Σέβιγκεν (Foto Star).

ΣΙΡΚΕΤΖΗ :

Ἐπιτροπὴ Ἁγίου Θεράποντος. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεοδωρουπόλεως κ. Λεόντιος, οἱ κ. κ. Λεων. Βασιλειάδης, Γ. Τσακίρης, Ι. Χ" Ἀνέστης, Β. Ρώτσικας Ἱερεὺς Οἰκονόμος Γεώργιος Παπαδόπουλος. Διευθυντὴς Σχολῆς Σταῦρος Μακρίδης.

ΚΟΥΜ ΚΑΠΟΥ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Παν. Ἀρχιμ. κ. Ἀμβροσίου Ἰ. Προϊσταμένου Κοὺμ Καποῦ.

Ἀρχιμ. Ἀμβρόσιος (3), Ἱερεὺς Βασίλειος Χρυσομάλλης.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐφοροεπιτρόπων Κοὺμ Καποῦ κ. κ. Πρ. Πορλόγλους, Θ. Νότογλους, Γρηγ. Πολυχρονιάδης, Ι. Τσιλιγκίρογλους.

ΒΛΑΓΚΑ :

Ἱερεὺς Ἀναστάσιος ξένος.

ΥΨΩΜΑΘΕΙΑ :

Ὁ κ. Χρ. Λασκαρίδης Ἐπίτροπος Ἁγ. Μηνᾶ.

Θεία Ἀνάληψις : Ἱερομ. Μελέτιος Ὀρφανίδης.

Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης : Ἄρχιμ Ἱερόθεος Κατσώνης. Διευθυντὴς Σχολῆς Δημ. Ζῶτος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντιδι τοῦ κ. Ε. Παμήδου ("Εξ Μάρμαρα)·

Οἱ κ.κ. Γ. Ἀποστολόπουλος, Στ. Μεϊμαρίδης, Μιχ. Χαβράσης, Θεοδ Κιλκότης. Στ. Καραγκιούλογλους, Λεανδρ. Λουκίδης.

ΒΑΛΟΥΚΛΗ:

Ἀρχ. Χρύσανθος Μαντᾶς, Ἀρχιμ. Κύριλλος Ἀγαπίου, Διάκονος Μηνᾶς Ἀνδρεάδης.

Οἱ Ἐπίτροποι τῆς Μονῆς κκ. Γ. Τζαζόπουλος πρόεδρος, Ἰ. Κεσίσογλους, Β. Γεωργιάδης, Μην. Μαξιμιάδης, Χαρ. Καραγιαννόπουλος, Ἡρακλ. Ζάμπογλους. Γραμματεὺς κ. Θωμᾶς Ἰωαννίδης.

ΦΑΝΑΡΙΟΝ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Μουσικολ. Ἄρχοντος Λαμπαδαρίου κ. Εὐστ. Βιγγοπούλου:

Οἱ κ. κ. Ὁ Μέγας Πρωτοψάλτης Ἰάκωβος, ὁ Λαμπαδάριος Εὐστ Βιγγόπουλος, Α' Δομέστιχος Αναστ Μιχαηλίδης. Β' Δομέστιχος Π. Τοπάλογλους, Στεφ. Βιγγόπουλος φαρμακοποιός.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι κ. Εὐθ. Μαυρίδου Διευθ. Τουρ. Γραφείου Πατριαρχείων:

Οἱ κκ. Εὐθ. Μαυρίδης, Ἁγ. Παλάσωφ, Ἀντ. Ζαχαριάδης, Χαρ. Σπάρταλης, Γ. Νεαπολιτάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι Ἄρχοντος Μεγ. Πριμικηρίου κ. Κ. Μακρίδου:

Οἱ κ. κ. Κ. Μακρίδης, Ἑλένη Γεωργιάδου.

Μ. τοῦ Γένους Σχολή:

Ὁ Διευθυντὴς κ Σπυρ. Ζαχαριάδης.

ΙΩΑΚΕΙΜΙΟΝ — ΕΦΟΡΕΙΑ:

Οἱ κ. κ Γεώργ. Μεϊμαρίδης, Ἰ. Χεζεντζόγλους, Ἰ. Μαλλινόπουλος, Δημ. Ἠλιάδης. Ὁ Διευθυντὴς. κ. Γρηγ. Βεγλερῆς (2) Ἡ κ. Σοφία Ἀργυρίου καθηγήτρια.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐφόρων Μαρασλῆ:
κ. κ. Γ. Μαϊόπουλος, Γ. Κοντογιάννης, Β. Χατζηγιάννης.

ΒΑΛΑΤΑΣ:
Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὄρους Σινᾶ Ἀρχιμ. κ Δοσίθεος.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς κ. Παῦλος Ὀρφανίδης, ὁ Διευθ. τῆς Σχολῆς κ. Κ Βαπορίδης.

ΤΖΙΒΑΛΙΟΝ:
Ὁ Ἱερεὺς κ. Βασίλειος Γ'ρίβας.

ΒΕΦΑ:
Ὁ Ἱερεὺς κ. Κων)τῖνος Χατζόπουλος.

Ὁ Α' νεωκόρος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ναοῦ κ. Ἰωάννης Βασιλειάδης.

Ὁ Ἱερεὺς Χάσκιοϊ κ. Χρύσανθος.

ΣΑΛΜΑΤΟΒΡΟΥΣΙΟΝ:
Οἱ ἐκ τῶν Ἐφόρων κκ. Σοφοκλῆς Γενήδουνιας, Ἰωαν. Γκλιουλτζόγλους.

ΕΔΙΡΝΕ ΚΑΠΟΥ:
Ἱερεὺς Δημήτριος.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων κ. κ. Νικόλ. Τζελάτογλους πρόεδρος, Σαβ. Ἠλιάδης, Γ. Δοκμετζόγλους.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. κ. Μάξιμος.

Ὁ Ἀρχιδιάκονος καὶ Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἐπαρχίας κ. Μελίτων Χατζῆς

Ὁ διάκονος τῆς Μητροπόλεως κ. Βενέδικτος Παπαγιαννακόπουλος

Οἱ Ὀφφικιάλοι: ὁ Ἄρχων Λογοθέτης κ. Σωτ. Σωτηριάδης, ὁ Ἄρχων Δικαιοφύλαξ κ. Μιλτιάδης Μαγίδης, ὁ Ἄρχων Ρεφερενδάριος κ. Νικόλ. Ροδόπουλος, ὁ Ἄρχων Πρωτονοτάριος κ. Εὐστράτιος Ἀλεξανδρίδης.

ΚΑΔΗ ΚΙΟΪ

Ἡ Κεντρικὴ Ἐφορεία: Οἱ κ. κ Χαράλ. Παπαδόπουλος, Ἰωαν. Χατζησταυρίδης, Δημ. Ἰωαννίδης, Χαράλ. Ἀϊμέλογλους, Κων. Δημητριάδης. Ὁ γραμματεὺς κ. Ἀλέξανδρος Ἀρσενίου.

Ἁγ. Εὐφημία: Οἰκονόμος κ. Ἰάκωβος.

Ἐπιτροπή: Οἱ κ. κ Νικ. Νικολαΐδης, Σωτ. Μαυρίδης, Ἀπόστ. Θεοφιλίδης.

Ἁγ. Τριάς: Οἰκονόμος Ἀνδρέας Ζορμπᾶς.

Ἐπιτροπή: Σταῦρ. Καλτσᾶς, Προδρ. Ἰωσηφίδης, Παντ. Ἀϊμέλογλους.

Ἁγ. Γεωργίου: Οἰκονόμος κ Νικόλαος Ἀναγνωστόπουλος.

Ἐπιτροπή: Ἀνδρέας Τριανταφυλλίδης, Γ. Ραλάκης, Κ. Γεωργιάδης.

Καλαμησίων: Πρεσβύτερος κ. Βλάσιος Διακάκης.

Ἐκ τῶν Ἐπιτρόπων: ὁ κ. Προδ. Ἀμασλίδης.

Νεκροταφείου Ἐπιτροπή: οἱ κ.κ. Νικ. Κάμβετζης, Δ. Βακαλόπουλος, Κοσμ. Κεραμέως.

Ἐκπαιδευτήρια: Ὁ κ. Χ. Τουργούτης διευθυντὴς ἀρρεναγωγείου, ἡ κ. Παρθενόπη Λαγουδάκη διευθύντρια παρθεναγωγείου, Θεανὼ Μ.λαράκη διευθύντρια Σχολῆς Γὲλ Δεγιρμέν, ἡ κυρία Βενετία Στογιαννίδου Διευθύντρια Καλαμησίων.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης: Προεδρεῖον: αἱ κ. κ. Καλλιόπη Τριανταφυλλίδου, Ἐλεοῦσα Ἐλευθεροπούλου, Εὐαγγελία Κονταξῆ, Βιργινία Παυλάντου, Αἰκ. Σοφιάδου.

Συσσίτιον: Ἐκ τοῦ Προεδρείου αἱ κ. κ. Μ. Δράσου ἰατροῦ, Κ. Λεοντιάδου, Ὁμουρλόγλου.

Οἱ Ἐρίτιμοι κκ. Δημ. Ξανθόπουλος, Γ. Καλαφάτης.

ΣΚΟΥΤΑΡΙ

Οἰκονόμος κ. Ἀναστάσιος.

Ἐπιτροπή: Σώματα 5

ΚΟΥΣΚΟΥΝΤΖΟΥΚΙΟΝ

Οἰκονόμος κ. Ἀνδρέας.

Ἐπιτροπή: Σώματα 5.

Διευθύντρια Σχολῆς κ. Σωτηρία Παπαθεοδώρου.

ΤΣΕΓΚΕΛΚΙΟΪ

Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἀναστάσιος.

Ἐπιτροπή: Σώματα 5.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Εὐτυχίου Μαυρομμάτη: οἱ κ.κ. Γεώργ. Κυρίτσης (συνιδιοκτήτης Ζαχαροπλαστείου Λοριὰν) Δημ. Καναγκίνης (Κοσμηματοπώλης) Κων. Κουρούμπαμπας (Λοριάν), Γρηγ. Μαντζαφῆς, Εὐτύχ. Μαυρομμάτης.

ΚΑΝΔΥΛΛΙ

Σύγκελλος κ. Κωστάντιος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Μοσχοπούλου Ἐπιτρόπου: οἱ κκ. Ν. Ἀψούρης, Γ. Ἰωαννίδης, Κ. Μοσχόπουλος, Μεν. Διγενῆς, Σωτ. Χρηστίδης.

ΠΑΣΑΒΑΞΕ

Ἀρχιμ. κ. Δωρόθεος.

Ἐπιτροπή: Σώματα 2.

ΒΕΪΚΟΖ

Σακελλάριος κ. Ἰωάννης.

Ἐπιτροπή: Σώματα 2.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΔΕΡΚΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὁ Πανεσιολ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δέρκων κ. κ. Ἀθανάσιος Βροντόλαλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Θωμᾶ Σουγιολτζῆ, ἱδρυτοῦ τῆς Σχολῆς Θεραπείων:

Οἱ κ. κ. Ἰωάν Σιδερίδης, Χρ. Ταλιούρης, Μ. Μικρόπουλος, Στυλ. Παπαδόπουλος, Γεώργ. Τσιλιμαντίδης, Θωμᾶς Σούγιολτζης.

Ἡ Ἐλλόγιμος Δνὶς Ἑλένη Ἰωαννίδου Διευθύντρια τῆς Σχολῆς.

Οἱ κ. κ. Ἀντων. Ζωγράφος Ἰατρός, Νικ. Καπράλης, Γ. Μανδυλᾶς.

ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΟΝ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Πανέσ. Ἀρχιμ. κ. Νικοδήμου ἱερατ. Προϊσταμένου:

Οἱ κ. κ. Ἀρχιμ. Νικόδημος, Ἱεροδιάκονος Καλλίνικος, Δημ. Λαμπρίδης πρόεδρος τῆς Ἐφοροεπιτροπῆς (2), Ἀλεξ. Δοῦλος, Ἰωαν. Κεφυλᾶς, Εὔδοκ. Χαλκούση, Πέτρος Ἰωαννίδης.

ΒΟΥΓΙΟΥΚΔΕΡΕ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Αἰδεσ. Οἰκονόμου κ. Φιλοθέου Σουλίδου Ἱερατικῶς Προϊσταμένου:

† Ὁ Γρατιανουπόλεως κ. Διονύσιος, ὁ Ὑπεφημέριος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἁγ. Πνεύματος Δὸν Νικόλαος Σαλάχας (Σώμ. 10.)

Οἰκ. κ Ἀποστ. Κανακάρης, Σαβ. Σέργιος, Γ. Γαβριηλίδης, Γ. Γιούλης, Εὐάγγελ. Κύρκου, Θεοδ. Τσιτσιλίδης, Κ Ἀδαμαντίδης, αἱ κ. κ Εὐαγγελία Τιτοπούλου, Καλλιρρόη Κελεσίδου, Κλεονίκη Κων)τινίδου (Πρίγκηπος), αἱ Δδες Ἐ-

λένη Σερβίνοβιτς, Ἰωάννα Λαζαρίδου, Ἐλευθερία Σουλίδου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Βασάλου

Οἱ κ. κ. Ἰωάν. Βασάλος, Γ. Βασάλος.

Οἱ ἀξιότιμοι κ. κ. Γεωρ. Γκουκάκης, Προδρ. Γιαννάκης, Σωκρ. Δουλγκερώφ (5), Θ. Τεφαρίκης.

ΑΓΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ὁ εὐγενέστατος κ. κ. Ἰωάννης Στεφανόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ζάμπα Ζάμπογλου Ἐφοροεπιτρόπου:

Οἱ κ. κ. Ἀνέστης Ἀζαριάδης, Ι. Ἀλγιανάκης, Χρ. Νότσικας, Μῆτσος Ραχτσόπουλος, Κ. Βρατσᾶνος, Γ. Τερζιόγλους, Γρηγ. Παπαδόπουλος, Δ. Χατζηδημητριάδης, Ἐλευθέριος Φραντζῆς, Χρ. Ζαχαριάδης, Ζάμπας Ζάμπογλους.

Ὁ Ἐλλογ. κ. Περ. Κοντόπουλος διευθυντὴς τῆς σχολῆς, ἡ δ)νὶς Ἄννα Παπαδοπούλου διδασκάλισσα (5).

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΗΣΩΝ

ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πριγκηπονήσων κ. κ. Θωμᾶς

Ὁ ἀρχιδιάκονος καὶ Ἱεροκῆρυξ τῆς Ἐπαρχίας κ. Εἰρηναῖος Ἀγγελίδης.

Ὁ Αἰδεσιμ. Ἱερεὺς κ. Γερμανὸς Βουτσᾶς.

Ὁ Πανοσιολ. Ἡγουμενεύων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγ. Γεωργίου (Κουδουνᾶ) κ. Κλεόνικος.

Ὁ Αἰδεσιμ. Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου κ. Λύσσανδρος.

Ἡ εὐγενεστάτη κ. Βασιλικὴ Σεφέρογλου.

Οἱ Ἐρίτιμοι

κ. κ. Πέτρος Τσίτσοβιτς (Ἄγκαρα Πάλας), Δημ Γεωργιάδης Διευθ. Σχολῆς Πριγκήπου, Ματθαῖος Ἰλαρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ. Εἰρήνης Βασιλειάδου

Αἱ κκ. Εἰρήνη Βασιλειάδου, Ζωὴ Δημοπούλου, Ἀγγελικὴ Μπάτση, Μαρίκα Στακία, Εἰρήνη Ἀναγνωστοπούλου, Ζωὴ Παπαδοπούλου, Δ)νὶς Ἑλένη Μπόη.

ΧΑΛΚΗ

Ἀρχιμ. Ἰάκωβος Ἰωσηφίδης ἱερατ. Προϊστάμενος.

Ι. ΘΕΟΛ. ΣΧΟΛΗ

Ὁ Σχολάρχης Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανὸς, ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Κορωναῖος καθηγητής. Οἱ Ἑλλόγιμοι καθηγηταί : Ἀλεξ. Ἰατρόπουλος, Μιχ. Χ΄ Ἀθανασίου, Φώτιος Πασχαλίδης, ὁ ἰατρὸς κ. Εὐάγ. Φουντόπουλος, Διάκονος κ. Νικόλαος Παπαχρήστου, Ἀνδρ. Παντολέοντος ἐπιμελητής.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς Ἑλλογ. Δ)δος Μαρίκας Ξηρουδάκη διευθυντρίας Ὀρφανοτροφείου Θηλέων.

Ὁ Πανοσ. Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Παναγίας Κουμαριωτίσης Ἀρχιμ κ. Κυπριανὸς, αἱ δ)δες Μαρίκα Ξηρουδάκη, Μάρθα Βασιλειάδου, Σωφρονία Τσιρικτζόγλου, Ἑλένη Ἀποστολίδου, Κίτσα Δεκαβάλλα, Μαρίκα Κωνσταντίνου, Σεβαστὴ Κανακάρη, ἡ κ. Εἰρήνη Χ΄΄ Ἀντωνιάδου καὶ ὁ κ. Πέτρος Κόντης ἰατρός.

Οἱ Ἐρίτιμοι κ. κ. Α. Σακελλαρίδης ἰατρὸς, Πασχαλίδης ἰατρὸς, Μικέλης Βλούσας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ὁ Ἡγούμενος Ἁγ. Γεωργίου Καρύπη Αἰδεσ. κ. Κωνσταντῖνος Παϊκόπουλος.

ΠΡΩΤΗ

Ὁ Πανοσιολ. Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Σωτῆρος Χριστοῦ Ἀρχιμ. κ. Θεοδόσιος Τριανταφυλλίδης.

ΕΠΑΡΧΙΑ ΙΜΒΡΟΥ ΚΑΙ ΤΕΝΕΔΟΥ

ΙΜΒΡΟΣ :

ΠΑΝΑΓΙΑ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. κ. Ἰάκωβος.

Οἱ ἀξιότιμοι:

κ. κ. Δημ. Ψευτέλης σωμ 2, Δημ. Φράγκος, Ἀλεξ. Ζαφειριάδης, Ἀδαμάντιος Παπαδιαμάντης, Ἀναστ. Ἀναστασιάδης.

ΓΛΥΚΥ:

Ὁ κ. Βασίλειος Βασιλειάδης.

ΑΓΙΟΙ ΘΕΟΔΩΡΟΙ:

Ὁ κ. Γεώργιος Καγιαθεοδώρου (πρώην Παπαθεοδώρου).

ΑΓΡΙΔΙΟΝ:

Ὁ κ. Χρῆστος Βάντζος.

ΚΑΣΤΡΟΝ:

Ὁ Αἰδεσιμ Ἱερεὺς κ. Πατρίκιος.

ΣΧΟΙΝΟΥΔΙΟΝ :

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ Ἐλλογίμου κ. Ἀθανασίου Σπόρου δημοδιδασκάλου Σχοινουδίου:

Οἱ κκ. Δημήτρ Ροΐδης δημοδιδάσκαλος, Νῖκος Μαυριανὸς γεωπόνος, Χ. Παπαδόπουλος. Γεώργ. Νικολαΐδης, Γ. Φακιωτόπουλος, Ἐ. Ἀλεξούδης, Δνὶς Μαρίκα Δροσούλη, Ἀθανάσιος Σπόρος δημοδιδάσκαλος.

ΤΕΝΕΔΟΣ

Ὁ Αἰδεσιμ. Ἱερεὺς κ. Στέφανος Σωμ. 3.

ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ εὐγενεστ. κκ. Σπυρ. Μουσούρης ἐφοπλιστὴς (σωμ. 5) Σαβ. Μπαρμπαρῖγος, Γ. Μπακλατζόγλους (5).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Οἱ κ. κ. Ἀλεξ. Γεωργούλας φαρμακέμπορος (2), Παναγιώτης Μαυρίδης (δικηγόρος).

ΡΟΔΟΣ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Ἀπόστολος.

ΚΥΠΡΟΣ

Ἀρχιεπισκοπὴ Κύπρου Σωμ. 4.

ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

Ἱερὸν Κοινὸν Παναγ. Τάφου. Οἱ Σεβ. Μαδάβων κ. Μελίτων, Νεαπόλεως Παντελεήμων, Διοκαισαρείας Ἀρίσταρχος, ὁ ἀρχιτραμ. ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος, ὁ δραγουμάνος ἀρχιμ. Θεοδώρητος, ὁ ἐπίτροπος τῶν οἰκονομικῶν ἀρχιμ. Βασίλειος, ἀρχιμ. Κάλλιστος, ἀρχιμ. Νάρκισσος, ἀρχιμ. Βησσαρίων, ἀρχιμ. Κωνστάντιος, ἀρχιμ. Παλλάσιος, ἀρχιμ. Εὐθύμιος, ἀρχιμ. Ἰωαννίκιος, ἱερομ. Ἰουστῖνος, ἱερομ. Σμάραγδος, ἱεροδιάκονος Ἱερόθεος, Μοναχὸς Μόδεστος.

ΦΙΛΛΑΝΔΙΑ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Καρελίας καὶ πάσης Φιλλανδίας Γερμανὸς Ἀάβ.

ΑΓΓΛΙΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανός.

Ὁ Πανοσιολ. Μεγ. Ἀρχιμανδρ.

κ. Μιχαὴλ Κων)τινίδης Ἱερ. προϊστάμ. Λονδίνου.

Ὁ Αἰδεσιμολ. Μεγ. Οἰκονόμος κ. Κων)τῖνος Καλλίνικος Ἱερ. προϊστ. Μάντσεστερ.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπ. Ἀμερικῆς κ.κ. Ἀθηναγόρας σώμ. 10 (Ν. Ὑόρκη).

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκ. Ἁγίου Φραγκίσκου κ. Κάλλιστος (Σικάγον).

Ὁ πανοσ. Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀθηναγόρας Καββάδας.

Οἱ πανοσ. ἀρχιμ. κ.κ. Αἰμιλιανὸς Πασχαλάκης σωμ. 15, Ἀρχιμ. Ἰ. Γκωλέμης (Σικάγον), Βασ. Λόκης (Βάσιγκτων), Σωφρόνιος Καραπιπέρης (Μπούφαλο). Οἱ αἰδεσ. Οἰκον. κκ. Δημ. Βαϊνῖκος (Σαὶν Λουΐ), Γεώργιος Μενεξόπουλος (Ν. Ὑόρκη), Ἰωβ. Λαυρακᾶς (Πρεβελὰντ Ὄχιο).

Ὁ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Μαλαχίας (Πίττσμπουργ), ὁ αἰδεσ. ἱερεὺς κ. Παναγιώτης Ζαπάντης (Βατερλώ), ὁ Πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀστέριος Παπαστερίου (Ν. Ὑόρκη) ὁ Πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἰωακεὶμ Δουλγεράκις (Φλὶντ. Μίτσιγκαν), Mr. John Colozoff 5 (Μιαμὴ Φλωρίδα.)

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. Τιμόθεος σώμ. 10

Ὁ πανοσ. Ἀρχιμανδρ. κ. Γερμανὸς Ἡλιοὺ (Πορτ-Πιρὶ-Ἀδελαΐς) οἱ κ.κ Φίλιππος Ἀναστασᾶς, Σπ. Θεολ. Μπεγκλῆς, Δημ. Μίξης.

Ὁ Αἰδεσ. Οἰκον. κ. Χριστοφόρος Μανέσης (Πέρθη), ὁ εὐγενέστατος κ. Πέτρος Μιχελίδης πρόεδρος Κοιν. Πέρθης, ὁ εὐγ. κ. Αντώνιος Τζανῆς (Οὐέλλικτων) ὁ εὐγ. κ. Κ. Πάντελος (Ἀδελαΐς), ὁ εὐγ. κ. Σπῦρος Μόρις (Ἀδελαΐς.)

Οἱ ὑπὸ τοῦ φίλου καὶ συνεργάτου π. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΘΕΟΦΑΝΙΔΟΥ ἐκ Πραστιὸ τοῦ Μαρμαρᾶ ἐγγραφέντες

κ.κ. Μιχ. Σ. Θεοφάνους (Φιλαδέλφεια Σωμ. 10), Νικ. Θ. Κριμιάμης (Ἀλφορτβὶλ Σωμ. 5), Ἀνδρομάχη Σ. Θεοφανίδου, Ἄννα Χ. Ἀντωνιάδου, Βασ. Χ΄΄ Εὐστρατιάδης, Ἅγ Βεργίτσης, Ἐμμ. Ι. Μελιδζανίδης, Πηνελόπη Σ. Γαλατινοῦ, Μάρθα Θ. Νεοπούλου, Εὐαγγελία Ἰω. Πέτρου, Θεοφανὼ Εὐ. Θεοφανίδου, Χουρμούζης Τ. Θεοφανίδης (Χαλκὶς), Φωτεινὴ Π. Θεοφάνους (Ἀμάρυνθος), Σαβ. Μ. Ζαρίφης (Χαλκὶς), Λέανδρ. Ε. Κουδρόγλους (Θεσσαλονίκη), Κωνστ. Προκοπίου (Λέσβος), Κλεοβ. Ἐμ. Λαμπαδαρίδης (Λῆμνος), Υἱοὶ Νικολάου Γκιουλάκη (Παρίσιοι Σωμ. 5), Κωνστ. Σ. Δαδῖκος (Λίμνη Εὐβοίας), Ν. Γ. Ζωγράφος διευθυντὴς ἐφημερίδος ἡ «Μικρασιατικὴ» (Χαλκὶς Σωμ. 12), Mustafa Toksöz (Μαρμαρᾶς), Ibrahim Aktas (Ἀρτάκη), Ἀβραὰμ Ι. Κάλβο, Σωκ. Κ. Μαυρόπουλος, Δάφνη Χρ Σταματιάδου, Δημ. Παπαγεωργίου (Νέα Ὑόρκη Σωμ. 5), Θεόδ. Ζαχαρίου (Λὸγκ-Ἄϊλανδ), Κωνστ. Μ. Βαρετάκης (Ἅγιος Φραγκῖσκος), Σάβ. Θ. Σαββόπουλος (Νέος Μαρμαρᾶς Σωμ. 10), A. Çikal (Ἄγκυρα), Λεων. Δ. Πολυκράτης, Χριστίνα Α. Ἑλλοὺλ, Κωνστ. Μιχαὴλ, Εὐγενία Στ. Βέλκου, Hafuz Tünier (Μαρμαρᾶς), Μενέλαος Ε. Ἰωαννίδης (Χαλκὶς), Settar Yücebilgen, Νικ. Δ. Κανάκης, Υἱοὶ Μιχαὴλ Γ. Χαλβατζῆ (Πειραιεὺς) Στέφ. Σ. Ἰακωβίδης (Παρίσιοι), Μᾶνος Ἀμυλίδης, Δ Θ. Σκαρλᾶτος, Νῖκος Παλαιόπουλος (Σωμ. 10), Ἱερεὺς Πρόδρομος Παπᾶ Νικολάου (Ν. Μαρμαρᾶ), Σοφιανὸς Παπᾶ Ἀποστόλου (Ἀμάρυνθος), Εὐστρ. Κωνσταντινίδης, Ἰωαν. Γ. Ροδοκαλάκης, Κ. Ν. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μὴ βιβλίο σου δανείσῃς
Φίλε μου, ποτὲ σὲ φίλο,
γιατί θὰ μετανοήσῃς
μιὰν ἡμέρα σὰν τὸν σκύλο.

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΤΗ

Προκυμαῖα Γαλατᾶ. ἀρ. 17. Τηλέφωνον 43043

Εἰσιτήρια ἀτμοπλοϊκὰ δι' ὅλους τοὺς λιμένας τοῦ κόσμου.

Σιδηροδρομικὰ εἰσιτήρια.

Οἱ καλλίτεροι συνδυασμοὶ—Τὰ εὐθηνότερα ναῦλα.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΥΣΙΜΟΥ ΓΛΗΣ

Παράδοσις ἄμεσος

Ἀκρίβεια εἰς τὸ ζύγιον

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ ΚΥΡΚΟΥ

ΚΑΙ Σ[ΙΑΣ]

ΤΑ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

"ΑΝΚΑΡΑ ΠΑΖΑΡΙ,,

ΤΑΞΙΜ, Πλατεῖα Δημοκρατίας

Τηλέφωνον 43273.

"ΤΖΙΧΑΝΓΚΙΡ ΠΑΖΑΡΙ,,

ΤΑΞΙΜ, Σειρὰ Σελδὶ ἀρ. 141.

Τηλέφωνον 44474

Εὑρίσκονται ὅλα τὰ εἴδη τῶν τροφίμων. Ἀποικιακὰ. Ποτὰ ἐγχώρια καὶ εὐρωπαϊκὰ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῶν παντοπωλείων.

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ!..

NOBOTNI

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ **Πέρα Τεπέμπασι**

ΔΙΑΜΟΝΗ ΘΕΡΙΝΗ ΚΑΙ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ

Τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα περιέχει δωμάτια καὶ διαμερίσματα, ὑγιεινότατα καὶ ἐπιπλωμένα ἀναπαυτικώτατα. ΑΠΟΛΑΥΕΙ ἀπαραμίλλου ΘΕΑΜΑΤΟΣ καθόσον βλέπει τις ἀπ' αὐτοῦ τὸν ΚΕΡΑΤΙΟΝ ΚΟΛΠΟΝ.

Ἰδιαίτεραι συμφωνίαι δι' οἰκογενείας.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΟΥ ΣΥΧΝΑΖΟΥΝ

ὅσοι θέλουν νὰ καλοφάγουν καὶ νὰ πιοῦν, νὰ περάσουν εὐχάριστα τὸν καιρόν τους εἶναι τὸ **NOBOTNI** ΜΙΑ ΕΚΛΕΚΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ μὲ δύο συμπαθεῖς τενόρους τὸν κ. ΜΠΑΚΕΑΝ καὶ τὸν κ. ΓΙΟΥΤΚΑ συναρπάζει καθ' ἑκάστην τὸ κοινόν. **Μπύρα ντουπλὲ γρ. 20.**

ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑΣ ΑΝΑΓΚΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ

προμηθευόμενοι αὐτὰ ἀπὸ τὸν

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΟΙΚΟΝ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΕΞΕΛΣΙΟΡ

ὅπου θὰ εὕρητε τὰ πλουσιώτερα εἴδη:

ΠΑΛΤΩΝ ΑΔΙΑΒΡΟΧΩΝ (Μουσαμάδων)

ΠΑΡΔΕΣΟΥ ΚΟΣΤΟΥΜΙΩΝ

εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους

ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΥΣΑΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΔΕΣΟΥ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ εὕρητε μόνον στὸ

ΕΞΕΛΣΙΟΡ ΓΑΛΑΤΑ

ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ
ΝΙΚΟΛΑΚΗ ΠΙΣΤΩΦ
ΠΡΩΗΝ ΠΡΩΤΟΥ ΜΟΥΧΤΑΡΗ ΜΠΕΗΟΓΛΟΥ

Πέραν, Ταξίμ ὁδὸς Ρουμ Καβριστάν, ἀρ.7 Κάτωθεν τοῦ Συσσιτίου Τηλέφωνον 44236

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης πράξεως Κτηματολογικῆς **Τεφτερχανὲ** καὶ τοῦ Κατάστρο Μπέηογλου. Διεκπεραιεῖ διαφόρους ὑποθέσεις **Κληρονομικὰς, Ληξιαρχικὰς Νοφουσίων.** Ἐπισημοποιήσεις γεννήσεων καὶ γάμων. Διατυπώσεις **Πολιτικῶν γάμων** καὶ ἐν γένει πάσης ὑποθέσως σχετιζομένης μὲ ὅλα τὰ Κυβερνητικὰ καὶ Δημαρχιακὰ τμήματα **Ἀγοροπωλήσεις ἀκινήτων.**

Συμβουλαί καθ' ἑκάστην
ἀπὸ 8.30 12 π. μ. 17—19.30 μ. μ.

ΧΩΡΙΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ ΤΑ ΠΙΟ ΦΙΝΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΚΡΑΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΚΑΪΝΗ

Ζητήσατέ τα παντοῦ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΝΙΚΗΤΑ

Ὅλα τὰ εἴδη τῆς ζαχαροπλαστικῆς, πάστες, τοῦρτες, πετιφοὺρ, κουφέτα κ.λ. μὲ τὰ καλλίτερα ὑλικά.

Εἰδικότης διὰ ΓΑΜΗΛΙΑ εἴδη, δι' εἴδη ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ καὶ ἑορτῶν.

Μεγάλη συλλογὴ ἡδυπότων.

Σοκολάται καὶ Μπισκότα τῶν μεγαλειτέρων ἐργοστασίων. Χαλβᾶς ἀρίστης ποιότητος.

Τιμαὶ ἀνεπίδεκτοι συναγωνισμοῦ.

ΓΑΛΑΤΑ, Τοπτσιλὰρ Δζαδδεσῆ, στάσις Τρὰμ Βεβεκίου ἀριθ. 56.

Ὅλοι τὰ γλυκίσματά σας, τὰς παραγγελίας διὰ τὰς ἑσπερίδας ἀπὸ τὴν φημισμένην

ΠΑΤΙΣΕΡΙ
ΓΚΛΟΡΙΑ
Τοῦ κ. ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΠΕΡΑΝ, Μ. ὁδὸς Ἀνεξαρτησίας γωνία Σινὲ Μελέκ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΕΡΙΟΥΧΩΝ
„ΟΥΛΟΥ ΔΑΓ"

Προτιμᾶτε πάντοτε τὰ γκαζὸζ «ΟΥΛΟΥ ΔΑΓ»

ΑΔΕΛΦΩΝ Ν. καὶ Θ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, Ἀράμπογλου Σοκάκ ἀριθ. 6

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΔΗΜ. ΠΑΝΟΡΙΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ ὁδὸς Τουλούμπα ἀρ. 7 ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΗΨΙΑ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΝΝΗΣ ΠΕΤΣΑΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀριστούχου τῆς Σχολῆς Τεχνῶν ΣΕΛΤΣΟΥΚ

Ἀπόφοιτος τοῦ Ζαππείου Παρθεναγωγείου μὲ πολυετῆ πεῖραν Ραπτικῆς καὶ Κοπτικῆς διδάσκει λίαν εὐλήπτως διὰ τῆς τελειοτέρας μεθόδου τῆς ἀνωτάτης σχολῆς Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς τῶν Παρισίων* J. Napolitano *τὴν ὁποίαν μόνον αὐτὴ διδάσκει ἐν τῇ πόλει μας.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἥτις ἀποκλείει τὰ ἐλαττώματα εἰς τὰ ζαπονὲ καὶ ρεγκλὸν μανίκια, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐπιτυγχάνεται τελεία ἐφαρμογὴ χωρὶς δοκιμάς.

Τὰ διπλώματα τῆς Σχολῆς ἐπικυροῦνται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς Παιδείας. Ἡ διδασκαλία εἶναι τρίμηνος καὶ γίνεται διὰ μεθόδου τελείως νέας καὶ εὐλήπτου.

Ἐγγραφαὶ μαθητριῶν γίνονται καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν Κυριακῶν ἀπὸ τῆς 9-17 ὥρας.

ΠΕΡΑΝ, Μποστὰν Μπασῆ Δζαδδεσῆ ἀρ. 23 Μουνὶπ ἀπαρτμὰν διαμέρ 3ον.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
«ΓΙΛΔΙΖ»
ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Ν. ΤΖΕΛΛΑΤΟΓΛΟΥ

Πλουσία συλλογὴ ὑφασμάτων ἐγχωρίων, καὶ εὐρωπαϊκῶν πρώτης ποιότητος. Οἱ κομψευόμενοι ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμοῦντες συνάμα τὴν στερεότητα ἐνδύονται μὲ ἰδιάζουσαν χάριν, μὲ φιλοκαλίαν ἀσυνήθη καὶ μὲ ἰδεώδη κομψότητα εἰς τὸν Ἐμπορορραπτικὸν Οἶκον

«ΓΙΛΔΙΖ»

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ

ΣΤΑΜΠΟΥΛ Ἐμὶν Ὀνοὺ, Τραμβαΐ Δζαδδεσῆ ἀρ. 30)1 2ον πάτωμα.

«ΓΚΙΟΥΖΕΛ ΙΣ»

Κατάστημα ἑτοίμων ἐνδυμάτων καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ ἀνδρικῶν καὶ παιδικῶν

ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ Ν. ΤΖΕΛΛΑΤΟΓΛΟΥ

Μὲ οἱωνδήποτε διαστάσεων βαλάντιον καὶ ἐὰν εἰσέλθετε ἐκεῖ θὰ ἐξέλθητε ἐνδεδυμένοι

μὲ θαυμασίαν κομψότητα καὶ μὲ ἀπαράμιλλον στερεότητα

καὶ πρὸ πάντων κατενθουσιασμένοι μὲ τὰς **λογικὰς καὶ ἀνεπιδέκτους Συναγωνισμοῦ ΤΙΜΑΣ**

Ὁ μᾶλλον τοῦ συρμοῦ κύριος, ἀλλὰ καὶ ὁ πτωχότερος βιοπαλαιστὴς ἐκεῖ θὰ ἐνδύσῃ τὴν οἰκογένειάν του.

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ καὶ ΕΥΘΗΝΙΑ **ΣΤΑΜΠΟΥΛ**, Ἐμὶν Ὀνοῦ, Ἰζμὶρ Σοκὰκ ἀριθ. 10.

ΣΤΑΥΡΟΥ Ν. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐγκυκλοπαιδικὸν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Εἰκονογραφημένον

ΕΤΟΣ Εον 1938

Πλουσία, ποικίλη καὶ καταφανοῦς χρησιμότητος ὕλη. Μελέται ἱστορικαὶ καὶ ἐπιστημονικαί. Γνωμικὰ καὶ Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα. Πληθὺς ὡραίων καὶ καλλιτεχνικῶν Εἰκόνων. Ἐκτύπωσις καλλιτεχνικὴ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐνταῦθα	Λ. Τ. 1
Ἐν Ἑλλάδι	Δραχ. 75
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Δολλ. 1

Ἀποστέλλεται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ἐπὶ τῇ αὐτῇ τιμῇ.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΗΝ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1937

Αἱ ἀγγελίαι τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1938 θὰ διανεμηθῶσι τὸν προσεχῆ Ἰούλιον.

Διὰ πᾶσαν δημοσίευσιν ἢ ὑπόθεσιν οἱ βουλόμενοι ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν ἐκδότην :

STAVROS N. ZERVOPULOS

Posta kutusu 1170

Galata

TÜRKİYE **İstanbul**

Τύποις ΜΑΡΚΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

Γαλατᾶ, Μπιλλοὺρ Σοκὰκ ἀρ. 10

SISMANOGLIO